Fantastic Club

AVERTISMENT PENTRU LINIȘTEA PLANETEI

Ilustrația copertei :
GH. MARINESCU

cpsf.info

Fantastic Club

AVERTISMENT PENTRU LINIȘTEA PLANETEI

O antologie de literatură de anticipație românească alcătuită în redacție de CONSTANTINA PALIGORA, însoțită și de o *Postfață a editorului*

1985

EDITURA ALBATROS ● BUCUREȘTI

Lector CONSTANTINA PALIGORA
Tehnoredactor : MARIANA ȘTEFAN

Bun de tipar 30.VII.85. Apărut 1985.
Comanda nr. 2604.
Coli de tipar 19.

Comanda nr. 50 205
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"
Piața Scînteii nr. 1 — București,
Republica Socialistă România

cpsf.info

Rodica Bretin :

ULTIMUL ȘDAR

În afara singurei mese ocupate, încăperea era pustie. Pentru o bază situată pe una din rutele comerciale principale părea cam bizar. Se vorbea, e drept, despre deschiderea unui coridor spațio-temporal, dar zvonurile nu fuseseră confirmate. În calitatea sa de consilier metagalactic, Khor Ub Nabor ar fi fost desigur informat.

Lumina crepusculară atenua contururile, iar în atmosferă dèscoperise prezența unor elemente chimice necunoscute ; cantități infime însă, pe care organismul său le putea izola și neutraliza.

Apăruse un tentacul violet, lustruind cu frenezie suprafața translucidă a mesei. Inutil ca finalitate, gestul simboliza înalta considerație acordată oaspetelui : un duarph beneficia peste tot de protocolul zero. Khor Ub Nabor sorbea încet din băutura oferită de sixian. Absent la ce se petrecea în jur, urmărea reflexele create în paharul de cristal. Se simțea spionat, hăituit, sentimente neîncercate vreodată de un adevărat duarph. Oare bănuiau ceva ? Atunci ultima misiune reprezenta un test menit să-l demaște. Poate îi subestima, dar nu îi credea atît de subtili.

— Un zert lumină pace !

Khor Ub Nabor tresări. Străinul nu cunoștea obiceiurile locului, căci se așezase fără să-i aștepte încuviințarea. Figura distoidă, corpul aproape uman, dar cu șase brațe tubulare acoperite cu cili, trădau originea denebiană. Ochiul perfect rotund, colorat puternic în roșu, devenise oranj, trecerea făcîndu-se printr-o succesiune de nuanțe și licăriri.

— Servim Entitatea, replică indispus consilierul.

Avusese o scurtă ezitare înainte de a răspunde şi se întreba dacă trecuse neobservată. Denebianul nu venise din întîmplare la masa lui : colierul de sionit era identic cu cel pe care-l purta. Pentru misiune fuseseră aleşi patru raţionali din zone diferite ale metagalaxiei ; în calitatea sa oficială, ştia multe despre ceilalţi trei, dar nu şi lumile din care veneau. Acesta trebuia să fie Ur Dip. De ce un denebian ?

— Mi s-a cerut să te întîlnesc, duarphule, pentru a-ţi transmite : „Al patrulea se află la Detros." Îţi spune ceva ?

Khor Ub Nabor se decise să tatoneze terenul. Deşi Ur Dip nu părea iniţiat în obiectivul misiunii, un sfert din cît cunoştea despre natura închisă şi perfidă a denebienilor ar fi fost suficient pentru a-l alerta.

— Nu îţi pot da amănunte pentru că nu le cunosc. Instrucţiuni vom primi la bordul navei.

— Ce aşteptăm ?

Consilierul întîrzie cu răspunsul ; fiinţa care intrase în momentul acela putea fi cu greu definită. Îi văzuse, pentru că se deplasa spre ei într-o plutire lină. Ceva ca o boare îi atinse cînd se opri în faţa lor : haloul dispăru, devenind vizibil trupul ca un lujer prelung. Se aşeză şi îi salută cu o uşoară înclinare a capului, răceala ochilor imenşi pe masca palidă a feţei contrazicînd simulacrul de zîmbet încremenit pe buze.

— N-am întîrziat, nu-i aşa ?

— Dimpotrivă, Altaza, surîse Khor Ub Nabor.

Sixianul aştepta într-o atitudine îndatoritoare ca noua venită să-şi exprime preferinţa. Ur Dip fusese ignorat fiind un sărman denebian, nu un duarph sau o xyodlartă de pe Ackernar.

Iluminaţia sălii se modificase treptat. În centru, mesele fuseseră date la o parte şi un con de lumină marca o arenă improvizată, unde se pregătea ceva, căci murmurul conversaţiilor încetase. Unora le părea interesant genul acesta de spectacol, iar încăperea devenise ticsită. Sub reflector au fost împinşi doi bărbaţi ; văzîndu-i, Khor Ub Nabor nu îşi putuse stăpîni o zvîcnire a braţului în care ţinea băutura şi cîteva picături se răspîndiră pe masă...

Luptătorii se opriseră la mijlocul sălii, în poziții expectative. Un moment de ezitare din partea unuia, o micșorare a pupilelor celuilalt și lovitura de pumnal porni fulgerătoare.

...În mintea consilierului reînvie amintirea oamenilor purtați pe străzile orașului în cuști magnetice, femei și copii cu priviri rătăcite care îl urmăriseră multă vreme. Erau considerați o specie inferioară. Organismele lor primitive, obișnuite să respire o anumită compoziție atmosferică, nu supraviețuiau transferului în alte medii. Incapabili să-și adapteze funcțiile biologice, au rămas izolați în arealul restrîns al planetei de origine...

Luptătorii ajunseseră la capătul puterilor și respirația le producea un zgomot sacadat. Nici unul nu se cruțase, nu se ferise din calea lamei aducătoare de moarte ; dinspre pseronii lipiți de timple pornea comanda de a învinge cu orice preț. Lupta se transformase într-o încleștare de trupuri.

— Se spune, începu Altaza, c-ar fi fost o populație numeroasă, stăpîni ai unei tehnologii avansate. Cu mult înainte ca solul planetei lor să devină radioactiv, trimiteau rachete în lumile stelelor apropiate.

— Prostii, respinse Ur Dip ideea. Pe Terra trăiesc două milioane de oameni, care abia reușesc să-și asigure hrana. Planeta e secătuită de resurse.

Altaza nu-i dădu atenție, ochii ei galbeni fixîndu-l cu insistență pe duarph. „Ca o felină care pîndește prada", gîndi acesta. Se întrebă cît sau ce anume aflase despre el. Cunoștea bine creaturile cerebrale de pe Ackernar : la baza motivațiilor unei acțiuni stătea un calcul precis, o logică perfectă. Ascultase cu toate simțurile alertate, intuind amenințarea disimulată de cuvinte.

— O ființă născută sub un soare galben nu are șanse de evoluție. Decăderea civilizației terestre reprezintă o dovadă, insistă Ur Dip.

Altaza îl privi pe denebian de parcă atunci îi observa prezența.

— Pentru că n-au reușit să se ridice la suprema înțelepciune : înțelegerea consecințelor. În realitate, nu știm nimic precis despre ei.

— Doar cum pot fi uciși, remarcă Ur Dip.

— E timpul să mergem, hotărî Altaza ridicîndu-se. „Denebianul era gata să strice totul", gîndi. „Consilierul bănuiește ceva și ar putea da înapoi : nu e încă tîrziu să-și recalculeze șansele. Dar n-o va face ; cercul-capcană se închide."

...Cînd au sosit la punctul de îmbarcare se înserase. De-a lungul pistei erau înșirate astronave gigantice, într-o încremenire monolitică, iar deasupra staționau luminile vehiculelor-escortă.

Un vuiet prelung se propagă prin atmosferă, reverberația făcînd să vibreze pereții hangarelor. Ecranele de protecție intraseră în funcțiune însă, și cîmpul gravitic distorsiona contururile. Asoliza o navă... Khor Ub Nabor văzu întîi un punct luminos, apoi, brusc, mii de ace i-au străpuns retina, orbindu-l. Cînd reuși să își limpezească privirea, nava cobora încet, suspendată deasupra pistei, uriașă pasăre metalică venită din infinitul vitezelor superluminice.

Simțind o ușoară bătaie pe umăr se întoarse și întîlni niște ochi negri, pătrunzători, care îl fixau din spatele vizorului căștii. Uniforma simplă, strînsă pe corpul atletic, purta însemnul castei navigatorilor.

— Consilierul Khor Ub Nabor ? Sînt Thy Serg, pilotul dumneavoastră. Vă rog să mă urmați.

„Un navigator feydar", își spuse Khor Ub Nabor, recunoscînd un dialect din străvechea federație Zahras. Thy Serg îi conduse la un hangar izolat, unde nava se dovedi o piesă de muzeu, de pe vremea cînd se fabricau motoare fotonice. Pilotul își făcea de lucru la comenzi, studiindu-și pe ascuns pasagerii : xyodlarta era periculoasă, prezența ei îl înghețа. Consilierul purta pe chip *semnul*, nu putea să se înșele. Se înfioră : cine ar îndrăzni să se atingă de un duarph ?

După ieșirea în spațiul cosmic, Khor Ub Nabor vizionă cilindrul cu instrucțiuni. Mesajul le cerea să ajungă pe Detros, unde îi aștepta coordonatorul misiunii... Închise ochii și începu să respire controlat. Dincolo de pereții navei începea noaptea cosmică. În vremurile cînd strămoșii săi vedeau în Univers o breșă, o falie spre un mîine incert, cerul exista pentru a-i feri de teroarea viitorului. Erau la un pas de dobîndirea unei conștiințe superioare, dar

i-a împiedicat sentimentul apartenenței la un anumit spațiu și timp.

Un șoc violent zgudui nava. În timp ce podeaua se cutremura din nou, Khor Ub Nabor încerca să deblocheze ușa postului de pilotaj. Cînd reuși să pătrundă înăuntru, Thy Serg zăcea pe jos — cu brațul drept întins într-o ultimă încercare de a ajunge la tabloul de comandă — iar lîngă o placă de protecție, marcînd locul unei spărturi în perete, căzuse un aparat de sudură.

Consilierul fixa indecis comenzile. Se trăgea dintr-un neam de rătăcitori prin spațiu — cînd navigația nu devenise încă privilegiul castei feydarilor — și cunoștințele de astronavigație rămăseseră undeva în celulele creierului său : sondînd în subconștient, putea ajunge la trecutul care trăia în el, neștiut, sutele de generații supraviețuind în memoria speciei.

...Execută manevrele finale : se apropiau de țința călătoriei, și cînd își ridică ochii de pe aparate, relaxîndu-se după concentrarea din timpul zborului, discul cenușiu al unui corp ceresc ocupa o treime din hublou. Peisajul planetei îi dădea o senzație familiară. Nu fusese niciodată în sistemul Sirius, totuși cunoștea fiecare crater, fiecare neregularitate a reliefului. Confruntă imaginea reală cu cea păstrată în memorie, înregistrînd schimbările aduse suprafeței de coliziunile recente cu meteoriți. Amintirea venea dintr-un spațiu insondabil, de aceea îl cuprinse o stare confuză de panică. Simțea un imbold irezistibil să fugă, să întoarcă spatele planetei. Jos pîndea primejdia, știa, fiind totodată conștient că se născuse pentru a împlini acolo un legămînt care nu era al lui. Viitorul devenise un zid întunecat. Nu avea de ales : se pregăti de asolizare.

*

— Puțină setha, consiliere ?

Zîmbetul Altazei : cald, îmbietor. Își apleca lujerul mlădios pentru a turna lichidul în cești. Lui Khor Ub Nabor îi reveni în minte avertismentul pilotului Thy Serg, înainte de accident : „Ferește-te de xyodlartă, te va ucide !"

Înconjurați de confortul rafinat al bazei planetare, îl așteptau pe al patrulea rațional implicat în misiune, care întîrzia.

— Iată-l și pe Het van Karsa, cunoscutul pharolog ! exclamă deodată Ur Dip, agitîndu-și tuburile în direcția intrării ; ochiul îi căpătase o nuanță de verde intens.

„Cînd o să termine cu gafele ?" gîndi Altaza. Denebianul își simți pîntecul crispîndu-se, durerea devenind insuportabilă. Aruncă o licărire imploratoare spre xyodlartă și chinul încetă.

— Un zert lumină pace ! rosti noul venit, pășind spre mijlocul camerei.

Pelerina metalizată îi atingea carîmbii cizmelor, săltîndu-se ușor în timpul mersului. Avea ținuta dreaptă, rigidă, a unuia obișnuit să comande. Ochii puțin oblici — două fante întunecate — nu exprimau nimic, privirea lor glacială trecînd peste Ur Dip ca și cum denebianul n-ar fi existat.

Khor Ub Nabor își înfipse unghiile în carne. Veșnică Entitate ! Pentru o clipă, crezuse că se privește în oglindă. Îi trebuia un efort considerabil ca să-și păstreze întipărit pe chip zîmbetul calm, destins. „Asta era ! Un duarph — autentic — trimis să-l demaște." Gîndurile îi alergau înnebunite, căutînd o cale de ieșire din situația imposibilă în care îl atrăsese perfidia xyodlartei. Altaza judecase corect : transformarea lui ar fi convins pe oricine, în afara unui nativ din Eridani.

Ajungînd în dreptul consilierului, Het van Karsa se opri ; se lăsase o tăcere apăsătoare. Altaza surîdea, urmărind atentă confruntarea. Cei doi se priviră un moment ce păru nesfîrșit : ochii pharologului deveniră violeți și Khor Ub Nabor le percepea extensia senzorială sondînd în structura intimă a ființei sale, coborînd la nivelul reacțiilor afective fundamentale. La rîndul său pătrunse în conștiința celuilalt, dar se retrase imediat, copleșit de o prezență totală, dominatoare. Het van Karsa își duse mîna dreaptă la piept și se înclină adînc, cu deferență — salutul prin care îl recunoștea duarph. Khor Ub Nabor se înclină la rîndul său, fără să înțeleagă nimic.

Altaza iradia o furie abia stăpînită, dar cînd van Karsa se întoarse spre ea trăsăturile îi căpătară ingenui-

tate și reuși să-și acordeze glasul pe tonurile cele mai dulci :

— Ai îmbătrînit, duarphule. De la ultima noastră întîlnire au trecut... da, zece perioade standard.

Het van Karsa ignoră amabilitatea prea evidentă, iar intensitatea privirii lui nu prevestea nimic bun.

— În schimb tu, Altaza, arăți minunat, spuse fără inflexiuni. Atunci, pe Wena Varusis, nu-ți priau radiațiile.

Xyodlarta zîmbi în silă. Aluzia la planeta aceea o făcuse să se înfioare fără voie.

— Nu ne-ai spus pentru ce ne aflăm aici, încercă Ur Dip să salveze situația.

— Nu cunosc motivele pentru care unii din voi se află aici, replică sec van Karsa, dar doresc să vă arăt ceva interesant... Locul în care vă voi duce nu mai există de multe mii de ani, iar coridorul temporal e foarte îngust. Dacă alunecați într-o breșă a hiperspațiului, nu există cale de întoarcere : v-ar trebui un miliard de perioade pentru a încerca toate variantele și a reveni în timp real.

...Într-o coordonare perfectă, cei patru raționali își fixară onigramele de sionit pe care comanda duarphului le făcuse să apară.

Întuneric dens, primar ; liniște. Ochii nu văd, mîinile nu simt, urechile nu prind sunete, căci pentru o altfel de lume sînt necesare altfel de simțuri. Primele senzații fiind vagi, confuze, Khor Ub Nabor încerca să se orienteze prin beznă, rătăcind o durată nedefinită în căutarea unui reper. Vedea trei umbre, dintre care una iradia un sentiment de frică. Denebianul. Trimise o extensie a cîmpului său energetic spre acesta, susținîndu-l și stabilizîndu-i poziția. Atinse alături o prezență — xyodlarta — și undeva, în față, umbra călăuzitoare a duarphului : îi captă emisiile, ancorîndu-se de ele. Începea să prevadă meandrele drumului. Lumini înșelătoare, apariții meteorice, săgetau cîteodată întunericul, dar se străduia să le ignore, urmînd îndeaproape jaloanele fixate de Het van Karsa în labirintul timpului.

La capătul unui coridor traversă o zonă de clarobscur, pătrunzînd într-o sală imensă. În centru, suspendat deasupra dalelor de piatră, se afla un glob sidefiu, a cărui formă era puțin turtită la poli. Mari cilindri transparenți

ocupau restul spațiului, prin bruma depunerilor de condesare zărindu-se trăsăturile unor ființe. Se aflau acolo reprezentanți ai tuturor raționalilor din metagalaxie, cite unul sau mai multe exemplare pentru fiecare specie.

Khor Ub Nabor avea intuiția unui amănunt esențial pe care îl ignorase. Încercă să-și dea seama ce anume, dar imaginea începea deja să se destabilizeze.

...Se trezi în camera bazei planetare. Cînd își scoase onigrama, văzu că îi tremurau mîinile.

— Care sînt coordonatele spațio-temporale ? răsună vocea clară a xyodlartei.

Het van Karsa ezită un moment :

— Regret, nu vă pot spune. Trebuia doar să aflăm cine a construit edificiul și în ce scop.

— Un centru de regenerare ? avansă o presupunere Ur Dip.

Duarphul respinse cu un gest energic ideea.

— Să fim serioși !... Pentru atîta lucru nu ne chemau de la capătul galaxiei.

— Prietene, ești obosit, se întoarse Altaza spre denebian. Îl fulgeră brusc din ochi : du-te și odihnește-te !

Ur Dip se retrase, cerîndu-și scuze.

— S-a stabilit starea indivizilor din cilindrii de conservare ? întrebă Khor Ub Nabor după plecarea denebianului.

— Sînt bioînvelișurile unor ființe vii, spuse pharologul. Conștiința e separată de corp, fiind înregistrată pe o unitate informațională.

Consilierul se gîndi cîteva clipe intens. Ideea ce i se păruse la început absurdă începea să capete consistență.

— Un fel de matriță, rosti.

— Poftim ?

— Modele. Pentru toate ființele din metagalaxie.

— Vrei să credem că cineva colecționa exemplare ale ființelor raționale...

— Nu ! Am spus modele, mai precis *primele modele*.

Altaza izbucni într-un rîs nervos.

— Îndrăznești să insinuezi că *cineva* a creat toate speciile inteligente din Universul nostru ?

Khor Ub Nabor o fixă cu o expresie ușor amuzată. Faptul că xyodlarta își pierduse cumpătul nu-l impresiona.

— Ai reprodus exact sensul afirmațiilor mele.

Întîlni privirea concentrată a lui Het van Karsa.

— De ce crezi asta ?

— Denebianul din sală era identic cu Ur Dip, în schimb, xyodlarta părea o copie nereușită — îi lipseau haloul și alte calități — un model primitiv, care apoi a evoluat spre superba perfecțiune a Altazei.

— Aberații ! pufni xyodlarta.

— Altaza.

Het van Karsa îi rostise numele cu voce monotonă, totuși xyodlarta se cutremură.

— Altaza, repetă duarphul, calci una din legile noastre. Ceea ce aspiri tu e prea mult pentru o xyodlartă și prea puțin pentru...

— Ajunge ! Voi tăcea.

În glas îi răsunase teroarea, iar pe obrajii crispați într-o mască zîmbitoare bronzul stelei Ackernar pălise ; prin transparența epidermei se vedea rețeaua vinișoarelor albastre, subțiri; sub care Khor Ub Nabor surprinse o încîlceală de fire aurii.

Consilierul deveni încă o dată conștient de aura puterii pe care, sub calmul aparent, personalitatea lui Het van Karsa o degaja. Amintirea primului contact îi stăruia în memorie, nealterată. Atingere fugară, avea tulburătoarea viziune a efluviilor de energie pură, nesfîrșit regenerate, unduind în cîmpuri clocotitoare de forță sau zbătîndu-se sub încătușarea modelatoare a logicii.

Pharologul se ridică :

— Dacă doriți să vă odihniți, camerele v-au fost pregătite. Vom continua — păru să caute cuvîntul — cercetările mîine dimineață. Entitatea fie cu voi !

...Consilierul făcuse cîțiva pași prin cabină, cînd auzi în spatele lui un declic : mecanismul ușii rulante fusese blocat pe dinafară. Rămase nemișcat, cu simțurile la pîndă și se întrebă — lucid, aproape curios — cum va funcționa capcana. Ridicîndu-și privirea, văzu o mică sferă cenușie ce se rotea pe traiectorii concentrice, în căutarea țintei vii pe care era programată să o distrugă. Arma teribilă, adusă din sistemul Deneb, își localiza victima după bătăile inimii.

Khor Ub Nabor își concentră energia somatică într-un focar unic ; în mîna dreaptă se materializă conturul unui disc, căpătînd treptat consistență. Strălucirea lui crescu, atingînd vibrația luminii pure, și începu să pulseze, inducînd în eroare senzorii sferei ucigașe. Consilierul așeză discul pe masă și se retrase... Explozia care cutremură cabina îl făcu să își piardă echilibrul ; se ridicase, cînd apăru van Karsa, însă acesta nu întrebă nimic, făcîndu-i semn să-l urmeze :

— Vino, am să-ți dau altă cameră.

La capătul coridorului aștepta xyodlarta. Mesajul primit din Ackernar îi cerea să acționeze : falsul duarph trebuia eliminat, iar dovezile despre „locul acela" distruse.

Ur Dip nu se culcase și, după felul cum îi licărea ochiul, în tonuri tot mai șterse, se aștepta la vizită.

— Ai dat greș. Știi ce urmează, nu ? șuieră Altaza. Privește-mă !

Simțea fascinația ochilor ei supunîndu-l, frîngîndu-i voința. Durerea sfredelitoare îl făcu să se zvîrcolească neputincios. Altaza se opri ; dorea să-l pedepsească, nu să-l omoare. Îi întoarse spatele și ieși, căci privelișteа trupului scuturat de frisoane o dezgusta.

...După ce se despărți de Het van Karsa, consilierul se întinse pe patul din cabină și adormi. Se deșteptă după cîteva ceasuri, cu senzația clară a unei revelații. Pentru prima dată intui taina teribilă ce apăsa — asemeni straturilor geologice — asupra sălii din adîncuri, însă intrările labirintului temporal rămîneau blocate și se izbea de același perete impenetrabil. Căile duceau spre o zonă unde începutul și sfîrșitul deveneau învolburările unui sorb uriaș, ce înghițea materie și energie. Nu îndrăznea să privească prăpastia fluidă, din adîncurile căreia pîndea pericolul autoanulării.

Începea să discearnă ritmuri cunoscute în pulsul neîmblînzit al timpului. Încercînd să se orienteze după jaloanele trecerii anterioare, rătăci neajutorat și orb prin spectrul de posibilități, pînă cînd se produse o rupere în continuitatea vremii și alunecă printre pereții de lumină, redus la stadiul unui simplu fotor, a cărui singură menire o reprezenta mișcarea.

...Se afla în interiorul sălii subterane, printre nesfîrșitele șiruri de cilindri. Identificînd trăsăturile fiecărui grup de raționali, remarcă în așezarea lor o anumită logică, o subtilă gradare a calităților. Compară bioînvelișurile din cilindrii cu locuitorii actuali ai Universului : unele caractere lipseau, altele avuseseră o evoluție surprinzătoare. Prezența globului turtit la poli îl intriga. Cu precauție, își apropie palma de suprafața netedă. Deși o presimțise, descărcarea energetică se produse înainte de a-și putea retrage mîna.

...Se cufundă în tărîmul fără margini al nopții cosmice. Prin întunericul punctat cu palide licăriri de stele se infiltrau acorduri îndepărtate ce creșteau în intensitate, izbucnind în armonii ample, pe măsură ce din abisul galactic răsărea imaginea unei planete albastre... Tulburat, Khor Ub Nabor își simți ochii umezindu-se cînd văzu derularea reliefului de o varietate irepetabilă : norii albi, plutind în oceanul de azur al atmosferei, crestele munților învăluite în ceața dimineții, oglinda sclipitoare a mării. Suprapuse peste hologramă purtată de timp peisajul arid al Terrei, în care cenușiul devenise culoarea dominantă ; o planetă condamnată și o mînă de oameni, reduși la stadiul de primitivism, luptînd pentru supraviețuire. Alungă viziunea terifiantă și totuși reală. Neregenerat, biocîmpul protector slăbea în intensitate ; dădu drumul globului și alunecă în neființă...

Cînd își reveni, Het van Karsa îi ținea încheietura mîinii și o căldură plăcută i se răspîndea prin tot corpul.

— Îmi place curajul, gdarule, dar al tău seamănă a imprudență.

Khor Ub Nabor se chinuia să zîmbească. Fără intervenția lui van Karsa ar fi... Cum îi spusese ? „Gdarule". Deci, știa ! Sau dacă nu, aflase sondîndu-i creierul cînd fusese inconștient.

— Ai de gînd să mă denunți Consiliului ?

— Ce-aș cîștiga făcînd-o?

Într-adevăr, ce l-ar putea tenta, trăise doar senzații posibile numai într-o mie de vieți... Printre modelele raționalilor nu descoperise nici un duarph, își aminti Khor Ub Nabor. Constatarea — venită cu întîrziere — îl contrarie, apoi înțelese.

— Da, confirmă Het van Karsa citindu-i gîndul, sîntem o rasă mai veche decît a oamenilor.

— Şi ceilalţi ?

— Sixieni, denebieni, xyodlarţi... Stăpînii de azi ai metagalaxiei ! Glasul duarphului suna batjocoritor. Începutul a fost făcut de încrederea oamenilor în unelte perfecte : maşini biologice capabile să evolueze şi să se reproducă. „Hibrizii" au supravieţuit declinului civilizaţiei care îi crease şi, cum se puteau adapta oricărui mediu, în cîteva milioane de ani au cucerit Universul.

— Ei ştiu adevărul ?

— Care adevăr ? Că sînt doar nişte maşinării complexe, născocite de oamenii pe care îi dispreţuiesc ? ! Explică-i prietenei noastre, Altaza, modul cum au ieşit strămoşii ei de pe banda unei uzine înălţate de „primitivii" terrieni... În milioane de ani, au avut suficientă vreme să-şi făurească o istorie. Iar dacă bănuiesc totuşi ceva, vor încerca să distrugă dovezile din sala subterană.

— Pot ajunge acolo ? întrebă Khor Ub Nabor, sperînd într-un răspuns negativ.

Het van Karsa părea să ezite :

— Tu ai ajuns, dar am citit în tine semnul Entităţii. Chiar dacă nu te-ai născut duarph, ai fost crescut şi antrenat după legile noastre. „Ei" nu stăpînesc bine căile temporale, dar într-o zi o vor face.

— N-ar cuteza să înfrunte un duarph ! exclamă Khor Ub Nabor, încercînd să se ridice.

— Linişteşte-te ! ordonă van Karsa.

Trupul celuilalt se supuse, relaxîndu-se, înainte ca sensul cuvintelor să ajungă la creier.

— Trebuie să pleci, aici eşti în pericol, reluă duarphul.

— N-am unde să mă duc. Gdaria nu mai există. După atacul xyodlarţilor, supravieţuitorii s-au refugiat pe Shalag, unde mediul ostil a făcut imposibilă adaptarea. Sînt ultimul gdar. În Eridani am încercat să devin un duarph...

— Şi pot spune că aproape ai reuşit.

Het van Karsa rămase pe gînduri. Modul în care gdarul ştiuse să lupte, să supravieţuiască, impunea respect. Ce fel de fiinţe erau oamenii ? Atît de vulnerabili fizic şi totuşi...

— Pentru ce ai riscat acceptînd numirea de consilier și apoi misiunea ?

— Ajungînd în Consiliu am încercat să opresc vînătoarea de oameni, pustiirea Terrei... Ascultă, duarphule, de ce mă ajuți ?

Chipul lui Het van Karsa se întunecă. Ar fi dorit să-l ajute — deși, martoră fie Entitatea, nu știa de ce — dar pentru el nu se mai putea face nimic. De aceea, tresări auzindu-l rostind cuvintele :

— Viața mea nu contează atît de mult. Ești puternic, duarphule, împiedică nimicirea poporului meu !

Khor Ub Nabor aștepta încordat : nu avea dreptul să-i ceară asta, totuși o făcuse. Dacă era real ce se spunea despre duarphi — că dirijau dezvoltarea raționalilor în metagalaxie — atunci o făceau cu discreție, preferînd căile mai lente și mai sigure, avînd înțelepciunea să nu facă uz de superioritatea lor evidentă.

— Voi încerca, rosti Het van Karsa și cuvintele sale valorau cît un jurămînt. Pleacă acum, nava mea e pregătită pentru decolare.

Cînd părăsi camera, deslușI în privirea duarphului milă, sau poate i se păruse. Alerga spre platforma hangarelor, încercînd o stare de spirit nouă, de pace și împăcare cu sine. Dintotdeauna, existența i se supusese unui singur țel, pentru care știuse să-și înfrîngă slăbiciunile : acum, învățase să spere.

— Omule !

Cuvîntul șfichiui ca un bici. În primul moment rămase locului, apoi se întoarse încet, căutînd să cîștige timp. Altaza ținea îndreptată asupra lui tija unui delurotron, iar Ur Dip blocase retragerea.

— Te înșeli, Altaza, spuse Khor Ub Nabor înaintînd către xyodlarta care se dădu înapoi. M-am născut pe Gdaria, planeta-colonie unde v-ați încercat precizia tirului atomic.

— Un motiv în plus ca să ne urăști. Credeai că e de-ajuns să furi numele unui duarph pentru a scăpa judecății Consiliului ?

În mijlocul frazei, Altaza trase, dar fascicolul deviе datorită cîmpului protector. Khor Ub Nabor se aruncă asupra lui Ur Dip, care se prăbuși sub lovitură...

Gdarul urcă scările în goană și ajunse la hangarul de unde drumurile Cosmosului îi erau deschise. Deodată, se opri : cunoștea secretul cilindrilor, iar Consiliul nu putea îngădui răspîndirea lui. Vor pulveriza Terra, înlăturînd posibilitatea vreunei revolte.

Nava lui van Karsa se afla la cîțiva metri. Civilizația duarphilor stăpînea timpul și distanțele, iar legenda despre astronavele lor făcuse înconjurul galaxiei. Cu un asemenea vehicul, patrulele Consiliului nu l-ar ajunge niciodată. O clipă, o singură clipă, ideea îl ispiti... Dincolo de cupola transparentă a hangarului, începea Infinitul lumilor libere. Peste toate se suprapuse însă dureros imaginea Terrei.

Informațiile din creierul său nu trebuiau să ajungă în mîna Consiliului : se concentră, ștergîndu-le din memorie. Anulă și cîmpul protector.

Așteptarea nu dură mult, silueta xyodlartei apărînd la capătul pistei. Ridică arma și ochii galbeni nu avură nici o tresărire cînd fixă declanșatorul, reglînd fascicolul la intensitatea medie. Întocmai cum bănuise, aveau nevoie de trupul și mai ales de creierul său : în secundele de agonie, Altaza spera să-l sondeze.

Urmări degetele fine ale xyodlartei mișcîndu-se implacabil... O explozie de alb inundă totul în jur și ceva se rupse în interiorul său. Un mesaj-gînd concentră, eliberînd, energia sa psihică : „Het van Karsa... nu uita..."

Înainte de a muri, văzu ca prin ceață chipul Altazei aplecîndu-se asupra sa. Și ultimul gdar se pomeni admirîndu-i precizia plină de grație a mișcărilor.

Cu adevărat, își spuse cu amară ironie, omul inventase niște *unelte perfecte*.

cpsf.info

Ovidiu Bufnilă

TREI PISICI ALBE PE ACOPERIȘ

Cei doi sori ai micii planete Qy ardeau nisipul, tulburau apele și făceau să se audă prin văzduh tot felul de voci, înaintînd cu greu printre dune, grupa mormăia un cîntec de luptă, fără prea multă convingere, cei șapte soldați asudau, își plîngeau bătăturile și înjurau în gura mare Războiul, Datoria și chiar pe însuși generalul Gaetano care să lăfăia undeva pe Goza, înconjurat de femei, bă, răcni Giorgio milanezul, eu mi-am cam făcut veacul în armata asta, m-am săturat de atacuri-surpriză, de medalii și de ciorapii voștri puturoși, mai du-te dracului, îi răspunse Geno, cine crezi că nu s-a săturat de tot rahatul ăsta, de nisipuri și de acești doi sori, uite ne-am uscat de-a binelea pe dinăuntru, cît mai avem de mers, întrebă Sol frecîndu-și fața cu vestita loțiune „Bomela", loțiunea ideală împotriva arșiței și țînțarilor, hei, urlă Kero, am prins un țînțar, ceilalți se strînseră în jurul lui cuprinși de curiozitate, la naiba, ai mințit, era frumos să fi fost țînțari pe aici, de ce oare nu ne-om fi văzînd noi de treabă, undeva acasă pe malul mării, cu sticle de bere și cu femei, hei, băieți, se burzului Dubal, iar încep să am vedenii, hai legați-mă bine, altfel am s-o iau la goană și-am să-mi irosesc muniția în vînt, Kero scoase o frînghie din raniță și-l legă strîns apoi îl predă lui Tob, omul-munte, să-l care mai departe, Pil scoase o muzicuță din buzunar și începu să cînte un marș vesel, băi Pil, altceva nu știi, cîntă și tu acolo de inimă albastră fir-ar să fie de viață, la ce dracu ne-au trimis aici, păi știi cum vine treaba, șeful insurgenților a venit la iubita lui, cum fac ăștia dragoste, întrebă Kero, naiba să-i ia, că prin nu știu

ce cîmp, păi asta nu e dragoste, dom'le, spuse Dubal, vă asigur că e un vax, tacă-ți gura, ce crezi că ei nu zic la fel despre noi, cică vorbesc prin culori, spuse Giorgio milanezul, nu vorbesc, bă soldățoiule, strigă rîzînd Sol, comunică, așa să știi, iată-l pe domnul profesor, strigă Giorgio milanezul, el vă poate învăța limbile universului în mai puțin de două luni, chiar și istorie și politică și asta pe nimica, dar vă poate învăța cum se ține o grenadă în mînă și chiar ce se poate face cu ea atunci cînd aveți necazuri, la ce dracu ne mai luptăm noi dacă sîntem așa de bătrîni, se minună Kero. Tob îi întrebă dacă trecuseră de zona primejdioasă pentru Dubal dacă acesta tot se apucase să vorbească despre dragoste, i-au trecut vedeniile, Dubal, îl întrebă Kero, de cînd ți se întîmplă ție lucruri din astea, de cînd am salvat un diplomat dintr-o ambuscadă, să vedeți, pramatia, nici nu mi-a mulțumit, v-aș spune cu despre cine-i vorba dar n-am nici un chef, așa e cînd ai pus mîna pe putere, spuse Sol, mi-aduc aminte de generalul Gaetano care habar n-avea de limbile universului, cum să aibă, cum să aibă, șopti Geno cu buzele uscate, cînd limba lui spurcată îi e de ajuns, și, continuă Sol, ne pusesem amîndoi cu burta pe carte, desigur că atunci cînd mai prindea cîte ceva îmi dădea cîte o permisie, al dracului Sol ăsta, se are bine cu generalul, fiți atenți ce spuneți despre el că ăsta ne bagă pe toți în rahat, îi avertiză Geno, s-a plimbat și cu automobilul blindat și să-l fi văzut cum făcea semne femeilor de pe stradă, un nerușinat Sol ăsta, ca să vezi, s-a ajuns, se plimba numai cu automobilul cel roșu al generalului, vedeți-vă de treabă, e aici cu noi și o să crăpăm împreună de atîta căldură, hă, hă, rîse Sol, nu mă prea aveți la mațe, fir'ați voi să fiți, ați uitat cînd v-am scos din încurcătură acum un an pe Plo, cînd vă încolțiseră creaturile alea ciudate și mîncăcioase, ce crezi că mai mîncaseră pînă atunci oameni, nu, de unde să mănînce, ei, asta e o tîmpenie, da' i-am topit într-o clipă, nu voiau deloc să colaboreze cu noi, mi-e rușine, băieți, spuse Giorgio milanezul, noi am făcut o mulțime de tîmpenii, e prea puțin, mormăi Geno, rușine e prea puțin, o vreme tăcură, apoi fața lui Dubal se lumină, măi al naibii să fiu dacă sîntem în vreun fel vinovați, noi am executat ordinele, de-o parte

erau ființele a căror planetă o cuceream, căci nu-i așa, nimeni n-a reușit să ne pună cu botul pe labe, de partea cealaltă, plutonul de execuție al lui Gaetano, ei, asta a fost problema spinoasă a soldaților tuturor timpurilor, bă, ia mai terminați cu prostiile, strigă Tob, fiți cu ochii-n patru căci altfel ne trezim luați pe nepregătite, cine știe ce s-o fi ascunzînd în nisip, un cap de struț, rîse Geno, cellalți își văzură însă tăcuți de drum, nu mai rîdeți de poantele mele, se înfurie Geno, cînd eram la cafeneaua lui Mars și vă înnebuneați după femeile de pe Ol mă puneați să le distrez iar voi haidamacilor le luați una cîte una sus, în cameră, și tot așa pînă cînd m-am trezit singur cu Mars și cu un pahar plin ochi cu coniac, nu v-ar fi rușine să vă fie, soldații norocului, iată eroii noștri, uscați de arșiță, speriați de nisipuri și de lipsa țînțarilor, mai taci, mă Geno, ce nu ți-ar fi plăcut să fii acum acasă să te piște țînțarii de fundul tău lătăreț, și în definitiv ce trebuie să facem noi acum, ca de obicei să anihilăm avîntul revoluționar, eu m-am săturat de vorbe, în definitiv și ăștia își au dreptul lor să trăiască cum îi taie capul, nu știu de ce-om fi noi mai deștepți decît alții, nici nu știam că există o astfel de planetă pînă nu m-a pocnit Gaetano peste fălci urlînd, ai să te duci acolo, soldat, mi-a dat un șut în fund și m-a pus să-i curăț cizmele, asta-i înjosire, eu l-aș fi împușcat, la dracu, mai sînt alți o mie ca el, păi să-i împușcăm pe toți, și cine ne va mai conduce, uite Sol, fugi de aici, ăsta dacă pune mîna pe putere ne face harcea-parcea, ce dracu tu tot n-ai învățat nimic pînă acum, Kero îi ceru lui Geno să le mai cînte ceva din gură, și Pil să te acompanieze, ia mai duceți-vă în, nu mai am chef să cînt, strigă Pil, mi se face greață cînd vă aud, aș vrea să văd și eu că, întorcîndu-ne pe Goza, vă duceți glonț la Gaetano și-i faceți tărtăcuța ferfeniță cu o rafală, pe urmă să vă văd, cum vă descurcați cu masele, voi care habar n-aveți despre politică, ce crezi că ar fi greu, le spunem la toți că de-acum s-a sfîrșit cu războaiele, că toată lumea trebuie să predea armele și gata, eah, mofturi, spuse Giorgio milanezul, bă, nici voi nu credeți ce spuneți, veți sta două-trei zile apoi vă veți lua tălpășița, ia tăceți, parcă se aude ceva, spuse în șoaptă Dubal, ia legați-l pe nebun, Dubal, tu ți-ai făcut nevoile astăzi,

întrebă rîzînd Tob, liniște, e ceva acolo în față, o casă. șopti înmărmurit Pil, o casă aici, voi o vedeți, eu o văd, și eu, și eu, nu se poate, e un vis, uite trei pisici albe pe acoperiș, de unde or fi apărut, unchiul meu din Salerno avea una la fel, nu vorbi prostii, cine știe dacă astea or fi cu adevărat pisici, ia s-auzim, miorlăie vreuna, nu fiți timpiți, asta e o minune a naturii, o Fata Morgana, pe dracu, preferam o Fata Morgana, e ceva ciudat aici, și casa asta mi se pare cunoscută, te pomenești că am trecut fără să știm printr-un nod temporal, hei omule, nu ne înnebuni, nu te juca așa cu cuvintele, cum să ni se întîmple așa ceva, casa pare părăsită și chiar așa o fi, nu vom avea bătaie de cap, pisicile astea or fi niște metieni deghizați, ăștia se țin de tot felul de poante în Univers, odată s-au deghizat într-o planetă și i-au atras așa pe niște prăpădiți de exploratori, și i-au mîncat, păi sigur, fără asta nu poate trăi nimeni, pisicile astea le-am mai văzut undeva, eu zic să le împușcăm, basta, să nu ne pripim, nu vi se pare că le-ați mai văzut undeva, știu la ce te gîndești, Gaetano avea și el una, numai UNA, ai dreptate, era o prostie, pisicile aveau însă aceleași mișcări, păreau însă și foarte adevărate și ce forță ciudată le îngemăna într-o mișcare unică, universul ăsta mă înnebunește, eu zic să terminăm odată cu ele, ușa casei se deschise, hei, băieți, ăsta e Gaetano, cerule e triplu, ha, ha, simt că-mi pierd mințile, poate să fie triplu, și cît o vrea, va fi o țintă ușoară, trageți băieți, trageți, mama lui de general !

cpsf.info

Aurel Cărășel :

COLONIE PENTRU O MIE DE ANI

— Asta este, doctore...

— Deci...

Mondolis a fost dintotdeauna un orășel liniștit. Orășel este poate impropriu spus acestei adunături de case din lemn, fără nici o logică, distingîndu-se de un sat oarecare doar prin hotelul masiv, cu trei etaje, construit în piatră cenușie, altădată impozant prin stilul său rece, nemaiîntîlnit prin părțile acestea, acum măcinat de mușcăturile timpului, ca un soi-de domn cu gambetă și baston îmbrăcat în zdrențe. În fața lui, despărțită doar printr-o piațetă plină de praf, cu o fîntînă arteziană în mijloc, din care, bineînțeles nu cursese niciodată apa, se afla închisoarea. Deși fusese construită odată cu hotelul și din același material, arăta la fel de proaspătă ca la început. Asta poate din cauză că nici un deținut nu-i trecuse vreodată pragul.

De la etajul al treilea al hotelului, din camera 154, cu ferestrele orientate către piațetă, se putea zări casa judecătorului, nu tocmai departe, cu acoperișul din olane roșii, crăpate, ceva mai încolo, spre stînga, casa doctorului, cu acoperișul de tablă cenușiu-verzuie, iar mult în exterior, aproape de șirurile de cactuși înalți cît un stat de om, cocioaba notarului, cu gard din nuiele.

În partea opusă era gara — clădirea dărăpănată unde-și ducea viața casierul, care nu vindea nimănui bilete la trenul ce sosea odată pe lună, pentru că singurii călători care coborau în orășel din vagoanele înnegrite de funingine erau cei trei negustori, dar ei aveau permis, așa că misiunea sa era să-i întîmpine și să-i conducă la hotel.

Mondolis a fost dintotdeauna un orășel liniștit. Locuitorii lui știau cu mult timp înainte în care zi avea să fie călcat ciinele văduvei spălătorese de căruța cu trei roți a sacagiului, ce fel de marfă aduc cei trei negustori și la ce prețuri o vînd, la ce oră adoarme recepționerul cu nasul în tabachera de argint din colțul biroului unde primea călătorii care nu mai soseau, cunoșteau cîte bucățele de zahăr pune duminica în cafea doctorul cînd se întîlnea cu prietenii pe terasa hotelului, ba chiar și ce nasture o să i se rupă la prima furtună ajutorului de băcan cînd se va întinde să închidă ferestrele.

Nimic nu se putea întîmpla nou în Mondolis, nimic nu putea să surprindă, să șocheze, nici chiar telefonul de pe măsuța casierului, singura lor legătură imediată cu lumea, cu Virgiana, capitala districtului, aflată la peste 600 de mile de ei. Singurele vești le aduceau negustorii, dar ele erau mereu aceleași, cu trecerea puterii cînd în mîinile opoziției, cînd în mîinile liberalilor, cu noile decrete care se învechiseră de cînd le tot auzeau, privitoare la accesul ciinilor pe bază de taloane în restaurante, sau cu dispozițiile articolelor 6 și 10 referitoare la deratizare.

Telefonul suna de două ori pe lună și funcționarul de acolo cerea informații despre ceea ce se întîmplă în oraș, cu un glas monoton și indiferent, și nu răspundea la nici o întrebare pusă de casier sau de indiferent cine altul. În restul timpului, linia era moartă, dar nimeni nu ardea de curiozitate să afle ce se petrece dincolo. Pentru că, în mod ciudat poate, nici un locuitor nu părăsise vreodată orașul, nici unul nu se urcase în trenul cu vagoane fumurii să străbată pustiul punctat de cactuși și să coboare în Virgiana. Aici, în Mondolis, era lumea lor, aveau tot ce le trebuia, altceva nu putea exista pentru ei.

Asta pînă mai ieri seară. Soarele roșu ca sîngele își sprijinea trupul pe spinii cactușilor îndepărtați, pregătindu-se să apună dincolo de orizontul prăfos, cînd în oraș își făcuse apariția pe după grădinile cu garduri aplecate ale ultimelor case un grup de vreo cincizeci de bărbați și femei, îmbrăcați în costume cenușii, mătăsoase și uzate, cu arme necunoscute pe umeri, cu frunțile acoperite de pălării moi de pîslă. Se opriseră în jurul fîntînii arteziene din piațetă, aruncaseră jos armele și bagajele, apoi se

lăsaseră în genunchi toți deodată, cu brațele întinse ca niște aripi frînte, rîzînd și plîngînd, privind lacom către locuitorii ce-și părăsiseră treptat lucrul ca să se uite curioși la acest fapt cu totul imprevizibil în istoria atît de cunoscută a orașului.

Străinii vorbeau o limbă aproape uitată, destul de greu deosebeai în cele ce spuneau cuvinte cunoscute. O vreme i-au tot privit cum se manifestă, fără să se apropie prea tare, dar și fără să se îndepărteze, apoi unui dintre ei, pare-se băiatul farmacistului, fugi să-l cheme pe judecător și pe doctor. Pe notar l-au lăsat în pace, era prea departe și apoi știau cu toții că seara citește un manual de legi și nu-i place să fie deranjat.

Pe străini i-au condus la închisoare ca să-și petreacă noaptea, altă clădire atît de mare ca să-i cuprindă pe toți nu era, și apoi încăperile nu fuseseră folosite niciodată, erau destul de curate, în afara pînzelor de păianjen de la ferestrele cu gratii și de murdăria șoarecilor. Paturi nu erau suficiente, dar doctorul a cerut celor din împrejurimi să aducă pături și paie și imediat au mai fost înjghebate cîteva culcușuri. Armele și lucrurile lor rămăseseră în piațetă și, pentru ca roua dimineții să nu le ude, recepționerul le ridică și le încuie pe toate în debaraua hotelului. Tot restul nopții doctorul și judecătorul au rămas cu nousosiții, încercînd să afle ce era cu ei, din ce parte veneau și încotro se îndreptau.

A doua zi era o lumină plăcută, soarele bătea pieziș în umbrela de pînză decolorată ; cafeaua începuse să se răcească în ceștile înalte de porțelan. Notarul încă nu pricepea sensul evenimentului sau poate că se făcea că nu-l înțelege pentru a-i incita pe cei doi să-și spună părerile. Scaunele din răchită gemeau ușor la fiece mișcare, punctînd liniștea coborîtă ca de obicei peste orășel.

— A fost destul de greu pînă am început să ne descurcăm oarecum în limbajul lor. Povestea pare cel puțin stranie, dar în starea în care se află nu este exclus ca totul să nu fie decît un produs al imaginației lor, îmbolnăvită de soare și pustietate.

— Adică dumneata, domnule judecător, înclini pe undeva să le dai dreptate ? !

Doctorul duse ceaşca la buze, dar nu sorbi. Se răzgîndi şi o lăsă iar pe masă.

— Eu nu înclin să dau nicicui dreptate. Asta este istoria : cincizeci de oameni declară că lumea nu mai există, că în afară de noi şi de ei în jur este un pustiu înfiorător, un pămînt fărîmiţat de prăpăstii gigantice, de vulcani în erupţie şi de ape mîloase, mlaştini fără fund şi păduri întunecate, cu plante necunoscute, cu animale neclasate în zoologie. Cincizeci de oameni declară acelaşi lucru, elementele se potrivesc pînă în amănunt — asta este limpede, nu, doctore ?

Judecătorul îşi trecu mîna prin părul cărunt. Notarul îl privi zîmbind subţire. Ştia că acesta era semnul prin care judecătorul arăta întotdeauna prietenilor că este în dilemă.

— Şi dumneata îi crezi ? îl întrebă.

Judecătorul nu răspunse.

— Este o absurditate povestea asta, declară doctorul şi dintr-un gest vărsă pe gît licoarea rece, amară. Cum adică, nimeni ? Dar trenul ? Aţi uitat trenul ? Şi telefoanele din Virgiana, şi negustorii ? Astea nu sînt dovezi palpabile ale unei realităţi existente ? Mai palpabile cred decît nişte cuvinte.

— Oamenii aceia nu erau nebuni. Şi nici interes să ne mintă nu aveau. Au înfăţişat destul de logic faptele, războiul... Ei spun că toate acestea există pentru că aşa au fost programate să fie ; că aici este o colonie. O colonie pe o mie de ani, protejată de comun acord de către toţi participanţii la conflict.

— E absurd, clătină doctorul neîncrezător din cap.

— Absurd ? zîmbi iar notarul. Dacă privim astfel, toate lucrurile sînt absurde.

— Dar ei ? nu se lăsă doctorul. Ei ? Cum de au scăpat ? „Echipe speciale", „efective postbeligerante" şi alte cuvinte pompoase, nu ? Dacă-i aşa, cum de în aceşti două sute de ani scurşi de la acel conflict nu ne-a mai descoperit nimeni ? Pentru că fiecare stat, am înţeles, şi-a avut propriile sale „echipe speciale".

Judecătorul ridică palma ca pentru a [illegible] şuvoiul de întrebări.

— Ei ? Lasă-i pe „ei". Aceasta ar putea fi altă istorie. Gîndeşte-te mai bine la situaţia noastră de aici. Poate că au avut dreptate. Ei au putut observa monotonia, automatismul în care trăim, pentru că sînt străini, neintegraţi. Nu ţi se par ciudate acum unele fapte ? Hai să-ţi răspund la întrebări cu alte întrebări, care acum îmi vin în minte şi mă minunez că au putut să zacă atît în prăfuire ; de ce nu pleacă oare nimeni din oraş ? De ce nu vine nimeni ? De ce negustorii ăştia nu îmbătrînesc deloc, în timp ce noi ne naştem şi pierim, de ce nu sînt schimbaţi, de ce... ?

Şi judecătorul se opri, fără a-şi ridica privirile de pe farfurioara cu desene miniaturale.

— Dumneata, doctore, ştii că am dreptate, simţi acest lucru, dar nu eşti de acord tocmai fiindcă te revoltă ideea acceptării unei lumi fără oameni. În sinea dumitale, însă, insist, în sinea dumitale eşti convins de asta, după cum convins este şi domnul notar şi toţi ceilalţi dacă ar şti.

— Există un mijloc, vorbi notarul, privindu-i mijit pe cei doi, există un mijloc de a încheia foarte simplu discuţia.

— Care ?

— Trenul. La prînz, soseşte. Cineva se va urca în el cu un bilet pentru Virgiana. Şi acolo se va lămuri problema.

— Exact. Acel cineva voi fi eu, se ridică doctorul grăbit de la masă. Şi mîine voi veni cu răspunsul.

În orăşel lucrurile se petreceau ca mai înainte. Pisica farmacistului omorî la ora aşteptată puiul de vrabie, iar băiatul care îl ajuta pe băcan la vînzare o lovi cu o piatră exact în piciorul drept, unde pariase cu cei de peste drum că o va lovi, deşi ştiau cu toţii că aşa va fi ; roata de la căruţa sacalei se împotmoli în balta din mijlocul drumului, chiar în momentul în care un puşti îi striga proprietarului că o să i se împotmolească hardughia dacă o apucă pe acolo.

Iar trenul... trenul sosi ca de obicei, pufăi liniştit în aşteptarea invizibililor pasageri şi plecă mai departe după un sfert de oră. Cu un călător în plus.

Doctorul îşi pusese geanta de voiaj în portbagajul din sîrmă de deasupra capului, îşi aprinsese un trabuc şi pufăia liniştit, privind pe fereastră dunga cenuşie a orizontului şi pîlcurile ţepoase de cactuşi voinici. În comparti-

ment nu era nimeni, dar el se așezase pe locul înscris pe tichet.

Conductorul veni cînd aproape aţipise, iar trabucul, uitat nescuturat, făcuse un scrum alb, lung cît o unghie. După ce îi perforă cu grijă biletul, îl privi lung, clătină din cap, apoi îi spuse să stingă trabucul pentru că vagonul era de nefumători, şi părăsi compartimentul.

Doctorul îl ascultă, deşi era convins că pînă în Virgiana nu avea să-l mai deranjeze, deschise geamul şi azvîrli ţigara de foi în curentul făcut de tren. Un şuvoi de aer proaspăt năvăli înăuntru şi învolbură fumul albăstriu. Trecuseră aproape două ore de cînd călătorea şi, după spusele casierului mai erau încă vreo patru. Era puţin obosit şi legănarea trenului îl transporta spre starea de moţăială din care tocmai ieşise. Se gîndea vag la ce va face în Virgiana, cînd va ajunge, unde va trage, cu cine va discuta. Nu cunoştea pe nimeni, dar bănuia că, la poştă, funcţionarul care le telefona de două ori pe lună îl va îndruma unde trebuie. Toate erau însă destul de confuze în capul lui ce se apleca din ce în ce mai spre piept, pînă cînd înţepeni, cu bărbia înfiptă în reverul hainei albe, adormit de-a binelea. Îl trezi o zguduitură puternică, ce aproape că-l aruncă spre banca din faţă. Afară se înserase. Ieşi din compartiment şi se îndreptă spre capul vagonului ca să-l găsească pe conductor sau pe oricine altul şi să-l întrebe ce se întîmplase, de ce se opriseră, pentru că în Virgiana nu ajunseseră, în jur se întindea acelaşi pustiu presărat de cactuşi.

Vagonul era însă gol. La fel şi celălalt... şi celălalt. Goale, cu lumini aprinse doar la capătul coridoarelor pentru a indica ieşirile.

În cele din urmă coborî. Soarele aproape se pierduse în zare. Întunericul nu se lăsase încă, dar boarea răcoarei îl făcu să tremure sub haina subţire. De la distanţă, trenul părea un cordon împodobit cu bobiţe de fosfor. Pufăia liniştit în tăcerea cîmpiei, desfăcîndu-şi din cînd în cînd supapele şi slobozind cîte un jet de abur fierbinte.

La început, doctorul merse paralel cu linia, apoi se îndepărtă puţin de ea, din cauza bolovanilor ce împănau solul. I se părea, sau terenul urca ? Parcă încet-încet, terasamentul liniei se ridica şi, într-adevăr, cînd se opri

o clipă și privi în urmă, trenul se afla undeva, la poale, șuierînd slab, abia auzit.

Și deodată pămîntul încetă. Parcă tăiată cu o bardă uriașă, o prăpastie fantastică își desfășura adîncimile nebănuite, cu stînci gata să se prăbușească la cea mai neînsemnată atingere, cu fisuri adînci în peretele pe care se afla, și jeturi spumate de apă roșietică azvîrlindu-se spre neștiut. Celălalt perete nu se zărea.

Deasupra, stelele începuseră să-și scoată baionetele una cîte una, în așteptarea răsăritului lunii. Trenul nu se mai auzea.

Într-un tîrziu, doctorul se așeză chiar pe buza întunecatei răni a pămîntului. Percepea sunetul surd al șuvoaielor ca pe lacrimi mute ce se învîrtejeau în trupul lui.

Știa. Acum știa și ce caută aici, și de ce făcuse acest drum fără logică, și de ce i se îngăduise să părăsească Mondolis... Acum știa tot, chiar și faptul că „ei" știau că el știe. Trenul se oprise pentru că el sosise la destinație. Aici urma să se încheie cu îndoielile sale, cu viața sa, cu tot ce aflase sau cunoștea dinainte despre lume, despre Mondolis, despre...

O colonie pentru o mie de ani ! Era fantastic, era înfiorător ! Trăiau și urmau să trăiască încă vreo opt sute de ani. Dar ca și pînă acum. Automate umane, mișcîndu-se în planul celor indicate de programul făurit de cine știe ce minte genială sau tîmpită, demult împrăștiată în praful timpului. Și mai ales, singuri ! De acum, SINGURI !

O piatră se desprinse și căzu în prăpastie cu un duruit aspru. Ca un semnal. Ca un avertisment.

Străinii tulburaseră armonia prestabilită. Primul impuls. Iar el se grăbise să le verifice spusele. Al doilea impuls. Cu toate că nu înțelegea rolul notarului aici. Și nici zîmbetul lui subțire...

Al doilea impuls trebuia să-l anuleze pe primul. Invers nu era posibil. Nu exista reciprocitate. Deci el va trebui să se întoarcă poate și să dezmintă cele spuse de străini. Sau să rămînă aici. Sau... Și în aceste ultime două cazuri ? Ce se va întîmpla atunci ? Și dacă... ? Va înțelege careva pînă la urmă gestul ? Judecătorul ? Notarul ?

Cînd doctorul se ridică în picioare, luna ajunsese cu mult deasupra lui, întinzîndu-i umbra spre genune. Așa

încît ca dispăru prima, înainte chiar ca trupul să fie înghiţit de întuneric.

A doua zi a fost luni şi, ca de obicei, judecătorul, doctorul şi notarul se întîlniră sub umbrela de pînză, în faţa ceştilor de cafea aburindă.

— Aşa că cei din Virgiana mi i-au dat pe cei trei agenţi de poliţie, m-au suit în tren şi m-au trimis înapoi. Cît se poate de liniştit. Lumea există şi va exista mereu. Nici un pericol nu o paşte încă. Iar cei cincizeci de nebuni vor umple spitalul cel mare din mijlocul oraşului.

Soarele dimineţii bătea pieziş în umbrelă, alungînd umbrele înspre piaţetă. Ca de obicei, spălătoreasa trecu pe acolo cu căruţul, şi făcu un semn din cap către cei trei. Notarul zîmbi subţire, o privi cum se îndepărtează, apoi întoarse capul spre doctor :

— Da, cum spuneai dumneata — o lume care există ; şi va exista mereu. O lume pe o mie de ani.

Ajutorul băcanului traversa piaţa, trăgînd după el un sac mare, plin cu făină. În urma lui, trei păsărele ciuguleau praful alb ce cădea în stropi la fiecare izbitură de genunchiul acestuia.

cpsf.info

George Ceauşu :

ATACUL GONDRONILOR

Unu. Punctul din centrul acestei ţinte este în inima mea.

Văzută în mişcare, ţinta îmi sugerează genericul unui film. Mai întîi apare, proiectat pe un firmament înstelat, un reticul format dintr-un cerc şi două perpendiculare întretăiate. Reticulul unei arme al cărei principiu de funcţionare îmi este necunoscut. Apoi transfocatorul începe să hăituiască stelele din centrul imaginii, aruncîndu-le spre margini.

Al patrulea cerc e înghiţit de curbura unei galaxii. Reticulul se apropie ameninţător. Al treilea cerc înconjoară Protobiona, planeta-colonie.

Al doilea îmi înconjoară trupul, ca un halou bioenergetic, ţinîndu-se la fiecare pas pe urmele mele. Ploaie, vînt, arşiţă — cercul rămîne întreg.

Primul cerc al ţintei îmi trece peste piept, peste umeri : este cel mai preţios ca punctaj. Din fericire, zona delimitată de el a rămas pînă astăzi intactă, cu toate că a servit din plin drept ţintă gondronilor ; nu-mi dau seama dacă în afară de vînătoarea de ţinte vii ei se mai ocupă şi cu altceva.

„Aceasta este crucea ta", îmi spusese obiectul Om. „Fiecare şi-o poartă după sine." Reticulul e o cruce, într-adevăr. Iar obiectul Om, Mare Preot şi comandant al gondronilor. Misiunea lui sacră este să convertească fiinţele la neînsufleţire.

Doi. Şi dacă nu vor să fie convertite ? Nu a existat nici un astfel de caz în istoria Universului cunoscut. Toate au

devenit convinse de avantajele noii lumi și au părăsit, rînd pe rînd, lumea celor însufleţite, ajungînd în Gondronia. Nici nu a fost nevoie de imensa forţă militară a gondronilor. Pentru obiectul Om, titlul de comandant e mai mult onorific.

— Selma.

Numele meu s-a auzit în spate — o frîntură dintr-o conversaţie. Îmi întorc brusc capul și un necunoscut se uită strîmb la mine.

Tot timpul mă simţeam urmărită de cineva care își ascundea faţa. Mi se părea că figura lui de carton trecea din mînă în mînă, de la un chip la altul. Albul mat al compartimentului dădea impresia unei pînze aruncate peste un trup înţepenit.

Îmi înclinasem spătarul fotoliului și, rezemată de el, mă prefăceam că dorm. Cei doi din faţa mea — bărbatul înalt, cu o linie sigură a umerilor, cu trăsăturile bine conturate, lăsînd, la un moment dat impresia de duritate, femeia cu plete castanii — păreau cu totul absorbiţi de contemplarea ecranului din perete. Tunicile și măștile stăteau atîrnate deasupra lor, în cui, El avea o mască de satir. Ea, una de *elvinie*. Măștile nu se purtau în interioare. Doar pe stradă.

— Ce fel de mască doriţi ? mă întîmpinase la ieșirea din cosmodrom un ins așezat în faţa unui vagonet la ferestrele căruia rînjeau zeci de tipuri de măști.

— Mulţumesc, nici una. De-abia am scăpat de costumul spaţial.

— Foarte bine, de doi ani nu se mai poartă costume spaţiale.

Îmi alesesem, în cele din urmă, o mască ; chiar una de gaze. Uitasem că pe Protobiona aerul nu era respirabil.

Dar și aici, înăuntru, mi-ar fi trebuit un vizor. Din spatele lui, aș putea vedea fără să fiu văzută. Ţin ochii întredeschiși, iar printre pleoape văd lumea : o grotă pe pereţii căreia spînzură holograme și măști. De șapte ani n-am văzut nici un om, decît pe ecran și am senzaţia, la fiecare nouă întoarcere pe Protobiona, că feţele lor seamănă tot mai mult una cu alta, tot mai aplatizate, tot mai lipsite de culoare.

Trei. — Vă cerem scuze. S-a produs o defecțiune care necesită recondiționarea cîmpului magnetic. Vă rugăm să coborîți, anunță pilotul de intervenție.

Linia sonoră a compartimentului, care tocmai debitează ultimele știri, se întrerupe la un moment dat, retezînd un cuvînt. Pasagerii din fața mea ies la iveală din fotoliile adînci. Își caută privirile în care sclipește o undă de scepticism — așteaptă o infirmare a mesajului. Ea își întinde mîna tremurătoare după masca din perete :

— Sîntem în *junglă* ? (Se referă la *jungla minerală.)*

— Nu e nevoie de mască — îi spun — de masca asta.

Am cotrobăit prin boxa de serviciu, găsind un combinezon pe care l-am calificat ca rudimentar. Am reglat temperatura sub stratul termoizolant, apoi mi-am pus casca pe cap, trăgîndu-i vizorul. Măștile de gaze erau de diferite forme și mărimi. Am luat una la întîmplare și i-am verificat cartușul. La rîndul lor, tovarășii mei de călătorie începuseră să se echipeze, operațiune pe care femeia o îndeplinea cu eleganță și detașare iar bărbatul bolborosind mereu.

Am coborît pe rînd. Tunelul magnetic trecea peste un viaduct și luneca pînă departe, la orizont. Pasagerii, grupați inițial în spațiul îngust de lîngă tunel, o luaseră care încotro ; grupul se dezagregase în indivizi, perechi sau grupuri mai mici.

Rămăsesem singură — cum era de așteptat. Norii de praf coborîseră pînă aproape de nivelul vizoarelor. M-am apropiat de parapet.

Patru. Pe neașteptate, am descoperit că eram examinată prin vizoare. Insistent, ca și cum ar fi trebuit să urmeze declicul unui aparat de înregistrat. M-am apropiat de ființa căreia îi stîrnisem interesul. Imposibil de recunoscut sub masca de porc de pe figură. Un bărbat ; glasul lui a răsunat limpede în căști :

— Cum vă numiți ?

— De ce ?

— Fără un motiv anume. Vreau să știu cum vă numiți.

Eram amîndoi la marginea viaductului. Am pornit-o pe scările înguste. L-am urmat — lucru ce mi se părea firesc. Preferam să merg spre hazard, să ajung în fața lui decît să

îl aștept. Nu departe se zăresc două *măști* și sînt nevoită să recunosc că masca de gaze, cu furtunul pendulînd spre șold, dă oricărei persoane un aer amenințător.

Jungla minerală începe imediat lîngă scară ; șerpuind printre ferăstraiele de sticlă și cenușă am zărit șoseaua albă, ca un ultim țipăt al civilizației. Gunoaiele care fuseseră aruncate aici luaseră forme ciudate în urma cristalizării. Cîmpul de deșeuri se întindea pînă departe, zimțat de margini aproape geometrice. De-a lungul șoselei copacii fumegau, carbonizîndu-se lent — aveau să mai fumege ani întregi.

— Să ne întoarcem, îi spun necunoscutului, dar îl urmez aproape fără voia mea. Trecem acum printr-o fostă albie de riu. Colțul de junglă s-a umplut de măști, ca acoperit de o vegetație luxuriantă. Sînt puzderie, mișcările lor dînd impresia de haos. Am crezut mai întîi că sînt pasageri din tren, dar numărul măștilor crește văzînd cu ochii.

Nu era exclus ca gondronii să fi ajuns pe Protobiona și să-și fi ales ca prim suport ambiental aceste cîmpuri de gunoaie. Poate veniseră chiar odată cu mine. Dar fără un mediu propice de dezvoltare, germenii ar fi rămas în stare latentă. Ar fi intrat în *hibernare* pentru ani întregi.

— Gondronii sînt aici, îi spun necunoscutului.

Combinezonul i se încrețește brusc și trupul i se veștejește, mototolindu-se ca o bucată de hîrtie. Se micșorează încet, parcă strivit de gravitația planetei, pînă cînd îngheață într-o dună de gunoi cristalizat.

Văd *măștile* agățate în jungla minerală, pînă departe. *Măștile* nu se mai înmulțesc. Se grupează. Dinspre grupul central se propagă o undă de șoc iar în momentul cînd sesizez faptul, tresar : sînt poziționată pe direcția de mișcare a grupului.

Cinci. Mă întorc și o iau la fugă. Cei din urmă înaintează — le simt în căști murmurul războinic. Distanța care ne separă se micșorează treptat. Vreau să-mi smulg casca de pe cap — în curînd am să fiu orbită de propria-mi respirație.

Măștile încep să răsară în jur, închizînd un cerc care se strînge mereu. La un semn, pornesc un dans tăcut. Cercul se micșorează.

Le simt acum respirațiile greoaie. Aerul devine apăsător. Dansul lor totemic mă închide într-un cerc din ce în ce mai strîmt.

Încerc să-mi mișc brațul — nu izbutesc. Picioarele — nu izbutesc. Gîtul — nu izbutesc. Sînt zidită ca o insectă fosilă într-o bucată de chihlimbar. Nu mă pot mișca, dar am ochii deschiși.

Măștile ridică de jos colana cilindrică în care se află trupul meu, pe care mi-l văd, însă nu mi-l simt ; coloana e transparentă. Mă așază pe umerii lor.

Merg prin junglă într-un șir tăcut. Lumina scade, deformîndu-le liniile în păienjenișul vegetației mineralizate. Astrul zilei se pierde în spatele unui zid de ceață. Dincolo de zid e orașul care expectorează la intervale precise munți de deșeuri cristalizate ; tehnologia prelucrării lor nu mai face față măcelului dus împotriva resurselor minerale ale planetei.

Procesiunea de *măști* înainta. Mult timp am auzit scrîșnetul ierbii fărîmițate sub tălpile lor. Încetul cu încetul, jungla s-a rarefiat, lăsînd în locul ei un cîmp ca sticla, cu urme de cenușă.

Undeva, nu departe, singur, în mijlocul cîmpiei, e un arbore carbonizat. Ajungem lîngă el. *Măștile* care m-au adus pe umeri reazemă sicriul în care mă aflu de trunchiul lui și se retrag. Îngenunchează toate odată și din gîtlejurile lor izbucnește un sunet : invocația către un zeu ?

Una dintre ele se ridică, pășind spre mine ; îi privesc picioarele care nu s-au desprins de pămînt, de parcă solul ar fi fost agățat de ele, ca o pînză neagră. Și mă cutremur : obiectul Om nu e decît o *mască* goală pe dinăuntru.

— Dacă ești viu, e greu să rămîi nemișcat, îmi spune el. Dar dacă ai rămas nemișcat, e ușor să reînvii.

Într-adevăr, masca poate crește din orice obiect, luînd forma unui trup, a unui chip de om.

— Rămîi cu noi ! mă roagă Marele Preot. Are o fantă în locul gurii și două fante negre în locul ochilor.

Îl văd, îl aud, îmi pot mișca buzele. Dar numai atît.

— Aici, printre gunoaie — o ființă ? Voi sînteți neînsufletiți.

— Diferența e neesențială, replică obiectul Om. Ești un obiect care atinge perfecțiunea.

— Sînt o ființă.

— O ființă-obiect, precizează el. Nu te poți mișca.

Am înghețat — o țintă în mărime naturală. Văd cercurile negre, concentrice și reticulul care alunecă peste pieptul meu.

El rîde în hohote, trezindu-mi fiori. *Măștile* mă ridică din nou pe umerii lor. Sînt un sicriu însuflețit. Lumea e dincolo de peretele transparent.

Măștile mă coboară de pe umeri, așezînd sicriul la verticală. El se înclină, gata să cadă, însă rămîne așa. Picioarele mi se înmoaie. Lunec în jos, încercînd să mă sprijin de pereții de sticlă.

Șase. Deschid ochii. Măștile sînt aplecate asupra mea. Două dintre ele mă iau de cîte un braț ; încerc să mă împotrivesc, dar sprjinul lor e și o încleștare.

Umbrele ni se frîng de zig-zagurile unor scări, apoi plutesc pe luciul unei șosele. Cînd m-am apropiat de tunel, m-am trezit. Vanele trenului ne-au sorbit în cîteva clipe. Cîmpul magnetic fusese recondiționat.

Stau în fotoliu, năucită, și îl fixez pe omul din fața mea, Nici o cută nu i se mișcă pe chip. El m-a adus pînă aici, împreună cu femeia ale cărei plete castanii mă fascinaseră de la bun început. Simțindu-se privit, bărbatul încearcă să se explice :

— V-ați pierdut cunoștința. Cred că v-ați dus prea departe și arșița...

Chiar dacă l-aș fi suspectat că fusese printre *măști*, n-o puteam dovedi cu nimic.

— În timp ce v-am adus, spuneați ceva de omul-obiect.

— De obiectul Om, l-am corectat. Omul-obiect mai poate fi salvat — este încă un om. Obiectul Om este ceva gol pe dinăuntru. O mască, atît.

Rămîne pe gînduri. Abia atunci îmi dau seama ce mă intrigase la femeia de alături.

— Masca ! O mai aveți pe față.

Cred că — în prima clipă — am strigat. Ea își duce mîinile la tîmple, își pipăie obrajii.

— A, da, mă scuzați. Nu trebuia să mi-o mai pun. Sîntem înăuntru. Încearcă să și-o scoată, dacă mai are rost : trenul magnetic a ajuns la destinație.

Departe, în *junglă*, Marele Preot oficiază un rit încercuit de *măşti* lipsite de feţe, lipite de golul interior.

Şapte. Oraşul. Aici e casa mea. Pe cît de mult mă îngropam în cosmos, tot pe atît îmi era dor de bîrlogul ăsta. Cobor din tren şi mă amestec în mulţime. E o senzaţie pe care n-am mai încercat-o de mult : devin o frîntură a mozaicului viu.

Mă strigă cineva din urmă. E pe o bandă rulantă rapidă şi microfonul pe care-l ţine în mînă dă impresia unei proteze. Schimb banda de deplasare, în timp ce virtualul interviu se derulează în mintea mea.

„Telespectatorii noştri sînt nerăbdători să cunoască impresiile unui astronaut încercat..."

„N-am nici un fel de impresie."

Individul aleargă acum iar eu optez pentru o bandă cu o altă direcţie de deplasare.

„Totuşi, insistăm să ne spuneţi."

„N-am ce să vă spun. Cosmosul este plictisitor, timpul trece foarte greu acolo, oricît ai încerca să ţi-l ocupi."

Sînt pe banda de viteză maximă, mă îndrept spre un punct unde se întretaie mai multe căi, îl văd venind pe un trotuar rulant, în stînga ţine microfonul, cu mîna dreaptă bate crupa unui cal imaginar, trece în viteză pe lîngă mine, vrea să se arunce, însă cade în genunchi, o ia în sens invers direcţiei de deplasare a benzii, reuşind să devină caraghios ; oricum, m-a pierdut din ochi.

Gondronii sînt mult mai abili urmăritori. Aş putea spune chiar că ei nu greşesc niciodată. Ştiu să aştepte momentul potrivit. Poate din dosul vreuneia din măştile ce fîlează prin faţa mea se pregăteşte un nou atac. Merg acum pe trotuarul static. Instinctiv, grăbesc pasul. Mă ciocnesc piept în piept cu o *mască*, grăbită şi ea. Aud un zgomot : poate *masca* a sughiţat ; poate i s-a blocat respiraţia.' Mîriie :

— Nu te uiţi ?

Apucă brusc de cagula măştii mele, zgîlţîind-o. Mă înfurii şi eu :

— Eşti un om fals !

Îmi înfig mîna în obrazul lui, apuc de un colț al măștii și trag : masca nu se desprinde. Omul-obiect se smulge de lîngă mine, pierzîndu-se în aglomerație.

Opt. Ușa apartamentului meu. Nu mă hotărăsc să intru. Deschid cu prudență. *Iată cîmpul de bătălie, rostește comandantul.* Nu este exclus ca gondronii să atace chiar astăzi : au să-mi lase vreun răgaz ?

În jurul meu, obiectele, care mă privesc amenințător. Neplăcut lucru — nu este vreo ușă care să nu scîrțîie. Văd modulele mobilei, suprafețele lăcuite și am senzația că n-am scăpat de praful cosmic ; vreme de ani, praful s-a depus aici în tăcere. Mîna atinge mai întîi obiectul, lunecă pe suprafața lui. Apăsarea pe o clapetă, răsucirea unui comutator se transformă în ritualuri.

La bucătărie, masa durează puțin ; dinții mi se înfig în bifteculț proaspăt și aud un zgomot ciudat. Sînt sute de obiecte aici, care de care *mai neînsuflețite*. Mai puțin împăcate cu condiția lor de existențe inerte. Foarte puține obiecte-idee : poate nici unul. Într-un astfel de mediu gondronii sînt primejdioși. Renunț să mai mănînc.

Pot să scriu, totuși, Sînt sigură că acest stilou cu care îmi scriu jurnalul zilnic n-are să devină vreodată o unealtă în mîinile gondronilor. E prea umanizat ; un obiect pe care îl conștientizez mereu ; un obiect-idee, pentru că orice gînd în legătură cu el echivalează cu o renaștere. Un stilou împrumutat doar pentru a nota o adresă într-un carnet este, dimpotrivă, o idee de obiect, pentru că stiloul acela ar dispărea din mintea mea în mai puțin de o clipă, dacă nu a și dispărut deja în momentul în care l-am luat în mînă. Gunoaiele reprezintă prin excelență ideea de obiect ; jungla minerală este un loc ideal pentru debarcarea gondronilor pe această planetă.

Aș vrea să fac un duș. În închipuirea mea, văd apa curgînd și mușcînd din trupul meu ca o soluție acidă. Ar trebui să-mi îmbrac mai întîi costumul spațial — la adăpostul lui mă simt mai în siguranță. Apoi să fac un duș. Așa nu se poate. Renunț și la baie, și la costumul spațial.

Videofonul : — Selma, Vic te deranjează, știu că nu e momentul potrivit...

Încerc să disting pe chipul lui trăsăturile liceanului pe care-l lăsasem pe Protobiona, la plecare — în urmă cu cîțiva ani.

— Ia ascultă, Vic, acum ești reporter ?

— Da, am absolvit ziaristica.

(Parcă se simte jenat de răspuns.)

— Și tu alergai în halul ăla după mine, pe benzile rulante ?

Tăcerea lui — semnificativă — îmi confirmă presupunerea.

— Nu-mi place, Vic, n-ai respectat regula jocului. Ai deschis și înregistratorul. Nu te credeam un reporter atît de înverșunat. Lasă pe mai tîrziu, să-mi treacă.

Ascultător, a închis. Aceeași liniște de cavou. Nu m-am dezobișnuit încă de căști și sunetele ajung cu greu la urechea mea.

Singurul lucru care mă liniștește e că gondronii nu reușesc să atragă simpatia obiectelor neumanizate decît pentru o clipă-două, cînd se produce atacul. Nu mă aflu în jungla minerală, unde măștile își pot executa numărul ritual printre gunoaie.

Pereți, perdele, mobilier — toate sînt nemișcate. Trebuie să ne împrietenim din nou, după o lungă despărțire.

Nouă. Seara, aprind lumina. Umbrele se retrag prin colțuri și în spatele draperiilor. E încă devreme, am să mă culc, nu sînt însă îndeajuns de obosită ca să pot dormi.

Trag peste mine pătura și închid ochii. Pătura stă mult prea strîns deasupra mea ; am impresia că e o tunică. Încerc s-o îndepărtez de corp și nu reușesc — mai mult : simt creșcînd presiunea pe care ea o exercită asupra trupului meu. Expir, dau tot aerul afară din piept și lunec din pătură prin deschizătura care inițial fusese în dreptul umerilor. Pătura se strînge sul ; nu mă îndoiesc că, dacă n-aș fi ieșit de sub ea, strînsoarea mi-ar fi strivit coșul pieptului. Pătura își flutură acum aripile și rămîne ca o pasăre moartă. În sfîrșit, mă pot înveli cu ea.

Gondronii au eșuat în tentativa lor. Tentativă pe care le-o puteam dejuca, totuși : pătura este doar o idee de obiect, pentru că acum mă învelesc pentru prima dată cu ea. Lenjeria mea de corp nu se va transforma niciodată

într-o tunică aducătoare de moarte, fiindcă în nopțile mele de demult mă admiram de atîtea ori, îmbrăcată numai cu ea, în oglindă. Și oglinda este un obiect-idee ; în ea îmi văd chipul după acest atac ; mi-e teamă de imobilitatea lui. Mi-e teamă ca el să nu devină o mască.

Gondronii au esuat în tentativa lor și au o imaginație prea bogată ca să atace la fel. Am șanse să dorm. Stînd în pat, răsfoiesc o carte. Cartea ca somnifer.

M-a trezit o bufnitură puternică. Deschid ochii în întuneric : am căzut din pat. E curios că nu m-am lovit mai rău. Mă sprjin de ceva, mă ridic, ajung la comutator, lumina. În patul meu mai e cineva. Sau ceva.

O bucată de metaplast. Îmi plimb mîna peste marginile ei — mă intrigă un adevăr de care sînt definitiv convinsă : bucata are exact conturul trupului meu. Gondronii respectă întocmai forma și dimensiunile. Sînt buni chirurgi ai ambientului. Bucata de metaplast este desprinsă din tavanul care e decupat după un tipar exact și nu mă îndoiesc că statuia aplatizată s-ar fi suprapus peste trupul meu, dacă n-ar fi fost coșmarul din cauza căruia mă răsucisem și căzusem din pat. Coșmarul se declanșase întîmplător ? Mai degrabă îmi vine să cred în presentiment.

— Bună seara. Ce s-a întîmplat ?

Asta mai lipsea. În golul din tavan se ivise fața unui om. Arăt spre ciudatul *alter ego* căzut în patul meu :

— N-ați pierdut nimic ? Vă aparține ?

Omul și-a scos capul prin deschizătură. Nu-mi dau seama cum stă atîrnat acolo sus. Are fața congestionată.

— Să știți că nu garantez pentru gîtul dumneavoastră, îi spun pe alt ton, observînd cum tavanul crește la loc. Godronii lucrează curat ; n-au obiceiul să lase urme. El își retrage capul, îngrozit : în scurt timp spărtura are să fie definitiv închisă.

În clipa asta statuia din pat este ciuntită, dar nu numai atît : pe rînd, capul gîtul, pieptul se micșorează continuu, dispar, statuia e un sandviș din care înfulecă un alt spațiu, pentru că transferul se face automat, părțile mușcate din ea recompun tavanul, n-a mai rămas decît o mușcătură-două iar spărtura de sus e acum doar o cicatrice.

Patul e curat, mă pot culca.

— Ține ochii închiși ! mă amenință comandantul gondronilor.

Îi deschid, totuși. De cele mai multe ori, o interdicție drastică induce asupra ta și sugestia că este imposibil s-o respecți. O lamă lucioasă mi se înfige în ochi. E numai lumina. Dimineață. Am dormit, am visat urît. Mă ridic puțin amorțită și îmi frîng gîtul după modelul în spirală al covorului.

În fața hologramei din hol mă opresc. De multe ori transgresia într-un tablou mi s-a părut mai promițătoare decît un vis. N-ar trebui decît să întind un pas ca să ajung pe o altă planetă, în umbra unei nave spațiale. Pășesc și chiar intru în adîncimea hologramei. Fac cîțiva pași. solul e pietros. mă împedic și cad.

O pîlnie de raze se deschide deasupra mea : tunul-laser de pe navă a fost declanșat. Gondronii au atacat din nou. M-am lovit destul de rău în cădere, dar nu contează : piatra de care mă împiedicasem fusese salvarea mea. Abia acum o zăresc în tablou, în planul secund ; tabloul s-a retras, șerpuind și m-am trezit din nou în fața lui. Nu vreau să privesc peretele opus : tunul-laser l-a perforat. Golul se micșorează însă vizibil : în mai puțin de un minut are să dispară.

Zece. Realitatea e că obiectele țin la ei. Gondronii sînt tandri cu cele fără de ființă.

Care obiect din casa asta ar avea vreun motiv să mă simpatizeze ? Ușa, pe lîngă care trec cu cea mai mare nepăsare ? Covorul, pe care-l calc în picioare zilnic ? Masa, a cărei postură de patruped mă lasă indiferentă ? Oglinda chiar, în care mă privesc și acum, cu un zîmbet grotesc ? Pînă mîine colții veninoși ai obiectelor au să crească și am să mă trezesc înconjurată de dușmani.

E mai bine să-mi îmbrac scafandrul cosmic măcar în casă, deși moda lui a trecut. Mă simt excelent în noua vestimentație. Mișcările îmi sînt mai greoaie, însă am un scut protector.

Pot să cînt și la pian, desigur. Îmi pare rău că mi-am amintit atît de tîrziu de el, bunul meu prieten. Cu greu resizez atingerea clapelor prin mănușile costumului, dar

cînt. Îmi reglez receptoarele și acordurile se revarsă în căști. Mai întîi melodioase, apoi cîntecul pare să fie fredonat de un leopard rănit. Îmi plimb degetele peste claviatură, dar pianul, cu un schelălăit, îmi atrage atenția că îl brutalizez. Țip de parcă cineva m-ar fi mușcat.

Îmi retrag degetele ; cred că ar trebui să cînt altceva. Observ pe o clapă o picătură de sînge, mănușa este sfîșiată în dreptul unui deget și înțeleg ce s-a întîmplat. Cam tîrziu. Totuși, mă arunc la pămînt înainte ce pianul să se repeadă la mine. Claviatura lui nu este decît dantura geometrizată a unui monstru. Mă rostogolesc spre hol, mă reped spre ușă, în timp ce monstrul improvizat se aruncă asupra mea, greșește ținta și cade, lovindu-se de podea cu un sunet în care recunosc, strangulate, toate armonicele claviaturii. Deschid ușa apartamentului, o trîntesc, în spatele ei aud un urlet de orchestră dezacordată. Mă apropii din nou de ușă, ascult, o deschid cu prudență. Ochii îmi lunecă de-a lungul holului și zăresc pianul — care e la locul lui. Observ pe podea doar o zgîrietură. Poate am visat ; de multe ori am asociat în imaginația mea clapele pianului cu colții unui monstru. Gondronii or fi preluat ideea ?

Ei nu sînt umani. Se poate spune chiar : sînt aumani. De aceea nu se atașează de obiectul-idee, ci numai de obiectul dezumanizat, de cel rămas în stadiul fragil de idee de obiect. Pesemne delimitarea asta e relativă. Pianul este pentru mine un obiect-idee. Era. Poate acum, după șapte ani de uitare, a devenit pentru mine o idee de obiect. Obiectele, ca și lumea, se află într-o continuă mișcare.

În orice caz, pianul are toate motivele să fie nemulțumit de mine. În spațiu n-am putut să exersez. Cînt fals.

Unsprezece. — Mi-ai trîntit pe masă rocile astea și ai plecat. Ce-ai fi vrut să fac cu ele ?

— Să detectezi urme de viață.

— Le-am analizat ca pe sfintele moaște. Sînt niște minerale nevinovate.

— Le-ai ținut tot timpul sub observație ?

— De ce ? Să n-o ia la fugă ?

— Sibelius, e ceva serios.

Tonul meu îi redeschide apetitul r[illegible] :

— Ascultă, Selma, viața de care îmi vorbești nu are un suport. Nu există germenii ei.

— Suportul a existat mereu, Sibelius. N-ai detectat germenii. Tocmai pentru că ei sînt omniprezenți — asta e părerea mea. Ca și cum obiectele ar fi bune conducătoare de electricitate iar această energie ar fi însăși viața. Însuflețind brusc mediul. Apoi redindu-l letargiei inițiale.

— Asta e animism, fetițo, îmi răspunde el.

N-aș mai purta pică gondronilor dacă ar ataca chiar acum, în timp ce el îmi explică ceva. Aș avea pentru ei o paletă destul de bogată de sugestii, chiar dacă Sibelius nu-i chiar un om-obiect.

Îmi arată ceva pe o planșă, cu un indicator iar eu văd indicatorul crescînd în continuarea degetului arătător de la mîna dreaptă. S-a desprins. Păcat. Ar putea fi, măcar pentru cîteva clipe, un manechin, ca o statuie a peroratiei. Nu se întîmplă nimic din toate astea. Gondronii sînt lipsiți de simțul umorului.

— Mergem la o plimbare ?

Propunerea mea îl lasă perplex. Nu se aștepta. Cred că mă iubește în taină. (Poate e greșeala tuturor fetelor bătrîne, cum e și cazul meu : se cred iubite de orice bărbat fără obligații.) Nu-și dă seama, sărmanul, că vreau să-l dezbar de necredința lui. Pentru gondroni, ar putea deveni o pradă ușoară.

Pune mîna pe clanță în clipa cînd laboratorul basculează cu susul în jos. El are de ce să se atîrne. Eu, nu. Obiectele n-au avut de suferit : au aderat la podeaua devenită între timp tavan. Cad, în timp ce ușa se răsucește fulgerător, pe un semicerc. Ajung lîngă fereastră în patru labe. Ceea ce văd dincolo de ea mă îngrozește : blocurile plutesc în vid, ca atîrnate într-un cuier. Apoi se înclină încet. Lumea a schimbat sensul verticalei și, plutind ca o epavă, parcurge încet semicercul salvator. Lumea sau laboratorul.

Pentru mine, aventura s-a sfîrșit cu un cucui. Pentru el, cu un ochi învinețit.

— Ce zici de asta ? îl întreb, ținîndu-mi mîna la cap.

— Cred că m-a apucat amețeala, încearcă el să se dezvinovățească. Hai să plecăm, mă îndeamnă apoi, în timp ce clanța i se topește în mînă. A avut noroc : fierul care

i s-a scurs peste degete a fost rece. Gondronii încă n-au aflat că un astfel de material, topit, trebuie să fie incandescent. Mă apucă groaza pentru clipa cînd vor învăța.

Mi-e teamă însă că ei n-au să-l scoată din impasibilitate pe savantul meu. Ajungem într-o stație în care măștile se înșiruie ca la un carnaval tăcut.

Energomobilul ne ia și oprește la stația terminală. Ultimele ziduri ale orașului și un petic de pădure. Coborîm ; golul energetic mobil își reia traseul spre lumea civilizată.

Am rămas singuri. S-ar putea ca pădurea să fie un simplu element de design, mai ales că nimeni nu știe cum arătau copacii adevărați și iarba adevărată. Dincolo de pădure se întinde cîmpul de deșeuri. Jungla minerală. Dar l-am adus aici pe Sibelius pentru că gondronii sînt mari iubitori de vegetație degradată. Pădurea mustește de gondroni.

La fiecare pas, călcînd prin iarbă, aud un geamăt ; iarba e flexibilă, înlănțuindu-ne picioarele ; o iarbă neagră, trăgîndu-și seva din gunoiul de dedesubt. Un vînt se înfășoară printre trunchiurile uscate ale copacilor care astfel devin sinistre cutii de rezonanță. Ramurile sînt negre și, ici-colo, cîte o frunză care a rezistat ani întregi sub tăișul nemilos al arșiței. Pădurea scheletică plutește spre jungla pe care o simțim nu departe ; răsuflarea ei greoaie ajunge pînă la noi ca un horcăit.

Sibelius și-a pierdut răbdarea. Dar și gondronii sînt complet neinspirați aici, în pădure. Sînt înghițiți de ea.

— Mergem la mine, îi spun.

Mă privește lung. Cred că a interpretat în mod greșit propunerea mea.

Doisprezece. — Cîntă-mi, mă roagă el. Nu te-am auzit cîntînd de foarte multă vreme.

— Dar scoate-ți masca mai întîi ! îi strig. Și să n-o mai uiți niciodată pe față atunci cînd intri undeva !

Și-o scoate, ridicînd din umeri. Ieșirea mea i se pare gratuită.

Mă apropii de pian cu prudență. Amintirea vechiului atac e încă proaspătă în mintea mea.

— M[illegible] dezobișnuit. Cîntecul [illegible] dezacorda nervii [illegible]cui.

În ciuda acestui argument, el insistă, totuși, să-i cînt.

Îmi fac curaj ; probabilitatea ca gondronii să dezlănțuie atacul exact acum, exact la fel ca atunci, e infimă. Dar spaima s-a înrădăcinat undeva, în adîncul meu. Un acord timid, o înșiruire de acorduri. Cînt.

Pianul se năpustește fulgerător. Îmi dau seama de asta cu o clipă mai înainte. Pianul rage ca un leu înfuriat și se repede.

Acum e liniște. Mîna îmi sîngerează. Sibelius stă aplecat asupra mea.

— Ce-i cu tine, dragă ? întreabă el, îngrijorat.

Mă ridic amețită și încerc să-mi calmez respirația :

— L-ai văzut ?

El pare că se retrage pentru o clipă :

— Ce ?

— Pianul. L-ai auzit cum a urlat ?

— Ai țipat tu.

— Și uite : sînge ! Îi arăt mîna pe care s-a uscat un fir de sînge.

— Te-ai zgîriat în cădere.

— Și urmele de gheare ? Și colții lui ?

— Ai cui ?

— Ai... pianului.

Se uită la mine, se uită la pian, apoi îmi spune pe un ton serios :

— Cred că ești nevrozată, dragă !

— Nu l-ai văzut cînd s-a repezit asupra mea ?

Se apropie de pian, îl atinge, încearcă să-l zgîlțîie puțin.

— Nu, cred că s-a dezechilibrat. Și acum se mai mișcă.

Îmi pierd și ultima fărîmă de calm :

— Afară ! Ce cauți aici dacă nu ești dispus să crezi în nimic ?

— Am fost invitat, răspunde el, tăios.

Se apropie de ușă, dar în locul ei se cască un gol care îl absoarbe aproape instantaneu.

Furtuna intempestivă a trîntit ușa de perete. Două mîini au rămas încleștate de pragul ei. Mă aplec să-l trag și amețesc : dedesubt e un abis deasupra căruia Sibelius a rămas atîrnat. Se agață de mine cu disperare. Îl trag pînă sus ; gîfîim amîndoi.

— Voi n-aveți... culoar ? întreabă el. S-a speriat puțin.
— Gondronii, îi spun. Te-au ajutat să pleci.
— Nu. Un accident.
Se ridică demn, își ia masca și iese aproape triumfal, după ce se convinge de existența culoarului.
Videofonul : — Selma, Vic te deranjează. Mă privește atent. Dar ce-i cu tine ?
— Pianul. S-a repezit la mine și m-a mușcat. I-l arăt, așa cum stă cuminte pe hol, sprijinit în cele trei picioare.
— Pianul ? se miră el. Din unghiul din care îl văd am impresia că e un monstru cu colți albi.
— Ai dreptate, Vic. Există niște indivizi în stare să-l transforme chiar în așa ceva. Pentru cîteva secunde, numai. Se numesc gondroni.
— Îmi închipui că transformarea le este sugerată de înclinația noastră spre metaforă, continuă Vic. Nu-i cred în stare să transforme o carte într-o... masă, să spunem ; dar, stai o clipă, Selma, gondronii pot să ucidă ?
— Tu ce crezi ?
— Sincer să fiu, n-aș vrea să-i văd acționînd. Uneori avem o imaginație diabolică. Cred că le e complet indiferent dacă reușesc să-ți smulgă un fir de păr din cap sau să te reducă la tăcere.
— Pe alții îi transformă trăgîndu-le o mască peste față.
Tresare, deși nu citesc pe fața lui nici o urmă de îngrijorare. Chipul și-a păstrat expresia neutră.
— Selma, aș vrea să te ajut.
— Poți să vii aici.

Treisprezece. Esențialul e să-mi umplu timpul pînă la venirea lui. Dar să gîndesc cît mai puțin. Gîndurile mai ample mi-ar putea trezi vreo asociație nedorită, pe care gondronii ar putea-o prelua.
Croșetatul e o posibilă ocupație. Un mijloc străvechi de educare a nervilor, chiar dacă între timp firul Parcelor s-a schimbat (dar parcă ele torceau — în fine). Am un șnur început încă din navă, pe drumul de întoarcere (în spațiul cosmic sînt perfect posibile și chiar indicate ocupațiile casnice).
Poate ar fi trebuit să privesc șnurul mai atent. Era îndeajuns de lung și m-ar fi intrigat faptul că nu era

strîns înfăşurat. O clipă de neatenţie şi şnurul s-a încolăcit în jurul meu de mai multe ori, făcîndu-mă pachet, cu mîinile pe lîngă corp. Într-o secundă dilatată de groază văd cum un capăt al şnurului se apropie încet de gîtul meu. La capătul şnurului ar trebui să fie gura cu dinţele veninos — gondronii au reţinut ideea asta.

Şi poate şarpele ar fi muşcat dacă n-ar fi slăbit brusc apăsarea, ca şi cum ar fi fost decapitat. Ajunsesem cu bine la capătul secundei fatale. La picioarele mele stătea un şnur subţire, un obiect fără idee, pe care îmi venea greu să-l compar chiar cu un şarpe neînsufleţit.

Brusc, simt că mă sufoc şi mă reped la fereastră. O deschid în lateral : dispozitivul e undeva, pe perete, ceva mai jos. Ridic din nou fruntea şi aud zgomotul geamului căzut. Ca printr-un aluat, a trecut prin cadrul metalic şi a căzut. Simt pe ceafă o sudoare îngheţată ; geamul ar fi trebuit să cadă exact peste gîtul meu, dacă aş fi stat aplecată cu o clipă mai mult. O ghilotină perfectă.

În inconştienţa lor, sînt neîndurători. N-au habar cît de uşor pot provoca moartea. Îşi exercită, senini, meseria ambientală. Sînt singură şi nu le pot rezista. De-ar veni măcar Vic.

Ar trebui să plîng — chiar am impresia că ochii mi se umezesc. Ar putea fi o greşeală fatală : nu este exclus ca lacrimile să fie otrăvitoare. Lacrimi de fabricaţie gondronică. Ei şi-au perfecţionat continuu atacul chimic şi l-au adus pe culmi greu de închipuit.

Vic n-a venit, ceea ce înseamnă că ar fi putut să fi căzut între timp victimă unui atac. Oricît m-aş gîndi, ajung la concluzia că ar fi mai bine să dorm. Nu întrevăd o „ocupaţie" mai puţin primejdioasă decît somnul. Întîmplările astea m-au obosit deja.

Dar n-aş fi crezut niciodată că patul este, de fapt, o prăpastie.

Paisprezece. În cădere, convingerea că mă aflu în puterea unei forţe necunoscute îmi inhibă orice gest de împotrivire. Pleoapele mi se strîng instinctiv.

Trupul mi-a înţepenit pe o linie de cădere, sorbit de gura unui tunel. Mă destind treptat, cuprinsă de beatitu-

dinea zborului ; pereții tunelului se contractă, ghidîndu-mi plutirea în gol.

Mă întreb de ce gondronii au uitat tunelul deschis. De ce nu l-au închis la o secundă după căderea mea. Răspunsul prinde încet un contur : urmează să-i întîlnesc din nou ; urmează să ajung la o bază gondronică.

Cad prin tunel, cu trupul înțepenit, însă cu gîndul dirijat spre un punct anume din spațiu. Punctul terminus. Pentru că gondronii, oricît s-ar strecura în lucruri, de unde ne contemplă uimiți, oricît ar conviețui cu lumea gentilică a obiectelor, pîndesc la gura unor transpații, pe navele lor de patrulare — atacurile lor pornesc de aici.

Căderea a încetat. Sînt pe o navă. Capătul tunelului prin care căzusem a înghețat brusc și m-am trezit într-o retortă cilindrică. Sau păstrez încă senzația căderii. Tălpile mi-au atins o suprafață metalică.

Văd pînă departe pădurea de *spectre* albe. Cerul de deasupra pare torsionat. Cel de dedesubt, de sub puntea translucidă, e un cer adevărat, pe care astrul se răsucește difuz, într-un posibil amurg. *Spectrele* albe se înșiruie pînă departe, în linii drepte. Sînt sute — poate mii — și toate sînt nemișcate. Fac un pas și parcă sesizez — în aer — întrepătrunderea unor roți dințate. Îmi duc mîna la ochi și nu zăresc decît o umbră încovoiată.

Mă apropii de unul din spectre și încerc să-l mișc din loc. Nu izbutesc ; stă la verticală și tălpile îi sînt lipite de metalul lucios. Zăresc mai întîi creierul, apoi inima și celelalte organe interne — culorile sînt sidefate — cufundate parcă într-un lichid. În sfîrșit, în planul secund văd ochii, gura, pleoapele.

Trupul meu nu este decît o mască ridată de linii sidefii. Încep să înțeleg : nu este obișnuitul spațiu tridimensional. Iată cortina spațială din spatele căreia pîndesc gondronii — care nu sînt decît o civilizație evoluată, aumană. Gondronii trăiesc în simbioză cu obiectele — pe care aici le modelează după bunul lor plac.

Și deodată — nemișcarea. Nu pot decît să văd și să aud. Dar sînt lucidă și gîndesc. Stau la verticală, poate în retorta cilindrică, cufundată într-un lichid paralizant. În dreapta, în stînga, cîte un *spectru* alb. În față, la fel.

Şi în spate, presupun — trebuie să mă încadrez perfect în oştirea albă ; locul a fost păstrat anume pentru mine.

Pînă departe, un glas răsună peste capetele tuturor :

— Viilor, bucuraţi-vă de nemişcarea ce vă alungă orice chin ! Morţilor, amintiţi-vă că vă puteţi mişca !

Încerc. Sînt acelaşi trup neînsufleţit. Aceeaşi piatră cu dire strălucitoare. *Spectrul* din faţa mea îşi mişcă o mînă ; evantaiul de poziţii se lărgeşte, trezind acorduri şi angrenaje.

— Vi se oferă o altă viaţă tuturor. Obiecte şi mediu convieţuiesc într-o armonie desăvîrşită. Preferaţi vechea viaţă, care nu e decît o luptă ?

Spectrele sînt oare trupuri moarte ? sînt trupuri vii ? Gesturile pe care izbuteşc să le schiţeze sînt aproape insesizabile, ceea ce înseamnă că Marele Preot nu pare atît de convingător nici chiar atunci cînd vorbeşte supuşilor de pe nava-amiral.

Masca lui cu fante negre în dosul gurii şi ochilor se opreşte în faţa mea. Vreau să-i strig, să poată auzi :

— Nu sînteţi umani ! Şi nici un om n-are să vă asculte !

Gura şi buzele mi-au rămas neclintite. Se pare însă că el a înţeles.

— Păcat, ai fi putut deveni un obiect care să atingă perfecţiunea, mă măgulește Marele Preot. Singurul meu viciu este aspiraţia spre absolut. Ai rezistat pînă acum în matricea ta impură. În cinstea ta, merită să dezlănţui un atac, spune el, romantic. Un blitzkrieg împotriva întregii Protobione.

Rămîn fără glas. El ordonă :

— Atac general ! — şi în momentul cînd răsună ordinul lui puntea metalică începe să trepideze şi toate *spectrele* intră în vibraţie. Gondronii au turbat.

Cincisprezece. N-am putut avea viziunea întregului atac, dar, cu un efort de imaginaţie, mi-l pot închipui aşa cum a avut loc la scară planetară. Atacul a durat o clipă, două — dacă nu chiar trei — şi a cuprins toate forţele speciale ale blitzkriegului gondronic. Efecte manifestate pe cîmpul de luptă :

Sari din somn, scuturat de un coşmar, apoi închizi din nou ochii ; stînd sprijinit de o masă, te trezeşti într-o băltoacă de plastic alb, obţinută prin topirea bruscă a mesei ; zăreşti un orificiu în perete şi glonţul porneşte spre tine aproape instantaneu — e gura unei arme ; vrei să-ţi dezbraci costumul de ceremonie, dar nu ţi-l mai poţi scoate de pe tine ; mai mult : degetul de gînditor pe care îl duci la tîmplă intră chiar în tîmplă. Dar nu numai atît.

O vază lunecă de pe mobilier, spărgîndu-se, apoi recompunîndu-se din cioburi ; lumina unui bec o ia razna prin casă, ca un fulger globular ; camera de zi e presată pentru o clipă într-un ierbar de forţe, ca să fie transformată într-un tablou în mărime naturală ; statuile schiţează un pas ori îşi duc pînă la capăt gestul început : discul îşi ia zborul din mîna discobolului. Dar nu numai atît.

Chiar lumea poate fi răsturnată cu susul în jos. (Dacă nu chiar întoarsă pe dos.) Dar teamă mi-e că nimeni n-are cum să observe că tavanul lumii este invers aşezat. Pentru că ar sta cu picioarele pe el şi s-ar reechilibra pînă cînd lumea, ca o corabie astrală, ar fi revenit la linia de plutire. Sibelius, în orice caz, n-ar observa niciodată aşa ceva.

Nimic în rest.

Fără îndoială, mai mulţi cetăţeni au observat anomalii cărora li s-au acordat cauze naturale. Ar fi o prostie să încerc să conving pe careva dintre ei că atacul a existat, într-adevăr. Deşi e un atac eşuat, în care gondronii şi-au epuizat forţele, cel puţin pentru moment.

— Poţi să pleci ! îmi comunică Marele Preot şi strînsoarea slăbeşte brusc ; trupul meu încearcă să redescopere cinetica mişcărilor de dinainte.

— Şi atacul ? (Buzele mi s-au descleştat.)

— Ştiu să aştept, îmi răspunde el, rînjind. Nu mă grăbesc ; trebuie doar să aştept.

Şi izbucneşte într-un rîs sinistru, făcîndu-mă să visez fericita zi cînd va fi devorat de propria mînă. Ziua cînd se va autodevora.

Șaisprezece. Merg printre *spectrele* albe și nu găsesc o cale de ieșire. Cerul atîrnă deasupra ca o tremă spirală. Nu departe, în fața mea, un *spectru* prinde viață — peste suprafețe patinează umbrele unor mișcări. Pornim amîndoi prin caroiajul de *forme* albe. Cele din planul secund par uscate și umbrite de depărtare. *Spectrele* negre se înmulțesc, acoperind orizontul. Sînt copaci carbonizați. În jurul nostru e pădurea mărginită dintr-o latură de jungla minerală și dintr-o alta de oraș.

Spațiul s-a răsucit de la sine și s-a transformat ; e așa cum îl știu. Lîngă mine e Vic — îi întrevăzusem ochii, gura, liniile feței în păienjenișul geometric al vechiului *spectru*. Gondronii îl aduseseră și pe el pe nava lor amiral.

Am fugit amîndoi spre refugiul din stația energomobilului, din cauză că nu aveam pe fețe măștile.

— Am scăpat de ei, spune Vic, cînd ajungem înăuntru. S-au epuizat în atacul general.

— Dă-mi voie să nu te cred, Vic. Ei *hibernează*, ascunși în spatele obiectelor, și pot să aștepte oricît.

— Dar sînt lipsiți de vitalitate. Niște morți vii. Și nu pot cîștiga atît de ușor simpatia obiectelor din jurul nostru — multe din ele sînt umanizate.

— Ai dreptate, Vic. Dar există jungla minerală. Pădurea carbonizată. Există obiectele care comunică între ele, devenind tot mai solidare, în timp ce noi ne însingurăm tot mai mult.

Mă privește atent.

— Bine, dar asta depinde de noi.

Tonul lui e ferm, dar nici un rictus nu-i trădează hotărîrea. Se uită la figura mea, uimit. Ceilalți se uitau la fel. Atunci realizez ce se întîmplă cu noi — gîndul vine ca o revelație. Pleoapele, buzele mi se mișcă ; chipul meu se transformă. Al lui, dimpotrivă. Pleoapele îi sînt imobile, ochii — larg deschiși. Cînd gura i se mișcă, buzele subțiri trasează un zig-zag. Nu se rotunjesc ; lasă un spațiu îngust între ele cînd rostesc o vocală. Mă trezesc întrebînd :

— Cum dorm oamenii, Vic ?

— Cum să doarmă ?

— Cu ochii închiși ?

cpsf.info

— Nu. Deschiși.

— Gîndește-te bine, Vic ! Cîndva, oamenii dormeau cu ochii închiși. Eu dorm cu ochii închiși.

— De ce ? Pot să doarmă și cu ei deschiși.

Îmi întind mîna spre fața lui. Nu tresare. (Nici gesticulația nu-i este atît de largă ca a mea. Mîinile îi stau mai tot timpul pe lîngă corp. Capul pare înțepenit.) Îmi plimb degetele peste obrazul lucios.

— E fața ta, Vic ?

Pare mai degrabă o mască plastică. În spatele măștilor, fețele nu mai simt nevoia să comunice. Devin inexpresive. Brusc, își retrage fața.

— Îmi pare rău, dar te interesează doar învelișurile. Aparențele, atît.

Îmi întoarce spatele. Nu-l opresc. Are să revină cîndva. Dar știu să aștept. Deși pe noi așteptarea ne erodează. Doar gondronii pot aștepta oricît.

Șaptesprezece. De la fereastră, de sus, văd furnicarul scurgîndu-se pe străzile orașului. Îmi închipui carnavalul cotidian, expresiile înghețate din spatele măștilor. Aș vrea să ies în oraș sau să mă sune videofonul, dar nu știu cine m-ar putea chema.

Scrisul este o compensație. Stiloul meu, obiectul-idee, își face datoria în mod exemplar, ca o punte spre albul hîrtiei, iar jurnalul meu crește în dimensiuni. Hîrtia, albă, se întinde în fața mea. Înghite multe hîrtia ; e îngăduitoare.

Dar trebuie să mă opresc. Îmi pare rău. Hîrtia dă primele semne de furie : scrîșnește sub vîrful peniței.

Dar nu se repede asupra mea : gondronii *hibernează* acum. *Hibernează*. Sper.

Însă rămîne ținta. Văzută în mișcare, ea îmi sugerează genericul unui film. Un reticul format dintr-un cerc și două perpendiculare întretăiate vizează un punct greu de definit pe moment.

Ținta se însuflețește brusc. Imaginea lunecă radiar — primul cerc — pieptul unei femei ; lunecă — al doilea cerc — trupul femeii.

Un salt în spațiu : suprafața unei planete sufocă imaginea, apoi detaliile se pierd, fuzionează și apare discul

Protobionei, care se micşorează din ce în ce : al treilea cerc.

Stelele se reped spre centrul imaginii, se îngrămădesc — iar spre margini altele noi le iau locul, într-o hăituială continuă. Braţul unei galaxii spirale : al patrulea cerc.

Implozia stelară. Apoi imaginea îngheaţă definitiv. Reticulul rămîne proiectat pe un firmament înstelat. Punctul vizat a fost înghiţit de torentul de stele, dar continuă să existe, nevăzut, undeva, la depărtări incalculabile faţă de Gondronia.

Punctul din centrul acestei ţinte este în inima mea.

cpsf.info

Dorin Davideanu :

CRENELURILE

Mă apropii neîncrezător de zidurile masive și tăcute. Simt amenințarea plutind în aer, așa că înaintez încet, hotărît și atent. Brațele mele puternice m-au slujit cu nădejde pînă acum și sînt încredințat că o vor face și de-aci înainte.

Trupul încordat. Un pas. Încă un pas. Atenția la pîndă. Încă un pas.

Sînt pregătit cînd din înaltul zidurilor zboară spre mine o secure de silex cioplit. Mă feresc cu îndemînare. Securea mea e din bronz strălucitor, o arunc cu putere spre creneluri, unde stîrnește un urlet de fiară.

Grăbesc pasul.

O suliță de fier țîșnește dintre creneluri, oprindu-mi pentru o clipă înaintarea. Mă feresc din nou, arma vrăjmașă de-abia îmi atinge platoșa oțelită. Apuc de îndată o lance și lovitura de răspuns își nimerește fără greș ținta.

Merg tot înainte și umbra crenelurilor mă acoperă cu totul.

Din întunecimea unei ferestre înguste pornește zbîrnîind o săgeată. Se înfige în scutul ridicat la timp. La rîndul meu, încordez arcul și săgeata pătrunde între ziduri, stîrnind un vaiet ce se stinge curînd.

Calul meu înaintează acum la galop și în jurul nostru plouă cu săgeți, sulițe și torțe aprinse. Din cînd în cînd ripostez, și armele vrăjmașe se opresc o vreme.

Prima împușcătură pornită dintre ziduri nu mă surprinde cîtuși de puțin ; tranșeele sînt pregătite din timp, nu am de făcut altceva decît să-mi sprijin arma de mar-

ginea gropii, să iau linia de ochire și să apăs liniștit pe trăgaci. Imediat, o mitralieră începe să tragă asupra mea din gaura neagră a unei ambrazuri. Desigur, gloanțele se dovedesc neputincioase în fața pereților de beton ai cazematei. Ripostez, mitraliera înghite benzile una după alta.

Înaintez tot mai greu, trebuie să fac eforturi crescînde pentru a rezista atacurilor. Totuși nu mă ating nici proiectilele de 76 mm, nici cele de 85 sau 122 mm. Replica bateriilor mele nu se lasă așteptată. Obuzele explodează în spatele zidurilor și nori groși de fum încep să se ridice printre creneluri. Încep apoi să curgă proiectilele de 155 mm, lovindu-se neputincioase de blindajul carului de luptă în care mă aflu. Șenilele rulează rapid iar turela se învîrtește întruna, aruncînd pe țeava lungă încărcături nimicitoare.

Înaintez din nou cu spor, loviturile mele seamănă prăpăd iar armele dușmanilor dindărătul crenelurilor nu mă pot atinge. Grenadele fuzante nici nu clintesc platoșa de oțel, jeturile de flăcări se pierd risipite, gazele de luptă nu răzbat prin filtrele multiple. Rachetele explodează în aer, detectate la timp de radar. Raza îngustă a laserului se oprește în scutul energetic al aerodinei ce alunecă sub ziduri, tăcută și iute.

Iar armele mele devin tot mai de temut, loviturile ce le dau își ating cu siguranță țintele de după zidurile zimțate, ridicînd flăcări și fum. Înaintez tot mai repede, tot mai repede.

Pînă dincolo de zare se înșiruie nesfîrșite, amenințătoare, crenelurile.

cpsf.info

Silviu Genescu :
STIGMATUL

— Am putea rămîne aici pînă la sfîrșitul războiului, zise Loran. Mesteca un fir de iarbă. Se întoarse pe spate ca să privească norii.

— Tîmpenii ! mormăi Henda.

Stăteau toți lungiți în iarbă, cu capetele plecate. În costumele lor mimetice, nu se vedea prea mare lucru din ei. Costumele reflectau mediul înconjurător, ierburile se înălțau pe lîngă ei, iar florile galbene le creșteau parcă pe tot corpul. Cîmpul îi dizolvase de cum începuseră să se tîrască spre locul de adunare.

Ceva mai încolo, în spatele unei movile, căpitanul Kiet stătea cu ochii ațintiți pe detectoare. Modifică puțin contrastul afișajelor, și-și întoarse capul spre micul grup culcat în iarbă. Se ridică în picioare cu o expresie mulțumită.

— Se pare că n-o să dăm de nimeni cel puțin cinci kilometri de aici încolo, zise el. Nu sînt urme de reziduuri termice, n-am detectat nici senzori de prezență sau alte mizerii de felul ăsta.

Ceilalți ridicară capetele din iarbă, apoi treptat începură să se scoale în picioare.

— Nu ne așteptau, făcu Henda după un timp.

Nu-i răspunse nimeni. Se auzeau doar fîsîitul discret al costumelor și clinchetul echipamentului pe care și-l puneau la punct. Loran nu se ridicase încă în picioare.

— Mișcă-ți fundul, Loran ! îi zise Kiet trecînd pe lîngă el.

— Deci ăsta-i bătrînul Pămînt, făcu Loran încheindu-și cataramele raniței. Îmi imaginasem cu totul altceva.

Chiar și aerul are aici ceva deosebit... Pe Rezenda Minoris nu miroase așa.

Vîntul aducea mirosul unor flori necunoscute și al unei zile comprimate sub cerul reflectat de costumele lor. Chiar și liniștea li se părea ceva neobișnuit. Pe „Vasco da Gamma" se acomodaseră cu un zgomot de fond emanat de aparatura din jur. Aici, în afară de liniște, nu mai funcționa nimic. Kiet îi adună pe toți în jurul lui.

— Nu mai e nevoie să vă spun că trebuie să lucrăm repede, începu el. Repede și curat, ca întotdeauna. Punctul de dirijare vizat de noi se află într-o clădire veche, o dărăpănătură în mijlocul unei zone pustii, la aproximativ un kilometru de aici. Mai sînt cîteva cocioabe în jur. Nu trebuie să vă mire nimic, în fond camuflajul este perfect. Se opri ca să-l avertizeze pe Loran. Iar tu să-ți bagi mințile-n cap ! N-am nevoie de indivizi dubioși în grupa mea. Dacă nu te astîmperi, zbori. Clar ?

Loran dădu din umeri și-i întoarse spatele.

— Loran ! urlă Kiet. Ești cap de marș ! Ia-o înainte și cască-ți ochii. Voi, ceilalți, păstrați distanța între voi, și fără trîncăneală prin transmitere. N-am chef de interceptări. Mergem în pas alergător. S-ar putea să fim detectați prin analiza distorsiunii curenților de aer, dar asta o să le ia ceva timp. Trebuie să ne sincronizăm cu celelalte echipe. Dați-i drumul !

Kiet se așeză în spatele șirului de bărbați care înaintau prin bălăriile înalte. De antrebrațul drept își aplicase detectoarele.

Mergînd puțin aplecat, Loran deschidea drumul prin cîmpia rămasă intactă. De aici, din mijlocul buruienilor, nu se vedea nici o urmă din războiul pe care-l duceau. Loran îi lăsase mult în spate pe ceilalți, înaintînd fără zgomot, îngăduindu-și doar scurte opriri pentru observații vizuale. Nu cuplase exploratorul de rută, și după cîtva timp se pomeni cu căpitanul Kiet alături de el.

— Ce naiba faci ? scrîșni Kiet. Lasă-te de vedetisme, Loran ! Ascultă de instrucțiunile exploratorului, fir-ar să fie !

Loran se opri.

— Eu totdeauna am mers după instinct. De asta mai sînt în viață, ripostă el.

— Execută ordinul ! i-o tăie Kiet. Asta-i ultima oară cînd mai mergi cu noi ! îi spuse peste umăr înainte de a reveni în capătul coloanei.

— Minunat ! făcu Loran culegînd petalele unei flori albastre de lîngă piciorul drept. Vîntul îi răvăşea părul cu degete invizibile care nu mai atinseseră de mult pe cineva. Ştia că pe Pămînt se trăia în megalopolisuri, în mijlocul unor peisaje care pe Rezenda se sintetizau la cerere. Pămîntul devenise un paradis turistic. Îşi expediaseră toată poluarea industrială pe orbită, şi în război acest aranjament se dovedi a fi punctul lor slab, dar asta n-o ştiau deocamdată. Escortorul „Vasco da Gamma", pe care confederaţii îl capturaseră fără ca cei de aici să afle, dădea ocol Pămîntului adulmecînd ţintele din mulţimea de colonii industriale de pe orbită. Şantajul, perfect vizibil, era pregătit pentru masa tratativelor, dar asta numai după ce le distrugeau punctele de comandă şi dirijare.

Loran se opri din nou. Se lăsă încet în iarbă. Floarea prinsă la o cataramă îi gîdila bărbia şi se amestecase cu celelalte reflectate de costum, inclus perfect în culorile care erau visul cîmpiei şi al unei veri nesfîrşite.

Înaintea lui erau mai multe clădiri unite prin alei pietruite. În faţa uneia se înşirau boschete crescînd în dezordine şi statui care luceau albe în soarele de amiază. Duse binoclul la ochi. Nu observă nici o mişcare. Fixă apoi clădirea vizată de ei şi localiză intrarea principală, recunoscînd-o din imaginile văzute la instructaj. În urmă se legănau doar buruienile ascunzînd o tăcere perfidă şi crispată. Ceilalţi erau cu ochii pe el. Ajunse în salturi lîngă clădire şi trebui să urce treptele de marmură care duceau la intrare. Căpitanul Kiet îl urmărea prin teleobiective, remarcînd satisfăcut cît de puţin vizibil era Loran. De fapt, semăna cu o insectă enormă, transparentă, prin care se vedea totul.

Deschise uşa şi le făcu semn să vină.

Înăuntru, aşa cum se aşteptaseră, nu era nimeni, asta confirma datele obţinute de detectoarele lui Kiet cu o jumătate de oră înainte. Nici în celelalte clădiri nu găsiră pe cineva. Într-una erau tablouri şi o bibliotecă enormă, în celelalte dădură peste mobile vechi acoperite de folii

de plastic transparent ca să nu se umple de praf. În camere era cîte un şemineu şi lemne de foc.

Toată operaţiunea se desfăşurase extrem de rapid, în tăcere, fiecare cunoscîndu-şi bine rolul. Grupul de clădiri păstra un aer demn şi sobru în lumina blîndă a amiezii. Părea că nu se clintise nimic din loc de foarte multă vreme. Tot ansamblul degaja o atmosferă de meditaţie senină care nu se potrivea cu ceea ce erau pregătiţi să facă. Loran îşi muşca buzele gînditor. Căpitanul Kiet era vag dezorientat.

— Nu prea seamănă cu un centru automat de dirijare, recunoscu el din cadrul uşii. Fusese înăuntru. Îşi şterse fruntea transpirată cu mîneca costumului. Pe toată partea dreaptă purta imaginea lui Meneses, deformată de cutele costumului. Meneses stătea lîngă căpitan privind păreculeţul din faţa clădirii.

— Mutanţi..., rosti încet fixînd statuile de marmură înfăţişînd Eroşi bucălaţi purtînd tolbe cu săgeţi şi aripi surprinse într-o filfîire îngheţată de mîna celui care-i sculptase. Mai erau şi cîţiva pegaşi, dar Meneses habar n-avea ce reprezentau toate astea. Îi venea să urle. Să urle şi să plece. I-ar fi plăcut să înceapă să se tragă de undeva. Ar fi ştiut ce să facă. Frustrarea se amesteca cu întrebări şi asta îi imobiliza într-o aşteptare obositoare şi chinuită.

Kiet deschise uşa cu o lovitură de picior.

— Perfect. Asta-i clădirea, rosti el convins. Am reperat înăuntru două terminale de calculator, unităţi de stocare a datelor, şi o grămadă de instalaţii. Exact cum se vedeau pe analizorii de pe Vasco. Jos sînt cîteva instrumente cu claviatură, sînt şi sus o mulţime. Unele n-au nici o sursă de alimentare sau canale de comunicaţie. Asta-i clădirea reperată, şi conform ordinelor trebuie distrus tot.

În surîsul eroşilor exista un echilibru fragil care menţinea pe acelaşi taler o puritate de copil şi viclenia inofensivă a spiriduşului pus pe şotii. Loran rămase cu privirea pe saltul diafan al pegasului de lîngă el, vru să mîngîie marmura, dar ceva nelămurit îi opri mîna în aer. În timp ce urca treptele după ceilalţi, îşi dădu seama că, de fapt, n-avea ce căuta aici, în parc, lîngă statui, în clădire. Toate

astea erau făcute pentru altfel de oameni. Şi toate lucrurile adunate sub amiaza asta. aparţineau unui moment deosebit pe care Loran îl intuia prin plasa de senzaţii căzută deodată peste el. Totul trebuia să rămînă neatins, hotărî. Intră după ceilalţi, închise uşa, şi-l căută pe căpitanul Kiet, care supraveghea operaţiunea de minare. Foloseau nişte mine extrem de sofisticate, acustice, şi asta însemna că anumite frecvenţe ale sunetului puteau face să sară totul în aer. Cum Kiet stătea ghemuit lîngă unul din oamenii lui, Loran trebui să se aplece ca să-i spună că voia să-i vorbească.

— Nu acum, răspunse Kiet fără să-l privească.

Loran se aştepta la asta. Insistă :

— Şi dacă trebuie să-ţi vorbesc ?

Kiet îi aruncă o privire uşor perplexă, dar îşi reveni şi-l întrebă scrîşnit :

— De cînd TREBUIE ca eu să-ţi răspund la întrebări ?

— De acum, zise Loran calm, şi-l apucă de braţ ridicîndu-l în picioare. Hai afară !

Meneses abandonă reglajele minei şi-l întrebă din ochi pe Kiet dacă era cazul să intervină. Kiet îi făcu semn că nu ; Loran nu era din grupul lor, dar îi cunoştea performanţele.

Ieşiră.

— Ce vrei, Loran ? Kiet avea ochi reci, goi, bîntuiţi din cînd în cînd de fulgerul vreunui gînd cinic şi brutal.

— Vreau să opreşti tot circul ăsta, zise Loran degajat. E un circ ceea ce faci, prieepi ? Realizezi ce-i cu clădirea asta ?

— Eu un soi de rezervaţie... un muzeu, ceva de genul ăsta, glăsui Kiet. Şi ce vrei, să nu-l arunc în aer ? Nu pot să mă întorc pe Vasco ca din excursie. Şi...

— Ba poţi. Obiectivul n-a fost confirmat. Nu există centru de dirijare, nu există nici obiectiv.

Nu reuşiră să cadă de acord, şi Loran îi spuse lui Kiet că se purta ca un imbecil caraghios.

— E ca şi cum ai arunca în aer un parc de distracţii fiindcă unele elemente din construcţia lui seamănă cu simulatoarele noastre.

Kiet avea o figură plată, curățată de orice expresie. În priviri i se vedea un cer pustiu străbătut uneori de păsări negre.

— Da. Este un muzeu, admise liniștit. Cînd am urcat la etaj, am deschis o ușă și în camera respectivă a început să se audă muzică, și am văzut hologramele unui soi de spectacol. E un muzeu de instrumente cu claviatură. Piane, sintetizatoare...

Loran realiză că de fapt Kiet știa grozav de bine să tragă de timp. Cît se ciondănise cu el, oamenii lui mînaseră tot. „Ești o scîrbă, Kiet", se gîndi. De asta acceptase să iasă afară și să discute cu el. Loran se putea dovedi extrem de rapid într-o confruntare directă, și acuma Kiet nu avea poftă de așa ceva.

— Și mai există o încăpere, continuă Kiet. E tot sus, la etaj. Ai fost în mod sigur acolo. Este circulară și, cînd intri, fiecărui pas îi corespunde un sunet. La ce naiba crezi că folosea așa ceva ?

Loran privi cerul pustiu din ochii lui Kiet.

— Da, sunete... și cu cît te miști mai mult, cu atît o anumită muzică prinde contur. Fiecare om are un fel propriu de a merge, și asta îl caracterizează.

Kiet își arcui sprîncenele într-un fel care arăta limpede cît preț punea el pe toată discuția. Loran își dădu seama că n-avea ce să-i mai spună. Își duse mîna la centură. Kiet îi aruncă o căutătură alarmată. Rosti cu încetineală :

— Acum, Kiet, uite ce vreau să faci : cheamă-ți oamenii afară. Kiet dădu să o ia spre intrare, dar Loran îi puse mîna pe umăr. Nu fi idiot, zise el, domol. Cheamă-i prin transmiter.

Kiet se execută fără nici un comentariu. Nu încercă să facă nimic, fiindcă, din cîte simțea, sub calmul afișat de Loran se derulau mai multe posibilități de ripostă rapidă.

Oamenii lui ieșiră pe rînd afară.

— Mai avem de reglat timpul de activare, căpitane, zise Henda jovial. Se așeză pe trepte la o țigară. Declanșarea în limita acustică 0,2—10, continuă Henda din mijlocul unui nor de fum.

Kiet dădu din cap și urcă treptele urmat de Loran. Ceilalți se uitară lung după ei. Minele urmau să explodeze la detectarea unor sunete specifice, iar spectrul sonor ales era destul de restrîns, observase Loran.

— Mă întorc imediat, zise Kiet din cadrul ușii. Loran și cu mine avem ceva de rezolvat împreună.

Loran închise ușa după ei și-i făcu semn să urce scara interioară. Se opriră în fața ușii sălii circulare. Din lemnul ei încercau să se smulgă dragoni înaripați și fecioare surprinse într-un dans etern, dincolo de timp. Kiet se întoarse spre el.

— Și acum ?

Era mai relaxat. Momentul dificil trecuse, iar acum calcula fazele prin care putea evolua ticneala lui Loran. Era evident că tipul se ticnise. Kiet era gata să-i îndeplinească orice fantasmagorie. Băieții lui așteptau afară și, oricum, aici nu putea face nimic.

— Intră, îi spuse Loran. Eu rămîn la ușă. Vreau să văd cum mergi, Kiet, să văd ce părere are camera despre tine. Dă-i drumul !

*

Meneses era deja la a doua țigară. Se întoarse spre ceilalți.

— Nu știu, voi ați sesizat faza ? îi întrebă ridicîndu-se de pe trepte.

— Căpitanul mergea în fața lui Loran de parcă avea țeava armei lui în coaste, făcu Thores gînditor. Iar Loran n-avea nevoie să scoată arma pe simplul motiv că-i destul de rapid ca s-o facă înainte să apucăm noi să-l dăm jos. L-am mai văzut în acțiune, pretinse el.

— E clar că vrea să împiedice distrugerea obiectivului, zise Meneses, și-și culese arma de jos. Voi trei rămîneți în fața treptelor, le spuse celor care stăteau cu spatele sprijinit de balustradele de marmură. Henda și cu mine ne postăm în flancuri.

Căută cu privirea unghiurile moarte ale fațadei. Îi făcu semn lui Henda.

Se postară de o parte și de alta a intrării, mascați de cele două coloane groase care susțineau o friză. Dinspre

parc venea pînă la ei foşnetul copacilor şi Meneses începu să evalueze spectrul sonor, întrebîndu-se dacă putea intra în limita de reglaj al minelor. Nu era un sunet specific.

Uşa se deschise, şi mai întîi îl văzu pe Kiet, iar la un metru mai în spate păşea Loran. Kiet făcu deodată un salt brusc, aterizînd în iarbă dincolo de balustradă.

— Predă-te, Loran ! urlă el de jos.

Îşi scoase arma. Meneses şi Henda îl ţinteau, cei din capul treptelor, la fel. Arma lui Loran zbură în iarbă.

— Mai greşeşte omul, făcu Loran degajat.

Teaca golită i se legăna inutilă pe şold. Dădu jos şi centura, fără să aştepte să i se ceară asta. Înţelegea să se poarte ca un profesionist, chiar dacă un profesionist rar apuca să se predea.

Pe obrajii cupidonilor se tîrau umbre şi zîmbetul lor devenise puţin ironic. Odată cu amurgul, locul îşi schimba personalitatea. Prin ferestrele caselor pustii priveau ţăndări din ziua care murea. Loran coborî treptele.

— Bine lucrat, făcu el adresîndu-i-se lui Kiet. Păcăleala clasică, simplă ca bună ziua. Prinde mai ales cînd te aştepţi la ceva mai complicat.

— Noi nu ne complicăm prea mult, zîmbi Kiet.

— Bun. Acum ce urmează ? „Ucis într-o ambuscadă ?" „Dispărut în cursul acţiunii ?"

Kiet îl privea gînditor, ca atunci cînd nu ştii ce să faci cu un cîştig neaşteptat.

— Întîi o să vezi un mic „circ", cum i-ai spus tu. Meneses ! strigă. Reglaţi minele pentru frecvenţe întîmplătoare. Lăsaţi un interval de două minute pînă la activare.

Meneses intră cu încă doi. În timp ce ei făceau ultimele reglaje, Henda se învîrtea pe lîngă pianul aşezat în colţ, lîngă intrare. Atinse clapele şi sunetele ieşiră dezordonate. Pe costum, în dreptul stomacului, i se imprimase imaginea claviaturii, iar mai sus, pe piept, costumul împrumutase negrul lucios al pianului. Henda semăna cu un pian diform, caricaturizat. Pe burtă se vedeau clapele mişcîndu-se.

Cînd ieşiră afară, Kiet, Loran şi Thores, luaseră poziţie la marginea parcului. Li se alăturară în fugă. Pînă la

activarea minelor mai era un minut și ceva.

— Pariez doi la unul că sare în aer dacă se închide ușa, zise Meneses pe un ton hotărît.

— E suficient să șuiere puțin vîntul, se amestecă Thores.

— Pariul meu rămîne în picioare, pretinse Meneses. De acord ?

Și în seara aceea, vîntul care aducea mirosul unor flori necunoscute trînti ușa de la intrare. Minele explodară simultan, prin ferestrele deschise se iviră limbi de foc. Fațada se prăbuși. Bucățile din coloanele de la intrare decapitară un cupidon, iar doi pegași își pierdură aripile. Loran se ridică în picioare. Vîntul îi aduse mirosul cenușei în care se prefăcuse momentul de tandrețe și seninătate impregnat în clădirea explodată. Se întoarse spre Kiet.

— Or să-ți atîrne o tinichea de piept pe chestia asta. Numai că va trebui să ai puțin răbdare, sînt o grămadă de tipi care stau la coadă. Nu ești primul care dă jos o clădire nenorocită, și speră să-i fie recunoscute meritele. Lăsă vîntul să zboare în locul cuvintelor nerostite. Apoi adăugă : În ceea ce mă privește, sînt pregătit.

Kiet se ridică în picioare.

— Avînd în vedere că aruncînd în aer dugheana ne-am demascat poziția, este mai bine s-o luăm din loc înainte să dea careva peste noi. Se întoarse spre Loran. Tu ai să ne conduci la punctul de îmbarcare. Cap de marș. Mișcă-te, Loran !

O luară din loc, cu Loran ceva mai în față, neinarmat. Dar se întîmplă un lucru ciudat. Fiecare pas făcut de Kiet era acompaniat de sunete grave pe care se combinau stridențe neplăcute. Era muzica beznei și a fulgerelor, antrenate într-un joc dement cu alternanțe violente. Kiet și tot grupul lui se opriră. Sunetele încetară pe dată. Meneses se uită întrebător la ceilalți. Făcuseră cerc în jurul lui Kiet, ca atunci cînd înconjori un loc periculos care trebuie cercetat. Kiet se smuci nervos.

— Dați-i drumul ! Ce căscați gura ?

Loran se oprise și el. Rîdea.

— Kiet ! Știi ce ești ? Se apropie de grup. Ești o caricatură umană ! La fel sunai și în camera circulară, la fel

și pe Rezenda și în fiecare clipă a existenței tale, Kiet! Numai că aici te-au marcat.

Grupul încremenise într-o stupefacție totală.

— Senzori, rosti Kiet în șoaptă. Se întoarse spre Meneses. Au pe undeva o bancă de date. N-am distrus tot, fir-ar să fie! Dar de ce tocmai cu mine se întîmplă chestia asta? întrebă, bîntuit de seismele unei furii neputincioase.

— Într-adevăr, de ce tocmai ție ți-au agățat talanga de gît? se băgă Loran. Ești la fel de rău ca oricare din noi. Dar se pare că mecanismul este extrem de selectiv, la fel ca minele noastre, atunci cînd sînt bine reglate.

Făcu o pauză, suficient cît să poată interveni cineva în discuție. Kenda rumegase cuvintele lui Loran și ajunsese la o oarecare concluzie, astfel că atunci cînd deschise gura să vorbească, scoase și arma din teaca de la șold.

— Pe mine nu mă interesează de ce sau cum funcționează toată mașinăria asta, vorbi el privindu-l atent pe Kiet. Dar nu-mi place ce se întîmplă aici. Poate că, într-adevăr, cineva a tras cu urechea atunci cînd ai dat ordinul și te ține minte. Un motiv în plus ca s-o ștergem rapid. Dar fără tine, căpitane, faci prea mult zgomot. Se întoarse spre ceilalți. Obiecții?

— Are dreptate. Nu te putem lua cu noi, căpitane!

Kiet rămăsese pironit. Se întoarse încet spre Loran, dar avu grijă să nu se miște din loc. Din privire cerul îi dispăruse, rămăsese doar umbra dominantă a disperării, care era poate cel mai intens sentiment reflectat vreodată de ochii lui. Observă că oamenii se dăduseră cu cîțiva pași mai în spate.

— Spune-mi, Loran, ce-a fost în clădirea aia?

Loran dădu din umeri.

— Nu știu. Ai aruncat-o în aer. N-a mai rămas mare lucru de văzut. Poate a fost un experiment... sau un loc unde te puteai retrage ca să-l cunoști pe cel de lîngă tine. Cred că n-aveau prea mulți curajul să intre aici, adăugă după un moment de tăcere în care își lăsase privirile să cutreiere peste ruinele clădirii. Nu era pentru tipi ca noi, Kiet. Nu știu ce a fost, încheie el. Presupun că efectul marcajului tău se manifestă într-o zonă re-

strînsă, dar n-avem ce-ți face. Nu poți veni cu noi. Regula cere să nu cărăm răniți.

— Și nici să-i lăsați în viață, completă Kiet pe un ton alb.

Loran se întoarse și o luă spre cîmpul înghițit încet de vîlvătaia amurgului. Ceilalți îl urmară.

Pe Kiet nu-l mai văzură vreodată.

cpsf.info

Ștefan Ghidoveanu :

SUB CUPOLĂ

„Adevărul e unul — numai oamenii sînt mai mulți."

REEVES — *Despre dinamica adevărului*, vol. 3 p.c., 639

Stau...

Stau și privesc afară, în noaptea domoală, cu sclipiri de neon și stele — vată întunecată, înăbușind în grosimea ei zgomotele întîrziate ale orașului. Aș vrea să nu mă gîndesc la nimic, să nu fac nimic, pur și simplu să uit că exist și că amintirile mă copleșesc. Dar nu pot. Așa că renunț ; trăgîndu-mi fotoliul mai aproape de peretele transparent, mă așez cu un oftat, întinzîndu-mi picioarele cît sînt de lungi. O clipă, privirea mi se încordează fără voie, încercînd să descopere — înaintea luminilor celeste — cupola care acoperă orașul. Și poate că ar reuși, dacă atenția nu mi-ar fi atrasă ca de un magnet de ceea ce se întîmplă în interiorul meu, în zona profundă și intimă a sufletului pe care mi-l simt clocotind ca un vulcan în plină erupție.

Încerc să mă stăpînesc, să nu mă las tîrît de tristețea sfîșiindu-mă aidoma unui animal însetat de sînge. Degeaba însă ! Furtuni de intenții neîmplinite mă invadează și chiar și dorința mea de a judeca totul obiectiv, cu acea detașare specifică indivizilor neimplicați în evenimente, rămîne doar o simplă aspirație, un joc prea curînd destrămat. Căci, fie că vreau sau nu, împrejurările existenței mele se aseamănă tot mai mult cu o iluzie, atît de apropiată și atît de străină în același timp...

Un haos, asta e ceea ce s-ar putea numi viața mea, un amalgam de impresii, fapte, gesturi, acțiuni... Și peste tot, doar o singură certitudine : prezența unui om. Acel om se numea Reeves și se ivise în calea mea într-un mod de-a dreptul misterios : într-o bună zi îl găsisem acasă,

Instalat comod în fotoliu, așteptîndu-mă parcă să continuăm în liniște o discuție abia întreruptă. În clipa cînd l-am zărit, am *știut* — să fi fost oare vorba mai mult de intuiție ? ! — că sosirea lui anunța o epocă de schimbare, deși habar n-aveam în ce-ar putea consta aceasta. Iar cînd mi-am dat, în sfîrșit, seama despre ce era vorba, înțelegerea mea s-a dovedit deja tardivă, devenisem cu totul alt om...

...Încerc să mă stăpînesc și totuși tristețea mă chinuie. Tristețea mea — o formă a iubirii. În ciuda îndoielilor de care mă simt cuprins, îmi place orașul acesta tentacular, cu cupolele lui aproape invizibile, cu zgîrie-norii spintecînd înălțimile și cu benzile din plastic translucid, pe care se scurg la iuțeală, în cea mai deplină tăcere, mii de vehicule în culori pestrițe și de forme ciudate. Iubesc parcurile și grădinile artificiale, atît cît mai pot ele să redea impresia vieții nestăvilite, clocotitoare, ce stăpînea odinioară planeta. Iubesc chiar și subsolurile, sordide și inumane, în care-și duc viața milioane de ființe muncind din greu în fabricile și uzinele orașului, trăind, sperînd, murind în subteran, fără a putea ieși vreodată la suprafață, din cauza lipsei unui prilej, dar și din pricina interdicției de a pătrunde în metropola ce continuă să rămînă pentru ele un soi de tărîm pierdut, de paradis interzis. Da, iubesc toate astea și ideea că orașul ar putea să dispară într-o bună zi, fără ca nimeni să fie capabil de a împiedica lucrul în sine, îmi dă conștiința amețitoare a neputinței, a fragilității noastre de nedescris... Și-atunci gîndurile mă poartă iarăși către Reeves.

...Despre perioada de început a relațiilor cu el nu se pot spune multe lucruri. Timpul și întîmplările petrecute de atunci au șters — iar cînd n-au șters, au estompat — din memorie împrejurările care au dominat-o. De altfel, pentru imaginea cu care am rămas despre Reeves, această uitare este chiar folositoare. Necunoscînd precis perioada infiltrării lui în sfera mea de preocupări, voi avea mereu senzația, fie și numai de ordin subiectiv, că el a existat în viața mea dintotdeauna, pe undeva chiar *dinainte* de a-l cunoaște. Afirmație surprinzătoare, dar numai în aparență. Căci eu mă refer la ceea ce reprezenta Reeves, la personalitatea și la acțiunile lui în final chiar la ideile

ce-l călăuzeau și care n-au încetat o clipă să mă uimească, de-a lungul lunilor petrecute împreună...

...L-am întrebat odată pe Reeves de unde vine. A rîs și mi-a replicat pe un ton din care nu puteai deduce dacă vorbește serios ori glumește : „Din abis, dar unul cu mult mai înalt decît oricare dintre zgîrie-norii voștri de aici !" M-am uitat la el cu o mutră atît de aiurită, încît l-a pufnit iarăși rîsul. N-a mai adăugat însă nimic la cele spuse. Nici după aceea, în ciuda stăruințelor mele, nu s-a putut hotărî să revină asupra subiectului respectiv, bine păzit sub blindajul gros al unui buncăr de indiferență. Atitudine aparentă, în care Reeves — mai tîrziu aveam să mă edific — era neîntrecut !...

...O idee cu care n-am să mă pot obișnui absolut deloc este aceea de a vorbi despre Reeves la trecut. Cine și-ar fi putut închipui că bărbatul vioi, cu limbajul metaforic și gîndirea de o exactitate matematică, întocmind o ciudată asociere pentru un observator din afară, avea să dispară în neființă atît de curînd ? ! Și totuși... Pentru Reeves veșnicia a avut prețul unei clipe — clipa singurei lui greșeli din viață. Un preț exagerat ? ! ?... Poate... Dar cine ar putea ști, în afară de el, dacă sacrificiul a meritat osteneala ?...

...O zguduitură ușoară face podeaua să vibreze, semn că jos, în adîncurile enigmatice ale orașului, începe o nouă zi de muncă. Prilej pentru mine de a evoca o altă seară, atît de îndepărtată în timp, încît mi se pare că au trecut de-atunci veacuri. O seară în care, în împrejurări oarecum apropiate, același șoc dat de punerea în mișcare a giganticei noastre industrii subterane îi sugerase lui Reeves calea de îndeplinire a misiunii cu care fusese trimis în oraș. Îmi aduc aminte totul cu atîta claritate, de parc-ar fi fost ieri ! Căci numai o apropiere în timp, fie și una subiectiv-imaginară, poate explica precizia cu care mai revăd și-acum, în cele mai mici amănunte, tresărirea lui bruscă, imediat reprimată cu știința unui mare actor ; ori acuitatea aproape materială cu care i-am surprins lucirea de surpriză și triumf, transfigurîndu-l în întregime la chip și înnobilîndu-i, parcă, privirea de obicei atît de neguroasă și de sobră. Atunci *înțelesese !*

Şi chiar dacă în restul serii nu se mai întîmplase nimic sau, în orice caz, nimic notabil, pentru mine clipele acelea fuseseră suficiente ca să-mi dau seama că în spatele lui Reeves stătea ascunsă o forţă cu mult mai teribilă şi mai de temut decît ne-am fi aşteptat noi, o forţă de la care nu era cazul să cerem îndurare, ci dimpotrivă.

...Cîteva zile mai tîrziu, în oraş ajunsese vestea că fabricile de armament de la nivelul inferior 15 fuseseră în mare parte distruse, unele dintre ele atît de grav, încît orice proiect de reconstrucţie trebuise abandonat. Din fericire pentru oraşul nostru, era vorba de fabricile de armament uşor. Pierderea înregistrată dovedise însă că sabotajul fusese bine organizat, de un grup puternic şi activ. În pofida măsurilor represive şi a terorii, autorii acţiunii rămăseseră nedescoperiţi.

În ce mă priveşte, sînt convins acum (pe vremea aceea încercam doar nişte vagi bănuieli) că sabotajul, chiar dacă nu constituia direct opera lui Reeves, fusese în orice caz iniţiat de el. Este adevărat, n-am avut niciodată dovezi în acest sens ; unele mici amănunte din comportamentul lui ulterior, ca şi unele scăpări de limbaj au întărit totuşi, în forul meu intim, această certitudine. Oricum, la timpul respectiv, Reeves încă mai constituia pentru mine o enigmă. Şi-a rămas astfel mult timp, pînă cînd, încetul cu încetul, am început să pătrund mai adînc în universul gîndurilor de care se lăsa călăuzit...

Atunci, de exemplu, mă şocase la culme o expresie a lui, frizînd absurdul, dar pe care el o folosea foarte des : „egalitatea abisului cu înălţimile" Niciodată n-am putut să-mi dau seama de ce-l chinuia într-asemenea măsură pe Reeves ideea abisului, de ce revenea atît de obsesiv această noţiune în cuvintele sale. Încercasem mai multe interpretări, lansasem mai multe ipoteze, găsisem mai multe soluţii — toate păreau să ascundă şi mai bine adevărul. Peste cîteva luni, însă, o mare grevă a muncitorilor din subteran avusese drept lozincă tocmai acea frază, devenită brusc instigatoare, şi m-am trezit la realitate... Mi-am dat seama cu acel prilej cine era Reeves şi ce urmărea, care anume era esenţa misiunii sale în oraş. Atunci am înţeles că înfruntarea dintre noi era inevita-

bila și, probabil, după cum se precipitaseră evenimentele, foarte apropiată în timp.

Evident, toate acestea i le-am spus și lui, într-o seară cînd, după spaima primei revelații, am adunat destul curaj să pot discuta deschis. În fața bănuielilor mele, Reeves a negat doar un singur lucru : faptul că venea din subteran. „Oricît te-ai strădui, n-ai să poți ajunge vreodată acolo de unde vin eu !" afirmase după un timp, cu un aer visător, ușor umbrit de tristețe, iar mie mi se păruse că fraza ascundea în spatele ei o mare dramă. De ce ? N-am putut și nici nu cred că voi putea cîndva să răspund la această întrebare, aparent atît de simplă. Cert este că la auzul acelor vorbe toate resentimentele mi se topiseră ca prin farmec. Mai mult chiar, poate tot din aceeași cauză, acuzația mea imediată, de amestec în treburile orașului, spusă din obligație, cu jumătate de gură, doar pentru a mai salva ceva din aparența unui mod de gîndire pe cale să se clatine, păruse de-a dreptul stupidă. Da, dar el ce credeți că mi-a răspuns ? „Nu poți fi acuzat niciodată de amestec în propriile tale treburi !" Ce îndrăzneală ! Și cîtă sfidare ! Atunci, pe loc, mi-a trecut prin minte ideea să-l ucid. N-am făcut-o și e greu de spus de ce. Faptul că în locul lui Reeves ar fi venit un altul, cu aceleași sarcini precise, bine învățate, a fost desigur un motiv, dar nu determinant. Atunci ? Explicația cred că rezidă în altceva, mult mai complicat : în lunga mea viață, văzusem de toate — și bune, dar mai ales rele. Avusesem timp suficient să mă satur și de moarte, și de suferință, și de ură, încît acum simțeam nevoia unei schimbări, a unui curent proaspăt, care să mă facă să uit. Să uit tot. Definitiv...

...La vîrsta de zece ani am fost martorul unui război — cel mai scurt și totuși cel mai sîngeros din întreaga istorie a civilizației noastre. Jumătate din populația planetei și peste o treime din așezările de pe suprafața ei au încetat, practic, să mai existe după prima zi. Următoarele două zile nici n-au mai contat : războiul adusese „învingătorilor" tot atîta distrugere și tot atîtea pierderi cît și „învinșilor". De o parte sau de alta fiind, moartea umbla în spatele fiecăruia dintre noi, încercînd să ne ajungă cu

pașii ei de săritoare în lungime. Și reușea s-o facă, din ce în ce mai des...

Motivul izbucnirii conflictului fusese — avea să mi se spună — *dreptul la viață ! ! !* Pare o prostie, nu-i așa ? ! Cum să lupți pentru acest drept nimicind însăși viața, ce poate fi mai absurd decît o asemenea încleștare golită de orice conținut ? Totuși, *așa a fost.* O știu, fiindcă la mulți ani după aceea am întrebat odată, cu naivitatea mereu renăscută a vîrstei mele de adolescent, în ce constase acel „drept la viață". Mi se răspunsese pe loc, într-un singur cuvînt, evitîndu-se explicațiile de prisos : ENERGIE ! ! !

Așa am aflat că în urma scăderii vertiginoase a resurselor de energie civilizația noastră energofagă primise lovitura de grație. În atmosfera de nebunie care se crease, urmările acestui fapt au apărut de-a dreptul incalculabile. Scandalurile, diferendele și înfruntările la scară redusă în prima fază, lărgită apoi prin atragerea a tot mai multe orașe, a tot mai multe state, izbucniseră în diverse părți ale globului, completînd, încetul cu încetul, verigile lipsă din lanțul de spaimă și moarte al războiului. În scurtă vreme, pacea — vază de cristal bolnav — se spărsese în mii de cioburi, lăsînd în loc șuvoiul spumegînd de cruzime și de ură al conflagrației totale.

După doar trei zile, apocalipsul sfîrșise la fel de brusc precum începuse. Liniștea grea, nefirească, înstăpînindu-se peste cîmpurile de bătălie ca prevestitoare de rele, înghițise cu lăcomie domeniul de pînă atunci al mișcării. Era de așteptat să se întîmple ceva. Și-ntr-adevăr, la scurtă vreme de la delir, o știre ca un trăznet căzuse între cei rămași singuri să-și lingă rănile războiului : din cauze ce aveau să ne rămînă pe veci ascunse, planeta noastră *începuse să-și piardă atmosfera ! ! !* Un deșert al morții eterne avea să-i adăpostească în curînd pe cei care — o, sfîntă ironie ! — luptaseră tocmai pentru „viață" !

...Din acea perioadă datează primele cupole. Mai tîrziu, ele s-au înmulțit vertiginos, devenind condiția esențială a supraviețuirii. Reeves avea să spună, la aproape un veac distanță, cu tonul tăios-ironic al creatorului de noi lumi : „menajeriile de sticlă — leagănul civilizației !" Desigur, pentru el lucrurile se arătau simple. Era tînăr și încă

de la naștere, de cînd deschisesc ochii peste lume, cupolele transparente pînă la inexistență pluteau, abia ghicite, deasupra noastră, a tuturor — creații sterile, în ciuda măreției și a utilității de care făceau dovadă. Pentru cei tineri, prin urmare, problema se punea destul de clar : a nega acele cupole înrobitoare în lipsa lor aproape totală de materialitate și a te refugia într-o nouă religie, promulgînd fericirea veșnică undeva, prin Cosmos, între pulberi de stele și asteroizi, în mari stații orbitale ori în baze construite pe alte planete. Condamnînd recluziunea, dar nerenunțînd la ea, teoria respectivă nu trecea, deci, dincolo de imperiul vorbelor fără acoperire și al închipuirilor fanteziste.

Nu același lucru se întîmpla cu noi, bătrînii !... Pentru noi, lucrurile îmbrăcau o cu totul altă semnificație. Cînd ai trăit o bună parte din viață în libertate, cînd ai hoinărit ani buni sub vastele întinderi senine ale cerului, simțind în piept miresmele amețitoare și tari ale naturii dezlănțuite, cînd ai admirat extaziat păsări și animale și plante vii, cu greu, cu mare efort accepți ideea că tot ce-ți mai rămîne de făcut e să trăiești sub un clopot de sticlă, chiar dacă acest clopot este însăși sursa vieții. Poate că, într-adevăr, în ciuda non-conformismului lor, tinerii se obișnuiseră cu prezentul, neavînd un termen de comparație pentru ceea ce fusese *înainte*, dar cei mai în vîrstă nu reușeau să se adapteze și pace ! Mureau cu sufletul neîmpăcat, deși oricum împăcarea nu le-ar fi servit la nimic : din ce în ce mai puțini la număr, în scurt timp aveau să dispară. „Menajeriile de sticlă" erau tot ce le mai rămăsese !...

...După război, orașul nostru, mai puțin încercat decît celelalte, s-a refăcut rapid, devenind în scurt timp cel mai puternic. Și cum întotdeauna cei mai puternici pun condițiile, „învinșii" au fost nevoiți să se mute în adîncuri. Așezările lor de suprafață au fost rase de pe fața pămîntului, milioane de oameni — în fond nevinovați, dacă stăm și ne gîndim — trebuind să accepte fără să crîcnească o existență perpetuă de cîrtițe, sub controlul strict al „învingătorilor". Atunci au apărut și acele faimoase *werkstan* — colonii de muncă — în adevărate lagăre de concentrare, unde populații întregi munceau pînă la

epuizare și, deseori, pînă la dispariție, în folosul stăpînitorilor. Căci era de lucru, nu glumă, războiul provocase mari distrugeri și totul trebuia luat de la început...

...Puterea este totuși un lucru ciudat : se obține mult mai ușor decît se păstrează. Așa se face că, în ciuda măsurilor noastre aspre de menținere a ordinii, în așezările subterane tulburările, sabotajele și grevele se înmulțiseră. Deși supuși prigoanei, „învinșii" nu arătau deloc cum că ar fi dispuși să se împace cu postura de îngenunchea ți.

...Într-una din serile acelei perioade, am avut cu Reeves o discuție absolut surprinzătoare, în urma căreia am aflat dintr-odată, cu brutalitate chiar, unele dintre gîndurile lui cele mai intime. Nu știu ce-l apucase, poate simțea nevoia unei confesiuni, chiar dacă asta implica niște pericole considerabile. Punctul de plecare al discuției nu mi-l amintesc prea bine, cert e că Reeves susținea sus și tare un lucru, și anume că războiul care modificase definitiv destinele civilizației noastre nu izbucnise în nici un caz din cauza lipsei de energie. Sau, orice s-ar fi spus, *nu doar* din cauza asta ! Adevăratul motiv, zicea Reeves, era altul, unul singur, dar care explica totul : PUTEREA ! ! ! Lupta pentru hegemonie ! ! ! Iar războiul era manifestarea cea mai firească a acestei lupte, condiția ei de perpetuare și finalitate în același timp.

Reeves vorbise atunci multă vreme, apoi amuțise dintr-odată... Dar cuvintele lui, în înflăcărarea lor, răsunaseră încă o lungă perioadă în încăpere, reverberate de pereții sticloși, furișîndu-se printre mobile, întorcîndu-se la noi, muiate și prelungi, ca niște cozi de cometă... Am simțit cum mă cuprinde panica.

...O săptămînă mai tîrziu s-a aflat că în așezarea subterană cea mai apropiată de noi dictatura fusese răsturnată. „Oamenii adîncurilor" puseseră mîna pe putere, ocupînd punctele vitale și capturînd echipamentele de luptă ce avuseseră, pînă atunci, tocmai menirea de a-i ține sub un călcîi de fier.

Metropola noastră era direct amenințată !

În vîltoarea acelor ore, depășit de evenimente, am fost la un pas de trădare. Adevărurile lui Reeves prinseseră

viață, nu mai eram la stadiul vorbelor, al ipotezelor, al teoriilor, ci în acela al acțiunii, al luptei, al schimbărilor devastatoare. Îngrozit, m-am dus la Oficiul Siguranței Orașului, decis să nu ascund nimic din ce știam. Fruntea îmi vîjîia ca după furtună, ideile mă părăsiseră cu desăvîrșire și o oboseală infinită se instalase pe umerii mei, deveniți dintr-odată prea slabi. Faptul că tăcusem pînă atunci mă umplea de un sentiment de vinovăție, iar destăinuirea secretelor pe care le dețineam îmi apărea ca singura soluție de salvare.

Și totuși, pe la jumătatea drumului, am făcut calea întoarsă. Aparent fără nici o explicație, deși acum, cînd povestesc toate acestea, știu sigur că nu l-aș fi trădat pe Reeves nici dac-aș fi parcurs drumul pînă la capăt. Personalitatea tînărului mă fascinase de-a binelea, iar ideile... Ideile acelea de foc, pentru care zeci și sute de oameni păreau gata să-și dea și viața, mă inhibau pur și simplu, făcîndu-mă să mă simt mic și neînsemnat, o biată vietate minusculă ducîndu-și traiul cum se nimerea, în cutia ei de la nivelul optsprezece, imediat sub cupolă !...

Nu, nu l-am trădat pe Reeves. Eram prea mic pentru a întrerupe cursul Istoriei !

Ce a urmat după aceea, mintea mea aproape că refuză să-și amintească. Totul s-a petrecut ca într-un coșmar. Ajuns acasă, am fost arestat — probabil cineva mă denunțase — și tîrît cu forța în temutele săli de interogatoriu ale Siguranței Orașului. Cum am aflat de conspirație, de unde, de la cine, de ce-am tăcut pînă atunci, ce știu și n-am vrut să spun, de cînd lucram pentru rebeli, ce sarcini aveam eu în oraș — o mulțime de întrebări căzuse pe capul meu, ca o ploaie deasă de toamnă, exasperantă prin repetare și lipsă de fantezie. Toate protestele, iar mai apoi toate „explicațiile" mele n-au slujit la nimic : nu m-au crezut. În mod evident, din diverse alte surse, ei aflaseră cîte ceva, însă nu îndeajuns, bănuiesc eu, pentru a-și forma o părere sau pentru a acționa. Aveau nevoie de alte date, timpul nu-i ierta și trebuiau să le obțină cu orice preț.

Am [illegible] sub arest aproape trei săptămîni, răstimp în care a [illegible] fost torturat cu sălbăticie, în speranța că mai

devreme sau mai tîrziu voi ceda. Singura lor grijă era să mă țină în viață, să nu cumva să-mi dau sufletul înainte de a le spune tot ce știu. La început, a fost insuportabil, o flacără vie părea că-mi cotrobăie prin mădulare, aidoma unui sfredel ucigător, sfîșiindu-mi trupul sub impulsul unei suferințe atroce. După un timp, m-am obișnuit. Singura curiozitate pe care-o mai resimțeam era dată de plăcerea unui joc absurd, prin care încercam să ghicesc ce aveau să mai inventeze sau, eventual, dacă și cînd anume își puseseră în gînd să se oprească.

Pînă la urmă nu le-am spus nimic ; deși mai mult mort de cît viu, am reușit *să tac !* Cred că turbau de furie, mai ales că între timp aflaseră de vizitele pe care mi le făcuse Reeves. Evident, asta nu însemna mare lucru, atîta vreme cît nu aveau și probe împotriva mea sau a lui. Iar probe nu aveau. Încercau să le obțină, acum, indiferent prin ce mijloace.

Au recurs la ultima lor șansă : testul psi. Deși tehnicile de citire a gîndurilor nu erau suficient de bine puse la punct, știam că uneori se obțin rezultate acceptabile. În ce privește subiecții testului, rareori se întîmpla să rămînă în viață, iar cînd, totuși, așa ceva *se întîmpla,* creierul lor era de cele mai multe ori afectat în mod ireparabil. Prin urmare, încercarea de a-mi citi gîndurile echivala cu o condamnare la moarte.

Deja, în momentul cînd m-au fixat de aparatele ce contribuiau la realizarea testului, eram convins că-mi trăiesc ultimele clipe. Nu-mi păsa însă : frica aproape irațională pe care o resimțisem la începutul seriei de interogatorii dispăruse de mult, tot ceea ce mai exista acum în sufletul și în mintea mea era ura. O ură furibundă, fără margini, chinuitoare...

I-am văzut cum au pus în funcțiune mașinăria. Rînjeau, siguri de ei, în timp ce mîinile, cuprinse de o excitație ucigașă, li se mișcau tot mai sigure, tot mai precise, între diversele butoane, clape și manete de pe pupitrele de control. Luat prin surprindere, la început am lăsat să-mi scape multe lucruri pe care le-aș fi vrut definitiv îngropate în uitare, chiar și pentru mine. De fapt, nici nu mi-am dat seama cînd și cum s-a întîmplat. Pe nesimțite,

un fel de ceață opacă îmi invadase creierul, iar senzația unei prezențe străine insinuîndu-se în propriul meu *eu* devenise tot mai puternică. Pentru un timp, personalitatea mea se aflase în mîinile altora, care o manevraseră conform propriilor interese, ca și cum ar fi fost o bandă de magnetofon de pe care puteau citi în voie tot ce-și doreau. Apoi ceața a devenit multicoloră, iar gîndurile au început să alunece unele într-altele, învîrtejindu-se ca particulele unui nor de praf plimbat de vînt. O durere ascuțită, însoțită — ciudat ! — de o stare euforică, asemănătoare celei pe care e de presupus că ți-o dau anumite droguri, au fost ultimele senzații încercate înainte de a leșina...

...Zece săptămîni am zăcut, înainte de a-mi reveni de pe urma schingiuirilor. În primele două plutisem undeva, într-o zonă neclară, la hotarul dintre viață și moarte... Cînd îmi reveneam cît de cît, simțeam nevoia să privesc în jur. Eram acasă, deși habar n-aveam cum ajunsesem acolo. Înțelegeam că testul psi trecuse, că Oficiul Siguranței, cu „metodele" lui de „convingere", rămăsese departe, în urmă, ascuns în amintire. Dar nu știam ce anume îi determinase să mă elibereze. Să fi aflat oare ce voiau ? Să-mi fi smuls, în cele din urmă, informațiile dorite ? În rarele reprize de deplină conștiență, incertitudinea devenea din ce în ce mai chinuitoare, mai greu de suportat. Apoi, prin intermediul unei cunoștințe cu relații la poliție, am aflat răspunsul la toate întrebările ce mă bîntuiau : testul psi dovedise că nu știu nimic, că în afara unor dispute de ordin ideologic, în care eu mă mulțumisem cînd și cînd să pun întrebări, dintre cele mai simple și mai puțin periculoase, nu avusesem nimic de împărțit cu Reeves. Nu știam cine e, de unde vine și unde se ascunde. Nu încercasem să intru în legătură cu rebelii, cu atît mai puțin să le acord sprijin. Eram „curat"...

Testul psi dăduse greș !

Mai tîrziu aveam să-mi dau seama și de ce : după o scurtă perioadă de cedare de informații, creierul meu se autoblocase, ordinele venite din afară fiind incompatibile cu propriile lui comenzi. Și atunci începuse să mintă !...

...Pe la mijlocul celor zece săptămîni, am aflat despre dispariția lui Reeves. Nu se cunoșteau exact împrejurările, iar zvonurile se cam băteau cap în cap. O anumită versiune, părea, totuși, ceva mai credibilă. Pe scurt, ea afirma că Reeves fusese capturat în timp ce încerca să arunce în aer dispozitivele de apărare antiaeriană ale orașului. După o judecată sumară, fusese executat alături de ceilalți membri ai grupului de comando, prinși odată cu el. Nu se putuse face nimic pentru salvarea lor, toate intervențiile au rămas zadarnice. Confirmată de Marele Consiliu al orașului, sentința a fost dusă la îndeplinire în mare grabă, într-una din încăperile de tristă faimă ale Oficiului Siguranței. Și astfel, omul în a cărui concepție nu exista loc pentru minuni verificase această convingere cu propria lui viață !

...Nepăsătoare, zilele și-au continuat înlănțuirea firească și iată că astăzi, după săptămînile de inactivitate forțată, datorate „vizitei" mele la Siguranța Orașului, am făcut primii pași prin încăpere. Începutul, însă, a fost de-a dreptul descurajant : de cum m-am ridicat în picioare, o amețeală puternică m-a doborît la pămînt, de unde cu chiu, cu vai, am reușit să mă mai scol. În plus, durerea atroce resimțită în tot corpul, în prima parte a convalescenței, încă își mai arăta colții, făcîndu-mă să mă strîmb la fiecare mișcare mai bruscă, la cel mai mic efort.

În sfîrșit, după nesfîrșite chinuri, am comandat ordinatorului formarea camerei de zi și am deschis televizorul stereoscopic, cu gîndul să-mi petrec timpul urmărind programele distractive, cînd, deodată, am simțit că-mi îngheață sîngele în vine : cu o voce joasă, monotonă și impersonală, crainicul ne aducea la cunoștință o mare victorie. În urma unei operații-surpriză a trupelor noastre, orașul răzvrătit fusese distrus în totalitate ! Milioane de oameni pieriseră într-o bătaie de pleoape, arși de vii pe rugurile unor explozii apocaliptice ! Nici un supraviețuitor, nici o rămășiță, nici cea mai mică urmă !...

Pe neașteptate, încăperea prinde să se învîrtească în juru-mi. Simt că sînt gata să mă prăbușesc. Cum, e oare cu putință ? *Chiar e cu putință ?*

Vocea crainicului nu-mi lasă totuşi nici o speranţă : bărbaţi şi femei, tineri şi bătrîni, copii şi adulţi, CITEVA MILIOANE la număr, fuseseră prefăcuţi în scrum ca nişte vreascuri uscate, fără nici o remuşcare, lejer şi sportiv, ca la un picnic !...

Încerc să fiu tare, să nu mă las dus de sentimente, de, tristeţea care mă sfîşie aidoma unui animal de pradă, dar nu reuşesc. Şi cum aş putea, oare, cînd întrebările mă sugrumă, cum — cînd mintea îmi e strivită sub greutatea unor răspunsuri imposibil de dat ? La ce bun atîtea sacrificii, dacă totul a rămas neschimbat, dacă tot cruzimea şi demenţa sînt stăpîne atotputernice ? Trebuia să dispară mulţimea aceea uriaşă de oameni pentru un ideal care murise la puţin timp după naştere ? Sau poate că schimbarea nici nu e posibilă, poate că totul n-a fost decît o croare şi lumea trebuie să rămînă aşa cum e ? Atunci, de ce a fost necesar să se ajungă pînă aici ? !...

...Cred că au trecut cîteva ore bune de cînd stau astfel, cu privirile aţintite în gol, privind fără să văd, văzînd fără să pricep. Mă ridic cu greu din fotoliu şi mă îndrept spre bucătărie, formată imediat, la un ordin verbal dat computerului care-mi orînduieşte zi de zi, meticulos, problemele casnice. Orice s-ar spune, viaţa merge înainte, în ciuda tuturor evenimentelor, bune sau rele. Pe drum, remarc cu titlu de curiozitate că vibraţia podelei a încetat, aşadar în subteran activitatea s-a întrerupt iarăşi. Probabil au declarat o nouă grevă, în semn de doliu. Sau de protest. Oricum, inutilă...

Îmi pregătesc cina în tăcere, cu acea grijă pentru amănunt specifică burlacilor, dar n-apuc să m-aşez la masă : instalaţia de avertizare îmi indică prezenţa cuiva la uşă. Nu mă duc să deschid, comand uşa de la distanţă, lăsînd cale liberă oricui ar fi, la urma urmelor nu mai am motive să mă tem. Încep să mănînc liniştit, de parcă toate faptele din trecut nici nu s-au petrecut vreodată, de parcă nu eu, ci altcineva le-ar fi trăit...

Aşa se explică de ce, în primul moment, nu aud cum undeva, în profunzimile străzilor înţesate cu vehicule colorate ca nişte jucărioare de copil, răsună bubuituri înfundate. Nici cum, plonjînd în liniştea nopţii şi risi-

pind-o în mii de picături sonore, se suprapun la unison lătratul armelor ușoare și plesnetul ca de bici al aruncătoarelor de plasmă. Mă dumiresc cu greu despre ce e vorba, căci uruitul vehiculelor de asalt și clămpănitul oscilant al aparatelor de zbor îmi par atît de ireale... Și totuși, ceea ce raționa mea întîrzie să conceapă, inima a priceput de mult : misiunea lui Reeves a fost îndeplinită ! Iată, în sfîrșit, INSURECȚIA ! ! !

Privirea mi se îndreaptă către ușă. Nu știu de ce, dar mă aștept să-l văd acolo pe Reeves, zîmbindu-mi, rezemat de cadrul metalic. Dar nu există minuni în viață ! În locul lui, sînt doar doi necunoscuți, nici măcar tineri. Amîndoi sînt înarmați și poartă costumele specifice „oamenilor adîncurilor". Ne privim un moment tăcuți, apoi cel mai bătrîn face un pas înspre mine și-mi întinde o armă, spunîndu-mi :

— Reeves ne-a vorbit adesea despre dumneata. Îți mulțumim că l-ai ajutat și *ne*-ai ajutat, în același timp. Și-acum, să mergem, prietene ! De data asta, nu mai putem pierde !

•

/ / HOUSTON, 23. (Reuter, France Presse, U.P.I., Associated Press). Ieri după-amiază, în jurul orei 14,30 GMT, nava spațială CLIPPER, la bordul căreia se afla astronautul John Reeves, a dispărut de pe orbită în timp ce făcea ultimele manevre pentru executarea saltului pe Marea Curbură Cosmică descoperită recent de savantul indian Vijay Gopalokrishna. Reamintim că ținta zborului navei spațiale CLIPPER era sistemul stelei Alfa B—829 din Constelația Ursa Mare. Nu s-au descoperit nici un fel de urme ale astronavei, ceea ce exclude ipoteza unui accident. Întrebat care este părerea domniei-sale asupra celor întîmplate, dl. Ray Simmons, actualul director al NASA, a răspuns : „Dispariția lui Reeves dovedește că nu sîntem suficient de pregătiți în a folosi drept rute cosmice curburile spațiului. Vom înceta experiențele pînă în momentul cînd va fi înlăturat orice pericol". La rîndul său, Vijay Gopalokrishna a declarat : „Nu știu ce

s-a întîmplat. Vă pot spune însă că astronava CLIPPER fie că a și ajuns la destinație, chiar dacă — deocamdată — nu ne dăm seama cum, fie că se află în același loc, dar într-un alt timp și spațiu, situate în afara posibilităților noastre de percepere. Oricum, mi-ar fi plăcut să fiu în locul lui John Reeves. Sînt convins că el trăiește. În privința zborurilor pe curburi ale spațiului, vom mai vedea..." / /

cpsf.info

Mircea Liviu Goga :
ÎNVĂȚĂTORUL

bunicului meu, Învățătorul

Capitolul unu

Mi-s-a spus : mergi și învață-i carte !

Satul acela se întemeiase cu multe zeci sau sute de ani înainte de nașterea mea. Cînd l-am descoperit în sfîrșit pe hartă, am rămas o clipă gînditor. Iată — mi-am zis — un loc în care pentru oamenii de acolo voi fi aidoma unui binefăcător sau zeu mîntuitor al ignoranței. Sperasem, oricum, asta aflînd de la Inspectoratul Școlar că satul n-avea școală, că oamenii erau toți analfabeți și că majoritatea dintre ei habar n-aveau că nu erau singurii locuitori ai planetei. Ca orice proaspăt absolvent aflîndu-se repartizat la țară, am cîntărit bine obiectele despre care credeam că-mi vor fi absolut necesare. Apoi mi-am burdușit patru geamantane, observînd abia în ultimul moment că nu am absolut nici o șansă de a le închide. Cu un ochi și mai critic, le-am reinventariat conținutul. În primele trei adunasem claie peste grămadă rufe de schimb, instrumente de toaletă, prafuri de purici, cartușe de țigări fine cu care speram să obțin bunăvoința localnicilor, trusa medicală, un termos, o veioză, lumînări, bastiste, pături, un joc de remy, ustensile de pescuit și multe alte asemenea lucruri pe care ne-am obișnuit să le considerăm indispensabile la un drum lung.

În cel de-al patrulea geamantan aveam cărți.

Pînă la urmă, rupîndu-mi de la inimă, am renunțat la cîteva obiecte și am reușit să-mi încui calabalîcul. Toate aceste pregătiri s-au dovedit extrem de obositoare, așa că în noaptea dinaintea plecării am dormit cum nu se poate mai bine. Ah ! Și cîte lucruri nu s-au scris despre vibrația tainică a sufletelor în așteptarea despărțirii

de vreo existență banală, tremurul acela intim ce presimte zbuciumul marilor călătorii spre alte meleaguri! Nimic asemănător nu m-a încercat cînd păşcam pe lespezile peronului, umezite de roua dimineții, printre care se strecurau firele străvezii ale ierbii. Poate că şi scriitorii au dreptatea lor. Dar eu eram mai degrabă enervat de întîrzierea acceleratului decît aplecat spre contemplarea unui anost răsărit de soare. Abia cînd m-am văzut instalat în vagon am întrezărit faptul că se schimbase ceva în ordinea lucrurilor care mă înconjurau. O clipă am regretat plecarea mea din urbe ; o altă clipă am urît viața de pînă atunci, studiile, orașul cu străzi înguste ce se lățeau brusc în cartierele noi. Apoi toate au reintrat pe făgaşul lor firesc, iar eu mi-am căutat o poziție cît mai avantajoasă şi m-am gîndit, dat fiind faptul că mă trezisem prea de dimineață, să aţipesc niţel.

M-am deşteptat foarte aproape de capătul drumului. Trenul îşi tîra trupul verzui din tunel în tunel, către altitudini tot mai mari. A oprit în cele din urmă într-o gară insignifiantă, iar eu mi-am cărat, rînd pe rînd, geamantanele lîngă peron. Apoi m-am tocmit cu un căruţaş să mă ducă în satul care se zărea sus, la marginea unui platou plin de menhiri gigantici. De-acolo — aveam să aflu — trebuia să închiriez un măgar şi s-o pornesc spre nord într-o călătorie de peste o jumătate de zi. La sfîrşitul ei, dacă nu voi pierde direcția, dacă nu mă voi prăbuşi într-o rîpă sau dacă nu mă vor sfîşia fiarele, aş putea spera să găsesc satul în care fusesem trimis.

Perspectiva unui asemenea capăt de lume nu mă încînta absolut deloc. Acum nu mai putem da înapoi. Dar mă jurai în gînd să spăl putina, fără mustrări de conştiință, la proxima ocazie. Nici nu bănuiam pe-atunci că o asemenea ocazie n-avea să se ivească niciodată. Mi-am încărcat, aşadar, odată ajuns sus, măgăruşul — un animal blînd şi puternic, închiriat pe un preț derizoriu de la un țăran care avea să-mi slujească şi de călăuză — şi am pornit la drum. Drum e cam mult spus. În realitate, nici măcar potecă nu exista. Mergeam de-a dreptul prin pădure, croindu-ne cale cu migală printre mulțimea de tufişuri şi ferigi imense, ca dintr-o altă eră, şi printre arbori care nu simțiseră încă de neamul lor gustul cu-

rii. Ici-colo, drumul nostru tăia albiile unor torente secate, grohotișuri ce purtau urmele unor prăbușiri recente ; altădată nimeream în poieniţe bălţate de zeci de flori cu nume imposibil de ţinut minte şi păzite pe margini de pini zvelţi sub a căror umbră se adăposteau paşii uşori ai sălbăticiunilor. Intram parcă într-un alt tărîm ; o lume diferită de tot ceea ce cunoscusem îmi sonda simţurile. De cîteva ori drumul părea că se întrerupe într-un adevărat zid verde. Lianele, ferigile şi tufişurile învălmăşite formau uriaşe metereze prin care călăuza mea abia reuşea să descopere vreo fisură...

Pe la ceasurile patru, cînd căldura de la mijlocul zilei se mai domoleşte, ţăranul privi atent în zare. Într-adevăr, din imensitatea verde se ridicau spre cerul senin şi incandescent cîteva fumuri subţiri. Aerul cald de deasupra pădurii împiedica pe un observator neinstruit să aprecieze corect distanţele, totuşi am socotit că în mai puţin de o jumătate de oră puteam ajunge la destinaţie. N-am ţinut însă cont de încîlceala tufişurilor, care a transformat jumătatea de oră într-o oră întreagă. Totuşi, după eforturi susţinute, reuşirăm să zărim satul iar eu să-mi fac o idee clară despre ceea ce mă aştepta aici. În primul rînd însăşi noţiunea de sat suferi în mintea mea modificări radicale. Brusc, sub imperiul şocului vizual, ca se degradă rapid, ajunse la aceeaşi treaptă pe care aşezasem iniţial noţiunea de cătun, apoi scăzu şi mai mult. Într-adevăr, aşa-zisul sat se compunea din două-trei duzini de căsuţe dispuse anarhic, căsuţe care nu păreau să aibă fiecare mai mult de-o cameră. Uliţă nu exista. Doar cîteva poteci ocoleau un fel de curţi fără garduri, năpădite de vegetaţie. Potecile treceau de la o casă la alta ca o aţă ce străbate un şirag de mărgele. Altele se pierdeau, la propriu, în pădure. Cîrduri de găini, de gîşte şi de raţe, toate sălbăticite, se zbenguiau, scurmau şi se certau prin tufişuri. M-am întrebat cum de ştie fiecare familie care-i sînt orătăniile. Mi s-a explicat mai tîrziu că nimeni nu-şi punea asemenea probleme. Cine dorea să aibă o găină-n oală o găbuia pe cea mai la-ndemînă — şi gata.

Ţăranul meu mi-a făcut semn către o căsuţă ceva mai arătoasă, avertizîndu-mă că acolo şade starostele satului şi că trebuie să merg la el să-i cer găzduire şi să-i explic

motivul venirii mele. I-am mulțumit pentru sfat, i-am plătit cursa și-am pornit, cocoșat de bagaje, spre casa starostelui. Acesta stătea chiar în ușă, parcă m-ar fi așteptat. În urma salutului meu, s-a uitat la mine lung, lung, aproape un întreg minut. Pînă la urmă, chinul acestei cercetări minuțioase încetă și omul îmi făcu semn să-l urmez. Așa cum îmi închipuiam, casa avea o singură cameră. Pereții netencuiți, o masă de lemn, două culcușuri, o cergă, o rogojină pe jos. Într-un colț, atîrnau de cîteva piroane de lemn înfipte prin crăpăturile peretelui o duzină de vase din argilă arsă. Asemenea austeritate se potrivea mai degrabă unui pustnic, dar îmi dădui seama că nu renunțarea voluntară la plăceri lumești îl îndemnase pe staroste să-și mobileze astfel încăperea, ci pur și simplu imposibilitatea procurării unor altfel de obiecte. Omul se așeză pe un scăunel lîngă masă, apoi îmi făcu semn să-i urmez exemplul. Pe ușa camerei pătrunseră de afară o femeie și patru copii. Se așezară fără o vorbă în jurul mesei cîntărindu-mă cu o privire desprinsă de realitate. Mă cam agasau aceste uitături, așa că scosei din buzunar foaia de repartizare și i-o întinsei starostelui. Acesta o apucă între două degete, o studie mirat pe toate fețele și mi-o înapoie. Aveam să aflu mai tîrziu că nu știa carte, ca de altfel toți locuitorii satului. Singurele semne pe care obișnuia să le facă erau crestăturile anuale pe unul din stîlpii structurii de rezistență ai casei.

Înțelegînd, am vrut să deschid gura să-i explic, dar femeia nu mi-a dat răgaz. După un schimb scurt de priviri cu starostele s-a ridicat, a scos din cuptorul îngropat în perete și pe care nu-l remarcasem pînă atunci o pîine, cîteva bucăți de carne friptă și patru legături de ardei iuți în loc de orice alt condiment. M-am întors către staroste, dar ochii lui erau mai amorfi ca oricînd. Femeia ne-a așezat în față cîte un taler. Starostele a luat o bucată mare de carne, un ardei și un sfert de pîine. Apoi m-a cercetat iar cu aceeași privire seacă și obosită. Am întins nesigur mîna și mi-am așezat în taler mîncarea, într-o cantitate aproximativ egală cu a starostelui. Am auzit în spate un foșnet și întorcînd capul am zărit pe unul dintre copii, care dispăruse o clipă, neobservat,

întorcîndu-se cu un ulcior plin de rachiu, după cum aveam să constat puțin mai tîrziu. Femeia ne întinse ceșcuțe de lut. Am rămas cu ceașca în mînă, neștiind dacă trebuie să toastez sau să aștept ca mai întîi să înceapă gazda. Starostele nu mă luă însă în seamă și bău. Procedai la fel. Ulciorul rămase între noi iar omul începu să mănînce. La cîteva secunde, femeia și copiii își vîrîră la rîndul lor mîinile în friptură. Nițeluș cam dezgustat de procedură, mă văzui nevoit să-i imit și de această dată.

Masa aceasta stranie ținu aproape o oră. Starostele făcea pauze lungi între gesturi, manevra cu mișcări sarcedotale bucățile de carne și pîine. Mă fascina, fără să aibă, sînt sigur, intenția asta. În cele din urmă, femeia și copiii, care sfîrșiseră de mult cu mestecatul, se ridicară la un semn al omului și începură să strîngă vesela. Dacă farfuriile acelea de lut ar fi putut avea pretenția să se numească astfel. Afară soarele căzuse binișor către apus iar lumina lui, de un roșietic specific, îmi aminti că deocamdată încă nu aveam un loc în care să-mi pot petrece noaptea. În cele din urmă starostele mă întrebă cine sînt. Îi explicai tòtul în cît mai puține cuvinte. Cînd terminai, omul rosti tărăgănat :

— Învățător... nu știu. Da'-n noaptea asta o să dormi aici. Și zici că vrei să rămii ?...

Nu i-am răspuns, nu era nevoie. Am pornit încet spre pădure, cu mîinile în buzunar, încercînd să nu-i mai simt în ceafă privirea aceea izvorîtă parcă din niște ochi de idiot iremediabil.

*

E straniu cît de bine țin minte toată panoplia amănuntelor legate de plecarea mea din oraș. Evenimentul a însemnat, desigur, pentru subconștientul meu de individ pînă atunci prin excelență sedentar un lucru mult mai important decît judecasem în mod conștient. În al doilea rînd, mai reprezintă acea zi nu doar o călătorie către o lume nouă, către o destinație inedită, ci și cea mai proaspătă amintire care mă leagă de civilizație. Și refuz, eul meu refuză uitarea, distrugerea acestei punți de legătură cu trecutul. Odată ajuns aici în vale, o mulțime de iluzii

s-au dus pe apa sîmbetei ; trebuie să mărturisesc totuşi că oamenii şi locurile nu m-au întîmpinat tocmai rău. Încă din prima noapte m-a părăsit obsesia paraziţilor, obsesie pe care o căpătasem auzind tot felul de poveşti cu ciobani şi ţărani din creierii munţilor, pentru care conceptul de „baie anuală" nu reprezintă un simplu motiv de amuzament. N-am avut de întîmpinat nici o dificultate în acest sens. Cînd m-am trezit, odihnit ca niciodată (aerul ? mişcarea ?), soarele se ridicase destul de mult peste piscurile alburiu-albăstrii ce înconjurau valea într-un mod care mi-a amintit, nu ştiu de ce, de Caprona lui Burroughs. Am ieşit vioi afară şi m-am spălat puţin, scoţînd apa dintr-o fîntînă deloc adîncă. Apoi am văzut cîţiva băştinaşi lucrînd la o sută de metri depărtare, în stînga casei starostelui. Starostele era cu ei. În primul sfert de oră am privit tăcut, neînţelegînd ce anume construiau. Mai tîrziu, m-am lămurit : făceau o casă. Doi inşi aduceau lemne lungi, curăţate bine de coji şi ramuri nedorite. Alţi cîţiva băteau în pămînt ţăruşi, întinzînd între ei o împletitură groasă de nuiele. Totul, fără cuie : legăturile se făceau cu un fel de tendoane vegetale ce se obţineau din stratul imediat inferior cojii unor arbuşti. Casa mea ! Urma să am o casă ! Treptat, m-am lăsat cuprins de acel entuziasm juvenil caracteristic omului ce primeşte un dar sau participă la crearea unui lucru deosebit. Într-adevăr, mă uimea ingeniozitatea cu care lucrau constructorii. Am încercat să-i ajut, dar experienţa mea de orăşean mai mult încurca lucrurile, aşa că pînă la urmă m-am lăsat păgubaş şi mi-am aprins o ţigară. Atunci s-a întîmplat primul fenomen care m-a făcut să intuiesc că dincolo de misiunea mea mai exista ceva la care trebuia să cuget. Abia aprinsesem ţigara că oamenii s-au şi oprit din lucru, fixîndu-mă uluiţi. M-au înconjurat apoi în tăcere. Mi s-au părut încărcaţi de intenţii ostile şi tocmai mă munceam să înţeleg atitudinea lor şi, de ce n-aş recunoaşte, să găsesc un mijloc de-a scăpa cît de cît teafăr, cînd starostele a întins mîna spre fumul ţigării şi m-a întrebat cu voce neliniştită :

— Ce-i asta ? Cum faci ? !

Atunci, eliberat brusc de spaimă, am izbucnit într-un hohot de rîs homeric. Dar numai eu rîdeam. Ceilalţi se

uitau la mine foarte serioși, ba chiar un pic intrigați de felul meu de-a mă comporta. Așteptau un răspuns. Dar rîsul meu nu putea fi stăvilit cu una cu două ; situația era prea colosală, mai ales cînd mi-am amintit de țigările fine pe care le luasem în bagaje, sperînd ca prin ele să mă dau bine pe lîngă șefii de-aici. Din fericire, în cele din urmă 'am reușit să mă calmez și învingînd ridicolul momentului, cu o cumplită febră musculară în mușchii obrajilor, am prins să le explic sătenilor ce este țigara. Cuvintele mele suiau reverberate ciudat în aerul limpede al dimineții. Și, deodată, m-a fulgerat îndoiala. Cine eram eu, să tulbur cu țigările, bagajele și cultura mea aceste locuri ? Ritualurile vieții sătenilor deveniseră valori ; însăși viața lor întreagă devenise valoare. Se descoperise cea mai perfectă comuniune cu albastrul cerului, cu apa, cu clorofila ierbii. Pe acești oameni nu-i cunoșteam, nu-i înțelegeam. Neantul ce li se citea în priviri dovedea existența a ceva adormit. O fractură a memoriei, o falie pe care cine-mi dă dreptul s-o umplu ? Cine m-a trimis aici să creez în oameni punți de care ei n-au nevoie ?

Și cuvintele mele sunau tot mai întretăiate și neconvingătoare. În cele din urmă, cînd am terminat, s-au privit o vreme apoi, la unison, mi-au cerut țigări.

Au fumat tușind și lăcrimînd. A trebuit să le explic că nu se trage așa în plămîni cînd te-apuci de fumat, că obișnuința vine încet, e nevoie de o perioadă de adaptare. Le-am explicat apoi efectele nocive ale fumatului, iar la întrebarea lor previzibilă am răspuns că eu nu mă pot lăsa, ar fi... un act de voință ce mă depășește... deocamdată nu pot, însă... într-o zi...

Au dat din cap înțelegători și mi-au mai cerut un rînd de țigări pe care, de astă dată, le-au fumat mai prudent. Apoi s-au întors la construcția casei. Montau acum acoperișul, așezînd una lîngă alta țigle din scoarță groasă de copac călăfuite cu un fel de latex vegetal ce rămînea relativ plastic după întărire, oferind mobilitate întregii structuri. Cînd au terminat, încă nu sosise amiaza. Pînă la ora 14 se sfîrșise și tencuirea cu pămînt a pereților. L-am luat pe staroste deoparte întrebîndu-l dacă trebuie să plătesc lucrătorilor ceva, dar el s-a uitat mirat la mine și a clătinat încetișor din cap.

Le-am ținut pînă la urmă un discurs destul de lung și penibil prin care le mulțumeam pentru ajutor, dar nu sînt sigur nici azi că nu l-au interpretat ca pe o pedeapsă pentru cine știe ce vină obscură. Poate de aceea, după discursul meu, s-au grăbit să-mi mai ajusteze puțin fereastra (care, în lipsă de geam, iarna se astupa complet) și să ungă curelele ce sprijineau ușa și țineau loc de balamale. Pînă la urmă au dat să plece, dar i-am adunat iar în jurul meu și i-am atenționat că a doua zi dimineață încep cursurile de alfabetizare și îi rog să fie prezenți împreună cu familiile și prietenii lor. Oamenii mă asigurară că așa vor face și plecară. M-am dus să mănînc la staroste, cu care ocazie femeia lui mi-a făcut cadou cîteva oale de lut și un taler din același material. Cuțit, lingură și furculiță aveam. În loc de pahar foloseam capacul termosului. Starostele mi-a explicat la masă chestia cu găinile, îndemnîndu-mă să nu mă abțin dacă am nevoie de vreuna în vreo împrejurare. Mai spre seară, i-am urmat sfatul și m-am ales cu un puișor pe care l-am preparat în modul cel mai primitiv cu putință, adică jumulindu-l, înfigîndu-l într-o frigare improvizată și avînd grijă să-l răsucesc de pe-o parte pe alta o dată la două minute. Apoi m-am culcat, neuitînd să sting focul, căci rășina acoperișului era periculos de proaspătă.

Și iată — am mai apucat să gîndesc înainte de a adormi — ce ajunge orășeanul la țară : un individ neajutorat care, fără grija localnicilor, ar da ortu' popii cît ai bate din palme...

Exageram, firește. Și m-am mai gîndit : mîine, pentru acești oameni, începe școala. Eram convins de utilitatea acestui lucru ?

Pe vremea aceea eram convins. Mica îndoială strecurată în suflet de întîmplarea cu țigările se risipise. Pe jos, într-un colț, lumina Lunii aurea cataramele geamantanelor. Printre ele, geamantanul cu cărți. Și un fel de presimțire m-a făcut parcă să aud din direcția aceea un ticăit, ca acela al ceasului unei bombe cu efect întîrziat.

Cine și-ar fi putut închipui că o fractură a memoriei lumii nu poate fi umplută cu una, cu două ? Sau că nu poate fi umplută *deloc* ?

Capitolul doi

Despre prima zi de școală nu păstrez în memorie aproape nimic. Și mie mi se pare ciudat acest lucru. Pe-atunci încă nu mă apucasem să scriu jurnalul — asta s-a întîmplat abia după aproape două săptămîni, cînd am înțeles, obscur, că fenomenele care au loc în jurul meu merită, într-adevăr, să fie reținute. În fond, asistam la transformarea unor oameni naivi, primitivi, în cetățeni ai lumii civilizate. Le ofeream mărinimos realizările acesteia, cerîndu-le (nu uitam asta la nici o lecție) să ofere, la rîndul lor, societății roade ale muncii și gîndirii. Azi știu că nu transformarea băștinașilor în oameni civilizați m-a făcut să țin un jurnal. Altceva, mult mai adînc, mult mai cutremurător s-a revărsat dinspre ei către mine. Dezlănțuisem un fenomen-avalanșă de umplere a fisurii memoriei. Atunci, dacă aș fi înțeles asta, culmea : cred că m-aș fi bucurat. Fără să știu că de fapt, fisura nu era una obișnuită, din cele întîlnite peste tot de diferiții indivizi trimiși ca și mine să împrăștie civilizația occidentului. Fisura asta nu se putea umple decît la suprafață. Se putea construi peste ea un pod. Dar ce pod ! N-am uitat niciodată să le servesc băștinașilor ce se alfabetizau fraze de genul : „trebuie să vă schimbați felul de viață, lumea trăiește altfel !" sau „munca voastră e a întregii societăți și toți depindem unii de alții !", fără să-mi dau seama că nu am de-a face cu niște copii ce abia așteaptă să asimileze cunoștințe, ci cu oameni avînd deja un sistem propriu de gîndire. Un sistem despre care, aidoma conchistadorilor și a misionarilor creștini, nu m-am ostenit să aflu nimic.

Oamenii terminaseră de învățat alfabetul în doar două săptămîni, fapt care încă nu m-a făcut să-i stimez prea mult. Consideram că într-un creier neumplut cu nimic noțiunile se asimilează mult mai ușor și rămîn mai bine și pentru mai mult timp imprimate. M-au intrigat însă copiii : din clipa în care le-am spus că toți cei de vîrsta lor în lume știu să citească (i-am mințit, da — una din minciunile cu care în lumea civilizată credem că putem face mai [illegible] bine decît cu un adevăr), au început să învețe cu o ardoare puțin obișnuită, obținînd rezultate ab-

solut spectaculoase. Adulții i-au urmat îndeaproape învățau tot ce le ceream — și abia acum îmi dau seama că nici unul dintre ei nu mi-a pus acea întrebare pe care copilul civilizatului n-o pune, aflînd răspunsul în jurul său, dar pe care necivilizatul e nevoit, prin însăși condiția sa, s-o pună atunci cînd se află la granița unui nou mod de viață : la ce e necesară învățătura ?

Dar pe vremea aceea nu prea stăteam să meditez la asemenea lucruri. Mergeam la pescuit, făceam plajă înconjurat de un cîrd de copii ce se străduiau să mă imite, fumam și visam la momentul în care mă voi întoarce în lumea din care venisem. Apoi, într-o zi, cineva mi-a cerut o carte. Țin minte că am desfăcut emoționat geamantanul și i-am spus : alege ! Eram un prinț, un demiurg, un vrăjitor ! Exact la timp l-am oprit, în clipa cînd mîna lui a arătat către *Robinson Crusoe*. Era singura carte pe care nu puteam s-o dau, nu mă simțeam în stare. Mă lega ceva de acest personaj. „Era cartea *mea*, viața mea părea pe atunci tot una cu cea a sărmanului Robinson, cel ajuns la capătul lumii și educîndu-l acolo pe Vineri, transformîndu-l din sălbatic în servitor devotat." Am transcris din jurnal. De altfel, țin să menționez că jurnalul a reprezentat pentru mine un excelent prilej de defulare de-a lungul a cîteva săptămîni și totodată un mijloc la fel ca oricare altul de-a pierde timpul. Este, cred, cazul să transcriu aici din el cîteva pagini ce dovedesc încă o dată (dacă mai e nevoie) cît de tare se poate autoamăgi un individ și cît de ignorant poate rămîne dacă vrea cu tot dinadinsul asta.

21 iunie. Azi, clasa mea a ajuns la litera *z*. Am selectat cîțiva indivizi care mi s-au părut mai dotați și i-am pus să dea un fel de lucrare de control. S-au descurcat mult mai bine decît m-aș fi așteptat. Cît despre copii, ei sînt formidabili. Citesc și scriu aproape fără greșeală. Îi învăț acum regulile gramaticale de bază. În ziua în care am venit în vale, toată lumea mă privea complet absentă. Între timp, privirea unora s-a deșteptat, parcă e mai vie, mai curioasă. Ieri am făcut un recensămînt : în vale trăiesc 145 de oameni. Cu mine cu tot. Dintre ei, 84 învață. Tot ieri am aflat un lucru care m-a uimit : băștinașii nu cred în supranatural și n-au absolut nici o

noțiune religioasă. Chestia e mai neobișnuită decît pare la o primă vedere, căci istoricește se consideră că sentimentul religios a apărut aproape odată cu omul. Oare cei de-aici să se fi separat de restul omenirii încă înainte de... Dar nu ! Ar fi prea de tot !

Și totuși, dacă mă gîndesc, e interesant că nici îmbrăcămintea, nici limba nu sînt deosebite de cele ale țăranului de pe la noi.

Există însă ceva deosebit, ceva ce ține de structura psihică.

Cum văd oare lumea niște oameni care nu au în spatele istoriei lor mituri ? Poate că nu așteaptă decît un îmbold ca să și le creeze : un mit e un experiment repetabil. Poate au nevoie de niște exemple extraordinare, dar, măcar ideatic, repetabile. Cine știe ? Oricum, lipsa religiei este egală cu lipsa imaginației. Și cînd din spirit lipsește imaginarul, în mod obligatoriu lipsește și îndoiala. Ori, a nu te îndoi e un lucru bun, sau un lucru rău ?

Bun : nu te mai temi de nimeni și de nimic. Crezi nemărginit într-un fenomen sau obiect *sigur*, dar, și mai des, doar în tine însuți. Puterile tale sînt colosale, căci toată voința ta participă la realizarea unui singur țel.

Rău : a nu te îndoi înseamnă a împietri. Și mai ales : dacă te schimbi, o faci doar sub presiunea unor forțe exterioare mai puternice decît tine, cărora nu le poți opune înțelegere și flexibilitate.

22 iunie. Mi-am făcut prieteni printre copii. O fetiță, Maria, și trei băieți, Iosif, Solomon și David. Mă intrigă numele astea desprinse din vechile calendare, dar probabil că sînt, pur și simplu, nume auzite de la străinii care mai trec, cam o dată la doi-trei ani, prin sat. Azi le-am arătat copiilor o carte. Am crezut că vor fi foarte mirați, dar unul dintre ei a țîșnit spre casa lui și s-a întors triumfător purtînd în mînă o... Biblie ! Surpriza mea s-a mai destrămat aflînd că nimeni din sat nu știa ce scrie în ea. Am citit cîteva pasaje în gura mare, ca să mă amuz. Pe urmă i-am luat pe cei trei puștani și pe Maria și am plecat la pescuit. Dar m-am trezit, lîngă apă, că toți copiii se luaseră după noi. Modul în care prindeam eu peștele (sau, mai degrabă, *nu* prindeam) i-a distrat. Au intrat în apă și, cu mîna, au prins fiecare în circa douăzeci

de minute mai mult peşte decît aş fi prins eu cu undiţa în cîteva săptămîni. Chestia asta nu mi-a convenit cine ştie ce. Le-am explicat că pescuitul meu e un sport şi sportul înseamnă eleganţă şi... şi... ei bine. şi sportivitate ! Nu cred că au înţeles mare lucru. După-amiază m-am plimbat prin împrejurimi. Am vizitat şi moara de apă, o construcţie ciudat de ingenioasă, apoi m-am plimbat mai departe pînă la pod şi la mica topitorie de cînepă.

24 iunie. Zilele sînt destul de monotone. Copiii învaţă tot ce le cer şi nu-mi creează nici o problemă deosebită. Ochii lor nu mai sînt chiar atît de apatici. Cît despre persoanele adulte, acestea au început să-mi ceară cărţi. Le-am dat ceva beletristică, dar mai ales lucrări de popularizare a ştiinţei. Uneori copiii se adună în jurul meu şi-mi pun întrebări. Ciudate întrebări. Cineva m-a întrebat, de exemplu, cît costă norii. A durat destul pînă să-mi dau seama că citise probabil undeva vreo frază de genul : „Totul costă bani". Altul m-a întrebat ce roşt au păsările care cîntă. Aproape că mă sperie acest spirit pur materialist.

În sfîrşit, primesc şi întrebări ceva mai rezonabile. Ca, de exemplu : cine şi de ce a scris cărţile ? Răspunsul meu a fost : cărţile le-au scris diverşi oameni care au trăit lucruri deosebite şi au hotărît să le pună pe hîrtie ca pe nişte exemple demne de urmat.

Caut mereu să răspund astfel, direct, simplu, fără să mă complic.

*

Iată deci trei zile din acest jurnal început pe 21 iunie a.c. şi pe care-l anexez, de altfel, caietului de faţă. In aceste doar două pagini se pot întrevedea suficient de clar germenii greşelilor viitoare. Tot ceea ce mi-am închipuit despre oamenii din vale am făcut-o doar prin prisma modului meu de gîndire. Am constatat că n-au idei religioase şi am luat aceasta drept o dovadă a lipsei de imaginaţie. Lucru care mi-a anesteziat simţul acela tainic ce-mi şoptea că poate nu e asta explicaţia. Şi am procedat mai departe cum aş fi procedat aiurea cu copiii lipsiţi de imaginaţie : le-am explicat lumea noastră în-

cercind s-o reduc la cîteva aspecte care mie mi s-au părut, la vremea aceea, fundamentale. Totuşi intuisem încă de pe-atunci curios de bine faptul că a nu te îndoi de ceea ce eşti şi ceea ce faci conduce, în clipa contactului cu un mod superior de existenţă, la schimbare. La o schimbare fără „înţelegere şi flexibilitate". Am fost mai apoi contrariat de ingeniozitatea construcţiei morii de apă, fără să-mi dau seama că o asemenea construcţie presupune, totuşi, un grad ridicat de imaginaţie şi o experienţă îndelungată a generaţiilor. Care experienţă, în mod sigur, a putut produce şi altceva decît respectiva moară. In sfîrşit, întrebările copiilor şi adulţilor mi se păreau ciudate — şi *erau* ciudate vis-à-vis de sistemul meu de valori. Iar explicaţiile şcolăreşti, trase de păr, ilogice adesea şi mai adesea incomplete oferite de mine cu dărnicie n-au făcut decît să distrugă şi mai adînc echilibrul psihic de secole instaurat în oamenii din vale. Lucrurile acestea nu le ştiam pe-atunci. Şi nici azi nu mi le pot lămuri în mod deplin, pentru că nu-mi dau încă seama (şi poate nu voi reuşi asta niciodată) care este componenta fundamentală ce lipseşte din fiinţa lor în comparaţie cu a noastră, sau ce componentă e în plus. Dar, recunosc, nici nu mi-a păsat prea mult de această componentă. Mi-am admirat doar postura de Robinson modern naufragiat pe o insulă plină cu sălbatici ce abia aşteptau să fie educaţi. Azi înţeleg cît de bine a putut să exprime această carte sistemul european de gîndire. Căci albul urgisit de soartă, azvîrlit pe o insulă de vitregia oceanului, căruia tot el îi aruncase mănuşa, în clipa în care soarta i-a adus în cale un semen n-a strigat „Frate !" şi nu l-a poftit, ca pe un oaspete de soi, în casă, în măruntul şi fragilul cap de pod al civilizaţiei pe care o reprezenta. A preferat să scoată puşca din dulapul pe care şi-l construise cu trudă, s-o îndrepte spre semen şi să-l transforme pe acesta nu în tovarăş, ci în slugă ! Europeanul Robinson nu dorea atît oameni cu care să discute, cît mai ales oameni cărora să le poruncească ! Iar această atitudine există şi azi, ascunsă adînc în tainiţele sufleteşti ale fiecăruia dintre noi...

Şi atunci, de ce ar trebui să mă mire neînţelegerea de care am dat dovadă ? De ce ar fi trebuit să-mi cer să fiu altfel decît puteam ? O să spuneţi : pentru că eu eram

acolo emisarul lumii. Dar tocmai promovînd un asemenea mod de-a vedea lucrurile rămîneam un adevărat emisar al societății de care aparţineam. O să spuneţi iar : bine, dar societatea ta promova principiile egalităţii, ale garantării drepturilor cetăţeneşti, ale libertăţii şi prieteniei. De acord. Dar vă întreb : din punctul de vedere al civilizaţiei noastre am încălcat cu oare aceste drepturi ? Ori, tocmai asta e partea dureroasă a lucrurilor. O societate sănătoasă, viabilă, nu conduce automat la transformarea oricărei alte societăţi tot într-una de acest gen în clipa contactului dintre ele. Spre exemplu, diferenţele dintre societatea aztecă şi cea spaniolă erau destul de reduse, totuşi se cunosc prea bine consecinţele nefericitei lor întîlniri. Ce să mai zicem de contactul dintre o societate modernă şi una aflată în stadiul epocii de piatră ! Şi atunci, revin : care e greşeala mea ? Greşeala mea de Robinson ? În faţa societăţii, nici una. În faţa celor din vale, iarăşi nici una. N-am ucis pe nimeni. N-am obligat pe nimeni să facă rău. Le-am cerut un lucru absolut nevinovat : să înveţe. Şi ei au învăţat — în felul lor... Dar de ce atunci se naşte în mine sentimentul acesta de vinovăţie ? Oare poate exista o instanţă superioară, un fel de justiţie a lui Dumnezeu, care acţionează astăzi asupra mea ? Dar eu nu cred în Dumnezeu. Şi, din toate celelalte puncte de vedere, sînt nevinovat. Minus unul, şi nu înţeleg care...

Capitolul trei

Pe măsură ce locuitorii satului citeau, învăţau, ochii lor străluceau tot mai tare. Mi se pare, chiar, că v-am mai spus asta. Privirile, conştiinţa, inteligenţa lor păreau că învie. Le-am dăruit cărţile pe care le adusesem cu sentimentul grădinarului care cultivă lîngă casă cea mai frumoasă floare. Şi credeam în mugurii acestei flori. Şi nu m-am trezit la realitate decît prea tîrziu : cărţile mele se aflau deja toate în mîinile sătenilor. Aveam să constat în curînd, — bucurîndu-mă ca un copil de „setea de cultură" pe care credeam că o văd în ei — că volumele nu numai că fuseseră în totalitate citite, dar — unul peste

altul — și învățate pe dinafară. Lucrul m-a șocat; o astfel de memorie ieșea din obișnuit, fie și pentru motivul că părea comună tuturor, ca și cînd într-adevăr oamenii aceștia ar fi reprezentat o mutație. Și, odată cu memoria, părea să se afirme tot mai mult și imaginația. Părea că tîmpenia ce li se citise în ochi era ucisă, ca zmeul cel rău din basme, de făt-frumosul învățăturii și culturalizării. Iar eu, convins de misiunea mea istorică de a aduce lumină la sate, eram din ce în ce mai mulțumit. Într-o zi, cineva a avut ideea de a construi o fierărie. I-am ajutat cum am putut, i-am dat proiecte de foale, de clești, ciocane, cuie și tot felul de asemenea unelte absolut necesare în orice fierărie de pe pămînt, dar după numai o săptămînă a venit altul, care mi-a cerut să-l ajut să-și facă un combinat chimic... Apoi mi-a explicat că a citit volumele mele de popularizare și *Chimia organică*, manual studențesc pe care îl luasem întîmplător cu mine. I-am arătat că posibilitățile noastre de realizare a unui asemenea colos industrial sînt, practic, nule și l-am sfătuit rîzînd să caute altceva.

Tot mai mulți locuitori veneau la mine cu sugestii, unele valabile, altele cu totul năstrușnice. Cîțiva copii au reinventat telegraful și telefonul, și nici măcar nu s-au ostenit să mă mai întrebe dacă pot să construiască sau nu așa ceva. Totul s-a făcut din materiale locale, utilizate cu o ingeniozitate absolut derutantă. Cînd am văzut satul împînzit de fire, într-o dimineață, m-am frecat la ochi crezînd că retina mea e de vină. Alții au construit un fel de tramvai pe care l-au instalat între case, folosind tot materiale locale. Energia electrică au obținut-o dintr-un pîrîu apropiat. Dar pentru asta aveau nevoie de un dinam, ca să nu mai vorbesc de motorul tramvaiului, a cărui structură generală era prezentată, e adevărat, în una din cărți, dar nu și modul în care putea fi proiectat. Iar ceea ce am văzut cînd m-am dus la fierar aproape că m-a băgat în sperieți! El lua minereu de cupru, îl introducea într-o mașină ciudată și turna pe deasupra o pastă alburie. Apoi, printr-o sită asemănătoare cu aceea a unei mașini obișnuite de tocat carne, scotea firele de cupru curat iar sterilul se autoelimina printr-o trapă laterală. Cînd am văzut asta, am crezut că visez. Eu *nu aveam* în nici o carte

descrisă o asemenea mașină și nici *nu știam* că ar putea fi posibilă sau că ar exista undeva în lume. Cineva, nu mai știu cine, mi-a explicat atunci că lichidul albicios reprezenta o descoperire milenară prin care, cu ajutorul sucurilor de plante, metalele sînt topite la rece și separate din minereu. O descoperire pe care n-o aplicau aproape niciodată, căci pînă în acest moment nu avuseseră, pur și simplu, nevoie de ea. Și n-au făcut decît să combine principiul unei mașini tocătoare, descris undeva în cărțile aduse de mine, cu această rețetă străveche. Apoi am văzut cum meșterul bobina rotoarele de dinam dînd *exact atîtea spire* cît era nevoie. N-am reușit să înțeleg cum de știa cîte spire trebuie bobinate. El mi-a spus că *simțea*, așa cum simți că ești sătul sau somnoros...

După două zile, la celălalt capăt al satului se ridicase o sticlărie. În altă parte, se afla un atelier de ceasuri. Toate casele erau acum luminate de becuri electrice construite pe plan local. Nu știu nici azi dacă filamentul de wolfram l-au realizat în același mod ca și firele de cupru ale alternatoarelor sau altfel. Pompa care vida globurile de sticlă se afla lîngă moară și era acționată hidraulic. Gazele inerte le obțineau, cred, pe cale biologică — bănuiesc că la asta foloseau vasele pline cu culturi de bacterii din jur. Tot lîngă apă s-a ridicat și microfabrica de hîrtie. Procedeul era aproape la fel de simplu ca și cel al construcției firelor electrice. Se lua lemnul, se tăia în bucăți de mărimi convenabile, se azvîrlea într-un cazan și se turnau peste el cîteva găleți dintr-un extract care topea celuloza și îndepărta orice alte impurități. Apoi pasta obținută se lamina cu un dispozitiv simplu și se impregna cu un clei întăritor și antisugativ. La cîteva zile după toate aceste evenimente, individul care îmi spusese că dorește să construiască un combinat chimic și-a reînnoit propunerea. Și atunci, sub impresia celor văzute, am acceptat. În circa două săptămîni, individul și-a înălțat, într-adevăr, un combinat chimic.

A mai trecut o lună, și în vale se produceau deja îngrășăminte, pesticide, cuie, burghie, rigle de calcul, mobilier, cărămizi, lacuri și vopsele, crete, pixuri, izolatori

electrici, covoare, tricouri, polietilenă, ascuțitori. Nu era domeniu în care locuitorii satului, deșteptați din somnul lor ancestral, să nu combine tehnicile de vîrf cu diverse rețete rămase din moși-strămoși. Apoi s-au gîndit să facă tractoare și automobile. Lipsa de benzină au compensat-o printr-un catalizator ce, la o anumită presiune, descompunea apa în părțile ei componente, transformînd-o într-un combustibil ideal. Cauciucul l-au obținut sintetic, iar caroseria au modelat-o din fier topit la temperatura obișnuită de același suc vegetal uimitor. Și, privind cum e pătruns fierul de substanța aceea organică, n-am putut să nu fac legătura cu vechea și uitata mixtură prin care oamenii, în urmă cu peste patruzeci de mii de ani, muiau și modelau fildeșul mamuților...

Toate aceste întîmplări aproape că mă sufocau prin aura lor de incredibil. Construirea unei civilizații în două luni nu s-a mai petrecut niciodată, niciunde. În două luni, din grupurile de căsuțe risipite în imensitatea verde nu mai rămăsese nimic. Peste tot se înălțau vile elegante unite de drumuri drepte, asfaltate, grupurile sanitare aveau canalizare, industria construcției de locuințe prospera. Mai tîrziu, am constatat că volumele pe care le împrăștiasem prin sat nu se citiseră la întîmplare, ci într-un mod organizat dar și original : fiecare carte se parcurgea în colectiv, în așa fel încît tot satul trebuia să-i știe conținutul. Abia după aceea se putea trece la cartea următoare. S-a nimerit ca volumele de beletristică, inclusiv *Robinson Crusoe*, să se citească abia spre sfîrșit, după ce se parcurseseră aproape toate cărțile tehnice și de popularizare. În fond, asta mi-a ușurat enorm misiunea. Oamenii învățau singuri, nu mai aveau nevoie de modesta mea persoană. Cel puțin așa credeam, pentru că abia mai tîrziu — prea tîrziu — am înțeles că profesorul nu are doar menirea de a-l face pe elev să învețe, ci și aceea de a-i inocula un anumit mod de existență, o concepție, aș zice filosofică, despre lume și viață. Este exact lucrul care nu mi se părea pe atunci absolut deloc necesar.

Dar cele două luni de avînt tehnologic au trecut. De fapt, avîntul acesta a continuat, independent de mine, dar o vreme nu [illegible] păsat de el. [illegible] asta pentru că,

într-o zi, a avut loc întîmplarea aceea teribilă care mi-a zguduit din temelii existența. Observasem că mai mulți elevi lipseau de la școală în ultima vreme. La întrebările mele, mi s-a răspuns că s-au jucat de-a Robin Hood și s-a nimerit ca tocmai ei să întruchipeze personajele din Evil Hold. M-am mulțumit pe moment cu explicația, deși povestea mi se părea cusută cu ață albă : ce legătură avea jocul lor cu școala ? Și deodată, gîndindu-mă la asta, am tresărit : înainte de începerea școlii nici un copil nu se jucase în vale. Fusese un amănunt pe care nu-l remarcasem pînă atunci. Jocul presupune imaginație, iar oamenii de aici neposedînd-o, mi se păruse normal ca nici copiii lor să nu se joace. „Ziceți că v-ați jucat de-a Robin Hood ?" i-am întrebat. „Da", au răspuns toți. „Și unde sînt cei ce i-au jucat pe conte, pe pădurar, pe..." „Acolo", au zis ei. „În stînga văii ?" „Da, acolo !" „Au rămas acolo să se joace și mîine ?" „Nu, — mi-au zis cîțiva — ei mîine nu mai pot să se joace." „Și nici poimîine ?" i-am întrebat cu sufletul la gură. „Nu, niciodată !" Atunci țin minte că, îngrozit, m-am repezit spre locul indicat, sperînd că temerile mele sînt o glumă, refuzînd în mod conștient să cred ceea ce instinctul meu rostea deja cu toată convingerea. Și acolo, în stînga văii, pe un covor de mușchi, am întîlnit pe primul dintre copiii dispăruți. Zăcea inert, căzut într-o rînă ; părea că doarme, dar cînd l-am răsucit am observat imediat sub el pata stacojie, aproape suptă de vegetație. Pe trupul înțepenit alergau furnici iar din stînga pieptului se ițea un capăt rupt de săgeată. Mai departe, lîngă niște ruine carbonizate (rămășițele Evil Hold-ului, probabil), cadavre cu pielea plesnită, cu ochii scurși de dogoare, începuseră deja să putrezească.

M-am răsucit brusc, întîlnind în spatele meu privirile liniștite ale copiilor care se luaseră după mine. Furia și disperarea mă făceau să turbez. Am urlat ceva la ei, am trecut prin fața lor de la unul la altul, i-am făcut imbecili, asasini, nemernici. Alergam și mă răsuceam în loc împroșcînd ocări către mutrele lor uimite și inocente, că[illegible]e ochii lor în care mi se părea că descopăr înfiorător[illegible]pare

pornirii monstruoase intenții sadice. Apoi m-am rezemat de trunchiul unui copac, am vomitat și am plîns. Cînd, după aproape un sfert de oră, m-am întors din nou către ei, dispăruseră. Toată ziua m-am simțit bolnav. Am ajuns acasă clătinîndu-mă, ocolind automat oamenii, în ochii cărora nu mă mai simțeam în stare să privesc. Apoi, treptat, simțurile anesteziate de șoc au început să se trezească. Mi-am revenit în camera mea ; mult mai tîrziu, pe înserat, a trecut pe la mine Maria și am avut cu ea o discuție pe care nu mă mai ostenesc s-o reproduc. În esență, copiii procedaseră așa cum procedează uneori oamenii primitivi într-o ceremonie rituală : consideraseră că aceia dintre ei care, prin tragere la sorți, fuseseră aleși să întruchipeze personajele negative *deveneau* personajele în cauză și, ca atare, trebuiau ucise de-adevăratelea. Mai auzisem de lucruri asemănătoare, dar aici exacerbarea fenomenului era de-a dreptul dramatică. Oamenii aceștia nu înțelegeau, pur și simplu, diferența dintre realitate și ficțiune. De la Maria am aflat că toți considerau cărțile drept consemnări fidele ale unor evenimente reale, repetabile, autentice modele de viață. Iar această convingere fusese, vai, întărită tocmai de explicația pe care le-o oferisem eu : „cărțile au fost scrise de diverși oameni care au trăi lucruri deosebite și au hotărît să le pună pe hîrtie ca pe niște exemple demne de urmat".

Am început, îngrozit, să-i explic în ce anume constă, de fapt, esența cărților. Dar mă învîrteam într-un cerc vicios, căci toate explicațiile mele erau blocate cu întrebări de genul : „dacă faptele nu s-au petrecut, ce rost avea să mai fie scrise ?", sau „dacă faptele sînt o simplă parabolă, cum spui, înseamnă că totuși se pot trage învățăminte din ele și ca atare rămîn exemple demne de urmat". Atunci mă opream și reluam firul dintr-un alt capăt. Dar cum ai putea să descrii unui orb culorile ? Iar la replica mea : „cărțile reprezintă adesea parabole ale unor lucruri care nu sînt demne de urmat, ele apar tocmai ca un fel de semnal de alarmă", fetița mi-a răspuns, logic, că nu există nici o notație care să specifice în ce scop trebuie luată cutare sau cutare acțiune sau expresie,

că tot ce e rău pentru unii e bine pentru alţii şi că argumentele „e rău" sau „e bine" n-au nici pe departe valori de calificativ. Aşa că ea şi toţi cei din vale vor continua să creadă în exemplul cărţilor, deoarece atîţia oameni care s-au ostenit să le scrie, care şi-au dat pentru asta sîngele şi sudoarea (doamne ! folosea chiar fraze auzite de la mine !) nu puteau să greşească, pe cînd eu, solitar reprezentant al civilizaţiei, pot.

Şi a plecat. Atunci, abia, am realizat pericolul, în întregul lui. Aveam două soluţii : ori să fug, lăsînd totul baltă şi aşteptînd ca lucrurile să se aşeze de la sine, ori să rămîn în vale, încercînd să schimb locuitorilor ei această inadmisibilă optică. Am ales cea de-a doua variantă, deşi încrederea în capacităţile mele de-a corecta ceea ce greşisem se dusese deja pe apa sîmbetei.

Încercam pe-atunci să imaginez un plan de bătaie. Încă de-a doua zi, jocurile periculoase urmau să înceapă din nou. Mă chinuiam să descopăr o metodă de a opri desfăşurarea lor. Nu vedeam însă decît soluţii extreme, irealizabile. Să mă întorc în lumea civilizată şi să aduc armata ? Să confisc toate cărţile şi să le distrug ? Nu. Imposibil. Imposibil !

Zilele care au urmat au fost pline de orori. Pe uliţa mare sunau mereu săbiile şi din cînd în cînd cîte un răcnet de moarte cutremura văzduhul. Apoi, într-o dimineaţă, am auzit împuşcături. Mai tîrziu, cete de copii şi adulţi se retrăgeau îmbrăcate în haine soldăţeşti către miazănoapte. Pe braţele soldaţilor improvizaţi se zăreau banderole cu zvastică. Din urmă soseau alţii, deghizaţi în soldaţi ai trupelor aliate. Pe Maria au ucis-o chiar la uşa mea. Baioneta i-a pătruns în piept, i-a străbătut aorta şi plămînul stîng, a ieşit apoi printre coaste, sub omoplat, şi a ţintuit-o de lemnul uşii. Oasele ei, curăţate azi aproape complet de furnici şi alte gîngănii carnivore, zac încă, prinse pe alocuri în ligamente, prin tufişurile de lîngă zid. Atunci m-am gîndit că poate e, totuşi, mai bine să fug. La această hotărîre m-a împins şi faptul că ţăranul care mă adusese pînă aici se întorsese cu încă un călător : un geolog venit să caute o vînă de p[illegible] cu [illegible]fer[illegible]. Îl

cheamă Cezar. L-am adus la mine și i-am explicat în puține cuvinte totul. Și chiar în clipa în care ne făceam bagajele, am auzit sub fereastră rostindu-se cîteva cuvinte dintre care unul a trezit în mine o groază indescriptibilă. Cuvîntul era : „atomic"...

Încheiere

Așa că am rămas. E singura soluție și Cezar mi-a dat dreptate. Interesîndu-mă, am aflat de la unul dintre copii că în seara zilei precedente se citise *Malevile* de Robert Merle. În una din cărțile mele științifice exista și principiul de construcție a unei bombe atomice.

Dar nu principiul mă îngrozește, ci ideea fundamentală de la care plecase autorul în *Malevile* : distrugerea atomică a lumii. Cezar nu crede că lucrurile pot ajunge atît de departe. Eu însă ***îi cunosc mai bine***. Dacă și-au pus în cap să construiască bombe atomice, o vor face. Am urmărit azi de la geam cum lîngă rîu se ridică o construcție nouă.

Afară aproape că s-a înserat. Prin întuneric, zăresc cînd și cînd ochii strălucitori și inteligenți ai vreunui localnic. Peste cîteva minute, acest caiet va fi înmînat țăranului, care va pleca să-l predea în mîinile organelor competente. Eu însă rămîn aici. Voi încerca să cîștig ultima șansă a omenirii. Inconștient, am construit în acești sărmani locuitori ai văii ideea că pot fi călăii lor și călăii Pămîntului. Alții, împărțiți în blocuri militare, și mai inconștienți decît mine, au umplut la rîndul lor paharul pe care picătura existenței mele stă gata să-l reverse. Vine noaptea și nu știu dacă nu cumva e ultima noapte a lumii.

Pe masă, am aranjat armele. Puști, grenade, aruncătoare de flăcări, toate cumpărate de la sătenii care nici nu bănuie ce am de gînd. În noaptea asta voi ataca uzina. Apoi, dacă nu vor apuca să mă ucidă, îi voi ucide eu. Metru cu metru, voi înainta prin sat alături de prietenul meu Cezar, semănînd moartea. Copii, tineri, bătrîni, bărbați și femei. E singura soluție. Oribilă, cumplită, care,

dar singura. Mă gîndesc că în urma luptelor interne numărul lor s-a redus substanțial. E pervers și sublim ceea ce voi face. Și mi-e groază de sîngele pe care-l voi vărsa, căci sînge mai nevinovat ca al acestor oameni niciodată n-a mai curs pe Pămînt și în veac de veac nu va mai curge. Și tot ce-mi doresc mai mult e ca la sfîrșitul distrugerii satului să mai am puterea de a-mi duce pistolul la tîmplă și mîna să nu-mi tremure în acel miez înspăimîntător de Noapte a Timpului...

cpsf.info

Mihail Grămescu :

NIKE

1. Mă urmăreau cuvintele Căprioarei : „Crezi că e vreo deosebire între tine şi Irşi ? vreo deosebire de substanţă, vreau să zic", după care mă privea iar şi iar cu ochii ei întunecaţi şi frumoşi. Îi erau atît de trişti ochii încît eu voiam să găsesc neapărat vreo deosebire care îi scăpase, ceva elocvent şi edificator care să mă distingă oarecum de fiinţele cumplite pe care le asupream. Dar cu cît căutam mai adînc, nu găseam nici una. Ceea ce mă diferenţia era numai amănuntul, forma.

2. Ieşisem pe cupola albastră de siliu şi-mi cufundasem privirea în marea de sînge a apusului. Vrăbiile ciripeau împrejur în hăţişurile de helioplantuşe foşnind neîncetat şi tainic. Dedesubt se zărea o turmă de Căprioare mînată prin Heliopolis de Irşii îmbrăcaţi în combinezoanele argintii, cu şaltărele atîrnîndu-le de umăr.

— Ce faci aici ? izbucneşte din spate Irsul de control ieşit să-şi facă rondul.

Am tresărit de parcă nici nu m-aş fi aşteptat vreodată ca un Irs să-şi mai manifeste în vreun fel prezenţa sub soare. Irsul îşi ţinea şaltărul îndreptat spre mine, dar cînd m-am întors şi mi-a văzut adevărata faţă s-a tras înapoi, gata-gata să iasă din spaţiul de luptă, aşa că dintr-o singură zvîcnitură am lansat spalda care i s-a înfipt în piept făcîndu-i sîngele negru şi gros să ţîşnească, mînjind siliul albastru şi străveziu al cupolei. Vrăbiile au tăcut pentru o clipă şi doar helioplantuşele mai foşneau misterios. Şi iarăşi am avut în faţa ochilor figura Căprioarei, atît de frumoasă şi nespus de tristă, scăldîndu-mă în căldura privirii ei întunecate şi întrebîndu-mă dacă-mi

închipui că ar exista vreo deosebire de esență între mine și Irși. Mi-am smuls spalda din pieptul Irsului, întrezărindu-i zîmbetul rece în care toți Irșii trăiesc și mor. Eu am scuipat pe zîmbetul lui și am plecat.

3. În habitaclul de sub cupole, transporturile par să aibă o conștiință de sine independentă. Am apăsat pe butonul de apel și, după ce m-am instalat în modulul care a oprit, m-am cufundat în gînduri. Am derulat mai multe clișee relativ incoerente : Căprioara cu figura ascuțită și tristă, cu tatuajul ei de Căprioară, cu buzele date cu ojă, cu trupul zvelt și ochii întunecați, repetîndu-mi pentru a nu mai știu cîta oară întrebarea dacă există într-adevăr, după părerea mea, vreo deosebire de esență între mine și Irșii în combinezoane argintii, cu șaltărele atîrnînd de după umăr ; apoi Irsul cu șaltărul îndreptat spre mine, apoi spalda executînd o voltă și jumătate prin aerul incandescent spre a se împlînta în pieptul sclipitor, sfîșiind combinezonul ; apoi rînjetul întins pe foaia de pergament împachetînd țeasta rotundă ca bila a Irsului ; și, în sfîrșit, foșnetul pădurii de helioplantușe ascunzînd un mister nedeslușit care mă determină să rostesc ceva. Nu mai știu ce, fiindcă mi-am revenit imediat, am întredeschis pleoapele și am perceput într-o fracțiune de secundă chipurile celorlalți călători întoarse spre mine : figurile speriate ale celor patru Căprioare și ochii strălucitori ca două mărgele de sticlă ai Irsului. Două locuri erau libere, și înainte de a mă cufunda din nou în gînduri mi-am spus că nu întîmplător vehiculul umbla cu două locuri libere, dar sensul raționamentului implicit îmi scăpa deocamdată, așa că am amînat decizia și m-am întors iar în jungla de helioplantușe de pe cupola din clișeele *feedback*-ului, scotocind prin meandrele în care vrăbiile multicolore ciripeau, fantastic, mereu și mereu aceeași melodie unicromă. Dar oricît am cotrobăit prin frunzele de metal organic în care energia se acumula fără încetare pentru ca jos vehiculele să se poată deplasa, optimizate de intelecte individuale întrețesîndu-se într-o rețea al cărei *hallo* îmi apărea acum evident rațional, dar a cărui voință mi se vădea străină, încă o dată străină în lumea reflectată ca și în cea reală, oricît am scormonit în jungla heliofilă de pe acoperiș, nu am găsit nimic

revelator. M-a străpuns doar nedumerirea — cine planta acolo terminalele apartamentelor și cine se îngrijea de ele ? Căprioarele ? Irșii ? Sau altcineva de care nu mai aveam eu știință ?

Dacă nu se ascundea nimeni în pădurea de helioplantușe, atunci de ce se întorcea amintirea mea de atîtea ori către hățișurile întunecate ?

4. Deci, omoram Irși. *Omoram*, asta era important. Înainte de a ucide, memoria mea refuza să-mi dezvăluie de unde anume coborîsem aici și ce anume eram, deși știam sigur, puteam fi convins de asta, nu eram nici Iris, cum nu eram nici Căprioară. Și întrucît nu eram nici una, nici alta, nu mai eram nimic. Eram un Nimeni. Întrucît nu aveam trecut, dacă cineva m-ar fi întrebat cine sînt și ce sînt, eu ar fi trebuit să recunosc, sincer vorbind, că sînt Nimeni.

5. De altfel pînă și conformația mea părea a fi alta : nu purtam combinezon ca Irșii, nici sîni și corp zvelt cum aveau Căprioarele, nici cap rotund cu canini dezvoltați, nici gură mică lipsită de canini dar cu incisivi ascuțiți de consumul exclusiv de hrană lichidă. Și, deși omoram, nu eram Irs.

6. Dar ce deosebire de esență exista între mine și Irși, așa cum mă întrebase și Căprioara ?

7. Mi-am pipăit spalda cu un gest involuntar și am simțit o mînă străină, rece, în dreptul armei. Am țîșnit dintre clișee, sfîșiind *feedback*-urile, și am lovit înainte de a ști de ce și în cine.

Vehiculul poposise într-o arcană de bloc. La picioarele mele se zvîrcolea o Căprioară cu fața tumefiată. Sîngele i se prelingea din colțul buzelor rupte, și m-am aplecat către făptura chinuită care s-a chircit la apropierea mea. Resimțeam MILA și ÎNDURAREA pentru plămada zvîcnind în spasme, dar cînd am întins mîna către ea, s-a strîns toată, exprimînd în ochii negri o durere de nedescris. Și mai ales spaima. Animalele astea cu care Irșii se purtau atît de bestial mai păstrau suficientă spaimă de o mînă care se întinde.

8. Sînt oare și eu Irs ? Tot un Irs, violent și criminal, ucigînd doar pentru a ucide ? Bine, dar nu simt nici o plăcere în a pricinui durere ființelor neajutorate.

Sau eu sînt un vînător încă mai pervertit de duhul morții, fiindcă nu mai simt decît gustul vînătorii de Vînători ? Irșii sînt prada mea. Un Irs mai Irs decît toți Irșii, menit să port după mine cea mai criminală dintre speciile populînd cu ura lor Heliopolisul : vînătorii de Vînători, criminalii cei mai înrăiți.

9. De ce nu a rămas Istoria, oare, la faza preliminară apariției Irșilor, fiindcă înainte de a apare Irșii, în Heliopolis nu viețuiau decît Căprioarele, care nu ucid pe nimeni, Căprioarele gestante depunîndu-și icrele în enclave de unde, după cîte 11 luni, aveau să iasă Căprioare pentru a da viață spațiilor de locuit ale Heliopolisului. Căprioare mîngîindu-se și iubindu-se blînd întru gestare. Fiindcă asta fusese concluzia Istoriei pînă la apariția Irșilor. Se spune că Irșii ar proveni din Căprioare, dar nu cred. Irșii provin din Irși. Ei nu gestează. Ei adună turmele și ucid cu savoare. Iar eu ucid Irșii. De unde am mai putut apare și eu ?

10. „Tu ești cea mai cumplită fiară de pe planetă", îmi spusese Căprioara. „De tine se tem pînă și Irșii."

11. O adunasem cu milă de pe podeaua vehiculului. Fața îi era plină de sînge și tremura spasmodic atunci cînd o atingeam. Deși am purtat-o cu delicatețe, era atît de fragilă încît am plîns de mila ei. Am pătruns în blocul înaintea căruia oprise vehiculul, am irupt într-una din camerele de la parter și am întins-o pe primul fotoliu din cale, pe care l-am eliberat spulberînd Irsul ce-și avea cuibul pe el. Am îngenunchiat la picioarele ei și i-am șters sîngele cu o bucată de blană din Irs, care mi se prinsese de solzii mîinii. Dar Căprioara și-a ferit gura de contactul cu blana, și am înțeles că-i făcea silă.

12. Trecuseră deja 18 ore de cînd stăteam acolo împreună. Rana de la gură i s-a cicatrizat și eu am fost fericit atunci cînd sîngele i s-a coagulat, fiindcă, necunoscîndu-le metabolismul, mă temeam ca deteriorarea să nu fie ireversibilă.

Ochiul heliotic își pulsează lumina caldă peste noi și din cînd în cînd mă duc să mă scald în bazinul din fundul încăperii. Scufundat în apă, solzii mi se înmoaie și dacă n[illegible]ș face baia asta, întărindu-se excesiv, ar sfîșia, ar [illegible]ni.

Căprioara mă urmăreşte cu interes.

— Tu aşa te-ai născut, cu solzi ? mă întreabă.

— Da, îi răspund. Îi am de cînd mă ştiu. Doar din cînd în cînd năpîrlesc şi atunci mi se schimbă toată suprafaţa armurii.

— Heliotronul ne învaţă că specia ta a apărut încă înainte de a se naşte primii Irşi. Rasa ta este prima rasă de mutanţi care a populat Planeta după ce Heliopterul a început să ne controleze evoluţia şi noi nu am mai putu face nimic împotriva lui.

— Dar cine sădeşte helioplantuşele de pe acoperiş ? o întreb.

— Nu le sădeşte nimeni. Ele sînt terminalele Heliopterului. Cresc singure acolo din rădăcinile care urcă prin blocuri spre lumină. Din energia lor se hrăneşte şi Sistemul de Transporturi, şi blocurile, şi tot ce mai trăieşte în seră. Heliopolisul este copilul Heliopterului. Sintetizatoarele de hrană tot din helioplantuşe îşi trag energia cu care permută substanţele. Mă mir de un singur lucru : Heliotronul ne instruieşte cu privire la metodele de exploatare parazitară a sistemelor încă din ziua în care ieşim să colindăm prin Heliopolis. Pe tine nu te-a instruit ?

— Nu. Mie Heliotronul nu-mi vorbeşte niciodată.

13. M-am cufundat în gînduri şi imaginile unor vise ciudate mi s-au perindat prin faţa ochilor minţii. Cine e Heliopterul ? Cînd s-a născut el şi din cine ? Cum s-a ajuns să fie parazitat de Căprioare şi Irşi ? Şi de ce nu vrea să vorbească şi cu mine, aşa cum o face cu ceilalţi mutanţi încă de la prima cursă, cînd novicii ajung la vîrsta la care să urce într-un vehicul ?

14. — Ar trebui să mergi odată să te întîlneşti cu Vînătorul, îmi zice Căprioara. Tu eşti o Armă şi de aceea Heliopterul nu vrea să discute cu tine, fiindcă nu ai conştiinţă de sine, ca noi.

— Nu înţeleg. Oricum, nu mai pot să te las, ţin la tine şi nu te pot părăsi aici, pradă Irşilor.

— Ia-mă cu tine !

15. E atît de fragilă că nu pot să o atingi decît desfăcîndu-mi solzii.

— Cît de puternic eşti ! se minunează Căprioara. Ţie Irşii nu-ţi pot pricinui nici o durere.

— Am amînat să te întreb — îi spun — atunci, în vehicul, de ce te-ai atins de mine ? De ce ai întins mîna spre Cel Mai Primejdios ?

Căprioara rîde clipind şăgalnic.

— Chiar nu înţelegi ? Chiar nu ai înţeles pînă acum ?

— Nu înţeleg, îi spun şi rămîn pe gînduri. Dar o mai întreb :

— O Armă a cui, şi împotriva cui ?

— Asta nu ştiu, răspunde ea. Despre asta Heliotronul nu ne-a vorbit niciodată.

16. — Iată deci cum arăţi tu pe dinăuntru, constată Căprioara cînd îmi desfăşor cîmpurile de forţă ca să o pot ascunde la piept. E destul de comod în tine, zice, după ce se instalează în suspensiile pectorale şi închid peste ea armura.

O simt cum se foieşte chicotind înăuntrul meu.

— Tu cum eşti pe dinăuntru, o întreb şi ea se sperie : îi simt inima zbătîndu-se ca o vrabie în pumn.

— Să nu ai curiozitatea asta. Şi Irşii tot aşa ne întreabă atunci cînd ne sfîşie.

— Nu-ţi fie frică ! Voi distruge toţi Irşii. Ţie însă nu îţi voi pricinui nici un rău.

— Şi ce deosebire o să mai fie atunci între un Irs şi tine ? mă întreabă Căprioara.

Foliile mnezice mi se crispează şi o aud strigînd : „Nu mai face aşa ! Mă doare."

17. Trebuie să-mi controlez fiecare gest de cînd o ţin ascunsă în mine, fiindcă tensiunile mele interioare o pot strivi. O întreb dacă nu se teme să stea acolo în spatele solzilor, şi ea rîde şi îmi spune că pentru prima dată în viaţă nu se mai teme. De ce să se teamă ? Eu sînt bun. Şi, într-adevăr, mă simt bun.

— Dar nu te simţi singură ? o întreb.

— Cum o să mă simt singură ? îmi răspunde. Sînt cu tine.

18. Urc spre acoperişul albastru al Heliopolisului. În fiecare zi cîte puţin : doar cîte o sută-două de salturi, ca să nu-i fac ei rău. Am început să evit Irşii pentru a nu fi obligat să-i zdrobesc, speriind-o pe Căprioară. De

la o vreme, lumina a crescut în intensitate, semn că ne apropiem de cupolă. Răzbim deasupra. Hubloul se deschide şi ne lasă să-l străpungem. Vintul de pe acoperiş ne împroaşcă de praf, scîrţîindu-mi între solzii uscaţi.

19. Afară, sub cerul liber. Noaptea se văd stelele. Ziua arşiţa soarelui îmi încinge solzii. Ne strecurăm prin văgăunile în care helioplantuşele îşi ţes labirinturi încîlcite şi întunecate de petale negre sorbind avid lumina. Doar vrăbiile ciripesc în ecranele pădurii foşnind tainic. Căprioara plînge încetişor de foame. Din cînd în cînd, din jungla vastă răzbat pînă la noi strigăte îndepărtate, voci neînţelese şi sălbatice, deşteptînd în trupul viu tremurînd în mine fiori atavici, de dincolo de Istorie. Păsările ciripesc neîncetat şi plantuşele freamătă în calea noastră.

20. După zile şi zile în şir, undeva, la orizont, zăresc fumurile. Sînt ca nişte sfori discrete atîrnînd cupola de siliu de înalt. Ne îndreptăm spre ele şi strigătele pădurii devin ceas de ceas tot mai dese. La marginea unei băltoace de mocirlă o vietate mare stă pe jumătate scufundată în smîrcuri. Cînd pe deasupra ei trece cîte o pasăre, se înalţă din lichidul vîscos, la cădere stîrnind stropi şi valuri. La apropierea noastră se afundă complet, pentru ca după ce ne îndepărtăm să iasă iar la suprafaţă, pufnind de supărare.

Fumurile par acum foarte aproape. Noaptea, ochi luminoşi ne fixează din beznă cîteva clipe spre a se retrage imediat în foşnetul helioplantuşelor. Căprioara picoteşte de foame, iar eu nu pot să dorm. Dar am putut dormi vreodată ? Ce înţeleg eu prin somn ? *Feedback*-urile ?

Privesc prin bolta de siliu albastru la forfota Heliopolisului de sub noi. Urmăresc jocul neîntrerupt al modulelor. S-ar zice că o lege secretă dirijează neîncetata viermuire, care de aici pare o microfaună agitată şi abundentă pînă la aberanţă, al cărei sens extrem de simplu scapă totuşi pătrunderii.

Turme de Căprioare se sparg în explozii mărunte de alergături în van, dar de aici un sens totuşi se revelă : turmele sparte se strîng în alte turme ; cioburi evoluînd pe linii mult mai drepte decît ar putea să pară de acolo,

de jos. Ca un caleidoscop în continuă mișcare, unde Irșii joacă rolul unor nevăzuți catalizatori. Petele de lumină și umbră ale ochilor Heliopolisului par un dialog cifrat într-o limbă pe care nu o înțeleg.

În spatele meu, helioplantușele foșnesc discret, și mă răsucesc brusc, smulgînd spalda pregătită de lansare. Înaintea mea șade impasibilă o ființă suplă. Nu este nici Căprioară, nici Irs. Nu-i mai înalt decît o Căprioară, dar pe capul rotund poartă lațe lungi. În brațe duce o altă ființă, mică și îmblănită, cu ochii strălucind în noapte.

— De ce mă cauți ?

— Tu ești Vînătorul ?

— Da.

Îl întreb dacă se teme de spaldă și el rîde.

— E o unealtă ! Iar aici sîntem pe acoperișul lumii.

Se așază jos lîngă mine și îmi arată forfota din adînc.

— Noi, de aici, știm ritmul Heliopterului, vedem toate tainele lumii. De aici poți pricepe totul. Dacă ai destulă răbdare și dacă te interesează. Și noi nu avem nimic altceva de făcut. Sîntem liberi.

Nu înțeleg sensul termenului, dar nu îl întreb nimic. Scot doar cu grijă Căprioara și o întind pe hublou.

— Îi e foame.

Vînătorul șoptește ceva către animalul mic și îmblănit care se pierde în noapte, strecurîndu-se printre helioplantușe.

— Este o Pisică, îmi explică el. Pisica este singurul animal care ucide fără să-i fie foame, doar din plăcere.

— Și Irșii ucid din plăcere, îl contrazic.

— Te înșeli. Irșii au un scop. Și Căprioarele au un scop. Tot ce trăiește în Heliopolis, trăiește cu un scop. Numai noi, aici, pe acoperiș, sîntem liberi cu adevărat.

— Dar eu ? îl întreb.

— Tu ? Tu ești o Armă. Scopul tău este în tine.

— Dar ea ? îl întreb, arătîndu-i spre Căprioara întinsă la picioarele noastre.

— Ea este ceva în afară de noimă, îmi explică Vînătorul. Prin faptul că este o Căprioară ar trebui să aibă un scop. Dar nu are. Este o înstrăinare. Dacă ar mai fi

acolo, jos, Irșii ar sfîșia-o, și ea ar avea un scop, dar aici, pe cupolă, și l-a pierdut.

— Dar de ce nu vorbește cu mine Heliopterul ? îl mai întreb. De ce, dintre toți, Heliopterul nu vorbește tocmai cu mine.

— Fiindcă scopul tău e în afara lui. Scopul tău este în tine. Într-o zi, tu vei pleca de aici. Vei ajunge la țărmul Oceanului, de unde te-ai rătăcit printre noi. Să nu mă întrebi ce e Oceanul. Pentru noi, Oceanul este altceva. În el hălăduiește Principiul Neliniștii. Cînd va veni momentul, tu vei urca în primul vehicul ce-ți va ieși în cale, și acesta te va duce acolo unde trebuie să ajungi, fiindcă menirea ta o respectă pînă și Heliopterul.

— Dar animalul pe care-l porți tu în brațe ? l-am întrebat iar. Pisica, ce sens are Pisica ?

— Pisica este liberă. Ea este libertatea. Singura libertate. Vînează.

Vînătorul cu Pisica freacă două frunze de helioplantușă pînă cînd o flacără subțire țîșnește din ele. La lumina focului alb, Pisica se apropie dinspre tufiș tîrînd în bot o pasăre. Vînătorul îi desface zgarda de oțel pentru ca animalul hămesit să poată înghiți, fiindcă măruntaiele și ghearele vînatului crau ale ei.

— Uite, așa ne plătim libertatea, începu să povestească Vînătorul după ce fripse trupul păsării în focul plantușelor.

Căprioara se trezise și acum minca, molfăind cu atenție carnea mirosind a ars.

— Cîndva, își continuă Vînătorul povestea, NOI locuiam în Heliopolis. De fapt, Heliopolisul a fost construit de noi.

— De voi ? se minună Căprioara.

— Oarecum. De strămoșii noștri. Orașul este copilul nostru. Dar, la un moment dat, el a început să trăiască independent de noi. Cei ca mine ne-am temut și am părăsit animalul cel mare înainte ca monstrul să ne înghită, ca pe strămoșii Căprioarelor și Irșilor. Noi am rămas liberi. După aceea, treptat, Heliopolis a descoperit care este hrana lui optimă. El este un monstru inteligent și v-a organizat și vouă destinele. V-a oferit în schimbul libertății răpite diverse îmbunătățiri tentante

ale vieții : v-a dat hrană ușor de mistuit, căldură constantă, organizare prin vocile din vehiculele modulare și din case, v-a distrat cu imaginile voastre înșivă pe care vi le arată peste tot. Dar v-a răpit libertatea, rezervîndu-și în exclusivitate dreptul de a vă călăuzi destinele după bunul său plac. Să nu vă închipuiți că un animal cu miliarde de capete poate fi mai prost decît mintea vreunuia dintre voi. Noi nu am acceptat tentațiile lui și am urcat aici, pe acoperiș. Aici e frig, bate vîntul, cînd e soare cupola ne arde sub tălpi, dar sîntem liberi. Nu avem ce mînca, dar sîntem liberi. Cînd animalul cel mare al Heliopterului a învățat să-și ducă viața independent de entitățile noastre și a dat naștere mutanților educaționali și Irșilor care îngrădesc și dirijează evoluția, noi am rămas aici, liberi.

Căprioara îl urmărește în tăcere, iar după ce termină de mîncat, tot ascultînd vocea monotonă a Vînătorului, adoarme cu nasul în puful Pisicii care-i toarce în brațe.

21. Căprioara se hîrjonea cu puii de Vînător și cu puii de Pisică, tăvălindu-se printre helioplantușele cu frunze late din preajma bălții. Învățase să rîdă și își întindea tot timpul buzele. Era fericită printre Vînătorii de pe cupolă și avea tot mai puțină nevoie de mine. Se simțea acasă printre ei, pe cînd nostalgia mea creștea în fiecare seară cînd priveam la trupurile firave adunate pe vine împrejurul focului. Aveau oase lungi, picioare subțiri și iuți, mers furișat ; vorbeau ascuțit și repede, și flăcările albe le aruncau pe chipuri umbre de mister.

Dar despre mine nu îmi puteau spune nimic, așa că într-o seară, cînd ei discutau cu aprindere, ca de obicei, redundanțele de care ajunsesem să fiu impregnat în toate foliile mnezice, m-am ridicat să mă pierd în jungla de helioplantușe. Crezusem că plecarea îmi va trece neobservată, dar nu a fost așa. Zile întregi m-a urmărit chemarea tot mai îndepărtată a vocii Căprioarei. De fiecare dată cînd păsările tăceau, strigătul lung răzbătea prin jungla vastă, și trebuia să-mi concentrez toată atenția înainte, spre drumul meu, ca să nu mă întorc, furat de vrajă.

Coborînd spre Heliopolis, am spulberat toți Irșii întîlniți în cale. Nici nu am privit la cîrdurile de Că-

prioare fugărite de Irşi, de teamă să nu îmi întoarcă paşii din calc. Am urcat în cel dintîi vehicul care staţiona gol pe un peron de bloc, de parcă nu mă aşteptase decît pe mine. Modulul m-a purtat de-a lungul unor străzi, mereu altele, accelerînd neîncetat printre blocurile sprijinind bolta albastră de deasupra. De la o vreme, blocurile s-au rărit, în intermundii crescînd ruine fără de nume cu ferestre oarbe holbate spre universul pustiu. Modulul avea un grad deosebit de autonomie. Mergea zi şi noapte fără încetare. Apoi hublourile de siliu s-au ridicat şi au lăsat deschisă vederii o panoramă nemărginită de nisip sterp. Oriîncotro te-ai fi întors, se întindea deşertul. Vîntul ridica nori de praf alb ce şerpuiau prin aer. Iar drumul ducea tot mai departe.

Cînd vehiculul a oprit şi am coborît din el, s-a dezintegrat spontan în atmosfera corozivă. Autostrada continua, indicînd o direcţie în neant. Era protejată de un cîmp de forţă vag împotriva nisipului purtat de vînt. Am mers înainte încă o zi şi o noapte. În zori, la orizont s-a profilat o umbră înaltă, întunecată. Dar abia după încă două zile de mers am desluşit în profilul de umbră o formă, şi numai cînd am ajuns mult mai aproape am priceput ce reprezenta. Era o siluetă gigantică, acoperind cu amploarea-i fără egal orizontul. O fiinţă cu aripi larg desfăcute, ca pentru a umple cu ele universul. Ţinea în gheare mărunţişurile nesemnificative ale construcţiilor, ale Vînătorilor cu Pisica, ale Irşilor, ale Căprioarelor, ale Vrăbiilor, ale plantuşelor, sorilor şi galaxiilor : un amalgam de lucruri ce apăreau în ghearele titanicei făpturi simple fire de praf prefirate în hău. Şi cînd am privit în sus, am rămas consternat, fiindcă fantasmagoria năucitoare nu avea cap. Dincolo de pieptul înzăuat în cuirase de solzi, între aripile desfăşurate, nu se afla nimic.

Am îngenunchiat înfrînt sub apăsarea înfiorătorului simbol. Privind împrejur, am descoperit că ajunsesem la ţărmul Oceanului. Apele negre pulsau într-o hulă înăbuşită, dar asurzitoare, şi atunci cînd se trăgeau spre a năvăli, lăsau la vedere, năpădite de mîluri erodante, fantome de arme teribile mîncate de ruină, părăsite aici ca după o bătălie metagalactică. Arme de dincolo de timp îşi înălţau spre cer gurile ştirbe într-o înveninare ame-

ninţătoare. Arme cum nu s-au mai văzut. Arme nimicitoare, mai primejdioase chiar decît visul poate concepe.

Valurile oceanului le acopereau, venind întârîtate să se izbească la poalele stîncilor deasupra cărora se înălţa gigantica fiinţă înzăuată, fără cap, desfăşurîndu-şi aripile victorios şi hîd peste Eternitate.

Acesta să fie scopul din mine însumi ? sau mijloacele ? sau doar urmările lui ? M-am căţărat greoi peste ruinele din ghearele acefalei înaripate, apoi pe trupul formidabilei făpturi pînă între umerii decapitaţi, şi cînd am ajuns acolo unde îmi era locul, Gorgona a avut şi cap, şi după ce s-a scuturat, înfoindu-şi solzii, a fluturat o dată din aripi, o singură dată, înălţîndu-se vuind pe cerul negru, acoperind cu trupul fără sfîrşit soarele şi luna şi stelele, pe care le-a tîrît în trenă scînteietoare după sine, în abis.

cpsf.info

Răzvan Haritonovici :

POATE... MÎINE... IVA...

Se trezi, întinzîndu-şi încheieturile anchilozate, şi simţi iarăşi durerea din piept.

— Bună dimineaţa, domnule ! Cafeaua e gata.

La capul patului, *A* ţinea într-o atitudine respectuoasă tava cu micul dejun.

— Mulţumesc, *A*. Poţi pleca.

Adams se ridică din pat şi intră în baia automată, ieşind după trei minute proaspăt şi cu mintea trează. Sorbind din cafea îşi organiză programul zilei, apoi se îmbrăcă şi ieşi din casă, gîndindu-se, pentru o clipă, dacă n-ar fi fost mai bine să încuie uşa.

— Bună dimineaţa, domnule Adams ! Ziarul dumneavoastră.

— Mulţumesc, *B* ! Adams întinse moneda uşor coclită şi apucă ziarul mototolit. Îl putea citi mai tîrziu. Afară era cald şi praful cenuşiu, aşternut de-a lungul străzii, îl făcea să tuşească.

— Ooo ! Ce mai faceţi, domnule Adams, ce mai faceţi ? ! Mă bucur, zău, atît de mult să vă văd.

— Bine, mulţumesc, *C*. Mă supără puţin pieptul.

— Vai, dar trebuie să vă îngrijiţi. Ce ne-am face fără dumneavoastră, zău, ce ne-am face ! ? Vi-l recomand pe doctorul *D*, este infailibil. Spuneţi-i doar că veniţi din partea mea, atîta doar.

— Sînteţi prea bun. Am onoarea !

Păşea, în continuare, pe străduţa îngustă, încercînd să-şi alunge din memorie amintirile triste. Se opri, cîteva minute, pentru a sta de vorbă cu doamna *E*, constatînd, fugar, că vremea era în schimbare. Vîntul începuse să

bată, stîrnind praful cenuşiu. O urmări cum se îndepărtează, mişcîndu-şi scîrţîind şoldurile proeminente. Apoi îşi continuă drumul. Intră în magazinul alimentar.

— Vă salut cu respect, domnule Adams ! rosti vînzătorul cu un zîmbet profesional lăţit pe faţa pistruiată. Ca de obicei ?

— Ca de obicei, *F*, răspunse Adams obosit, plimbîndu-şi privirea printre rafturile încărcate cu cutii de conserve. Se scotoci prin buzunare, apucînd cîteva bancnote. Vînzătorul îi împachetă două cutii verzi şi una galbenă.

— Păstrează restul, adăugă Adams, ieşind din magazin.

Banca era aproape. Intră şi se apropie de ghişeul unde *G* îl aştepta deja.

— Bună ziua, domnule Adams. E plăcut astăzi, nu-i aşa ?

Remarca, repetată de atîtea ori, îi zgîrie auzul, dar se prefăcu că nu observă. Era doar şi vina sa.

— Bună ! Aş dori să mai retrag nişte bani.

Completă formularul cu stereotipia omului obişnuit a face zilnic acest lucru. Numără banii şi părăsi banca fără a mai răspunde la salut. Era mai prost dispus ca oricînd.

Vîntul se înteţise. Ar fi trebuit să se grăbească spre casă, dar nu-l trăgea inima. Zări buldogul doamnei *E* mirosind rădăcina unui copac. Era tot ce mai rămăsese din stejarul din faţa vilei lui Antony. Cîinele lătră bucuros, văzîndu-l. Îl mîngîie pe cap, atrăgîndu-şi recunoştinţa acestuia sub forma unei energice clătinări a cozii. Cîţiva paşi mai încolo *H*, poliţistul, îşi făcea rondul obişnuit.

— Să trăiţi, domnule Adams. Totul e-n regulă, nu ?

Moţăi nehotărît din cap. Nu putuse suferi niciodată poliţiştii, mai ales de cînd... dar asta nu avea nici o importanţă. Momentul ţinea de domeniul trecutului. *H* îşi continuă hotărît rondul, păşind apăsat printre casele tăcute în liniştea amiezii.

Adams se opri o clipă în faţa adăpostului betonat şi în minte îi reveniră imaginile de coşmar ale evenimentului trecut. Aici îşi ţinuse androizii săi dragi pe care, acum, îi ura de moarte. Aici îl surprinsese momentul giganticei conflagraţii, pe cînd îşi programa, cu îndemî-

nare, androida favorită, *I*. Zgomotul îl asurzise la început. Mormanul de mașinării se năruise la prima tresărire a pămîntului. Trăise clipe de groază, cărora, era sigur, acum nu le-ar mai fi rezistat. Totul se petrecuse atît de rapid. Cînd ieșise afară, primul lucru care îl frapase fusese liniștea.

Își mută ochii de la intrarea adăpostului. Și acum era liniște. Pînă acasă mai avea cîțiva metri. Îl văzu pe *J* trecînd pe lîngă el și întorcînd capul. *J* nu-l înghițea și pace. Nu se salutară.

Poarta scîrțîi la trecerea sa. Leii de piatră ce străjuiau scările vilei deveniseră știrbi cu totul. Și cît de mult îi plăceau Ivei ! Îi dădeau impresia de măreție în tîrgul acela umil, ascuns între munți. Ce dor îi era de Iva !

Și-o amintea, mai clar ca oricînd, cu două zile înaintea izbucnirii războiului. „Revin peste o săptămînă, dragul meu. Amuză-te pînă atunci cu androizii tăi. După aia nu cred că o să-ți mai las timp." Zîmbise șăgalnic. Și plecase.

Dumnezeule ! Oare nu putuse găsi și ea un adăpost asemenea lui ! ? Oare nimeni nu putuse găsi un asemenea adăpost ? !

Casa era la fel de pustie. Prăbușit pe mocheta bucătăriei, *A* mai ținea încă tava în mînă. „Nu mai are energie", gîndi. De altfel, celulele solare erau destul de uzate. Îl cuplă la bateria de rezervă. Voia să mai flecărească puțin.

— Bună diminea...

Îi reglă ceasul interior.

— Bună seara, domnule ! Vă pregătesc imediat cina.

Adams îi întinse pachetul de conserve, prea obosit pentru a mai spune ceva. Aruncă ziarul într-un colț. Îl știa pe de rost. Își plimbă apoi plictisit un deget prin praful depus peste radioul mut. Așa nu mai rezista. IVA, avea nevoie de IVA !

Dar ce se întîmpla cu *I* ? Era deja ora. Telefonul sună în aceeași clipă. Ridică receptorul cu o mînă nehotărîtă.

— Alo ! Dragul meu, iartă-mă că am întîrziat ! Îți voi explica. Ne vedem mîine. Să știi doar că te iubesc foarte mult.

Atît. Apoi auzi declicul aparatului și mut

Dar... asta nu era vocea lui *I*, deși era ora la care era programată să-l sune. Era vocea Ivei și cuvintele ei și tonul ei, totul ! O recunoștea foarte bine. Nu putea fi însă reală. Nu avea cum. Trecuseră luni de cînd pustiul îl înconjura de pretutindeni.

Durerea îi potopi pieptul. Deschise fereastra. Începuse să se însereze. Și totuși, ar putea fi Iva, ar putea fi...

Intensitatea durerii crescu, în vreme ce privirea îi deveni sticloasă. Într-un ultim gest deliberat își sprijini fruntea de pervazul geamului. „Poate... mîine... Iva... se va întoarce !"

Prăbușit lîngă unul din stîlpii de telegraf pe jumătate dărîmat, polițistul *H* înțepenise într-o poziție contorsionată. Aștepta ca primele raze ale soarelui să redea energia bateriilor sale uzate, pentru a putea reîncepe, cu pași suficient de apăsați, rondul obișnuit prin orașul acum pustiu.

cpsf.info

Radu Honga :

UN SOLDAT PERFECT

De undeva, din dreapta, auzi (sau iar i se păru că aude) un zgomot ca de paşi furişaţi. Soldatul se ascunse în spatele stîncilor şi aşteptă. Noaptea căzuse peste planetă cu aproape o oră în urmă şi cele două lumi încă nu apăruseră. Doar vîntul urla printre steiurile împrăştiate haotic. Klaus putea folosi infraroşiile pentru a detecta duşmanul dar, ca un soldat perfect ce era, îi acorda acestuia o şansă, aşa cum şi el, de altfel, avea şansa acestui adăpost provizoriu. Minutele treceau greu. Vîntul se mai linişti şi, după o jumătate de oră, Klaus ieşi din ascunzătoare. Din ce în ce mai clară i se formula în minte ideea că adversarul, ipoteticul său adversar, nici nu exista. Se înşelase şi de această dată, ca de atîtea ori în cele patru zile de cînd se afla aici, printre bolovani cu forme ciudate. Nisip şi stînci. Fără să se mai ferească, porni spre cel de-al doilea adăpost, săpat la cîţiva kilometri mai departe. Pe drum scoase arma şi trase de cîteva ori, dezintegrînd pietrele întîlnite în cale, mai mult din plictiseală.

O întrebare îi revenea însă obsesiv : de ce-l trimiseseră aici, în acest pustiu nenorocit ? Ce legătură avea această planetă pustie, fără viaţă, cu misiunea sa ? Îi promiseseră că-l vor trimite la luptă, că planeta asta... cum dracu' îi spune... în sfîrşit, n-are importanţă numele, trebuia să fie locuită de fiinţe războinice, înzestrate cu arme necunoscute, pe măsura capacităţii şi curajului lui Klaus. Şi în loc de toate astea... pietrele şi vîntul. Simţea cum, treptat, îl cuprinde furia. Din învălmăşagul de gînduri, unul îi apărea tot mai des pe ecranul minţii, şi

anume acela că fusese înșelat într-un mod grosolan, că fusese amăgit ca un copil de către indivizii aceia, palizi de teamă, propovăduitorii păcii pe Pămînt.

Ce idee, să-ți trimiți soldații să se lupte pe alte planete pentru ca pe Pămînt să fie pace, ha, ha, pace, știa el cum e cu pacea asta, astăzi este, mîine nu se știe. Înainte era războiul de treizeci de ani, războiul de o sută de ani și apoi pace, într-adevăr pace, acum însă era invers, pacea de treizeci de ani, pacea de o sută de ani și în rest... Klaus scuipă în praful stîrnit de bocanci și zise că face ceva pe pacea Pămîntului. El are nevoie de arme și adversari, pentru asta era soldat. Același lucru le spusese și împuțiților de la Biroul de Recrutare. Pentru el făcuseră o comisie specială, ha, ha, chiar merita, nu degeaba i se spunea Soldatul Perfect.

Îl trimiseseră aici. Perfect, nu-l interesa unde și cu cine se lupta, nu asta conta, ci lupta în sine, dar unde-i sînt dușmanii ? Unde sînt armele celebre împotriva cărora trebuia să se apere ? Unde ? De trei zile, ba nu, de patru, era un fel de jucărie, plimbată de colo-colo, prin deșert. Șefii săi îi jucaseră cea mai sinistră farsă. Farsa războiului. Războiul invizibil. Da, da, asta era, fața aceasta a războiului n-o cunoscuse pînă acum. Războiul de unul singur, cu sine însuși.

Se opri în dreptul unei ridicături. Nava rămăsese în urmă, cam la două zile distanță, nu era nici o problemă, se putea întoarce oricînd, dar tocmai pe asta mizaseră Seniorii Păcii, ei, Cavalerii Porumbelului Alb, pe onoarea lui de soldat perfect, pe legile indestructibile ce-l conduceau. Știau că el nu se va întoarce, știau că el va lupta. Da, da, chiar așa, va lupta. Fusese trimis să se lupte, nu ? Era înarmat, era pregătit pentru un război, dar nu avea dușmani. Îi lipsea unul din elementele esențiale : Adversarul. Logic, pentru ca un război să existe, este nevoie de cele două tabere care se înfruntă. În cazul său, trebuia să se adapteze la această situație sui-generis, un război în care nu există decît o singură tabără. Dar el, războiul, trebuia să existe, pentru el fusese trimis, nu ?

Simți că începe să se învîrtă într-un cerc din care nu mai putea ieși. Gîndesc prea repede, își spuse, și nu pot să-mi fac ordine în minte. Își scoase arma și o așeză lîngă

el, la îndemînă. Deci războiul există, din moment ce eu, Soldatul, sînt aici pentru a lupta. Dar o confruntare nu poate fi numită astfel — război — dacă nu este nici o victimă. Ori, în situația de față, în cazul său, nu exista decît un singur războinic. Iar victima, unde era victima? Domnii aceia calculaseră totul, da, da, pregătiseră „lupta" în cele mai mici amănunte. Îi reveniră în minte fețele acelea palide de încordare, le vedea cearcănele și mai ales le vedea satisfacția ce le apăruse în ochi în momentul în care fusese de acord să vină aici, la capătul galaxiei, să se războiască cu himerele, cu umbrele și cu el însuși. Reușiseră să-și atingă scopul, să-l facă să se lupte de unul singur. Raționamentul era foarte clar, doar timpul în care ajunsese la el fusese lung, îi trebuiseră patru zile pînă să-și dea seama de adevăr. El, soldatul ce voise război cu orice preț, fusese trimis să se lupte, deci, din momentul în care coborîse pe această planetă, se afla în război. Nu era nimeni vinovat că planeta era nelocuită, că el, seniorul războiului, nu avea cu cine lupta, că nu avea cel de-al doilea partener pentru ca jocul acesta periculos să fie echilibrat. Un joc în doi. Dar de ce neapărat de doi? În cazul său, el ținea și locul adversarului. Numai că (și fraza dinainte îi reveni, ca o obsesie) războiul nu-și respecta numele, și-l anula, dacă nu exista cel puțin o victimă. Nu era neapărat nevoie de un învingător și de un învins, nu, s-au mai văzut cazuri în care lupta se termina nedecis, dar întotdeauna au fost victime. Aceasta era condiția esențială a războiului.

Și atunci rolul său se schimba, nu mai era propriul său adversar, nu, trecuse deja de această fază, acum trebuia să devină victima propriei sale arme. Războiul avea reguli precise, pe care el, Soldatul Perfect, nu le putea evita. El nu avea voie să trișeze.

Cu mișcări încete, cu teamă parcă, luă arma și o strînse în mînă. Apoi o apropie de cască. „Cît de bine calculaseră totul", gîndi. „Acest război pentru care mă aflu aici are nevoie de o victimă. O va avea. O va a..."

cpsf.info

Cătălin Ionescu :

VITRINA INTERZISĂ

Sunetul saxofonului. Prelung, tînguitor. Note decantate de nivelele diferitelor dureri, plîngeri, doruri. Un amalgam dens de tristeți și regrete.

Și apoi, ca de obicei, bezna, noaptea aceea care învăluie totul încet, pe îndelete, răbdător, contururile pierzîndu-și treptat muchiile ascuțite, violente, contondente, rigide, îmbunîndu-se parcă, lichefiindu-se într-o ceață nocturnă vaporoasă, un întuneric colorat în mii de nuanțe, cu o singură excepție, negrul. Paturile suprapuse dispar lent, trimise într-un alt spațiu, altundeva, aiurea, Universul e mare, nu-l interesează, nu și-a pus niciodată întrebări inutile, nu s-a gîndit că de fapt poate el dispare din spațiul real trimis în altă parte, dar la urma urmei are dreptate, el rămîne el oriunde, în prima linie, la postul de comandă, la centrul de recuperare, zbătîndu-se în firele investigatoarelor medicale, activîndu-și funcțiile sexuale, sau în hoinărelile lungi de-a lungul canioanelor zonelor neutre atunci cînd își poate permite, foarte rar de altfel, să împrumute ceva ce poate zbura, el este tot el, și acum, ca și în alte dăți, numai decorul se schimbă, și în aceste momente puțin importă dacă într-un decor sau altul ai toate șansele să crăpi putrezind într-o groapă noroioasă, colcăind de tot felul de viermi monstruoși, sau să percepi cu toate celulele corpului o încîntare stranie...

Și strada se ivea supusă, viziunea clarificîndu-se imperceptibil ca un abur diafan din poveștile cu zîne. Așadar, [illegible] era tot timpul acolo. P[illegible] că-l aștepta, nerăbdătoa[illegible] sau supusă precum [illegible]ate fe[illegible]ei, cu

iluminația aceea desuetă, cu felinare — de unde știa acest cuvînt arhaic ? — răspîndind o lumină difuză.

Și el începea să se plimbe pe strada lungă, plină de vitrine de magazine. Și, în fiecare vitrină, cîte o femeie. Unele aranjau ceva în spatele geamului, obiecte adesea fără vreo corespondență în lumea reală — lumea reală, unde sau mai bine care este lumea reală, aici sau ?... — altele stăteau pur și simplu în poziții firești, mîncau, beau, se pieptănau sau citeau. El mergea alene, le zîmbea, le mîngîia cu privirea și nu înțelegea. Nu înțelegea ce căuta el acolo, printre vitrinele cu femei, și ce anume îi provoca plăcerea aceea nepămîntească, intensă, superdensă, ce-o încerca ori de cîte ori visele sale îl purtau în strada cu vitrine. Pentru că femeile în sine nu aveau nici un rost material. Nu erau de vînzare. Nu erau manechine. Nu erau exponate zoologice, o colecție. Erau altceva. Un ceva nepătruns, o undă sentimentală ce plutea lenoșă și poate puțin tristă peste vitrinele luminoase ale străzii. Femeile îl priveau, îi zîmbeau și probabil nu înțelegeau. Ce căuta el acolo ?

Bruneta îl aștepta. Știa că avea să vină. El se apropia timid, îi vedea statura scundă, părul ușor ondulat, ochii bătînd spre verde, scînteietori. Ajungea lîngă vitrină și o apăsa cu palmele și ea își punea mîinile exact peste ale sale, exista un moment cînd simțea aproape catifeaua pielii, geamul se evapora, dispărea pentru o fracțiune de secundă pentru a apărea apoi mai dur și mai nepăsător ca înainte. Și atunci el își dădea seama cu oroare că vitrina era de fapt o cușcă de sticlă, perfect etanșă, ermetică. Și, în aceeași fracțiune de secundă, înțelegea. Știa rostul, simbolul visului repetat, știa totul.

Se trezi cu gustul amărui al neputinței, incapabil să-și amintească ultimele secunde ale visului. Știa numai că știuse. Undeva, departe, în urmă, dispărea la orizont, pierdută, una din fețele frumuseții...

*

Fețele frumuseții... Un cuvînt, un concept fără nici o acoperire. O planetă în război. Un război crunt, sofisticat, dar război. Multe se modificaseră, progresaseră în timp,

dar războiul în sine, nu. Armele curate, moartea aseptică rămăseseră o himeră. Căci războiul însemna aici, ca și în alte părți, noroi, viermi, sudoare, sînge și durere. Mai ales pentru ei. Ei, cei pentru care noțiunile de just sau injust n-aveau nici o valoare. Știau lucrul acesta și-l acceptau așa cum este. Știau cum se curăță noroiul, cum se ciopîrțesc viermii, cum pute sudoarea, ce gust are sîngele și care este puterea anesteziantelor și analgezicelor. Dar mai știau ceva. Sunetul și foșnetul banilor.

•

Plutonul 2 se trezea greu. Ca întotdeauna. Dimineață mohorîtă. Visul străzii cu femei murea încet în conștiința lui Abdar Zytvus. Se dezmetici însă repede. Aveau o misiune ticăloasă. Distrugerea unui cargo de alimentare ce se strecurase printre liniile blocadei și pătrunsese în zona colonilor rebeli, undeva în jungla centrală. Protecția antidetecție funcționa bine în tabăra adversă, dar sateliții spioni primiseră multe informații care, prelucrate, dădeau drept probabile 12—15 locuri de ascunziș. Plutonul lor trebuia să inspecteze trei astfel de zone. Descărcatul semiautomat al cargoului dura cel puțin o săptămînă, dar colonii nu trebuiau lăsați să-și refacă rezervele de automenținere și rezistență. Abdar nu-și făcea mari iluzii. O misiune în junglă însemna aproape mereu pierderea cîtorva oameni. Făcu o grimasă alungînd gîndurile negre. Oricum, calculatorul nu greșea și ziua se anunța grea.

•

Ultimul om din șir se prăbuși fără nici un geamăt. Al doilea icni puțin, chircindu-se într-o băltoacă. Abdar întoarse capul și strigă : „Adăpostiți-vă". Armele intrară în funcțiune. Se auziră șuierături de răspuns. „Stînga 30 de grade", urlă Abdar consultîndu-și detectoarele ale căror ace se zbăteau înnebunite sub bruiajul intens. Aruncătoarele energetice ușoare se concentrară într-un foc încrucișat de exterminare. O explozie, apoi nimic. Abdar

și oamenii lui intrară precauți în tufișurile violete. Mica grupă inamică zăcea inertă. Bateria ce le alimenta laserele de putere sărise în aer, ciopîrțindu-i, sfîrtecîndu-i. Avuseseră ghinionul să poarte costume de protecție și deflagrația nu-i ucisese. Le zburase mîini, picioare, părți întregi ale corpului, dar erau încă vii. Abdar strînse din buze. Fețele frumuseții... Frumusețea avea să se arate cînd oamenii lui îi vor toca pe supraviețuitori. Se întoarse pe poteică. Cei doi morți ai săi zăceau încolăciți, cu trăsăturile crispate, într-o baltă de sînge amestecat cu noroi. Viermii prinseseră de veste și se repezeau flămînzi, groși, păroși, lăsînd în spatele lor urme lipicioase. Erau probabil singurii care aveau de cîștigat de pe urma conflictului, în afara lor. Mercenarii și viermii. Frumos, nu ? Se înapoie la ai săi. Gemetele muribunzilor forțați să mănînce viermi nu-l impresionară. Exista oare ceva ce l-ar fi putut impresiona ? Nu, fără îndoială. Și totuși... Strada cu vitrinele... Urletele și horcăielile unui colon ars lent în fața unui aruncător special transformat în acest scop, capabil să debiteze energii scăzute, îi distraseră fâgașul gîndurilor.

•

Noaptea se lăsa repede. Abdar privi în jur. Locul era bun. Jungla fremăta de viața nocturnă ce începea să-și facă simțită prezența. Fără pericol pentru ei. Ridicară tabăra. Alese schimburile de pază și mai verificară o dată avertizoarele. În general, aici, în junglă, toată aparatura electronică ultrasofisticată nu făcea două parale. Magnetismul ciudat al planetei, cîmpurile de eroare și bruiaj ce împănau eterul emise de ambele părți — colonii aveau, recunoștea adesea cu invidie, tehnicieni superiori lor — jungla deasă presărată cu emițătoare false, totul făcea ca acest conflict să prindă aspecte primitive. Sateliții erau neputincioși, raidurile la mică înălțime distruse cu ușurință cu sisteme și baraje relativ simple. Războiul chimic și bacteriologic, o noțiune ce ținea de istorie de la inventarea pastilelor anticontaminare — folosite mai întîi, ciudată poveste, în scopuri civile științifice de echipajele de pionierat pe planete ostile, mai apoi transformate

în scopuri militare. Agenţii de defoliere avuseseră oarecare căutare la început, dar anihilarea lor se dovedise a fi la îndemîna inamicului, ce poseda acum nu numai substanţe de neutralizare a defolianţilor ci şi acceleratoare de creştere a vegetaţiei. Într-o lume în care echilibrul natural fusese îndepărtat de mult, e practic imposibil să controlezi evoluţia evenimentelor, gîndi cu amărăciune Abdar. Sigur că şi colonii aveau problemele lor, însă jungla deasă le făcea multe necazuri. „De ce naiba nu sfîrşesc mai repede cu armamentul atomic ?" oftă el. Ştia, evident, şi răspunsul. Utilizarea armamentului atomic dădea caracter internaţional conflictului. Confederaţia putea interveni cu unele întrebări stînjenitoare, şi se prefera statutul de conflict izolat, chiar cu interdicţia de folosire a armelor de energii dense şi supradense. Căci întrebările se refereau la ceea ce se întîmpla sub vegetaţia luxuriantă şi violetă. La mercenarii folosiţi şi metodele lor de obţinere a informaţiilor şi de distracţie. La torturile practicate cu zel. La cadavrele găsite uneori de curierii de război ai companiilor de informare mass-media — stînjenitoare neglijenţe — morţi atroce, noroi amestecat cu sînge şi viermi. Nici colonii nu erau nişte tipi cu cămăşi albe, scrobite şi mănuşi imaculate, dar parcă nu abuzau. Dracu' mai ştie, de fapt. Şi astfel se prefera un fel de compromis tacit, fiecare să-şi rezolve problemele singur, fără mare tărăboi. Altfel... Confederaţia ar putea chiar da cîştig de cauză colonilor... Şi se ajungea la un război de guerilă dus cu profesionişti. Adică cu ei. Merita. Un an-doi de război te îmbogăţea. Ştiau ce-i războiul, şi durerea, şi frica, şi singurătatea, şi moartea. Dar şi ce-i banul şi puterea sa. Şi balanţa atîrna mereu de partea aceasta ultimă. Şi nimeni nu se mai gîndea la un amănunt neesenţial precum cel care susţine că pentru ca să te bucuri de bogăţie trebuie să fii cel puţin în viaţă. Morţii cu morţii, viii cu viii ! De ce să-i răpeşti omului plăcerea să bage colonul rănit cu capul în noroaiele mirosind a putrefacţie, să-i zdrobească tîmpla cu şuturi de cizmă sau să-i scoată cu migală ochii şi să-i presare rănile sîngerii cu viermi carnivori ? Viermi. Jungla le ducea lipsă de ei.

Adormi cu zîmbetul pe buze.

Și visul se ivea supus la întîlnire. Strada cu femeile ei, cu atmosfera aceea ireală de liniște puțin tristă. Vitrinele lăsate în urmă încet, nu se grăbea, femeile îl priveau, îi zîmbeau și probabil nu înțelegeau. El le mîngîia cu privirea, geamurile luceau imaculate și nu înțelegea. Ar fi vrut uneori să se repeadă la geamuri, să la clatine, să le zdrobească, dar un sentiment neașteptat de rușine îl împiedeca. De fapt, totul era ceva mai complicat. Nu rușinea îl ținea în frîu. El se alterase, într-un fel foarte subtil, devenise un altul, un fel de dedublare, dar altfel, imposibil de exprimat în cuvinte. Admira frumusețea, ce aici căpăta pur și simplu materialitate, era un fel de voluptate, densă și vîscoasă, o frumusețe inefabilă ce umplea pînă la refuz acest spațiu virtual, ce trăia în fiecare femeie din vitrine, și în afara ei, în toată această stradă pustie și lungă a visului. Persista o încîntare stranie și compactă ce coexista aici cu însăși noțiunea de spațiu.

Bruneta îl aștepta supusă în vitrina sa. Și, ca întotdeauna, înainte de a se trezi, înțelese.

*

Zgomotele sacadate ale seriilor lungi ale aruncătoarelor prindeau ecouri nebănuite în jungla deasă. Picaseră într-o ambuscadă din care n-aveau nici cea mai mică șansă de scăpare. Se apărau disperați, dar erau înconjurați. Abdar nu putea înțelege de ce. Sau colonii le detectaseră prezența, și asta însemna că au găsit mijloace noi și radicale în armamentul microelectronic, în fața cărora apărarea lor era neputincioasă, dar lucrul era destul de improbabil, sau picaseră printr-o întîmplare nenorocită chiar pe locul de descărcare, undeva, aiurea în junglă. Oricum erau condamnați. Înghesuiți într-o mlaștină superficială, hărțuiți de focuri sistematice, incapabili de a stabili legătura cu baza.

Și brusc, atacul final, venit din aer. Cîteva încărcături de energie detonantă, lansate asupra lor cu efect distructiv.

Atunci zgomotele și culorile luptei își pierdură brusc coerența. Mai apucă să vadă mîini și picioare, capete smulse de suflul exploziilor, oameni arzînd de vii în noroaiele mlaștinii, sînge înroșind pămîntul murdar de albul păros al viermilor, gemete, urlete și horcăieli, bale vărsate pe armele mate, vegetația violetă făcînd un salt de neînțeles — forța exploziei îl proiectase pur și simplu prin aer — apoi noroiul apropiindu-se vertiginos, izbitură înfundată, durere arzătoare în tot corpul, apa neagră a neființei...

*

Sunetul saxofonului. Prelung, tînguitor. Note decantate de nivelele diferitelor dureri, plîngeri, doruri. Mai ales durere. Un amalgam dens de triste și regrete.

Viermele îl privea. Inelar, vîscos, păros, oribil. Apropiindu-se cu mișcări grăbite, înfometate. Un mecanism neomenesc și perfect al urîtului și dezgustătorului. Al scîrbei și repulsiei. Un vierme carnivor, urmat de sute de semeni de-ai săi, atrași de mirosul rînced de sînge. Abdar mai văzuse o dată un om devorat în întregime de o imensitate de viermi. Era tînăr pe atunci și spectacolul îl făcuse să vomeze.

Dar viermele dispare încet într-o ceață nocturnă vaporoasă și el se pomenește singur, descumpănit, pe strada cu vitrinele cu femei.

Își începe plimbarea agale.

Dintr-o vitrină îl privește un vierme monstruos. Simte în nări mirosul sîngelui și al transpirației puturoase și durerea ascuțită a unei răni în care i se înșurubează un fier înroșit în foc — gurile avide a sute de viermi alunecoși.

Întoarce privirea. O blondă ridică mirată capul din cartea pe care o ține pe genunchi și-l privește. Apoi îi zîmbește. Niște ochi nevinovați de copil. Un trup perfect.

Alături, în altă vitrină, un cadavru spînzurat grotesc, cu urmele unor crude arsuri, zdrobiri, tăieturi de pen-

ţiile în locurile cele mai sensibile. O privire goală de animal îndobitocit în dureri atroce.

Altă vitrină. O roşcată întinsă la soare, ascultînd muzică. O faţă leneşă, nostimă, puţin senzuală, uitîndu-se cu nişte ochi mari la el. O femeie ce radiază linişte, şi bunătate, şi frumuseţe în toate sensurile posibile.

Încă un pas. Urlete de groază. O colonă violată cu cruzime de nişte mercenari. Ochi îndureraţi cerşind milă de la nişte feţe închistate în plăcerea de a chinui şi de a obţine gemete şi horcăieli. Sînge.

Alt pas. Frumuseţe.

Altul. Hidoşenie. Urîţenie. Dezgust.

Ce se întîmplase cu visul său ? Unde era încîntarea aceea ireală, voluptatea unor trăiri extraordinare ? Delira ? Murea ?

Bruneta îl aştepta. Ştia că avea să vină. Se apropia timid, îi privea statura scundă, părul uşor ondulat, ochii bătînd spre verde, scînteietori. Ajunse lîngă vitrină, apăsă cu palmele şi ea îşi puse mîinile exact peste ale sale, există un moment cînd simţi aproape catifeaua pielii, geamul se evaporă, dispăru pentru o fracţiune de secundă pentru a apărea mai dur şi mai nepăsător ca înainte. Atunci realiză cu oroare existenţa cuştii de sticlă, ermetică, etanşă, şi ochii obosiţi ai brunetei. Şi, în aceeaşi fracţiune de secundă, înţelese...

„Visul tău, Abdar, nu este tocmai un vis. Este, într-un fel, o nevoie vitală. Vezi tu, omule, lumea ta, Universul însuşi este într-un anume sens un compromis, un echilibru între diverse forţe, energii opuse, lumină şi întuneric, masă şi energie, viaţă şi moarte. Un joc aleator al unor elemente a căror existenţă este în afara oricărui spaţiu şi timp. Este, dacă vrei, o punte fragilă nu peste genunea morţii, căci şi moartea este specifică creodei noastre de existenţă, ci peste prăpastia înfiorătoare a nonexistenţei. Şi în acest joc subtil există nişte factori pe care nu i-a luat încă nimeni în considerare cu adevărat, în ştiinţele exactee sau chiar în filozofie, în încercările voastre disperate de a vă găsi rostul într-un Cosmos aproape incomprehensibil. Şi rolul nostru, aici", ochii brunetei erau scăldaţi în lacrimi şi bărbatul simţi o

gheară rece răscolindu-i psihicul, „era de a construi o insulă, un refugiu al frumuseții.

Da, frumosul și urîtul, iată lupta pe care noi trebuia să o păstrăm echilibrată, cu gîndul mereu la un viitor mai bun. Aceasta era misiunea noastră. De fapt, aceasta eram noi înșine. Un frumos materializat, dens, palpabil, o frîntură de spațiu-timp constituită numai din bunătate, respect și frumos. O pietricică ce trebuia să echilibreze în balansoarul imens al Universului volumul destructiv al răului, scîrbei și urîtului. Pentru tine avem forme de femei. Pentru alte seminții ale Universului, alte înfățișări. Vizitele tale atît de dese aici, în visul tău, arătau cît îți este de dezechilibrată propria-ți balanță frumos-urît.

Și eu te așteptam. Și te iubeam. Așa cum ar fi făcut-o o adevărată femeie din lumea ta.

Dar m-ați ucis. Ați reușit să spargeți pînă și acest precar echilibru. Într-o lume în război totul este întors pe dos. Ați reușit să ne ucideți pînă și pe noi, fețele frumuseții, cu luptele, sîngele, noroiul, viermii, cruzimea, cu incapacitatea de a menține un echilibru, cu uluitoarea voastră perseverență de a vă autodistruge atît psihic cît și fizic.

Nu, Abdar, nu-ți fie milă de mine. Înseamnă că n-ai înțeles nimic. Noi nu simțim durere, milă, regrete. Sîntem undeva deasupra voastră, un fel de elemente inerte ce au dobîndit un simulacru de conștiință de sine, de zei neputincioși în fața evenimentelor. Da, prietene, fie-ți milă de tine, de voi. Pentru că dacă ați reușit să izgoniți pînă și imaginile frumuseții din viața voastră, undeva, cîndva, s-a întîmplat ceva foarte grav..."

Și bruneta își luă tristă mîinile de pe mîinile sale și se întoarse încet cu spatele. Imaginea începu să-i tremure, dispărînd lent, lăsînd în urmă fantoma monstruoasă a unui vierme păros imens.

Abdar începu disperat să bată cu pumnul în geam, cu o forță de necrezut, un trăznet asurzitor se auzi, un zgomot de geamuri sparte, o ploaie de apă neagră, fierbinte și rece, o negură densă, mare, adîncă, adîncă...

*

Cadavrul lui Abdar Zytvus a fost găsit cîteva zile mai tîrziu de o patrulă de recunoaștere, alături de cele ale foștilor săi camarazi. În mod ciudat, nu fusese devorat de viermi și pe față avea un zîmbet enigmatic, senin. Surpriza a constituit-o însă bucata mare de sticlă descoperită în palma sa, o sticlă curioasă, groasă, pe care o strînsese în pumn cu atîta forță încît nu i-au putut-o smulge decît tăindu-i degetele...

cpsf.info

Lucian Ionică :

SPICI

Îmi dau seama că tăcem de mult. Poate eu am și aţipit între timp. Ana stă în continuare în fotoliu și citește absorbită. Mă bucur că nu se ocupă de mine, cînd mi se dă prea multă atenţie mă simt stînjenit. O urmăresc uşor amuzat, nu se ştie privită şi chipul ei a căpătat o expresie nouă, sensibilă la meandrele lecturii. Mi se pare destul de ciudat că Ana nu spune nimic, de la o vreme și-a luat obiceiul, cine ştie cum şi de unde, să se oprească la cîte un pasaj şi să-l comenteze cu glas tare într-un dialog cu ea însăşi, pune întrebări, ridică obiecţii, formulează nedumeriri şi tot ea răspunde. Nici ironiile nu sînt ocolite. Dacă este vorba de o carte necitită de mine, aş vrea să nu o ascult, prefer să-mi formulez mai întîi propria mea părere şi abia după aceea să mă confrunt cu altcineva. Poate este o reacţie de apărare căpătată în vremea şcolii, cînd nişte profesori mediocri sau doar plictisiţi ne învăţau să citim marea literatură oferindu-ne pe tablă, frumos aliniate, „ideile principale", gata rumegate, dezvelite de orice inefabil. Traversînd, atunci, tot felul de crize, ajunsesem şi la cea legată de personalitate, cînd mă vedeam un produs de serie, alături de colegii de clasă, ieşit pe poarta fabricii numită „liceu". Ca un ecou îndepărtat este reacţia mea de azi.

Are o carte nouă, nu a citit decît cîteva pagini. Mă ridic puţin, sprijinindu-mă în coate, dar nu-i pot deslușì nici titlul, nici autorul. Mişcarea mea, care altă dată, nu mai departe decît azi-dimineaţă, ar fi făcut-o să se oprească din lectură şi să mă întrebe ce doresc, dacă n-ar fi ghicit chiar ea imediat, nu i-a atras deloc atenţia. De

cînd sînt bolnav așa ceva nu s-a mai întîmplat, oare ce-o fi citind ? Dacă am devenit curios, înseamnă că am trecut de momentul cel mai critic al repaosului meu forțat, să-i spun asta doctorului !

Poate că în Ana s-a ratat o excelentă profesoară. Aici, de abia peste cîțiva ani buni va avea elevi, la noi sînt vreo trei sau patru copii, dar toți mici, sub trei ani, iar în celelalte corpuri e cam tot la fel. Oare ce poreclă i-ar fi dat copiii ? „Mamițica", „Mărunțica"... ? Nu, nu merg, sînt prea banale, azi n-am imaginație... poate golanii din clasele mai mari să-i fi spus „Dulcincea"... Prostii ! .

Cînd va obosi, va lăsa cu regret cartea de-o parte, își va freca ochii nemulțumită, încercînd să alunge usturimea care o supără, apoi va începe să croșeteze cu mișcări rapide, sau va pune o casetă, fără să dea tare sonorul, ca să nu mă deranjeze, și va privi, pentru a cîta oară ?, absentă, parcă din obligație.

Face toate astea din dorința de a nu mă lăsa singur. Aș vrea să mai iasă din cușeta asta, să se mai plimbe, e drept, culoarele navei sînt dezolante, ar putea merge pe la prietenii noștri. I-am spus odată că mă poate lăsa și singur un ceas sau două, doar n-o să mi se întîmple nimic, și s-a supărat. Chiar sînt eu un recunoscător ? Adevărul e că am devenit cu toții foarte susceptibili. Chiar dacă ne dăm seama de acest lucru, nu văd cum am putea să ne apărăm...

Cu Ana trebuie să fiu și mai atent de cînd o supără ochii. Doctorul spune că i-ar trebui ochelari, dar la bord nu există așa ceva. Cui i-ar fi trecut prin cap că va fi nevoie ? N-ar fi fost mare lucru să se ia niște seturi de lentile de contact, așa cum s-au luat atîtea alte lucruri nefolositoare. Astăzi numai Ana are nevoie, dar mîine cîți vom fi în situația ei ?

A închis cartea.

— Mă privești de mult ?

— Nu știu, nu-mi dau seama.

— Cum te simți ?

— Mai bine...

— Așa spui mereu... Te superi dacă am să te las puțin singur, nu mai mult de [illegible]ră ? De [illegible] e timpul să vină prietenul tău Theta...

Atît de neașteptată este intenția ei, încît nici nu îndrăznesc să o întreb unde se duce, de teamă că s-ar putea să renunțe. Mi-a comunicat dorința ei în mod firesc, fără ezitare, parcă era un alt om. Ce să se fi petrecut ? Probabil ceva cu totul neobișnuit, ceva grav sau numai foarte important... Gîndul îmi alergă fără să aibă curajul de a formula vreo presupunere, dacă se adevărește ?, m-aș simți vinovat. Caut un sprijin și nu-l găsesc. Simt că temperatura îmi crește din nou, frisoanele mă vor încerca încă o dată. Patul devine din ce în ce mai mult un teritoriu nesigur. Dacă aș avea putere, aș pleca de aici, trebuie să mă ascund cu orice preț. Caut chinga și mă agăț cu putere de ea, este ultima mea salvare. Patul va începe să trepideze, știu bine ce se va întîmpla, gata să mă arunce la cea mai mică neatenție în deschizătura hulpavă din perete. O știu, e acolo, mascată, nu așteaptă decît să mă înhațe. Eu sînt prada pe care o vînează de atîta timp, cît o să mai rezist la hărțuiala asta ? Mă țin cît pot de tare de chingă, picioarele mi le-am strîns sub mine și aștept ca totul să treacă, ce altceva pot să fac, fără Ana ?

. . . . . .

Theta intră în cușetă și se așază pe locul Anei. E plin de bună dispoziție, ca niciodată în ultima vreme. Aruncă mai întîi o privire în jur, căutînd vreo schimbare, apoi se oprește asupra prietenului său, starea acestuia nu-l îngrijorează. Bolnavul stă ghemuit și dirdîie speriat. Pătura a alunecat, dezvelindu-l pe jumătate. Se ține cu atîta strășnicie de o chingă prinsă în perete, de parcă s-ar teme să nu se scufunde în apele cearșafului și să se înece astfel în propriul său pat. Vederea lui Theta, zîmbitor, îl mai liniștește și-l aduce treptat înapoi din lumea înșelătoare în care alunecase.

— Am din nou febră...

— Nu-i nevoie să te scuzi, doar n-ai nici o vină. Se apropie de el și-l învelește. De altfel, ești un om fericit, într-un fel să știi că te invidiez. Cu boala asta, tu măcar ai o „ocupație", la fel și Ana, ați scăpat, cel puțin pentru

un timp, de supliciul de a-ți căuta o activitate oarecare pe nava asta, unde nu este nimic de făcut în afară de eternul „studiu individual", de filozofare și de ceea ce ei numesc „sport". De-am ajunge odată la capătul acestui drum și ne-am apuca într-adevăr de treabă ! Ei, ce faci, ai adormit, mă auzi, mă poți urmări ? Să tac ? Să plec ?

— Rămîi, nu te supăra, te ascult, sînt doar puțin obosit după criză. Îmi face bine să te știu aici...

— Zici că mă asculți... Atunci să-ți spun ceva, dar rămîne între noi, se pare că, în curînd, lîncezeala asta de pe navă... mă înțelegi, gata ! Nu-i nevoie să zici nimic, te cred, va fi minunat, sper să fie ca altădată, pe Pămînt... Nu, nu pot să-ți spun nimic mai mult, de altfel nici eu nu știu, e doar așa un fel de bănuială, am prins cîteva fire disparate pe care le-am înnodat, sper să fie bine. Dar te rog să nu discuți cu nimeni despre asta, nici măcar cu Ana. N-am nimic împotriva ei, este o fată minunată, dar sînt lucruri pe care nu trebuie să le știe multă lume... Bineînțeles, cînd voi ști mai multe și cînd va fi îngăduit, îți voi da detalii. S-ar putea ca lucrurile să evolueze încet sau dimpotrivă, să meargă foarte repede, e bine să fii pregătit... așa, în general, nu pentru ceva special... De altfel, voi veni să te văd în fiecare zi, ca și pînă acum, vom avea tot timpul să stăm de vorbă, dar dacă este Ana aici n-am să-ți pot spune nimic și te rog să nu faci nici tu vreo aluzie, ar putea să-i dea de gîndit, va pune întrebări și nimic nu-i mai rău în asemenea situații decît să stîrnești curiozitatea cuiva. Știu, Ana este o fată foarte bună, n-am nimic împotriva ei, ți-am mai spus-o... Cînd ai urmat cursul acela intensiv de familiarizare cu nava, vi s-a vorbit de o instalație, de un sistem electronic numit SPICI ? Ia gîndește-te, puțin, nu se poate să nu-ți fi rămas în memorie, e doar ușor de reținut : SPICI... Sînt niște inițiale, așa cred și eu... Nici un lector nu v-a amintit de el, nici în bibliografie nu l-ai întîlnit ?... Nu-i nimic dacă nu-ți amintești acum, poate reușești pînă mîine... Uite, ai și o temă de casă, ha ! ha ! Te rog să nu mă dezamăgești...

În timp ce Theta [illegible], bolnavul îi ceru iertare în gînd, „dragă prietene, sper că ai să mă ierți, ai să înțelegi

și ai să mă ierți... fiecare are rolul său, toate sînt la fel de importante, vei vedea, prietene..."

Doctorul Engelhardt apăru cu același zîmbet acrumaliţios, semn că pentru el nu exista nimic tabu în afara propriei sale persoane, iar uneori nici măcar atît.

— Ei, te-ai hotărît să te faci bine, nu te-ai plictisit încă ?

— Ce, parcă de mine depinde ? De plictisit, m-am plictisit, deşi unii mă invidiază pentru „preocuparea" mea atît de... cum să zic, atît de naturală !

— Așa-i, așa-i, prietenii vor să-ţi organizeze o masă comună, un fel de banchet în cinstea însănătoşirii tale, vor să le povesteşti cum e să fii bolnav, pentru ei eşti un adevărat erou în carne şi oase... Mă tot întreabă pe ce dată să programeze petrecerea... Va fi, oricum, foarte emoţionant, nu voi lipsi...

— Înduioşător. Şi eu am auzit ceva, se vorbeşte că de aceea nu mă fac eu mai repede bine, pentru că şi-ar pierde doctorul singurul pacient şi ce s-ar face el atunci ?

— I-auzi cîte mai spune lumea asta ! Ha ! Ha !

Între timp doctorul Engelhardt cerceta datele înregistrate de aparatura de supraveghere şi clătina încet din cap, în ritmul unei melodii numai de el auzite. Zîmbetul său rămase neschimbat. Păcat că n-are halat alb cu monogramă, îşi spuse bolnavul, atunci decorul ar fi fost complet.

— Nu schimbăm tratamentul, văd că a început să-şi facă efectul. Va fi din ce în ce mai bine. Trebuie să ai răbdare, în curînd ai să te poţi scula din pat, dar nu-ţi recomand încă să ieşi din cuşetă, ar fi prea devreme. E drept, locul acesta e cam îngust, să vedem ce se poate face. O soluţie ar fi să te muţi în cuşeta medicală din corpul C, acolo este mai mult loc, e mai mare.

— Ce să zic ? Mi-ar place să nu fim așa de înghesuiţi, şi Ana s-ar bucura, dar mi-e groază, în starea asta, de drumul pînă acolo, sînt atîtea lifturi, atîtea treceri de siguranţă...

— Nu trebuie să te muţi în clipa asta, ci cînd ai să te simţi în stare. Din partea mea poţi să rămîi şi în chichineaţa asta. Dacă te răzgîndeşti, îmi spui. Acum nu e nici o grabă, dar dacă se iveşte un alt caz, va trebui

să-l internez acolo, în altă parte n-am unde. Cușeta medicală din corpul *A* a fost transformată în magazie. Mi-au zis că numai pentru cîteva zile, pînă se repară nu știu ce, și așa a rămas. Faci cum crezi.

Doctorul Engelhardt luă cartea Anei, o răsfoi puțin, strecură absent printre buze un „interesant", apoi își fixă privirea asupra bolnavului și scormoni preț de o clipă în sufletul acestuia, după care se ridică brusc și-i întinse mîna.

— Dacă te răzgîndești, știi cum mă găsești.

Bolnavul constată că din nou a rămas singur și, spre surprinderea lui, singurătatea îl indispuse. Dădu drumul la muzică, dar o opri imediat, nu, nu asta voia, video-ul l-ar fi enervat, pentru un joc electronic nu se putea concentra destul, iar de citit nici vorbă. Ar fi dorit ca Ana să fie acolo și să stea în fotoliul ei, ea ar fi vorbit, el ar fi ascultat-o... Cuvintele doctorului îi ieșiseră complet din minte, lăsînd în locul lor o undă de iritare.

Ușa se deschise și intră Ofițerul II, aplecîndu-se instinctiv, spre a-și feri creștetul. Locul îngust îl stînjenea evident în mișcări, de abia după ce se așeză în fotoliul Anei se simți mai în largul său. Era unul din „oamenii importanți" ai navei, ocupa locul al treilea sau al patrulea în ierarhie — bolnavul nu știa precis pentru că nu-l interesase niciodată foarte tare acest lucru. La cei cincizeci de ani ai săi arăta de patruzeci. Mușchii încă bine reliefați i-ar fi permis, pe Pămînt, să apară cu succes în paginile revistelor ilustrate spre a face reclamă unei brichete, unui stilou sau vreunui ceas, toate de lux. Figura lui, bine desenată de natură, avea darul de a convinge că un adevărat bărbat în puterea vîrstei nu se poate dispensa de o asemenea dovadă de rafinament. Drept pentru care, la mînecile cămășii avea doi butoni de aur cu cîte o mică piatră sclipitoare de diamant. Atenția bolnavului fu atrasă de strălucirea lor.

Glasul ofițerului îl surprinse pentru o clipă — începuse să vorbească în momentul în care puse cartea Anei la loc ; bolnavul nu se aștepta ca reclama aceea imaginară să prindă a vorbi și tocmai lui să i se adreseze.

— Doctorul spune că boala își urmează cursul firesc și, prin urmare, nu este nici un motiv de îngrijorare.

El îmi sugera că ar fi indicat să te muți în cușeta medicală din corpul C. Desigur, eu n-am nimic împotrivă, este o chestiune medicală și doctorul hotărăște în primul rînd, chiar dacă el trebuie să obțină aprobarea Consiliului Navelor. Nimeni nu se va opune, însă, unei măsuri care să-ți grăbească însănătoșirea. Dar este de datoria noastră să ne întrebăm dacă nu cumva doctorul urmărește alte lucruri. Ai dreptate să mă privești mirat, atît timp cît nu știi toate datele... În fond, dacă ți-a mers bine aici pînă acum, nu văd de ce nu ți-ar merge la fel și de acum înainte. Îngăduie-mi un sfat prietenesc, dezinteresat, fii cu băgare de seamă ! N-aș dori să ajungi un pion în mîinile altora. Gîndește-te bine, faci cum crezi, dar să nu spui mai tîrziu că nu te-am prevenit ! Ah, era să uit, ți-am adus ceva.

Scoase cu grijă dintr-un buzunar un pachețel alb, legat cu o panglică roșie, pachețel ce trăda, din partea celui care-l făcuse, o anumită aplecare spre lucrurile mici și delicate. Bolnavul îl desfăcu și descoperi înăuntru o smochină uscată. Mușcă din ea cu neîncredere, apoi, convingîndu-se că e naturală, nu se mai întrebă de unde o avea ofițerul, se grăbi să introducă în gură bucata rămasă și începu să mestece pe îndelete. Așa îl găsi Ana, cu mîinile întinse peste pătură și mestecînd.

— Ce mănînci ?

Bolnavul adună cocoloșul plăcut aromat și-l împinse cu limba dincolo de linia dinților, făcînd să i se umfle obrazul ca într-un abces. Reuși să rostogolească următoarele cuvinte, după care își reluă plăcuta îndeletnicire.

— Mă delectez, e o senzație pur estetică. Mă gîndesc că un asemenea gust poate fi asemuit cu un tablou sau cu o melancolie...

— De cînd te-ai îmbolnăvit, nici nu mai știm ce se întîmplă pe navă ! Nu era un reproș voalat, ci o simplă constatare ce însoțea și dezvăluia totodată surpriza și emoția ei. Tu ai auzit de SPICI ?

Bolnavul se opri din mestecat, încuviință printr-o înclinare a capului și își adună cocoloșul dulceag într-o parte, pregătindu-se pentru răspunsul la întrebarea următoare, pe care o bănuia.

— Poți să-mi spui și mie despre ce este vorba ?

— Azi am auzit prima dată acest cuvînt : de la Theta. S-ar părea că este numele unei instalații, nici el nu știa mai mult. Avînd două specializări, despre navă am făcut doar un curs general de trei luni, nimeni, nici unul dintre colegi, n-a învățat mai nimic, a fost ca o vacanță înainte de plecare, doar nu era treaba noastră să ne chinuim cu toate schemele acelea cînd sînt atîția ingineri de bord.

— Să căutăm în biblioteca tehnică a navei, luăm indicele instalațiilor și dăm imediat de acest SPICI. Dacă și o amărîtă de veioză e trecută acolo, cu toate defecțiunile imaginabile, împreună cu remedierile lor, după cum mi-a spus cineva, atunci trebuie să găsim și chestia asta.

— Nu te osteni degeaba, crezi că ești prima căreia îi vine această idee ? Fii sigură că au avut-o și alții... dar de unde interesul ăsta brusc, la tine și la Theta ?

— În timp ce tu dormeai, a fost Emilia pe aici și m-a chemat la ei, avea ceva foarte important să-mi spună și nu știa dacă o poate face aici, se temea să nu te deranjeze. Iată de ce am plecat. Uite ce-am aflat, prin glasul meu va vorbi acum Emilia : Voi v-ați izolat acolo — mi-a zis ea — și după cîte îmi dau seama nu sînteți la curent cu ce se mai întîmplă și cu ce se mai vorbește pe navă, deși voi ar trebui să știți cel mai bine totul, pentru că multă lume trece pe acolo și, în fața unui om bolnav, plictisit de aceleași și aceleași întrebări despre boală, nu este deloc greu să te confesezi, ba dimpotrivă, îți descarci cu ușurință sufletul, cine să te înțeleagă mai bine ?, în felul acesta îl faci și pe el să simtă, să trăiască puțin din pulsul vieții, după care, fără îndoială, tînjește : mai mult, te poți sfătui cu folos, deoarece, privind de pe margine, din afară, el are o înțelegere mai clară, mai exactă a lucrurilor și nu din alt motiv îți voi spune ceea ce îți voi spune. Dar iată că nu se întîmplă așa, cum credeam eu că ar fi fost normal să se întîmple, și voi nu știți nimic din ce se petrece, păreți chiar total dezinteresați, iar asta nu este bine deloc și eu, ca prietenă a ta, nu pot s-o îngădui cu inima ușoară. De aceea am insistat să vorbesc cu tine, ca să te pun la curent cu ultimele evenimente, c[illegible] nu sînt chiar evenimente, dar ceva tot sînt. Te rog s[illegible] deschizi bine urechile, iar lui să-i spui doar

ceea ce vei crede de cuviință, n-aș vrea să i stîrnesc vreo neliniște păgubitoare, ori chiar să-i dau vreun motiv exagerat de teamă, am băgat de seamă cît de sensibil și de influențabil este acum, dar n-aș vrea nici să rămînă în apatia în care s-a cufundat de la o vreme.

— De ce îmi spui toate astea, așa, cuvînt cu cuvînt, sau îmi vei ascunde totuși ceva ? întrebă bolnavul.

— Am încredere în tine, trebuie să știi tot, la fel ca și mine, dar lasă-mă să continui. Circulă în ultima vreme tot felul de zvonuri, nimic nu a fost confirmat oficial, dar nici infirmat, prea multă lume vorbește, se dau prea multe detalii ca pînă la urmă să nu fie totuși ceva și adevărat. Iar dacă legi unele lucruri între ele, ai putea crede că sînt chiar semne neîndoielnice. Se zice, ei bine, se zice că pe navă ar exista o instalație cu totul neobișnuită, un sistem foarte complex, care este ținut secret, adică nimeni de pe navă n-ar trebui să știe unde anume este instalat și nici cum acționează el. S-ar putea ca numai unul sau doi dintre noi să fie inițiați în această taină și ei să nu recunoască, avînd cine știe ce instrucțiuni precise primite la plecare. Se cunoaște doar rolul acestei instalații, mai bine zis se presupune care ar fi acest rol. Cred că bănuielile au pornit de la niște întîmplări, așa, mai aparte, care n-au fost explicate pe de-a-ntregul, ori explicațiile găsite erau prea puțin convingătoare... Adu-ți aminte, de exemplu, atunci cînd Liradopol a întîrziat aproape o oră la intrarea în tură, la permanență, pentru că a avut nu știu ce de făcut, ori pur și simplu uitase, treaba lui, iar cel pe care trebuia să-l schimbe era furios de-a binelea și a început să-i facă scandal, iar lui Liradopol, îl știi cum e, i-a sărit imediat mustarul deși era evident că el e vinovatul, și-au pornit să se certe acolo, în sala de permanență, de se auzea și la nivelurile învecinate, ei, îți aduci sau nu-ți aduci aminte că atunci i-a apucat pe amîndoi o teribilă durere de stomac de au trebuit să se ducă imediat într-un anumit loc... De ce rîzi, nu-i nimic de rîs în povestea asta ! Nu ți se pare ciudată această coincidență ? E adevărat că și alții au avut de suferit în ziua aceea, dar pe mine nu mă convinge concluzia comisiei de cercetare, cum că de vină ar fi fost nu știu ce aliment alterat. Nu era nevoie de nici o comisie

ca să tragi o asemenea concluzie, e prea la îndemînă și de aceea nu ține. Sau, știi cazul celor doi care s-au luat la ceartă, nici mai mult nici mai puțin decît din faptul că unuia i s-a părut că celălalt nu a răspuns cum trebuie la salut și tocmai cînd se înfierbîntaseră mai tare, pe unul l-a pocnit o durere de măsele, de-a plecat buimăcit din locul acela, iar celuilalt, reține, în același timp, a început să-i curgă sînge din nas și de abia, abia, cu chiu cu vai, i-a oprit doctorul hemoragia. Din păcate nu știu cum îi cheamă pe cei doi, l-am întrebat pe Engelhardt, dar el n-a vrut să-mi spună, zicea că n-a avut pe nimeni cu rinoragie... Cum să-l cred, doar n-am văzut eu, cu ochii mei, cum se chinuia robotul să curețe picăturile de sînge căzute din loc în loc ? Ce vreau să zic cu asta ? E evident că în ambele cazuri, dar există și alte asemenea întîmplări, dacă vrei ți le povestesc, numai să mi le aduc aminte, deci, în ambele cazuri, cînd doi au început să se certe li s-a întîmplat ceva care a oprit cearta. Crezi că a fost vorba de fiecare dată doar de o simplă coincidență ?, ascultă-mă pe mine, puțin probabil. Există ceva care le-a provocat și acel ceva trebuie să fie SPICI. Nu știu dacă se cheamă chiar așa, dar așa i se spune. Este un sistem de protecție împotriva conflictelor interne. Chiar dacă n-ar fi existat întîmplările de care am amintit, ori altele de care n-am mai vorbit, am fi putut afla de existența acestui sistem și pe cale deductivă, nu neapărat inductivă, încă de la bun început trebuia să ne dăm seama că nu lași un grup de oameni într-o călătorie atît de lungă și atît de importantă fără să iei nici o măsură de precauție ! Închiși într-un spațiu atît de restrîns, văzîndu-se zi de zi, neavînd nici un loc de refugiu, dacă nu luăm în considerare amărîtele astea de cușete, este foarte probabil ca între ei să apară tensiuni și conflicte, oricît de bine s-ar fi făcut selecția echipajului, iar în cazul nostru eu sînt convinsă că nu s-a făcut deloc bine. Uită-te la familia Mercedoniu, ce alt exemplu mai nimerit vrei, cîtă lipsă de gust, umblă amîndoi îmbrăcați la fel, aceeași croială, același material, aceeași culoare, ce vor să demonstreze cu asta, pe cine vor să impresioneze ? În ce mă privește, au reușit să o facă, dar la modul neplăcut ! Ce, parcă numai ei se iubesc ?

Alții nu se iubesc ? Cui vor să dea peste nas ? De ce taci, spune ceva, pe tine nu te-a revoltat ostentația lor vulgară ? Ei, poate nu i-ai întîlnit atît de des ca și pe mine, de fapt tu ești o fire mai închisă, privești mai degrabă în interiorul tău, decît la ceea ce se petrece în jur, așa că nu mă mai mir că nu i-ai remarcat. Dar să mă întorc la ce-ți spuneam. După toate astea oamenii sînt speriați, acum au grijă să se poarte și să vorbească foarte frumos unii cu alții, sînt de-a dreptul curtenitori. Dacă n-ar fi teama și tensiunea, te-ar pufni rîsul văzîndu-i atît de ceremonioși, n-ai băgat de seamă ?, a, uitasem, tu stai tot timpul închisă acolo, „sărut mîinile", nu se lasă pînă nu o și fac, „ce bucurie să vă întîlnesc". „ce bine arătați", „vă rog foarte mult sa-mi îngăduiți", „n-aș vrea să vă inoportunez cu", „este o adevărată încîntare să", ce să-ți spun, un delir !

Bolnavul, care ascultase pînă atunci cu ochii aproape închiși, o opri aici pe Ana cu un gest al mîinii.

— Sînt obosit, cred că este tîrziu, restul ai să mi-l povestești mîine. Să iau medicamentele și să mă culc. Îmi pari schimbată, puțin agitată, nu înțeleg de ce...

Ana nu-i răspunse, ar fi fost inutil. Îi dădu medicamentele. Bolnavul le înghiți conștiincios, apoi se întinse la loc și murmură un „noapte bună" abia auzit.

Femeia întinse fotoliul, luă dintr-o nișă așternutul și o pătură, se dezbrăcă, îl mai privi o dată pe bolnav, stinse lumina și se culcă. De dormit, nici vorbă. În gîndul ei își făcu loc din nou Emilia.

Dincolo de această glazură de politeturi se află teama, teama cea mai adevărată și nesiguranța, care îi face să exagereze, nu-și dau seama cît sînt de ridicoli ! Măcar să-și fi păstrat simțul umorului, ar mai fi fost cum ar mai fi fost, dar toți se iau în serios, își închipuie că în felul acesta vor fi feriți. Poți să spui orice, orice prostie, nimeni nu va îndrăzni să te contrazică, se vor strădui să nu te bage în seamă. Discuție, dezacord, dispută sau polemică sînt cuvinte care înfioară pe oricine. Ce să mai vorbim !... Cunosc vreo doi, cărora dacă le-ai șopti la ureche „discordie" sau „disensiune" ar îngălbeni de îndată. Și mai vrei să cred că s-a făcut o bună selecție a echipajului ! Deși, uite, acum mă întreb, dacă nu cumva

pentru ca un echipaj să fie corespunzător, adică să fie viabil, să poată străbate situațiile dificile, nu trebuie să aibă în componența sa și asemenea oameni ? Cine știe, poate există și o fiabilitate a colectivelor umane, cu legile ei specifice...

Cum necum, iată că o pace, destul de tensionată, s-a pogorît peste noi și de la un timp nimeni nu a mai pățit ceva. Eu una am și început să mă obișnuiesc.

Ana se desprinse din acel gînd al ei și trecu în altul. Se întoarse spre bolnav ; era întuneric deplin, nu deslușì nimic : dacă n-ar fi auzit din cînd în cînd respirația lui egală sau foșnetul cearșafurilor la vreo mișcare, ea tot l-ar fi simțit acolo, aproape, poate chiar mai bine, i-ar fi simțit corpul cu mușchi puternici, străbătut de mii de curenți infimi, ce urmau trasee complicate, formînd un imens și încîlcit ghem. Iată, ghemul acesta care freamătă continuu era al ei, numai al ei, și trebuia să aibă grijă de el.

Se întrebă dacă nu cumva necazul lui nu i se trage tot de la SPICI, doctorul nu părea prea convins de diagnosticul pe care-l stabilise, și chiar dacă ar fi fost sigur, asta n-ar fi demonstrat nimic în cele din urmă... Mîine dimineață va trebui să afle ce s-a întîmplat înainte de îmbolnăvire, poate va da de vreo urmă... să prindă un fir... numai el să-și poată aminti sau să vrea să-i spună, pentru că este atît de ciudat, atît de imprevizibil de cînd s-a îmbolnăvit... nu, înainte nu era așa, s-a schimbat mult...

Emilia continuă în celălalt gînd al Anei. Așa că nu știu cum se vor termina toate astea, nu mă gîndesc la mine sau la tine, că noi, într-un fel sau altul, o scoatem la capăt, ne adaptăm cumva, în fond nici nu e ceva rău, chiar mă întrebam cum de n-au inventat chestia asta mai devreme și n-au aplicat-o și pe Pămînt, acolo ar fi fost mult mai necesară decît aici, dar, cum îți spuneam, pe noi două prea puțin ne afectează povestea asta, ne ținem gura și gata, în schimb, sînt curioasă să știu cum se vor descurca drăguții din corpul C ! De mai multă vreme vor să se despartă de noi și să navigheze independent, la o oarecare distanță, dar cine-i lasă ? Cine-i ia în seamă ? Zic ei, dacă se întîmplă vreun accident, vreo explozie sau vreo ciocnire, ne ducem pe copcă toți laolaltă, nu are

cine să ne vină în ajutor în pustietatea asta, dar dacă sîntem despărțiți, va fi avariată numai o singură navă, celelalte putînd interveni, de asemenea, mai zic tot ei, se va putea cerceta o zonă mai largă de pe traseul nostru, de asta s-ar fi și adoptat această formulă constructivă, cu trei unități independente. Nu zic nu, așa s-o fi gîndit la început, parcă îmi amintesc ceva, oricum în memoria navei trebuie să fie trecut exact, dar aici lucrurile-s altfel, zburăm de atîta timp și nici măcar un incident nu s-a produs și atunci de ce să ne temem ? Dacă ne despărțim, vom rămîne tot cîte o treime și atunci să vezi singurătate și urît și dor de casă ! Pe Pămînt puteai să-ți iei cîmpii, dar aici ? Fac bine cei din Consiliu că se opun. Norocul nostru că există acest SPICI ! Ia să vezi cum o să-i apuce durerea de măsele, cum o să le tremure mîinile sau or să se umple de cine știe ce bube dacă mai ridică problema asta în Consiliu, să vezi ce-o să fie atunci, vor găsi ce au căutat !

Ana își imaginează momentul în care cele trei nave cosmice, numite fără fantezie „*A*", „*B*" și „*C*", se vor desprinde unele de altele și vor începe să zboare separat spre aceeași țintă. Știa că despărțirea fusese programată de pe Pămînt să se producă într-un anumit punct al traseului, dar nu se gîndise la o dată anume, iar acum fusese surprinsă aflînd că problema aceasta, ignorată de ea, putuse naște pasiuni.

A doua zi, bolnavul se trezi înaintea Anei, o lăsă să mai doarmă și, după cum i-ar fi plăcut să povestească, gîndurile sale proaspete găsiră încă fierbinte vatra în care arseseră seara trecută, cu multă lumină, cuvintele și bănuielile Emiliei. O, dar el o cunoștea pe Emilia, o exaltată, cu o ciudată înclinare de a face din țînțar armăsar, și alții constataseră acest lucru, mai ales după plecare, deci cît preț să pună pe spusele ei ? Alte și alte întrebări îi apărură, se munci așa pînă cînd se deșteptă și Ana. Ajutat de ea se ridică din pat. Febra din timpul nopții îl făcuse să transpire abundent, pijamaua era umedă bine, la fel și așternuturile. Ana apăsă cîteva butoane, se auzi un bîzîit scurt, iar cînd bolnavul se întoarse de la baie găsi cearșafurile reavăne și mulțumi femeii cu un zîmbet.

Drumul făcut îl obosise peste măsură. „Vezi, murmură el, nu merge bine deloc." Femeia oftă, dezarmată pentru un moment, dar se controlă repede şi lucrurile intrară pe făgaşul obişnuit.

— Nu te poţi face bine de la o zi la alta, trebuie să ai răbdare. Ce vrei să mănînci ?

— Nu mi-e foame.

— Dar ştii foarte bine că trebuie să mănînci, chiar dacă nu ţi-e foame.

În cele din urmă, bolnavul se lăsă convins, păstrînd o oarecare nedumerire auzind acel „trebuie", atît de imperativ şi în faţa căruia nu avea altă cale decît a i se supune.

— Ştii, zise Ana, m-am gîndit la cele spuse de Emilia... Eu nu cred că există instalaţia aia, SPICI, nu poate să fie aşa ceva. În primul rînd, dacă s-ar fi montat aşa ceva, nu ar fi un secret, ce s-ar întîmpla dacă s-ar produce o defecţiune, cine va interveni să o remedieze ? Dacă n-ar mai funcţiona deloc, ar fi bine, dar dacă va funcţiona greşit, lucru foarte probabil, ei, ce te faci atunci n-ar fi pusă expediţia noastră într-un pericol mai mare decît în absenţa acestei instalaţii ? Ba da ! Şi apoi, ce se înţelege prin conflict, anumite acţiuni fizice, nu le mai înşir, sau chiar şi un schimb mai dur de cuvinte ? Ţi se pare normal ca SPICI să ia măsuri împotriva ta, fără ca tu să ştii ce şi unde ai greşit ? Nici un jurist din lume n-ar accepta o asemenea situaţie !

Bolnavul se pregătea să spună ceva, Ana se opri.

— Vezi, vezi, exclamă bolnavul, cît de adînc este înrădăcinată în noi greşeala !, chiar în felul nostru de a gîndi. Ne punem din capul locului pe o poziţie de adversitate faţă de SPICI, în loc să încercăm să-l înţelegem şi apoi să-i căutăm prietenia. Am gîndit şi eu ca şi tine, dar de ce să ne ferim de el ?, n-avem nici un motiv, crede-mă ! Prejudecăţi subtile ne macină fără să ne dăm seama ! El trebuie să devină o parte a fiinţei noastre, tot aşa cum lucrurile care ne înconjoară fac parte deja din noi. Tu ai mai fi tu dacă n-ai fi interiorizat într-un fel aparte uşa, patul sau tacîmurile ? Un asemenea sistem are nevoie în primul rînd de înţelegerea şi acceptarea noastră, dacă se va întîmpla astfel, el ne va da înapoi înzecit, însutit sau chiar înmiit ceea ce i-am oferit... nu-

mai astfel îl vom putea utiliza în interesul nostru. Spune, ți se pare nepotrivit să vorbesc de prietenia omului față de un aparat fără conștiință ? Dar nu uita despre ce este vorba, sau crezi că teama ori boala asta mă face să gîndesc așa, spune ?... Mie nu mi-e frică de nimeni și de nimic !

Cuprins de agitație, bolnavul vru să se ridice din pat, dar Ana îl opri și-l obligă să se culce la loc.

— Știu, știu, dragul meu, tu ești un om bun, eu știu asta. Acum trebuie să stai liniștit. Engelhardt zicea să nu te obosești și să nu te enervezi. Fii cuminte și ascultă-mă, lasă povestea cu SPICI, are cine să vadă de ea. Dacă știam că are să te preocupe atît de mult, nu ți-aș fi spus nimic, vrei să-mi pară rău că am vorbit despre asta ? Hai, încearcă să aținești puțin, îți va face bine.

Bolnavul închise ochii ascultător, se întoarse pe o parte, căutîndu-și o poziție mai bună, și în scurt timp adormi.

Ana strînse farfuriile, adună firimiturile în căușul palmei și le aruncă în gura de evacuare. Începuse o nouă zi. Acum își dădea seama că nu făcuse bine povestindu-i despre SPICI, se lăsase amăgită de starea lui mulțumitoare din ultimile zile.

Patul improvizat se transformă în fotoliul cunoscut. Nu-i rămînea decît să se așeze în el și să ia cartea, să croșeteze sau să urmărească o casetă video. Pe cele cinci, șase pe care le avea în cușetă le învățase pe de rost, le-ar fi putut povesti și în sens invers, de la sfîrșit spre început, dacă ar fi fost nevoie. Se mira și ea de ce nu le schimbase, că doar în videoteca navei erau destule. Dintre cele trei posibilități, Ana alese cartea ; poate nu fusese vorba de o opțiune propriu-zisă, cine știe dacă nu cumva lucrurile se deciseseră altfel, în chip mecanic, nu este exclus ca mișcarea mîinii întinzîndu-se spre carte să fi fost mai puternic imprimată pe scoarță decît oricare alt gest. Poate ar fi trebuit o oarecare voință din partea Anei ca lucrurile să se fi petrecut altfel, dar cînd era vorba de persoana ei, Ana lăsa ca totul să meargă oarecum la voia întîmplării. Devenise neglijentă cu ea însăși după plecare. În realitate, se produsese un transfer ciudat, ceea

ce pierduse într-o parte, cîștigase în alta. Atenția și grija ei se revărsau spre ceilalți, asemeni unui lac umflat de furtună, ale cărui ape cresc treptat într-o direcție, cîștigînd noi teritorii.

Apariția neașteptată a lui Theta întrerupse lectura Anei.

— Doarme ?... Bine, e bine și așa, am nevoie de ajutorul tău. Noi, cei din corpul C, sîntem hotărîți să ne desprindem, riscul nu va fi prea mare, s-a găsit o metodă de anihilare a lui SPICI, se pune acum în aplicare.

— La ce bun separarea asta făcută cu forța ?

— Acum nu e timp de explicații, trebuie acționat rapid, el te-ar lămuri mai bine, și arătă spre bolnav. Trebuie să vină cu noi, îl vom duce imediat. Avem nevoie de el, te rog să-l pregătești. Desprinderea se va produce foarte curînd. Îl vom transporta pe o targă cu rotile. Mă întorc imediat, fii atentă să nu faci vreo prostie, nu e de joacă. Lui i-ar părea rău să nu vină cu noi... Mă întorc în cîteva minute !

Ana nu se dezmetici bine după plecarea precipitată a lui Theta, nici nu se mișcase din loc, cînd în ușa cușetei apăru Ofițerul II. Văzînd că bolnavul doarme, duse degetul la gură, se apropie de Ana și-i vorbi în șoaptă.

— S-a aflat că unii dintre noi plănuiesc desprinderea corpului C, încălcînd astfel o decizie a Consiliului Navelor. N-are rost să discutăm acum motivele pentru care ne-am opus unei asemenea acțiuni, dar te asigur că ele sînt bine întemeiate. Mai știu că vor să-l ia și pe el, deși este grav bolnav. Să-l tîrăști într-o asemenea aventură, în situația în care se află, mi se pare un act irresponsabil. Bineînțeles, lucrul acesta nu se va întîmpla, de aceasta am avut eu grijă. Dacă rămîneți în cușetă, nu vi se va întîmpla nimic, dar dacă încercați să ieșiți, eu nu-mi iau nici o răspundere. Afară, pe culoar, stau doi navigatori. Au consemn să nu lase pe nimeni nici să intre, nici să iasă. Vă sfătuiesc să nu vă jucați cu focul !

Ana nu apucă să spună vreun cuvînt, că Ofițerul II plecă, de altfel ce ar fi putut spune ? Bine, cel puțin, că el doarme și este scutit de toată această agitație. Constată cu uimire că genunchii îi tremură ușor. Încercă să-i

opreacă așezînd palmele pe ei, dar asta nu fu de mare ajutor. Dacă Theta se întoarce însoțit, vor fi doi contra doi. Ce-o să se întîmple ? Sistemul de pedepsire va intra în funcțiune ? Nu putea face nimic, doar să aștepte ca timpul să treacă, iar ce va trebui să se petreacă, să se petreacă. Și asta suporta cel mai greu. Genunchii continuau să-i tremure sub palme ca niște biete animale speriate.

Prin ușa destul de subțire a cușetei răzbăteau de afară glasurile scăzute ale celor doi navigatori. Erau acolo. Ofițerul II o prevenise doar. Era atît de speriată încît nu prindea înțelesul cuvintelor, auzea numai un murmur ce se întrerupea din cînd în cînd.

Privi spre bolnav. Desigur, el avea un rol important în povestea asta, dar nu-și putea imagina care anume și de ce fusese nevoie să se amestece sau să fie amestecat de alții. Acum era sigură, ar fi putut să și jure, că boala lui i se trăgea numai de aici, poate că la început nu știuse de SPICI. Cu ea nu vorbise niciodată despre dispersarea navelor, nu-și amintea nici să fi făcut vreo aluzie si, în general, nu lăsase să se vadă că l-ar interesa asemenea probleme, cel puțin asta fusese impresia ei, și, iată, acum i se dezvăluia o cu totul altă față. Ei nu-i spusese nimic. nimic... În starea aceea de încordare, mai avu puterea să se mîhnească. De ce nu-i spusese nimic ? Și ea, care crezuse, care avusese iluzia...

Vocile de afară încetară, lăsînd loc unui sunet metalic care se apropia, dar imediat încetă și acesta. Probabil că a venit Theta cu targa, gîndi Ana. Degetele i se încleștară pe genunchi și-și ținu răsuflarea pînă simți că se înăbușă. De afară nu veni nici un semn, apoi auzi foarte limpede un glas, presupuse că este al unuia dintre navigatori :

— Sîntem deosebit de încîntați să vă vedem și dorim să vă asigurăm de prietenia noastră. Ne-am bucura în chip cu totul particular dacă ați avea bunăvoința să luați cunoștință de faptul că misiunea noastră este de a ruga și de a sfătui, totodată, în modul cel mai insistent cu putință pe toți cei care ar dori să intre ori să iasă din această cușetă să nu o facă. Țin să precizez cît mai explicit că rugămintea vine chiar din partea Consiliului Navelor, iar dacă nu ne-am teme că am putea fi greșit

înțeleși, am fi spus că este vorba chiar de un ordin strict. Este cineva atît de puțin prieten încît să nu țină seama de cele spuse mai înainte ?

— Bucuria de a vă revedea nu este mai mică nici pentru noi, răspunse Theta. Am aflat cu o anumită surprindere și, de ce să nu o recunoaștem, cu o anumită neliniște lucrurile pe care ați avut deosebita amabilitate de a ni le comunica într-un mod atît de plăcut auzului. Sperăm să ne îngăduiți a vă informa că doctorul Engelhardt ne-a trimis spre a transporta bolnavul în altă cușetă sanitară, deoarece starea sănătății sale o cere de urgență. Există oare cineva, printre foarte bunii noștri colegi de zbor, care să se opună, chiar și din întîmplare, unei măsuri ce vizează nici mai mult nici mai puțin decît bunurile cele mai de preț ale omului, sănătatea și viața ?

— Ne face plăcere să vă putem aduce la cunoștință, cît mai amical cu putință, că membrii Consiliului Navelor au luat în considerare toate datele problemei și au ajuns la concluzia, de altfel evidentă, că tocmai o deplasare a bolnavului în aceste momente ar contribui neîndoios la agravarea stării sale. Ținem să mărturisim respectul cel mai profund pe care-l nutrim de multă vreme față de știința și de calitățile profesionale cu totul remarcabile ale doctorului Engelhardt și tocmai de aceea am dori să facem totul ca dumnealui să nu cadă într-o eroare. Sper că dumneavoastră nu veți ezita să ne acordați un prețios ajutor în acest sens !

— Gîndurile dumneavoastră sînt cu adevărat nobile, vă fac cinste, iar pe noi ne umplu de o sinceră și curată admirație. Ana își dădu seama că Theta pornise și se apropia de ușa cușetei în timp ce continua să vorbească ; va ști să anihileze acțiunea lui SPICI și apoi să treacă de cei doi ? Nu ar fi loial din partea noastră, nu am proceda cavalerește, dacă nu am încerca să vă arătăm în modul cel mai respectuos că pozițiile Consiliului și a doctorului Engelhardt, ambele urmărind în ultimă instanță același lucru, grija neostenită pentru sănătatea bolnavului, ar putea fi reunite în modul cel mai armonios cu putință. Într-adevăr, ele se întîlnesc într-un punct și anume, ambele sînt doar simple păreri, simple presupu-

neri, pentru că numai faptele constituie adevăratul rezervor de certitudini. Ne referim la certitudinile empirice și nu la cele logice, acestea din urmă neintrînd în discuția noastră, după cum, desigur, ați avut bunăvoința să vă dați seama. De aceea, animați de cele mai înalte sentimente, v-am propune să procedăm la o încercare edificatoare : de comun acord cu dumneavoastră, punem bolnavul pe targă și dacă observăm pe drum cel mai mic semn că starea sa ar avea de suferit, îl ducem cu cea mai mare grijă înapoi. Nu credeți că este de datoria noastră să întreprindem această nevinovată probă ?

Theta ajunsese acum în dreptul ușii. Ana asculta încordată la maximum. Aștepta. Dar răspunsul navigatorilor nu venea, nu se auzea nici un zgomot. Se instalase o liniște deplină. SPICI va intra în acțiune ? Cum se va manifesta de data asta ? La un moment dat se auziră cîteva gemete scurte și apoi aceeași liniște opacă. Pe urmă, niște icnete, nu-și putea da seama dacă erau navigatorii ori Theta, și din nou nimic. Ana nu știa de cît timp stătea așa, dar simțea că nu va mai rezista mult, era la capătul puterilor. Afară, în fața ușii, trebuiau să fie patru oameni. Ce făceau acolo, de ce nu se mai distingea nici cel mai mic zgomot, doar își lipise urechea de metalul subțire ? Nici o răsuflare, nici măcar pași. Trebuia să afle, trebuia să afle cu orice preț, să vadă și să se convingă cu proprii ei ochi, ce se întîmpla acolo ! Întredeschise ușa și, pe măsură ce coridorul i se dezvăluia tot mai mult, privirea ei căuta nedumerită. Oamenii dispăruseră, nu era nimeni, doar ceva mai încolo rămăsese targa, singurul semn palpabil al trecerii lor. Ana deschise ușa de tot, apoi se întoarse, se convinse că bolnavul continua să doarmă, și porni pe culoar, în căutarea unui răspuns. Ajunse lîngă targă, o atinse în trecere și dispăru după primul colț.

* * * * * * * * * * * * * * *

E dimineață ? E seară ? Ceasul îmi arată ora 11, deci e zi, e aproape de prînz. Am o poftă de somn în ultima vreme !... Ana nu este, am rămas singur. Bine că se mai

plimbă și ea, mă și mir că nu i s-a urît să tot stea lîngă mine. Unde spunea că se duce ?... uite că nu-mi aduc aminte... a, parcă zicea ceva de Theta, că trebuie să vină... a, nu, asta s-a întîmplat ieri după-masă, acum îmi amintesc, sigur că da, asta a fost ieri, e limpede, pe urmă a venit Theta, iar după el a trecut Ofițerul II, care mi-a adus o smochină frumos ambalată... o smochină, o smochină, știu, mi-a plăcut foarte mult, dar nu-mi amintesc deloc de gustul ei, ce bizar, cum de nu-mi pot aminti un lucru atît de simplu, doar am mestecat-o îndelung... cred că e numai din cauza febrei, iar am temperatură, unde e Ana să-mi dea medicamentele ? Singur nu îndrăznesc să le iau, mă tem să nu le încurc... îmi simt din nou brațele și picioarele scuturate de frisoane, o, lume nesfîrșită, cît o să mai dureze povestea asta ! Să-mi iau temperatura, dar la ce folos ? Mai bine stau și o aștept pe Ana, ce m-aș fi făcut fără ea ? Chinga e aici, aproape, la nevoie să mă prind de ea, n-am să-i spun Anei că mi-a slăbit memoria și nu-mi pot aminti de gustul unei smochine, de ce să o supăr ? Dinții au început să-mi clănțăne în gură, ce bine că este chinga aici, îmi dă siguranță, Ana n-o să întîrzie mult, va veni în curînd și atunci va fi bine. ...trebuie să am încredere în ea, trebuie să am încredere în mine. ...O, lume nesfîrșită, dar în cușeta asta s-a făcut chiar frig, respirația mea se transformă în rotocoale de abur trecătoare, nu e nici o îndoială, simt aerul rece plimbîndu-mi-se pe față, vîrful nasului mi-a amorțit, îmi frec mîinile, îmi mișc picioarele, doar-doar m-oi încălzi, degeaba... Cum poate fi atît de frig, ce se întîmplă, există doar o supraveghere automată a temperaturilor, de ce nu se dă alarma ? Să fie din cauza lui SPICI ? De-aș putea să umblu, de-aș putea interveni ! Undeva s-a greșit.... Dacă mai stau fără să fac nimic, voi îngheța. În fiecare cușetă trebuie să existe cîte două costume spațiale, stocul de siguranță, pentru orice eventualitate. Sper să fie și aici, n-aș vrea să am vreo surpriză, n-am verificat pînă acum, prudența mea s-a cheltuit în altă parte... Deschid ușa dulapului, cîteodată am și noroc, costumele se află la locul lor, sînt încă sigilate, deci nu s-a umblat la ele... Cît de neîndemînatic mă do-

vedesc, parcă n-aș mai fi intrat niciodată în așa ceva. de vină-i și boala, și frigul ăsta care aproape că m-a anchilozat... În sfîrșit, viziera s-a închis și pornesc sistemul termic, căldura vine nesperat de repede, reconfortantă, binemeritată după efort... Mă întind epuizat în pat și aștept... ce aștept ? În exterior temperatura a ajuns la 0°C. Cînd va veni Ana, am să-i spun cît de mult am așteptat-o...

cpsf.info

Marcel Luca :

LACUL PĂSĂRII WANDOO

Cu puțin înainte de ivirea zorilor, forfota din interiorul bazei aeriene de la Ohopoho păru să se diminueze. Autocisternele lungi, fantomatice în culorile lor de camuflaj, se desprindeau una cîte una de prizele de alimentare ale elicopterelor de asalt și transport și, purtate de diesel-urile ce bîzîiau surd, coborau pe rampele adăposturilor subterane.

În aerul rece pluteau aromele dulcege ale mlaștinilor aflate spre sud, în valea Stanley, pe care oamenii adunați pe platoul de apel de lîngă pista numărul doi le combăteau îngrețoșați aspirînd fumul aspru al țigărilor. Exclamații și înjurături rostite în mai multe limbi erau înăbușite de tropăitul bocancilor grei.

Măturînd cu farurile ierburile cenușii, incerte, o mașină de teren se apropia dinspre capătul benzii betonate. Se auziră niște comenzi scurte, la care, ridicîndu-și armele de pe jos și potrvindu-și cu iuțeală accesoriile echipamentului, cei trei sute de bărbați încremeniră în cele din urmă în rînduri verzui, compacte.

Jeep-ul frînă brusc și parcă lansat de forța inerțială a smuciturii, *Hiena*, teribilul colonel Schröder, sări peste portieră cu o ușurință de necrezut pentru un individ atît de solid și îndesat.

Aproape concomitent cu urletul sacadat al maiorului Layton, care ordona prezentarea onorului la comandant, colonelul chemă ofițerii și subofițerii la el, pentru a preciza detaliile de ultimă oră ale misiunii.

MacGregor, pilotul celui de-al treilea elicopter de desant, privea distrat prin plafonul transparent al carlingei

sclipitoarele constelații ale cerului austral. Își plecă ochii spre dreapta : copilotul său, Ludwig, studia concentrat orarul de zbor și frunzărea cu nervozitate hărțile de navigație.

— Ei, ce spui de ideea boss-ului ? rosti în cele din urmă MacGregor, în engleză. Cînd o fi să-l cureță în sfîrșit vreun glonț comunist, o să se grăbească singur spre Iad, cu gîndul să-l fenteze pe Lucifer și să-i ia locul ! He, he, he ! rise el încîntat de propria-i glumă.

— De ce rîzi ? tresări copilotul. Avea o față de adolescent, prelungă, cu ochi albaștri în care tălăzuiau undele întunecate ale unor tainice neliniști.

— He, he ! Mi-l imaginam pe Schröeder-*Hiena* conducînd iadul în urma unui puci militar !... Și-apoi... Ha, ha !... Și-apoi declarînd Raiul spațiul său vital !

Celălalt se enervă :

— Ia ascultă ! Ai ceva cu noi, germanii, ca națiune ? Ce-i tot dai cu spațiul vital ? !...

— Hai, nu fi copil ! Doar știi că n-am prejudecăți din astea, zise scoțianul împăciuitor. Că la o adică, pentru o primă de periculozitate extremă, plătită în dolari și nu în ranzi sud-africani, depusă corect în Elveția, mă și văd lovind primul cu o bazooka în poarta Sfîntului Petru... Meditam doar la ideea asta, care e în exclusivitate a *Hienei*, de a arunca în aer barajul natural dintre lacul Wandoo și valea aceea ocrotită de junglă unde e dispersată tabăra coloraților.. Dar ce ai ? ! Parcă ți-ar părea rău că după șase raiduri fără rezultat îi băgăm în sfîrșit la apă, și încă la propriu...

— Nu !... Nu mă gîndeam la asta, răspunse copilotul, fluturîndu-și o mînă a nepăsare. Mi-am amintit însă de o veche legendă angoleză referitoare la acest lac Wandoo...

— Se trezește în tine Herr Doktor Ludwig Repka, universitarul de la Heidelberg ! exclamă oarecum iritat MacGregor. Mă rog, care-i povestea ?

Ludwig îi cercetă o clipă, cu dispreț prea puțin ascuns, fața pistruiată de roșcovan rotofei și cam mărginit. Îl știa superstițios și o ocazie ca asta nu trebuia să-i scape :

— Dacă n-aș fi schimbat fără voia mea cariera universitară pentru cinstea de a conduce hirbuita, le-aș fi vorbit poate studenților mei despre cele trei mări state care

existau în sud-vestul Africii prin secolul XV Congo, Lunda și Gola-an-Dango...

— Ei, pe dracu ? ! făcu celălalt neîncrezător. Erau negrii capabili de așa ceva ?

— Mai mult decît atît : aveau o civilizație cu adevărat înfloritoare, iar portughezilor le-a trebuit mai bine de o sută de ani pentru a înfrînge rezistența lor organizată...

— Mda, rezistă ei și-acum, și încă destul de bine ! Ce-i însă cu legenda aia ?

Ludwig Repka strivi cu dosul palmei un țînțar uriaș care zumzăia înnebunit deasupra cadranului fosforescent al busolei giro-magnetice.

— Zona în centrul căreia se află lacul și valea Wandoo este o regiune subecuatorială, împădurită, o cetate naturală inexpugnabilă. Cu toate acestea, ambițioși, portughezii se străduiau neîncetat să pătrundă pînă acolo, dar toate expedițiile piereau aproape fără urmă.

— Chiar așa ?

— Legenda, care e foarte răspîndită printre angolezi, susține că atunci cînd unitățile portugheze ajungeau, epuizate, în preajma lacului, din el se ridica o mare pasăre albă care le nimicea fără cruțare...

— Eh, povești ! Cine dracu mai crede în pasărea Rok, cea cu dinții de oțel ? se hlizi fără prea multă convingere MacGregor.

— Adevărul e că uneori mai scăpa cu viață cîte un militar, sau cîte un călugăr, dar erau atît de zdruncinați la minte, încît relatările lor erau socotite ca manifestarea unei boli psihice specifice acelor locuri. Cu toții susțineau că văzuseră pasărea înălțîndu-se, iar în fața slavei ei, spadele și lăncile, platoșele și muschetele se prefăceau în pulbere fumegîndă...

MacGregor asculta fascinat, cu pleoapa ochiului stîng umflată, zbătîndu-se ușor.

— Mai știi de ce vrăjitorii sînt în stare negrii ăștia ? ! Uite, îmi povestea un tip cam trăsnit, într-un bar din Windhoek...

Brusc, apelul controlorului de zbor îi readuse în prezent. Și-au acoperit dintr-o mișcare urechile cu monstruoasele căști antifon, degetele, abile, apăsau butoane, conectau circuite, declanșau sclipirea măruntă și colorată a lu-

miniţelor de control, rosteau cu voce metalică în interfoane cifre şi cuvinte magice ce trezeau la viaţă uneltele lor de război.

MacGregor, pilotul celui de-al treilea elicopter de desant, porni motoarele, apoi se aplecă spre stînga, pentru a privi şirul lung de oameni care, cu spatele încovoiat, asurziţi de zgomot şi înfioraţi de aerul rece dizlocat de palele dublelor elice de sustentaţie, urcau anonimi, unul cîte unul, în pîntecul vibrînd al aparatului.

*

Încadraţi riguros în formaţie, MacGregor şi Ludwig Repka se aflau la mai puţin de cinci kilometri de obiectiv, cînd observară simultan apariţia la cîteva grade mai spre vest a şase bireactoare Buccaneer MK 50 desfăşurate pentru atac.

— Începe dansul ! rosti rînjind MacGregor, cu ochii la cele şaisprezece bombe de cîte patru sute cincizeci de kilograme, pe care fiecare avion le purta acroşate sub aripi.

Lacul Wandoo sclipea ca o bijuterie verzuie, înconjurat de masa vegetală informă a junglei. În numai cîteva secunde însă, latura sa dinspre nord-est părea un vulcan în erupţie.

Caruselul înfricoşător al morţii înaripate dură mai puţin de trei minute. Gata de intervenţie, în situaţia existenţei unui punct de foc al inamicului, unităţile de desant executau perfect sincronizate elipse prelungi la o sută de metri înălţime. În preajma lor, ca nişte cîini de pază, patru dintre teribilele elicoptere de asalt *Cobra* vegheau şi ele gata pentru intervenţie.

„Acţiunea a reuşit !" transmise prin radio, în afrikaans, vocea hîrîită a colonelului Schröeder. „Executaţi operaţiunea *Sisal* !"

Urma cercetarea văii inundate şi nimicirea supravieţuitorilor.

Unul cîte unul, conform unui grafic riguros, aparatele luau cap compas spre nord-est. Jos, valurile de fum violaceu, de praf şi mîl dezintegrat în fracţiuni microscopice, care acopereau ca un giulgiu lucios rănit al apei, începură să se destrame.

Involburate, apele se năpusteau spre poarta deschisă de eurînd, tot mai largă sub forța năpraznică a viiturii.

Din cel de-al treilea elicopter de desant, ce patrula singur acum în latura sudică a lacului, MacGregor și Ludwig Repka priveau prin lentilele cu filtre speciale ale ochelarilor lor de zbor fundul mîlos, împestrițat de verdele murdar al vegetației de baltă.

Ca un trăsnet din senin, glasul *Hienei* plezni în membranele căștilor :

— Mein Gott ! Ce-o fi asta ? Numai rușii... Natürlich ! Numai rușii...

— Ce spune ? întrebă peste umăr MacGregor.

Abia atunci realiză copilotul că Schröeder vorbise în germană, renunțînd pentru prima dată, din cîte știa el, la afrikaans, limba patriei sale de adopțiune.

— Dracu' știe despre ce ruși bolborosește, îi răspunse derutat scoțianului.

Aproape imediat, glasul dintotdeauna al *Hienei* reveni tunător în căști :

— Apel general ! Operațiunea *Sisal* se suspendă și toate unitățile se regrupează deasupra fostului baraj natural ! Misiune : neutralizarea unei baze imense de rachete, cel mai probabil instalată de sovietici. Consemnul de suspendare a acțiunii în curs : *Cuende !* Apel general...

Virînd strîns, MacGregor se îndreptă spre centrul fostului lac Wandoo și acolo zăriră înălțîndu-se grațios profilul neîndoielnic al unei rachete de un alb strălucitor, cu baza celor trei planuri de direcție acoperită încă parțial de apă învolburată. Spre vest, într-un elicopter de asalt, suspendat la vreo două sute de metri înălțime, colonelul Schröeder îi aștepta. Ludwig comandă deschiderea panourilor laterale blindate și aproape imediat aparatul trepidă în ritmul mitralierei grele mînuite de soldații din pîntecul său. După cîteva secunde, din lansatoarele laterale ale *Cobrei* porniră simultan două rachete aer-sol, marcîndu-și culoarul de trecere cu jeturi turbionare de fum alburiu.

Din momentul acela, copilotul avu impresia că timpul se dilată. Întîi văzu cum fuzeele argintii își încetinesc parcă zborul, întîmpinate din vîrful rachetei atacate de un lung șir de globuri străvezii, ce străluceau în soare aidoma baloanelor de săpun cu care se jucase în copilărie. Apoi

zveltele bombe zburătoare se făcuseră nevăzute, acolo, la jumătatea drumul lor, pînă unde vîrstaseră văzduhul cu prelungite cozi de cometă.

— E pasărea Wandoo ! E pasărea ta răzbunătoare ! urlă MacGregor şi mîinile sale se crispau pe manşă. Dar Ludwig nu-i răspunse, căci clipa cea lungă nu se terminase : din vîrful sidefiu al păsării nefaste porniseră pe un fir nevăzut alte şiruri de bule străvezii, tot mai mari şi mai transparente pe măsură ce înaintau, stopînd în înaltul cerului aparatul de zbor al *Hienei*. Şi cei doi văzură din nou cu groază cum şi acesta se dezagregă, cum din punctul acela de impact se desprind şi cad în poziţii nefireşti patru trupuri omeneşti şi alveola sclipitoare a carlingii.

În acel moment, sosi şi peste ei duhul globular al păsării lacului Wandoo. Cu uluire, dar şi cu ciudată detaşare, Ludwig simţi întîi cum puntea de metal ce-i lega dantura se pulverizează în particule fine ca de nisip marin, după care văzu cum structura metalică a carcasei aparatului se destramă, simţind în acelaşi timp cum alunecă în gol.

Înălţimea mică de zece-cincisprezece metri îi salvase pe cei mai mulţi dintre oamenii aflaţi la bordul elicopterului de desant şi totuşi, la malul lacului ajunseră numai ei doi. MacGregor şi Ludwig Repka, după o luptă disperată de a străbate prin capcanele fundului mlăştinos, ascuns într-un strat de apă în care vegetaţia punea bariere de netrecut. Ceilalţi se înecaseră probabil alunecînd în depresiuni ascunse sau epuizaţi de flămîndele lipitori ce colcăiau în mîlul răvăşit de viitură.

Stăteau amîndoi culcaţi pe spate pe povîrnişul malului înalt, la cîţiva paşi numai de răsuflarea umedă a pădurii veşnic verzi. În cele din urmă, după ce lansă cu glas răguşit un lung pomelnic de înjurături în limba clanului său, MacGregor se sculă în picioare şi, aplecîndu-se, scutură destul de puternic umărul copilotului.

— Să plecăm, Ludwig... Tîrfa aia de Pasăre Rok ne mai poate face vreo figură... S-o ştergem dracului !

Trezit din letargie, Ludwig se sculă în capul oaselor. Se priviră cu spaimă, fiecare dintre ei fiind oglinda fidelă a celuilalt. Din echipament rămăsese o mînă de zdrenţe acoperite de o crustă parţial uscată, de mîl pestilenţial şi alge gelatinoase. Bocancii nu mai aveau cataramе sau [illegible]

poane metalice și era o minune că nu-i pierduseră din p
cioare. Brațele, pieptul, pulpele mai ales, erau pline de u
mele vineții însîngerate, lăsate de ventuzele lipitorilo

— Să-i dăm bătaie ! rosti în cele din urmă Ludwig întorcîndu-se ca un automat și pornind primul, clătinîndu-se, spre zidul vertical al junglei.

Abia făcură cîțiva pași și o vibrație neobișnuită a aerului îi opri în loc. Întorcînd capetele și ridicînd ochii, văzură înălțîndu-se încet marea pasăre albă a lacului Wandoo.

Nici flăcări, nici aburi fierbinți, nici urlet de motoare reactive în forțaj, ci doar o insolită structură geometrică suspendată în tării. Se oprise la nu prea mare înălțime și cei doi priveau cu uluire cum albul său perlat începe să pilpiie parcă intermitent, topindu-se tot mai mult în transparență. Un țiuit ciudat, de înaltă frecvență, începu să le chinuie timpanele și o amețeală ușoară îi pătrundea, insinuantă.

În cele din urmă, cu o ultimă revenire în spectrul vizibil, pasărea lacului Wandoo dispăru cu desăvîrșire.

*

Pentru cei doi bărbați, zilele și nopțile ce urmară își pierdură șirul firesc. Se tîrau ca două fiare rănite, înfometați și însîngerați, prin pădurea nesfîrșită, coborînd mereu spre sud, pîndind noaptea la marginea satelor înșirate de-a lungul riurilor pentru a fura orice putea astîmpăra cît de cît foamea. Pătrunzînd în savană, pășeau împleticit pe solul pietros, printre tufărișurile spinoase ce le vezicau epiderma chinuită, ocolind cu teamă craalurile înconjurate cu palisade înalte ale negrilor bantu, apoi, mai mult tîrîndu-se, ajunseră în nordul deșertului Namib.

Și cînd într-o dimineață se treziră înfrigurați, după ce linseseră roua condensată pe cuticula ciudatei plante *Welwitschia mirabilis*, în ceața care se destrăma încet, văzură la numai cîțiva metri depărtare fișiile paralele de beton ale unei imposibile autostrăzi.

Se repeziră și, în genunchi, pipăiau neîncrezători cu palmele. MacGregor ridică ochii spre tovarășul său :

— Damned ! Cum e posibil ? Unde sîntem ? !..

Ludwig nu răspunse. Cunoștea zona din survolările aeriene, avea întipărită în memorie, ca și celălalt de altfel, imaginea hărților pe care le foloseau zi de zi. Nu se rătăciseră, și totuși, șoseaua asta nu putea să existe în lungul deșertului Namib...

Amîndoi zăriră deodată un vehicul strălucitor ce se apropia cu repeziciune.

— Un automobil ! răcni Ludwig sărind în picioare și fluturîndu-și mîinile deasupra capului.

O mașină curioasă opri silențios în fața lor, o portieră transparentă se deschise și un negru tînăr, zvelt, coborî privindu-i cu nesfîrșită uimire :

Ce-i cu voi ? ! De unde veniți ? întrebă el într-o afrikaans cu accente surprinzătoare.

Se apropiară de el, iar MacGregor ceru cu voce gîfîită :

— Apă ! Dă-ne puțină apă...

Băiatul se repezi spre interiorul mașinii și reveni cu patru recipiente cu conținut portocaliu. Băură. Limonada tortifiantă le dădu puteri sporite.

— Hei, negrule, ne duci și pe noi ?

— Unde ? șopti tînărul cercetînd cu teamă înfățișarea celor două arătări în zdrențe, cu bărbi și plete încîlcite din care se zăreau doar ochii sălbatici, injectați de suferință.

— Spre cel mai apropiat post de poliție sau spre cea mai la îndemînă bază militară...

Tînărul se urcă la locul său și, acționînd un mecanism, basculă vertical portierele din spate. Cei doi bărbați se instalară șovăitori în fotoliile ce le îmbrățișară elastic trupurile obosite, capota se etanșeiză și vehiculul demară lin.

Bordul neobișnuit, absența volanului îi intriga tot mai mult pe foștii piloți de elicopter, iar tînărul negru, în cămașa sa albă cu mîneci scurte, părea din cale afară de firav, așa cum stătea pe locul său din față. Își cerceta pasagerii cu coada ochiului și în cele din urmă, ezitînd, făcu un contact pe pupitrul de comandă și rosti repezit vreo două fraze în dialectul bantu. Un monitor de bord prinse viață redînd imaginea unui bărbat de culoare, purtînd un chipiu înalt și un bluzon cu epoleți nedesluși, care răspunse pe un ton relaxat cîteva cuvinte.

Mai multe clipe după convorbire, perplecși, cei doi încercară să înțeleagă ce se petrece, după care MacGregor mormăi în barbă :

— Cu cine ai vorbit, băiete ?

— Cu poliția rutieră...

— O. K.

După mai puțin de un sfert de ceas, văzură venindu-le în întîmpinare la mică înălțime un aparat de zbor ce aducea cu o uriașă broască țestoasă. Tînărul își opri mașina cu un puternic oftat de ușurare în fața aerodinei care bloca acum șoseaua. Trei negri înalți, în uniforme ușoare, cafenii, se apropiară cu pas elastic. Ludwig și MacGregor coborîră greoi și cu inimile strînse.

— Cine sînteți ? întrebă unul dintre polițiști, care părea să fie șeful celorlalți, privindu-l insistent pe scoțianul ce bolborosea niște înjurături în barba-i roșcovană, încîlcită și murdară.

Tovarășul acestuia se simți obligat să răspundă :

— Sîntem piloți din forța specială aeropurtată a colonelului Schröeder, unitatea 21, cu baza la Groot Fontein...

— ...Și dorim să fim cît mai rapid transportați la cea mai apropiată bază aeriană, completă pilotul cu glas obosit, încercînd să descifreze semnificația treselor necunoscute de pe epoleții bărbatului din fața lui.

— Bine, desigur..., mormăi acesta privindu-l îngîndurat Eu sînt locotenentul de poliție N'dola. Veți veni cu noi...

La bordul celui mai ciudat aparat de zbor din cîte văzuseră pînă atunci, Ludwig și MacGregor căzură într-o toropeală abulică. La un moment dat, locotenentul îl scuturâ de braț pe cel dintîi și-l întrebă parcă cu indiferență :

— Veniți din misiunea Wandoo ?

— Da, da ! se grăbi acesta să răspundă. Ne tîrîm de cîteva luni... A fost un dezastru acolo... Un dezastru inimaginabil !

— Ooo ! Pasărea..., șuieră și MacGregor cu ochii încețoșați de o spaimă fără nume.

Aterizară pe un teren gazonat din fața unui șir de pavilioane mici, cochete, înconjurate de un brîu vegetal care, așa cum desluși Ludwig cu ochi de profesionist în t[illegible]pul

manevrelor de aterizare, era înconjurat la rîndul lui de un gard și de posturi de pază.

Coborîră cu toții și se îndreptară în grup spre singura clădire cu două nivele. La cîțiva pași de ușă, Ludwig Repka se opri și, întorcîndu-se spre locotenentul N'dola, spuse cu tulburare în glas :

— Domnule, cred că am ghicit... Cîți ani au trecut de cînd ne-am executat misiunea ?

Locotenentul ezită o clipă, apoi se hotărî :

— Optzeci și doi de ani ! Iar Namibia e independentă încă din secolul trecut. Vă veți obișnui cu gîndul... Și pentru noi e inexplicabil ce s-a întîmplat cu dumneavoastră... În ultimii patru ani am reperat nouăsprezece cazuri.

— Optzeci și doi ! Doamne-Dumnezeule, cum se poate una ca asta ? ! se lamentă Ludwig, în timp ce MacGregor, lovind cu pumnul său păros în canatul ușii de care își sprijinise fruntea, striga cu voce gîtuită :

— Asta-i răzbunarea păsării Wandoo ! Răzbunarea Păsării Rok a coloraților !...

— Gura, șoldat ! se auzi atunci glasul tunător al *Hienei*.

Cei doi înlemniră. În cadrul ușii stătea chiar temutul colonel Schröeder.

— Gura ! repetă el, apoi duse conspirativ degetul la buze : Șșșșt ! E o mistificare comunistă aici ! E mîna rușilor, le mai spuse el în șoaptă, clipind semnificativ din ochiul drept, după care se repezi printre cei doi piloți, ocolì cu dexteritate grupul polițiștilor și cu mîinile larg desfăcute începu să alerge peste gazonul verde, imitînd uruitul motoarelor de avion, păcănitul elicopterelor și răpăitul rafalelor de mitralieră.

cpsf.info

Victor Martin :

ÎNTÎMPLARE OBIȘNUITĂ PE NEOBIȘNUITA PLANETĂ AGIDIA

Această povestire va încînta bătrînețea multor copii.

I

Robotul ridică privirea dintre hîrțoage și privi cu interes agidianul aflat în fața biroului. După ce își rostogoli de cîteva ori ochii în concavități, îi ațintì asupra sferei cu suprafața zgrunțuroasă aflată între degetele celor trei mîini.

Pe o bandă rulantă fu adusă o plăcuță de identificare. Agidianul se supuse protocolului știut, apoi se așeză în vechea poziție așteptînd. Privi pe fereastră peste umărul robotului, care trecea cîteva date într-un registru, și văzu că afară începuse deja pacea. El venise strecurîndu-se prin cele mai ascunse locuri pentru a nu fi prins de vîrtejul luptei care, cu numai cîteva ore în urmă, era în toi.

Lumina ieșea, rece, din sol. Asalii, agidienii și bigunii începuseră jocurile păcii a treia din cataclismul 4. Asalii și bigunii, legați printr-o prietenie abstractă, strigau la agidieni făcîndu-i sălbatici. „Cum pot niște ființe raționale să trăiască în rezervații ca acelea ale voastre, fără a fi obligați să o facă ? Orașele voastre sînt fără sens, sînt rodul gîndirii cine știe cărui conducător nebun", le strigau. „Căutați sensul în faptele noastre !" răspundeau agidienii. „Care sens, care fapte ?" nu se lăsau ceilalți. „Cînd noi trăim în cîmp liber, voi vă claustrați în cutii uriașe, concepeți arme noi, vă studiați unii pe alții, vă spintecați și schimbați organele, discutați și alergați fără noimă iscînd o tevatură de nedescris. Priviți fascinați cerul ascultînd niște sunete pe care le-ar putea emite oricare dintre noi dacă nu ar fi cu mintea întreagă. Și sunetele astea te învăluie, dacă n-ai vreun fel de protecție, din toate părțile, ca o ploaie de lumină de diamant, arzătoare...". Așa s-a convenit cu De-

parlamentul roboților stăpînitori", răspundeau agidienii. Dacă se convenea ca muzica să se ridice în aer, să zboare, convenția era convenție : zbura și gata...

Agidianul privi cu coada ochiului spre robotul care își făcea de lucru printre hîrtii, apoi, înțelegînd că mai are de așteptat, privi din nou afară.

„Încercările voastre de a opri cu pietre ploaia de sunete venită de sus au fost de fiecare dată sortite eșecului", striga un agidian către un grup de biguni. „Încercați tot timpul să ne puneți bețe în roate și, dacă ați putea, ne-ați distruge. Asalii susțin că planeta e a lor, voi susțineți că planeta e a voastră... și, uite așa, începe un nou război, cînd granițele de orice fel sînt călcate, cînd orice regulă este înlăturată pe motiv că nu-i a voastră..."

— Numele ? rosti robotul trosnindu-și degetele metalice.

Agidianul tresări și își păroni privirea spre el.

— Scrie totul în fișa rotundă, răspunse. Vreau să termin repede și să plec în timpul păcii.

— Nu mă interesează. Eu îmi fac meseria după instrucțiuni precise și nu permit nimănui să-mi dea sugestii idioate.

Agidianul hotărî să rămînă calm ; numai procedînd astfel putea să ajungă la Robotul suprem.

— Numele meu este Atad, spuse.

Robotul mormăi cîteva cuvinte de neînțeles, apoi se cufundă din nou în marea sa de hîrtoage. Agidianul, nervos, mai repetă de cîteva ori numele, dar celălalt se foia imperturbabil în fotoliul său, cufundat în lectură.

Privi scaunele de lîngă perete, dar nu ceru permisiunea să se așeze. Cunoștea faptul că mulți agidieni părăsiseră clădirea rostogoliți pe scări și nu pe patru picioare, cum era normal. Strînse cu putere sfera în mîini și încercă să-și calmeze nervii uitîndu-se pe fereastră la jocul cu pietre al bigunilor. „Și cînd te gîndești că, dintr-o clipă în alta, poate izbucni războiul", își spuse privindu-l pe asalul care se certa în continuare cu grupul de biguni. „Are dreptate", își depănă în continuare firul gîndului, „acum orice primejdie este exclusă, dar curînd granițele se vor muta, fiind favorabile unora sau altora dintre combatanți. Singurul lor punct comun este războiul, război în care nimeni nu iese

învingător, război cu legi făcute pe loc, rod al unui instinct care nu dă greș."

„Ce planetă este aceea pe care nu există război?" spunea un asal așezat împreună cu alți cîțiva sub un arbore luminos mai retras.

Cu auzul foarte bun al speciei sale, Atad le putea urmări discuția, cu toate că nu-i vedea prea bine. Cîțiva aduseseră vorba despre prezența corespondenților de presă de pe alte planete și inoportunitatea prezenței unui robot de la Departament. Altul vorbea despre cruzimea nemaîntîlnită, din ultimele două războaie, a agidienilor, cruzime alimentată de faptul că posedau și pienii umbroși aduși de pe Sfena. „Pienii pot fi confundați cu bigunii, dar sînt jumătate luminoși, jumătate întunecoși, spunea unul. Lasă pe sol o umbră invizibilă de care te poți împiedica dacă nu ești atent. Suiți pe aceste umbre, agidienii devin și ei invizibili putîndu-se mișca de colo-colo fără a fi observați de dușmanii lor. Pienii gîndesc la fel ca orice animal înzestrat cu rațiune, dar gîndurile lor, rar exprimate prin viu grai, sînt complet absurde, ca și modul de organizare a Sfenei, planeta lor, de altfel. Se mișcă pe o mulțime de picioare, mai lungi sau mai scurte, și mănîncă din vata asta luminoasă de la suprafața Agidiei. Mai densă sau mai rarefiată, lumina formează curenți pe care numai ei, pienii, îi pot percepe. Știu asta de la un ziarist din Secțiunea Einzel, vecină cu Sfena." „Nu e treaba voastră, răspundea un altul, pienii au venit aici de bună voie și tot de bună voie s-au oferit să-i ajute pe agidieni în luptă. Îi interesează de ce au făcut-o ; puteau tot atît de bine să ne ajute pe noi... Acum nu are rost să mai discutăm ; e pace și trebuie să ne distrăm că, nu se știe, peste cîteva minute sau ore poate izbucni războiul." „Sau secunde", îi dădeau dreptate cîțiva ridicîndu-se.

Atad privi cum se prind, ca la comandă, într-un dans popular din Cataclismul 2 înălțîndu-și în văzduh capetele de sărbătoare și zîmbi întrebîndu-se la ce naiba i-a înzestrat natura cu a treia pereche de picioare cînd te poți menține pe verticală cu două perechi sau chiar cu una singură, ca roboții. Absența mîinilor nu-i deranja cu nimic, putînd la fel de bine ca și ceilalți să se angajeze în lupte [illegible] la corp, inevitabile în ciclurile de războaie.

Biguinii și agidienii parlamentau zgomotos pe diferite ...me, bătîndu-se cu palmele pe spinare în semn de simpa... , în timp ce asalii, sub lumina puternică a reflectoarelor ...aparatelor de filmat ale corespondenților străini, se le...au ritmic oprindu-se o clipă în loc și rotindu-se în sens ...vers. Cîțiva dintre corespondenți filmau Dealurile solare ...i luau interviuri bigunilor războinici despre bigunii pași... ...ci care trăiau acolo. Mare lucru nu puteau spune nici ...ceștia ; bigunii pașnici nu se aflau în zona Departamentu... ...lui roboților ; departamentul nu avea influență decît în ...ona întunecată a planetei.

„Ființele războinice care trec dincolo, explica un bigun, ...nt aruncate înapoi de puternice furtuni magnetice." În ...unele cărți erau descrise obiceiurile stranii ale bigunilor pașnici, existînd chiar și cîteva documentare filmate despre ...i. Nimeni nu mergea, însă, mai departe cu cercetarea, fiind ...considerați neinteresanți pentru mersul războaielor și, în ...consecință, teritoriile lor erau trecute ca pete albe în hăr...țile mereu schimbătoare ale agidienilor, asalilor și bigu...nilor războinici. Orașele agidienilor, întinse pe suprafețe ...mici, cu locuințe înalte și suprapuse, erau, de asemenea, pete albe în hărțile asalilor și bigunilor, aceștia neducîn...du-se niciodată acolo pentru că nu înțelegeau, pur și simplu, modul de viață al dușmanilor lor.

Atad mai privi o dată, pe fereastră, asalii, dansul lor sălbatic, și grupurile de agidieni ce stăteau la taifas în iarba luminoasă, în așteptarea semnalului noului război, apoi se întoarse către robot, hotărît să pună capăt tăcerii care plana ca o pasăre speriată printre foșnetele fișelor.

— Să terminăm o dată, spuse el aproape răstit. Ce găsești așa curios în fișa aceea ? Știu prea bine că în memoria ta au fost introduse toate datele. Am avut toate bolile cunoscute, am trei mîini, patru picoare, ochii verzi și pielea albastră ca toți agidienii, lucrez ca redactor al unei emisiuni științifice de cinci minute pe canalul 24 al televiziunii din Owa, și vreau să ajung la Robotul suprem.

Robotul îl privi fix de parcă atunci l-ar fi văzut prima dată.

— Știi prea bine că nimeni nu poate ajunge la Robotul suprem, rupse el tăcerea ce se așternuse, din nou, ca un praf fin peste lucruri. Te încăpățînezi degeaba. Cît pri-

veşte teoria ta despre existenţa unei a cincea specii de fiinţe gînditoare pe Agidia, răspunsul este acelaşi : nu există. Cum putem crede o minciună aşa uriaşă de la un agidian în fişa căruia scrie : „ ...redactor al unei emisiuni ştiinţifice cu caracter distractiv, despre fiinţe bipede minuscule, asemănătoare roboţilor, localizate în timp acum zece cataclisme, era veche. Individ cu numele Atad, tip închis în sine, excentric, bizar, distrat etc... ?" Cu toate că numărul telespectatorilor tăi este redus, ai fost tolerat la televiziunea din Owa tocmai datorită bogatei fantezii de care dispui şi faptului că emisiunile alea de cinci minute sînt privite cu mare plăcere de Robotul suprem.

— Dacă îi plac aşa mult emisiunile, de ce nu ar accepta ideea că acele fiinţe există ? De ce nu mă lasă să-i explic ? !

— Mi-ai explicat mie, mormăi robotul. E deajuns. Eu nu te cred, deci nu te poate crede nimeni.

— Dar fiinţele există. Le am aici, se enervă agidianul. Le aud.

— Le auzi numai tu. Cui foloseşte ?

— Se pot construi, aici, la Departament, aparate optice care să le pună în evidenţă ; pot folosi războiului ; legile războiului, la ei, sînt mult mai fixe, şi mult mai dure ; mi-au povestit.

— Ce sînt alea „aparate optice" ? se miră robotul.

— Sînt nişte obiecte de-ale lor cu care măresc fiinţe încă şi mai mici.

— Ciudat, foarte ciudat, spuse robotul. Asta nu scrie în fişe. Dacă ar fi să te cred, eu aş nimeri în Secţiunea Einzel, iar tu ai fi trimis direct în vîltoarea luptelor de lîngă Dealurile solare. Dar, spre norocul tău, nu te cred.

— Nu mă crezi pentru că eşti un robot ignorant, spuse Atad. La fel s-a întîmplat şi cu una din fiinţele astea atunci cînd a afirmat că Agidia, numită pe timpul lor Pămînt, se învîrteşte în jurul unui soare. Ceilalţi l-au ars pe rug.

— Rug ? ! Ce-i aia rug ?

— Nici eu nu ştiu ; nu am înţeles prea bine, recunoscu agidianul. Ceva groaznic, cred, ca Secţiunea Einzel sau Dealurile Solare.

— Absurd, spuse robotul făcînd un gest [illegible]. Acum mai am şi alte treburi.

— Nu plec de aici pînă nu ajung la Robotul suprem, strigă agidianul.

Imperturbabil, robotul căscă prelung descoperindu-și dantura metalică într-un fel de zîmbet.

— S-ar putea nu numai să faci cunoștință cu scările Departamentului, dar, dacă mă mai enervezi, să te trimit fără întoarcere în viitoarea luptă.

Atad se încruntă. Preț de cîteva clipe i se derulă pe scoarță filmul primei întîlniri cu robotul din fața sa. Atunci fusese trecut prin tot felul de filtre, supus unor teste, chestionare, apoi fusese întrebat ce dovezi poate aduce în sprijinul afirmației făcute. Fuseseră înregistrați și cîțiva colegi ai săi, care îl credeau. Cu toate că nu auzeau nimic, ei afirmaseră, așa cum îi învățase Atad, că aud niște ființe care spun că se hrănesc, avînd nevoie de o formă sau alta de energie și că această energie se găsește din abundență pe Agidia, în stare latentă sau activată.

— Ei, mă duci la Robotul suprem ? întrebă agidianul.

Robotul ridică privirea, afundată între timp în hîrtii, o privire mai tot timpul mirată, curioasă, ce ascundea plutirea gîndului în cine știe ce colț al planetei.

— E ultima dată cînd mai intri aici, spuse apăsînd pe cîteva clape, într-o ordine numai de el știută.

Atad simți primejdia, dar era prea tîrziu, roboții utilitari, care se mișcau cu o viteză uluitoare, îl și ridicaseră ducîndu-l spre ușă. Agidianul scăpă cîteva cuvinte de ocară, apoi făcu cunoștință din nou cu treptele alunecoase ale scării în spirală. Ușa se trînti, în timp ce el se rostogolea în iarba luminoasă.

Uitată, sfera unde se găseau ființele descoperite, se sparse în mii de bucățele care continuară un timp să treacă sărind, în virtutea inerției, de la o treaptă pe alta.

II

Cele trei oști se aliniaseră pînă dincolo de orizont acoperind un cerc imens din suprafața planetei ; mai aproape de dealuri se aflau agidienii. Așezați pe umbrele materiale ale pienilor umbroși îngînau un cîntec de luptă.

Din gîtlejurile asalilor și bigunilor se desprinse un puternic hohot de rîs măturînd frunzele și iarba luminoasă, pierzîndu-se apoi într-o plutire ușoară undeva către vest.

Undurea ierbii moi îi aduse aminte lui Atad de marele vînt Agowa ; deosebit de puternic, fără direcție precisă, acest vînt magnetic se putea stîrni în orice clipă. Cînd bătea Agowa, luptele încetau brusc, devenind fără rost ; vîntul mătura totul, ducînd cu sine ființele, arborii, pietrele și lumina întîlnite în cale.

Auzind hohotul de rîs, agidienii începuseră să invoce marele vînt în versuri bine ticluite.

Ceilalți se cutremurară ; agidienii înșiși se speriară de îndrăzneala lor.

Atad privi de pe colină mișcările trupelor căutînd să fie cît mai bine ascuns de razele soarelui, în spatele boschețiilor țepoși.

Asalii porniseră lupta ; cîntecele agidienilor erau o sfidare pe care nu o puteau suporta, ei urînd cel mai mult vîntul Agowa care, odată stîrnit, îi tîra de colo-colo cu capetele metalice înainte și corpurile atîrnînd ca niște panglici.

Primele trei rînduri de asali intraseră în luptă, cu capetele înainte, orbiți de furie, pienii umbroși fiind prima lor țintă.

Cîteva mii de agidieni mușcară iarba luminoasă strîngînd de durere cei trei pumni. Al doilea grup de pieni umbroși se dovedi a fi o păcăleală ; pe umbrele lor nu se găsea nici un agidian. Bigunii începuseră să arunce cu pietre mici și rotunde în asali strigînd că semnalul de luptă nu fusese dat.

Înfuriați peste măsură, asalii răspunseră cu pietre cubice mari pe care le ridicau în aer cu picioarele și le loveau cu capetele de fier ca pe niște mingi de golf. Majoritatea bigunilor trecură de partea agidienilor trăgînd la nimereală în trupele asale cu micile lor tunuri de mînă. Rupînd rîndurile, asalii fugiră îngroziți spre dealurile solare ; cîțiva nimeriră într-un curent magnetic fiind aruncați înapoi în vîltoarea luptei unde nu mai aveau nici o șansă de supraviețuire.

„Fugi ! Nu vezi că sălbaticii îl se îndreaptă spre tine ?!" auzi Atad îndemnul oamenilor.

Gîndi că probabil fuseseră aruncați atunci cînd se spărsese sfera și se aciuiaseră în cusăturile hainelor. Privi în jur să vadă în ce parte putea s-o apuce, dar era prea tîrziu. Cîțiva biguni îl apucaseră deja de un picior și trăgeau cu putere, în timp ce alții îi imobilizau mîinile.

— Am zis eu că nu e rădăcină ? spuse un bigun ținîndu-l strîns de un picior. Vezi, e un agidian ? ! Dacă nu aș ști că sînt un bigun pașnic, l-aș ucide pe loc.

— Ce cauți aici ? se răsti un alt bigun.

— Aici, unde ? Pe Agidia, pe Dealurile solare sau în univers ? gemu Atad.

— Își bate joc de noi, fu de părere un bigun. Să-l ducem în Marea furtunilor magnetice împreună cu ceilalți !

Asalii scăpați din luptă fuseseră legați fedeleși în pachete de cîte cinci și aruncați claie peste grămadă.

Pe Atad îl cuprinse frica ; știa că marea era o regiune mlăștinoasă bîntuită de curenți denși unde o mulțime de agidieni imprudenți, dezertînd, își găsiseră moartea dispărînd fără urmă.

— Nu se face, spuse un bigun ; sîntem pașnici. Și apoi agidianul nu pare a avea vreo legătură cu războiul. E aici dinaintea începerii luptei.

— Poate că asta e misiunea lui, să nu participe la luptă, interveni un altul.

— Așa-i, așa-i, încuviințară ceilalți.

— Dacă nu participă la luptă, cum să aibă vreo misiune ? întrebă cel care îi luase lui Atad apărarea.

— Săriți ! strigă unul rotindu-și ochii multipli.

Agidianul fusese luat de o adiere magnetică și ridicat în văzduh. Bigunii își puseră în funcțiune nenumărata de picioare alergînd la deal sau la vale în urma curentului.

Îl prinseră în sfîrșit după o cursă obositoare. Îl transportară în sat pe un drum lipsit de furtuni, drum cunoscut numai de ei, apoi intrară cu toții în sala octogonală a cărei cupolă fusese ridicată între timp. Doi paznici coborîră cupola la loc cufundîndu-i într-un întuneric dens.

— La întuneric lucrurile se văd parcă mai limpede, spuse cel care părea a fi căpetenia, un bigun îmbrăcat deosebit față de ceilalți și așezat pe o piatră cubică, cu picioarele atîrnînd în toate părțile.

Ceilalți se așezaseră de-a lungul pereților pe două rînduri de scaune asemănătoare cu cel al căpeteniei și așteptau cu ochii multipli ațintiți fie spre agidian, fie spre căpetenie.

Atad se hotărî să tacă ; cunoștea din cărți viața și obiceiurile bigunilor pașnici, știa că aceștia nu stau niciodată jos, motiv pentru care nu cunoșteau scaunul, și, mai ales, nu vedeau pe întuneric. Toată această mascaradă putea fi foarte bine o capcană al cărui scop nu-l prevedea încă.

„Poate ăștia sînt biguni războinici, care urmăresc cine știe ce interese ascunse, poate au misiunea să mă tragă de limbă, să afle cine știe ce secrete folositoare misiunii lor mîrșave, își spuse agidianul".

— Tu ești cel care pretinde că pe Agidia se mai găsesc și alte ființe în afară de biguni, agidieni, asali și roboți ? întrebă căpetenia.

— Eu sînt, spuse Atad bucuros că, în fine, cineva îi lua în seamă descoperirea.

— Eram sigur. Numai unul ca tine ar fi putut avea curiozitatea să pătrundă pe un teritoriu interzis fără a fi nevoit s-o facă. De altfel, ai avut mare noroc. Dacă nu te prindeam noi, te prindea Agowa ; chiar acum trece pe acolo.

— Vîntul Agowa mă ocolește, spuse Atad. Îmi e favorabil ; doar eu îi cunosc secretul.

— Te lauzi, rîse bigunul. Nimeni nu se poate făli că știe ceva despre Agowa.

— Eu pot, spuse agidianul. Dacă nu ai văzut, nu ai cum să afli secretul.

— Ne depărtăm de subiect. Să revenim la ființele numite de tine oameni.

— Nu eu le-am numit așa ; ele mi-au spus. Dacă ați privit la televizor, presupun că ați reținut acest amănunt.

— De unde știi că am privit la televizor ? ! întrebă căpetenia.

— Numai privind la televizor puteați ști ce am afirmat în emisiunile mele.

— De unde știi că nu am prins și interogat războinicii ? insistă căpetenia.

Întrebarea asta îi întări lui Atad convingerea că în lipsa lor să nu se găsească biguni pașnici. Aceștia nu aveau voie să privească la televizor și nici nu aveau cum ; pe Dealurile solare, unde trăiau, nu penetrau undele, iar în zona întunecată a războaielor nu se avîntau, asta însemnînd moarte sigură, acolo sufocîndu-se imediat. Pe de altă parte, orice asal, agidian sau bigun prins ar fi preferat să se sinucidă imediat, decît să cadă în mîna bigunilor pașnici. Își aduse aminte că asalii se lăsaseră prinși fără să opună cea mai mică rezistență.

„Totul e un truc, gîndi, și eu nu știu ce vor ăștia de la mine. Sînt altfel de biguni, e sigur, mult mai evoluați decît bigunii pașnici, dar și mai vicleni, probabil."

Văzîndu-l că ezită să răspundă, căpetenia mirosi că nu e ceva în regulă și că planul ticluit de el cu atîta minuțiozitate e pe cale de a se năruí.

— Da, e posibil să fi aflat de la războinici, admise Atad spre ușurarea bigunilor, care urmăreau cu sufletul la gură interogatoriul.

— Îți promit că, dacă îmi spui totul despre oameni, îți dau drumul, spuse căpetenia ridicînd o mînă în sus.

— Totul ? ! se miră Atad. Despre oameni nu se poate spune niciodată totul. În mare parte, ei vă sînt cunoscuți din descrierile mele televizate, dar mai e un lucru pe care nu l-am spus nimănui, iar acest lucru se leagă de vîntul Agowa.

— Îți voi da drumul în schimbul acestui secret al tău, promise căpetenia ridicînd din nou mîna.

— Bine, se învoi Atad cu toate că nu credea o iotă din promisiunea acestui bigun ciudat. Aflați că vîntul Agowa este alcătuit din miliarde de cutiuțe minuscule numite aerodine în care zboară oameni. Am aflat chiar de la ei : cei luați de Agowa sînt închiși și studiați amănunțit.

— Minte, minte ! se auziră cîteva voci din sală.

— Nu mint, Agowa nu mă atinge, puteți controla, spuse agidianul calm mizînd pe faptul că aceștia nu erau biguni pașnici așa cum susțineau și, deci, nu aveau cum să cunoască însemnul marelui vînt. Dar pașnicii știindu-l pe de rost.

— Te cred, spuse căpetenia după cîteva momente de gîndire.

„Mă crezi, pe naiba ; nu mă crezi, dar n-ai încotro ; nu ai nici o dovadă că mint", vru agidianul să-i arunce în față, dar se abținu.

— Nu am nici o dovadă că minți, continuă căpetenia ca un ecou al gîndului lui Atad. Să fie dus în templul bigunilor pașnici ! spuse adresîndu-se celorlalți.

Agidianul nu mai avu timp să rostească nici un cuvînt. Se zbătea din răsputeri să scape din strînsoarea plasei metalice care îl făcuse ghem, mușcînd în dreapta și stînga mîinile bigunilor care se repeziseră cu aceeași furie să-l imobilizeze și să-i astupe gura.

— Să fie dus în templu, să fie dus în templu ! strigau bigunii așezați pe margine.

Agidianul îi privea neputincios, iar în ochii sticloși se citea o ură de moarte. Strigătele se frînseră în urma lui, odată cu așezarea la loc a cupolei sălii octogonale. Privi în jur și văzu soarele și clădirea așezată în pustiu, încercînd să se rotească pe partea opusă celei care luase contactul cu nisipul încins și înecăcios prin care îl tîrau, nepăsători, bigunii.

— ...Vom căuta Agowa și o vom găsi, spunea căpetenia așezată cu picioarele pe scaun, filfîind fără sens mîinile numeroase. Am fost construiți pentru a distruge orice urmă de om, fie el minuscul sau de mărimea noastră. Vom distruge tot ce seamănă cu omul și tot ce ține de el. Ne vom împărți în grupuri mici și vom căuta marele vînt aici, pe Dealurile solare, și în ținuturile războaielor-ciclu.

Continuă să le vorbească astfel timp de cîteva ore lăudînd deșteptăciunea celor care îi construiseră și superioritatea robotului față de om, explicînd totodată modul cum trebuie să acționeze în continuare pentru a putea să pună mîna pe oamenii minusculi și meschini care le tulburau din nou existența. Ascultă cu răbdare sugestiile asistenței și încheie lăudînd metoda inchizitorială, precum și înălțimea spiritului de care dăduseră dovadă în interogarea agidianului.

La semnul său, cupola sălii octogonale se ridică, iar bigunii se împrăștiară conform instrucțiunilor primite,

fără a scoate o vorbă, fără să se salute, de parcă în mijlocul lor ar fi căzut un meteorit.

Cîțiva își îndreptară pașii spre templu, unde aveau misiunea să controleze starea agidianului captiv și sistemul de înregistrare a eventualelor fraze scăpate în timpul somnului sau în timpul vreunui dialog purtat de agidian cu sine însuși din cauza singurătății sau cu omul numit Albert, capturat cu cîtva timp în urmă în regiunea mlaștinoasă a Mării furtunilor magnetice.

III

Albert se agățase instinctiv de manetele aflate deasupra capului ; picioarele îi fuseseră trase înapoi de pîrghiile elastice pentru a nu fi retezate la catapultare. Comenzile erau blocate, iar aparatele de bord moarte ; stația de emisie-recepție nu funcționa, vitezometrul, altimetrul și celelalte aparate de măsură erau la zero, cifrele ceasului electronic se succedau cu o viteză uimitoare.

Avu impresia că hubloul nu se va deschide și se va strivi de el în următoarea fracțiune de secundă. Îi zbură prin creier imaginea unei muște strivite de geam și amintirea colegilor care își pierduseră viața din cauza sistemului de catapultare ; unii fuseseră retezați de ampenajul vertical, dar cei mai mulți nici nu reușiseră măcar să iasă din cabină, prăbușindu-se odată cu avionul aflat în derivă.

Transpirat din cap pînă în tălpi, simțindu-se ca un gogoșar la saramură, blestemă în gînd sistemul de ventilație și presurizare, cu ochii la flăcările aparatului explodat, la contactul cu solul.

„Bine că am scăpat, își spuse. Poate îmi măresc cimpanzeii salariul și mă trec la o muncă mai terestră. Altfel, voi fi nevoit să trimit plicul pe care îl țin tot timpul pe măsuța din hol, plicul cu demisia. S-o creadă ei că mai vreau să mai trag o asemenea spaimă. Îmi scot economiile și mă duc la munte ; nu mai ține : să se facă cine-o vrea pilot de încercare. Eu, nu..."

Cuprins de o somnolență plăcută, oscila încolo și încoace ca într-un balansoar privind feliile de pînză multi-

coloră ale parașutei, apoi, ajungînd jos, tresări ; picioarele i se înfipseseră pînă la genunchi în pămîntul moale.

Costumul și aparatura din spate i se părură dintr-o dată foarte grele. Aruncă tubul de oxigen, ce trebuia să se desprindă singur la o mie de metri de sol, apoi privi studiind terenul, căutînd să vadă dacă se mai prăbușise vreun avion prin apropiere.

Își aminti că trei căzuseră sub ochii lui aprinzîndu-se în aer, iar ceilalți doi anunțaseră prin radio că au avarii grave și se pregătesc să părăsească aparatul.

„Nu se poate ; am căzut cu toții, gîndi. E absurd. Căderile au loc foarte rar și, cînd au loc, e adevărat, catapultările merg pe încercate... Și, nu ai voie să încerci decît o dată, sau de două ori dacă, prima dată, nu bagă moartea frica în tine făcîndu-te să-ți iei tălpășița. Eu, unul, cînd voi ajunge acasă, mă sui în mijlocul patului, iau teancul de reviste și acolo mor. Nu am chef să mă întrebe vreo cioară dacă mai e mult pînă-n cer..."

Văzu pustiul din jur și își aduse aminte de Rici ; la numai două luni după ce fusese pescuit de la Polul Nord, pe jumătate înghețat, acesta căzuse din nou pe o insulă din Pacific. El îi povestise, cu vocabularul plastic și gesturile largi și repezi de italian palavragiu, cum are loc un prînz la canibali.

„Să mănînci un pilot de încercare e ceva special, intervenise unul în discuție. Se pot mînca și perniței de la coate și genunchi : material organic."

Albert zîmbi amintindu-și că italianul captiv fusese vîndut pe cîteva sticle de alcool autorităților coloniale pentru simplul motiv că indigenii, sătui de atîta carne, voiau să se mai destindă puțin, să facă un dans și să bea ceva.

Filmă pămîntul acoperit de iarba strălucitoare, punctată ici-colo de flori ciudate, fosforescente, nemaivăzute, neluîndu-le în seamă, pentru că habar n-avea de vegetația Pămîntului, fiind printre puținii oameni care puteau să confunde un trandafir cu o garoafă.

Își scoase casca aruncînd-o cît colo, apoi apăsă cîteva butoane, coliere și clape metalice pentru a îndepărta costumul greu de protecție, rămînînd numai în combinezonul ușor din fibre de sticlă. Aparatele indicau accele-

ția gravitațională zero și un mare procent de fier ; le aruncă, păstrînd doar sacul cu alimente, muniția și aparatul de filmat.

Mersul prin nămol i se păru la început un supliciu, dar, treptat, se obișnui. Ajunse la marginea regiunii mlăștinoase și urcă povîrnișul colinei, mulțumit că poate merge normal, fără să i se afunde gleznele în sol.

„Trebuia se se întunece de mult", își spuse privind ceasul și soarele țintuit în același loc, cu toate că se scurseseră cîteva ore bune.

Pe colinele nisipoase creșteau aceleași flori și aceeași iarbă ce emitea o lumină galben-verzuie ; nu se vedeau case, nu se vedeau pomi, nu se vedeau nici măcar pietre. Cîndindu-se la toate astea, obosit, înaintînd cu greu, nu observă că în spatele său apăruseră o mulțime de biguni. Veniți în număr mare, formau o masă aproape compactă ce îl urma în tăcere.

— Ești robot ? ! strigă unul.

Albert se întoarse brusc, strîngînd automatul în mîini, căutînd să-și tempereze bătăile impetuoase ale inimii.

Privea neștiind ce să creadă. Se gîndi că sînt indigeni sosiți de la vreo sărbătoare mascată, apoi făcu legătura între ei și peisajul straniu din jur, la care pînă atunci nu meditase prea mult, și îl cuprinse o senzație stranie. Înțelese că optzeci de cartușe, cît avea încărcătorul, nu-i ajungeau și se hotărî să procedeze cu tact.

— Nu știți, cam pe unde ar trebui s-o iau ca să ajung la New York ? glumi el pentru a-și recăpăta umorul și stăpînirea de sine.

Cîțiva biguni se desprinseră din mulțime și se apropiară.

— Ești robot ? întrebă unul.

— Nu.

— Ce ești, atunci ?

— Om, răspunse Albert.

— Om ? ! se miră bigunul, privindu-i pe ceilalți.

— Ce e acela om ? veni întrebarea. Vreun fel de robot ?

— Întocmai, răspunse Albert amuzat, neștiind ce altceva ar fi putut spune.

— În cazul ăsta e foarte simplu, spuse bigunul. Te vom închide în templu, iar cînd va veni Agowa te vom da lui. Roboții nu au ce căuta aici, pe Dealurile solare.

Albert gîndi că Agowa poate fi vreun zeu de-al lor căruia îi aduc jertfe umane, dar din tonul pocitaniei nu reieșea că ar fi avut intenția să-l omoare.

— Agowa e un zeu de-al vostru ? întrebă Albert.

— Nu, răspunse bigunul puțin mirat de neștiința robotului. Agowa este un vînt magnetic..., cel mai puternic vînt magnetic.

— Așa ? ! întrebă Albert. Și de ce vreți să mă dăruiți acestui vînt ?

— Pentru că nu avem ce face cu tine. Roboții nu au ce căuta la noi ; cînd îi prindem, îi dăm lui Agowa. În rest, nu ne interesează.

— În cazul ăsta, vă urmez cu cea mai mare plăcere, spuse Albert liniștit și amuzat la gîndul că în fața lui se găsesc, poate, extratereștrii.

Înlătură acest gînd, hotărît să nu-și mai bată capul cu farsa asta care, la o adică, putea fi chiar o plăsmuire a minții și el să se găsească frumos în patul lui unde are voie să viseze ce vrea, chiar și extratereștri cu o mulțime de picioare și o mulțime de mîini, cu care se plimbă în cadrul unui peisaj ciudat.

O luă înainte, iar bigunii îl urmară puțin contrariați de faptul că robotul acceptase cu atîta ușurință să fie aruncat în vîrtejurile vîntului. Știau doar că, atunci cînd sînt descoperiți, roboții intruși caută, prin toate metodele, mergînd de la violență pînă la cele mai neauzite compromisuri, să scape de Agowa, care îi ducea la pieire.

IV

Albert vru să se întoarcă pe partea cealaltă, dar se lovi de zid, deschizînd ochii.

„Dorm încă", își spuse, căutînd o poziție cît mai comodă pe cimentul zgrunțuros și umed.

Își masă fără nici un folos genunchii amorțiți privind în jur, căutînd să pătrundă cu privirea întunericul dens ce îl înconjura.

„Ce straniu, își spuse ascultînd cu atenție, ce vis urît am ; dorm și visez că m-am trezit în vis și gîndesc că dorm și visez."

Se ridică în picioare și se îndreptă cu mers de orb, pipăind peretele rece și lucios, în direcția din care i se păruse că auzise foșnetul de mai înainte.

— Hei, ce faci ? ! răsună o voce puternică în încăperea ce se dovedea a fi mult mai vastă decît își imaginase.

Se trase înapoi înțelegînd că lovise pe cineva adormit pe jos.

— Nu văd nimic, se scuză Albert, încercînd să găsească un punct de sprijin.

— Te ostenești degeaba, se auzi vocea. Peretele e cu cîțiva pași mai încolo, dar nu e nevoie să te ții de el ; templul e complet gol.

— De unde știi ? Nu se vede nimic.

— Eu văd.

— Ce ești tu de spui că vezi pe întuneric ? întrebă Albert gîndindu-se la ciudățeniile care îl aduseseră aici.

— Agidian, se auzi vocea.

— Agidian ? ! se miră omul. Cei ce m-au vîrît aici ziceau că sînt biguni pașnici. Ești ca ei ?

— Nu.

— Dar cum ?

— Am doar patru picioare și trei mîini... Dar tu, ce ești ? Robot ?

— Nu, nu. Eu sînt om.

— Nu se poate, spuse Atad. Oamenii nu pot fi văzuți cu ochiul liber. Ei sînt minusculi, pe cînd tu ai aproape doi metri... Pe oameni eu i-am descoperit, adică, vreau să spun... ei m-au descoperit pe mine.

Albert zîmbi și încercă să se ridice ; picioarele nu-l ascultară și se prăbuși ca un sac, amintindu-și că nu dormise prea bine de la antrenamentele repetate și epuizante dinaintea zborului.

Fu învăluit de un hohot de rîs sacadat, hohot părînd a se auzi din toate părțile. Simți că celălalt îi apucă mîna

şi i-o scutură puternic prezentîndu-se. Îşi spuse şi el numele, simţind încă atingerea rece, încercînd să se dezmeticească şi să străpungă din nou întunericul cu privirea. Se alese doar cu o groaznică usturime de ochi lăsă din nou pleoapele să cadă peste cornee.

— Eşti om doar dacă îmi răspunzi la o întrebare, spuse Atad.

— Ia, s-auzim, zise Albert, zîmbind forţat la auzul vocii agidianului, voce izbitor de asemănătoare cu a şefului de la testele psihologice.

— Care este cel mai mare rău şi cel mai mare bine pentru om ? fu întrebarea.

— Omul, bineînţeles, spuse Albert, făcînd cu mîna un gest de lehamite. Cred că puteai să găseşti o întrebare mai complicată...

— Eşti om ! se miră agidianul. Această butadă e foarte răspîndită la voi. Am auzit-o de mai multe ori... Ce nu înţeleg este că semeni cu roboţii.

Albert nu-l contrazise ; îi păsa prea puţin ce crede celălalt despre el, gîndind amuzat că nu mai auzise niciodată chestia cu cel mai mare bine şi cel mai mare rău.

Povesti cu lux de amănunte cum decolase de pe Pămînt, cum avusese accidentul şi cum căzuse pe Agidia. La rîndul său, agidianul îl informa despre poziţia planetei în univers, despre războaie, despre Dealurile solare, spunînd că nu ştie cam pe unde vine planeta Pămînt, că o fi vreun satelit foarte mic sau vreun astru din zonele neexplorate, sau, poate, e chiar Agidia, dar în alt timp.

— Posibil, îi dădu Albert dreptate deschizînd din cînd în cînd ochii şi clipind des, întărînd şi mai mult convingerea agidianului că are de-a face cu un om şi nicidecum cu un robot care s-ar fi descurcat la întuneric, ca orice fiinţă a Agidiei. Îşi propuseră să evadeze din templu, iar Atad îi promise, ca semn al încrederii ce-o avea, să-l ducă, după război, la televiziune, spre a-l prezenta întregii planete şi spre a-i da o palmă capsomanului de robot de la Departament. Pe Albert îl mira faptul că agidienii aveau televiziune, dar nu zise nimic ; degetele îi intrase în oase şi dinţii îi clănţăneau.

Poți să te ții pe picioare ? întrebă agidianul propunîndu-i apoi să-l ajute.

Albert refuză și o luă înainte șchiopătînd. Agidianul îl urmă, explicîndu-i că e bine să ia un bigun drept prizonier, de la el putînd afla lucruri interesante.

S-ar putea s-o încurcăm, își spuse Albert părerea. Sînt pașnici.

— Nu sînt pașnici, spuse Atad. Eu le cunosc obiceiurile.

Merseră destul de mult prin sală ; omul numărase deja cîteva sute de pași, orientîndu-se după bocănitul picioarelor agidianului, care mergea în față, făcînd tot felul de presupuneri asupra modului cum se va desfășura întîlnirea cu paznicii.

Nu apucă să-și termine gîndul pentru că auzi din urmă niște bufnituri înfundate. Ușa se deschise pe neașteptate în spatele său și lumina îi mătură privirea, ca o pală de foc. Se dezmetici repede, scuturînd capul, și văzu agidianul aplecat deasupra unui bigun ; alți doi biguni veneau la cîțiva pași. Înțelese că avusese loc o luptă scurtă în care agidianul atacase prin surprindere.

„Bine că nu arată ca o caracatiță sau ca un dragon, gîndi Albert privind agidianul. Aici natura nu face o așa mare risipă de fantezie sau o face în cu totul alt mod. Cert este că televiziunea, blocurile și modul de viață al agidienilor sînt copiate de la oameni, sau cine știe, poate oamenii s-au inspirat de la ei..."

Își șterse cu dosul palmei lacrimile provocate de lumina arzătoare și îl urmă pe Atad, care ieșise trăgînd după el un bigun, ținîndu-l de părul verde și lînos.

— Crezi că ne vor urmări ? întrebă omul.

— Nu cred, spuse agidianul. Caută Agowa. Dacă totuși apar, o luăm la fugă, iar dacă sînt puțini îi atac și îi ucid. Nu are rost să ne gîndim, însă, la prostii ; mai avem cîteva coline și ieșim din regiunea asta. Dincolo e mult mai frumos ; lumina iese din sol. Ai să vezi.

În depărtare, templul, sub lumina soarelui, părea un glob de alabastru. Albert îl privi gîndidu-se ce ar fi zis colegii dacă le-ar fi povestit toate astea. Își spuse că tîmpitul de E... i-ar fi dat peste nas, în modul în care numai el știa să o facă, numindu-l visător incurabil, aviator cu

capu-n nori și altele. El însuși începuse să creadă că totul e vis și că trebuie să se trezească din clipă în clipă, să se radă, să se spele pe față și să plece la slujbă.

— Privește, privește ! se precipită Atad mărind pasul Ajungem.

Omul privi suprafața care unea sau despărțea cele două medii, bucuros că întunericul de aici nu era așa dens ca acela din templu ; florile luminoase, răsărite peste tot, îi dădeau impresia unui covor de becuri de forme și culori diferite.

Ocupat să contemple splendoarea din față, nu observă că agidianul dispăruse. Vedea numai bigunul întins pe jos : o masă de carne, flască, informă.

Atad descria prin aer o traiectorie curioasă, bătînd din mîini în mod inutil. După ce pluti astfel un timp destul de lung, căzu bufnind și scrîntindu-și o gleznă.

— Ce-a fost asta ? întrebă omul amuzat.

— Blestemații de curenți magnetici. Aici, la marginea dealurilor, sînt foarte puternici, se lamentă agidianul.

— Înseamnă că aveți în corp foarte mult fier.

— Exact, dar să vezi asalii ; ăia au capul făcut din piese minuscule, toate din fier.

— Făcut ? ! se miră omul. Făcut, de cine ?

— Nu e făcut de nimeni. Voiam să spun, format. La fel și gîtul lung, deosebit de flexibil.

Albert văzu că agidianul schimbă de fiecare dată subiectul cînd vine vorba de originea locuitorilor planetei și nu mai scoase un cuvînt, nu mai întrebă nimic nici despre curentul Agowa, despre care patrupedul spunea că, dacă vine, e jale, îi rupe gîtul, nu numai picioarele butucănoase și pline de peri sîrmoși. Omitea vizibil să dea vreo explicație.

În urmă, ajutîndu-l să tîrască bigunul dincolo de ținutul Dealurilor solare.

Amețit puțin, la început, omul scutură din cap obișnuindu-se totuși repede cu întunericul ținutului războaielor. Rupînd o floare violacee văzu că nu se stinge, ba chiar, după scurte pîlpîiri, devine și mai aprinsă, apoi observă că spre stînga iarba era călcată și florile, în

majoritate albe, erau strivite dînd cîmpiei aspectul pămîntului nins printr-o sită împletită de un orb, cu găuri mai mici sau mai mari, rotunde sau pătrate.

— Aici a avut loc ultima bătălie, explică Atad. Mușuroaiele astea ce sînt ?

— Mormintele celor căzuți.

— Aceștia nu au și ei nume ?

— Înăuntru nu se găsește nimic. Morții sînt luați și duși la Departament unde sînt înregistrați. Mormintele sînt simbolice.

— Dar piatra aceea cubică ?

— Marchează locul unde s-a petrecut evenimentul ; este pentru scurt timp însă, deoarece este mutată în locul unde se va desfășura viitoarea luptă.

Ascultînd explicațiile despre modul cum se succedau luptele și despre armamentul folosit și cel ieșit din uz, la începutul cataclismului, Albert își lipi spatele de piatra indicatoare întinzîndu-și, în iarba pufoasă și odihnitoare, picioarele în care se furișase o oboseală dureroasă. Inhala parfumul ametitor, cuprins de o somnolență vecină cu leșinul, nemaibăgînd în seamă fiorii reci care îi alunecau pe șira spinării la atingerea ființei străine și tot atît de obosite de lîngă el.

Fîsîitul ușor din spate îl auzea ca prin vis nereușind să-și dea seama dacă realitatea de vis i se zbate sub pleoape sau plăsmuirile somnului se revarsă în această realitate primejdioasă, după cum îl anunța al nu știu cîtălea simț.

— Fugi ! Sînt bigunii războinici, auzi Albert, nereușind să ridice un deget în fața ființelor ce se apropiau cu mișcări feline.

Fu prins ca într-o menghină de brațele puternice și lipicioase.

— Țineți-l bine ! spuse un bigun. E un animal hidos și necunoscut, cu toate că, la prima vedere, seamănă cu roboții. Cine știe cît poate fi de primejdios...

— E un om robotoid ! strigă Atad zbătîndu-se să scape din strînsoare.

— E o minciună, ca tot ce iese din gura unui agidian, spuse bigunul. Cine știe ce animal mimetic mai e și ăsta

și la ce folosește. Nu voi ați adus în luptă spurcații aceia de pieni umbroși ? !

— Nu e o minciună, mai încercă o dată agidianul, cu toate că își dădea seama perfect că nu are nici o șansă să-i convingă. E om gînditor, la fel ca mine, ca voi, ca roboții...

— Nu vreau să știu nimic ! E război și, în timpul războiului, în astfel de cazuri, se aplică legea care interzice agidienilor folosirea altor animale în afara pienilor.

Atad se cutremură, în timp ce Albert rîdea privind tunurile din mîinile celor două rînduri de biguni din față.

— Cum naiba trag ăștia cu arme așa grele, abia le țin în brațe ? ! îl întrebă pe agidian, gîndindu-se la recul grozav.

— Lasă că vezi tu cum tragem, spuse un paznic.

— Orice ar fi, ăsta e defect, spuse primul bigun. În fața morții nu rîde nimeni ; moartea e un lucru serios, cu moartea nu se glumește.

Albert își spuse că, într-adevăr, e cam deplasat să rîzi în astfel de ocazii, dar nu mai avu timp să-și toarcă firul gîndului ; încărcate între timp, douăzeci de tunuri de mînă își îndreptaseră deja către ei gurile reci. Întoarse capul spre Atad vrînd să spună ceva, nici el neștiind ce, dar nu mai apucă s-o facă ; ca prin vată, auzi detunătura, apoi simți o durere ascuțită în creier. Totul devenise alb și, în plutirea lină către suprafața unei fîntîni, avea impresia că e surdo-mut și că cineva îi strigă tot timpul să nu mai facă o așa infernală gălăgie. Avea impresia că împarte apa în cuburi, cu degetele, și că flutură brațele în fața unor priviri care zboară în sunet pentru a cădea rănite în somn, într-o seară oarecare, o seară rupță de timp. Privea ghilotinele ce zburau și se ridicau la suprafața apei odată cu el, ca într-un film mut.

„Surdo-muții privesc prin pahar cu un ochi foarte critic ; neauzind nimic despre nimeni, ei se pot ciocni de lucruri pe care mintea omului nici nu le-a imaginat încă, se pot lovi de metafore în timp ce poeții le caută prea mult în cuvînt umplînd auzul cu privighetori din ce în ce mai mari", fură primele cuvinte pe care le gîndi înainte de a deschide ochii și de a-i închide repede la loc, orbit

de razele puternice ale soarelui, ce ajungeau la el prin frunzișul des.

Aplecat asupra lui, Atad îl zgîlțiia din cînd în cînd sau îl stropea cu apă din rîul lîngă care se treziseră. Privea temător, simțind privirile oamenilor fugiți de pe băncile de sub sălcii pentru a se ascunde la vreo zece pași mai încolo. Unii puseseră mîna pe bîte și pietre, alții se înțășeră de cuțitele de bucătărie ale picnicului de sîmbătă, sub privirile încurajatoare ale unui paznic înalt și sfrijit înarmat cu un pistol vechi și niciodată folosit.

V

Secretara începuse să țipe, în timp ce primarul căuta să-și potolească bătăile inimii, știind că numai dacă se calmează poate să alunge înțepăturile acelea neplăcute de vechi cardiac.

— Liniștiți-vă ! îi rugă Albert nu știu a cîta oară.

— Ia dihania de aici ! îngăimă primarul.

— Dar nu e animal, explică Albert. E un locuitor al planetei Agidia. Se numește Atad și este redactor al unei emisiuni științifice despre oameni.

Agidianul făcu un pas înainte cu gîndul de a-i strînge mîna, dar renunță, retrăgîndu-se spre ușă.

Primarul se înțepenise între două fișete, mutînd cu repeziciune privirea de la secretara leșinată pe covor la Albert.

— Am venit aici cu trei zile în urmă, explica acesta. Ați spus să vin astăzi și am venit. De ce mă duceți cu vorba ?

— E absurd ce mi-ați povestit, spuse primarul.

— Dar adevărat. Agidia se găsește în același loc cu Pămîntul. Sînt pilotul Albert Stewart... Toți colegii mă cunosc, corespund din punct de vedere psihoprofesional. Cu toate astea, mi se refuză cererea de reangajare. De agidian nu vrea să se ocupe nimeni ; parcă ați fi înnebunit cu toții. Și plecarea mea, tămbălăul despre O.Z.N.-uri și extratereștri era în toi. Nu mai înțeleg nimic.

— Nici eu nu înțeleg mare lucru, spuse primarul ștergîndu-se de sudoare și privind cu teamă spre Atad.

Acesta se mutase în colțul din dreapta al sălii încrucișîndu-și pe piept cele trei mîini, privind gama de gesturi vagi a primarului, în totală neconcordanță cu ceea ce spunea, și foiala inutilă pe scaunul unde se așezase.

— Nu vreau să demonstrez existența ureunei lumi paralele sau a cine știe ce alte năzdrăvănii, continua Albert să se agite. Doresc doar să mi se elibereze actele ce mi se cer pentru reangajare.

— Nu pot, răspunse primarul. Certificatul de deces e perfect legal ; nu poate fi anulat. Și dacă nu poate fi anulat certificatul, ești mort de-a binelea. Chiar eu am ținut o cuvîntare la înmormîntarea dumitale și a colegilor.

— Și eu ce fac ? se enervă Albert.

— Vedeți ? spuse primarul. Vă supărați degeaba ; eu sînt numai primar. Nu pot să dezleg enigmele orașului. De unde știu eu că nu sînteți o stafie ?

— Ce să fiu ? !

— Stafie. Ați murit de o moarte supranaturală, îmi povestiți despre o lume inexistentă, umblați cu un mutant după dumneavoastră.

— Nu sînt mutant, îi sări lui Atad țandăra. Sînt agidian, locuitor al părții întunecate a Agidiei. Orice ar fi acela „mutant", acest lucru e clar. Ce, nu se vede ? întrebă privind amenințător și făcînd cîțiva pași spre birou.

Primarul vru să se ridice de pe scaun, dar Albert îi făcu semn că poate să se așeze liniștit la loc ; Atad se retrăsese în colțul său, hotărît să nu mai intervină în discuție, orice s-ar fi întîmplat, așa cum se înțeleseseră afară.

Albert povesti cu lux de amănunte modul cum se treziseră, el și Atad, în parcul Aber, cum fusese ținut două săptămîni în beciul Circumscripției de poliție cu numărul 43, fiind apoi transferat la o clinică de neuropsihiatrie, și trase concluzia că lumea în care se născuse are doar o logică a ei, de suprafață, și că în realitate totul e cît se poate de absurd. Povesti că, în afară de faptul că toți îl ocolesc, atunci cînd apare cu agidianul, fusese pus sub urmărire, iar doi indivizi încercaseră chiar să-l

împuște. Și asta, pentru ea, spuneau ei, ne ajunge lumea noastră superindustrializată, ce ne mai trebuie altă lume, cu toți extratereștrii ei, sau o altă față a lumii noastre ?

Ajuns acasă, îl lăsase pe Atad afară și intrase ; soția și copiii stăteau la televizor, iar fratele său sorbea dintr-un pahar cu bere. Îl priveau ca pe o mumie sau, mă rog, ca pe ceva căzut din cer, ceva ce nu mai văzuseră încă. Soția, care se obișnuise cu ideea morții sale, scoase un țipăt și izbucnise în plîns. Hon, un om foarte calm din fire, sorbise din pahar, apoi afirmase, așa, ca și cum ai spune „afară plouă", că „...nu are ce căuta acolo din moment ce e mort și îngropat".

„Tîmpiților ! spuse Albert, faptul că e noapte și la televizor e un film de groază, nu vă dă dreptul să vorbiți prostii. Mai bine aduceți niște tartine și o sticlă cu lapte că m-am săturat de mere de prin parcuri. Ori credeți că, dacă sînt mort, ar trebui să mă hrănesc doar cu umbre și povești stranii ?"

Atmosfera se încălzise atunci cînd, după primele momente de nedumerire, copiii se repeziseră la el întrebîndu-l ce le adusese în dar. El ridicase din umeri, apoi îi venise ideea să le spună că le adusese un agidian, lămurindu-i cum putea mai bine ce e acela un agidian, ce e acela un curent magnetic sau un război-ciclu. Ieșiseră cu toții afară să vadă despre ce este vorba, iar reacțiile fuseseră diverse. Soția lui se trăsese înapoi, copiii se repeziseră la agidian, crezînd că agidianul e un exemplar dintr-o specie mai puțin cunoscută de cai, iar Hon, contrar firii sale reci, privea descumpănit, abia ascunzîndu-și tremurul genunchilor.

Atad, care auzise, cu auzul fin al speciei sale, tot ce se vorbise în casă, îi aștepta zîmbind, dincolo de gard, așezat sub o lampă de neon.

— Ajunge ! spuse primarul autoritar nemaiașteptînd să audă urmarea povestirii lui Albert. Am și alte treburi, mai importante.

Se ridicase, își aprinsese o țigară și aștepta. Pilotul și agidianul îl priveau nedumeriți, nereușind să facă legătura între primarul șovăitor și palid de spaimă de mai înainte și acesta de acum, țeapăn, autoritar și cu trăsă-

turile feței foarte severe. Secretara se ridicase de pe covor scuturînd cîteva fire de praf imaginare de pe mîneca taiorului, apoi lăsase să cadă arătătorul pe unul din numeroasele butoane ale biroului.

— A ieșit perfect, spuse primarul făcînd semn roboților utilitari, apăruți între timp, să-i evacueze pe cei doi.

Atad, spre deosebire de pilotul care se zbătea din răsputeri să scape, nu opuse nici o rezistență. Își aminti de ultima vizită la Departament și înțelese că se purtase copilărește crezînd că lumea oamenilor poate să existe.

„Cum de nu mi-a trecut prin cap că primarul ăsta caraghios e Robotul suprem, iar acest Albert, alături de care m-am prăbușit pe scările lunecoase, un robot obișnuit ?"

Vru să urle un blestem la adresa roboților utilitari cu membre metalice, grosolane, să le ureze numai scurtcircuituri, dar nu reuși să mai scoată nici un sunet amintindu-și de piciorul din spate, încă nevindecat. Fu bucuros că nu-și frînsese gîtul și privi cu milă la Albert ; își freca piciorul stîng, scrîntit, și contuzia din dreptul omoplatului. Se uită în jur ; străzile, clădirile, automobilele lăsate afară, la intrarea în primărie, dispăruseră. Nici primăria nu era primărie, ci chiar Departamentul, o clădire în formă de spirală, cu acoperiș albastru.

Privi ușa de fier masiv, apoi întoarse ochii spre Albert. Acesta zîmbi trist și se ridică în picioare făcînd un gest vag, ce putea să însemne foarte bine și un semn de bun rămas.

Se depărtă de agidian și se avîntă șchiopătînd spre țintă necunoscută. Florile luminoase scîrțîiră un timp sub pașii săi, apoi zgomotul se stinse odată cu silueta șovăitoare înconjurată de întunericul din ce în ce mai dens.

Așezat comod în fotoliu, Robotul suprem urmărea pe monitor agidianul așezat în iarbă, acesta urmărind la rîndul său umbra omului, umbră ciuruită de razele slabe emise de flori.

— Ați jucat sublim, domnule Robot suprem, spuse secretara aranjînd fișele întocmite. Trucul v-a ieșit de minune ; de acum încolo nu trebuie să faceți altceva decît să-i urmăriți evoluția.

- Ai dreptate, Ema. Numai trezindu-le neîncrederea poți afla ceva despre aceste ființe robotoide.

— Credeți că nu e un robot ?

— Că nu e robot, sînt absolut sigur. Nu știu, însă, dacă este om ; sîntem abia la începutul cercetărilor.

— Un lucru nu înțeleg, spuse secretara. Cum e posibil ca o ființă așa puțin evoluată, cum știu că este omul, să aibă aceeași structură morfologică și fiziologică, înfățișare, cu noi, roboții departamentali.

— Nu știu, Ema, spuse Robotul suprem cuprinzîndu-i mijlocul subțire cu membrele noduroase, sărutînd-o. Pentrazi e deajuns. Introdu informațiile în memorator și fugi dincolo ! Peste zece minute vin și eu ; vreau doar să ascult înregistrarea convorbirii.

— Te aștept, dragul meu, spuse secretara sărutîndu-l pe robot și mișcîndu-și pletele blonde într-un gest nervos, gest al secretarelor de pe toate meridianele, pe care și-l introdusese singură în program, împreună cu zîmbetul ușor disprețuitor, puțin amar, împreună cu legănarea șoldurilor și unduirea vagă a mîinii cu degete lungi și delicate.

cpsf.info

Dan Merişca — Doru Pruteanu :

OMUL CEL TĂCUT, INELUL ŞI FATA BLONDĂ

Citeam şi priveam din cînd în cînd vacile — cîte mai rămăseseră — care păşteau pe cîmp, omul acela tăcut venise, se aşezase lîngă mine şi întorsese capul să se uite la soarele turtit al după-amiezei ; nişte copii mici se jucau pe marginea drumului cu o cartuşieră goală, pe care o trăgeau după ei prin iarbă, îl vedeam cu coada ochiului, ce putea dori de la mine ?, eram obişnuit ca atunci cînd se opreşte cineva lîngă mine să-mi ceară ceva. Cu vreo două săptămîni în urmă venise un ofiţer android — era lovit la mînă şi i-am putut vedea, pentru o clipă, acolo, înăuntru, mai multe fire roşii şi albastre şi nişte mecanisme fine care se mişcau atunci cînd îndoia degetele — mă întrebase unde sînt oamenii, i-am spus că pe-acolo, prin sat, fiecare pe la casa lui, şi m-a strigat maică-mea să aduc nişte apă de la fîntînă, plecasem lipăind prin praf cu picioarele goale, lăsîndu-l pe ofiţerul care-i căuta pe oameni cam nedumerit.

Cred că ofiţerul acela îi convinsese pe cei din sat să-şi ia care ce putea şi să fugim în pădure, trebuia să vină armată acolo ; chiar înainte de a pleca, au apărut două blindate cu şenile, cărînd şi nişte tunuri grele după ele, au intrat în curte şi apoi în grădină dărîmînd un gard, au urcat dealul şi au început aproape imediat să tragă înspre oraş. Soldaţii-roboţi — eu cel puţin n-am văzut nici un om printre ei — care veniseră în urmă s-au apucat să cotrobăie prin casele părăsite, fuseseră programaţi să prade tot ce găseau în cale şi continuau să o facă, chiar dacă nu mai aveau pentru cine, comandanţii le muriseră : n-au avut prea mult noroc, a venit o altă armată, în

vreme ce cealaltă fugea mîncînd pămîntul în mod disciplinat, soldaţii nou veniţi s-au apucat şi ei de cotrobăit, au strîns tot ce mai rămăsese, erau murdari, multora le lipseau piese componente, mai mult îţi stîrneau mila, erau însă conduşi de oameni.

Omul sosit pe neaşteptate s-a ridicat şi a plecat fără să scoată vreun cuvînt. Nu mult după aceea au apărut cîţiva soldaţi roboţi şi un ofiţer. Îl ştiam. Acum vreo cinci zile fusese la noi şi băuse cu tata şi cu alţi cîţiva ofiţeri care erau tot oameni, au băut, s-au certat, tata voia să-i împace, unul din ei a plecat înfuriat prin spatele casei, iar ăsta de care vă spun îl împuşcase liniştit prin fereastra astupată de camuflaj cu un covor şi nişte ziare ; neavînd altceva mai bun de făcut, cel care ieşise se oprise în dreptul ei, începuse să-i înjure şi să-i ameninţe, zicea că o să se ducă la ăilalţi, că, ori aici, ori dincolo, tot aia era, că cine mai înţelegea cine cu cine luptă, totul dispăruse, nu mai existau comandamentele, nu mai existau statele, nici măcar lumea, cineva care să-şi spună lumea, ofiţerul ăsta negricios şi cam la fel de înalt ca taică-meu scosese pistolul şi-l împuşcase direct în gură. Bunicu', care povestea întîmplarea vecinilor doritori să-l asculte, se mira : „cum de ochise aşa de bine ? să tragi cuiva trei gloanţe la rînd prin aceeaşi gaură, cînd cel ochit cade nu se mişcă, oricum, fără măcar să-l vezi, ştiţi, fereastra aia astupată din spatele casei". Ceilalţi ofiţeri îşi goliseră repede paharele şi plecaseră, lăsîndu-l pe mort sprijinit de perete, cu capul căzut într-o parte, năclăit de sînge, iar vîntul îi răsfira la întîmplare părul. Pe urmă se certaseră şi între ei, cred că ceilalţi se duseseră în altă parte, rămăsese doar ăsta şi mai mulţi roboţi, pe jumătate distruşi, cu care se plimba încoace şi încolo prin sat, tata spunea că în altă parte nici nu mai erau oameni, sau, oricum, trăiau foarte puţini, oraşele nu mai existau, rachetele, sau, dacă nu, bombele le răseseră de pe faţa pămîntului, şi că noi, ăştia, ţăranii, aveam să rezistăm pînă la urmă, cu noi nu avea nimeni nimic, noi nu făceam război, ca aceia din oraşe, care muriseră mai toţi şi aveau, pînă la urmă, să moară toţi, în timp ce hoardele de roboţi vor fi continuat să se bată încă fără rost între ei pînă

n-ar mai fi rămas nici unul, ce, parcă oamenii știu de ce se bat ?...

Ofițerul și soldații s-au oprit și ei lîngă mine și m-au întrebat dacă nu văzusem un om așa și-așa, era chiar omul meu, cel care se așezase alături de mine și privise soarele, am ridicat din umeri, nu văzusem nimic, pre eram ocupat cu lectura, ofițerul s-a uitat la cartea mea video, încercînd să-i silabisească titlul de cristale lichide în buzunarul unuia din soldați a început să sune un ceas, atunci am observat că ofițerul avea două ceasuri cu celulă solară la mînă și unul de buzunar la piept, i vedea atîrnînd lanțul aurit sau de aur, „soldații ăștia le bat joc de timp" gîndeam privindu-i cum se îndepărtează, „poartă nu știu cîte ceasuri, dar nu le place să le scoată, să se uite la ele, scot doar pistoalele și se împușcă între ei, cîți vor mai fi rămas, cartușele îi lovesc la fel de bine și pe oameni, și pe roboți, dacă știi cum să tragi". De deasupra treceau iarăși teleghidatele, avioanele alea fără nici un om în ele, pline cu bombe, nu erau de-ale soldaților cu ceasuri multe, le trimiseseră ăia care fugiseră lăsînd tunurile în grădină și o grămadă de proiectile, să avem noi cu ce ne juca, le întorsesem și încercam să ochim linia orizontului, acolo unde răsărea soarele. N-am reușit să tragem niciodată, poate n-ar mai fi răsărit soarele ; pînă la urmă, tot învățam noi cum să le folosim, dacă nu i-ar fi trecut prin minte lui Vic să dea foc la benzina de pe jos, nu știu de ce au luat toate foc, au explodat toate proiectilele de care noi nici nu ne atinsesem, a curs țărîna peste jumătate din sat, în vîrful dealului a rămas o groapă în care s-a făcut după primele ploi din toamnă un iaz mărișor, iar din Vic au mai găsit numai un deget mai era pe el inelul gros de platină, cred că era de platină, altfel de ce-ar fi fost așa de greu, avea în locul pietrei un ecran TV cît unghia de mic, inelul mi-l arătase chiar el, cu cîteva zile înainte, cînd eram în pădure : „de la bunica, numai de nu l-ar vedea, l-am luat din sipet, unde-l ținea ascuns". Degetul cu inelul era curat-curat, iar mamele își strîngeau copiii și-i numărau, dacă roteai încet ecranul pe inel puteai prinde douăzeci și patru de canale, căutasem de mai multe ori și eu, și Vic, dar nu mai transmitea nici unul, se vedeau și sonurile doar

paraziți și dungi, mama lui Vic mai avea vreo nouă copii, moartea lui Vic nu costa prea mult familia, măcar așa, sufletește, dacă la pungă urma să-i secе ; de fapt, nici nu mai era vorba de bani, ăștia nu-i mai trebuiau nimănui, acum toate se luau „la schimb". N-am văzut înmormîntarea, mă bătuse maică-mea măr și mă închisese în cămară, am auzit de acolo cum treceau prin fața porții babele bocind ce mai rămăsese din Vic, de ce nu fugise oare atunci cînd văzuse că ard toate așa de tare ? Am refăcut și eu experiența lui, cu niște cartușe în loc de proiectile, putusem să fug. Cred că Vic descoperise sistemul de funcționare a tunurilor, ele, ca și computerul și instalațiile părăsite într-o subterană de beton din coasta dealului, fuseseră făcute bucăți și oamenii le cărau acasă, fără să știe la ce le vor folosi, dar le cărau.

Omul meu cel tăcut și soldații roboți cu ofițerul s-au întors, îi vedeam în depărtare cum vin, crezusem că aveau ceva de împărțit cu el, dar nu era adevărat, un soldat ducea în brațe o fată, omul meu cel tăcut plîngea încet, fata era blondă, ofițerul o privea din cînd în cînd. S-au întors și teleghidatele, eu m-am aruncat în șanț și toți au fost omorîți, ei, pentru prima oară, ea, pentru a doua.

cpsf.info

Lucian Merişca :

DERATIZARE

1.

— Da, m-au bătut, răspunse bătrînul. Eu i-am rugat să mă bată... dar m-au lovit atît de tare, încît nu cred c-aş mai rezista o dată... Mîinile, aşezate pe genunchi, îi tremurau.

— Săracul de tine, spuse Lenore, scoţîndu-i masca de pe faţă. În jurul ochilor, marginile măştii lăsaseră urme vineţii.

Bătrînul Cazal gemu. Abia putuse urca cele cîteva scări ale parterului. În capul Lenorei se mai auzeau izbiturile pumnilor în uşă, care răsunaseră pe palierele blocului pustiu, cînd bărbatul ei ajunsese acasă.

— Ai blocat uşa ? o întrebă el, răstit.

— Da, am blocat-o, îl linişti femeia.

Muie o cîrpă în căldarea cu apă şi începu să-i şteargă sîngele închegat de pe mustaţă. Avea un ochi umflat şi un lichid roşiatic i se prelingea dintre pleoapele închise. Îi pansă două degete zdrobite. „Cizmele metalice", gîndi ea.

— Grăbeşte-te, Len ! ţipă bătrînul. Acuşi vor apare cei de la Controlul Interior şi ăştia nu ştiu de milă. Abia i-am convins pe ăia de-afară să nu-mi pună ştampila a doua în carnet, mai bine să mă bată... Oricum, nu mai aveam nici un bilet exterior. Nu ştiu ce-o să ne facem... Ai compostat biletul ?

— Mai este timp, îi zise ea, privind la ceasul electronic încastrat în perete. Mai bine mergeam eu — îmi spuneai unde sînt cartofii ăia şi-i aduceam eu acasă, poate pe mine nu mă prindeau fără bilet.

— Vorbeşti prostii... dă-mi masca mai repede !

I-o smulse din mînă și-și trecu cîrligele ei prin găurile făcute în urechi. Cînd n-o purta, imediat începea să-l mănînce pielea feței. Încă îi mai curgea sînge din nas. Și-l șterse de pe barbă cu mineca vestonului uzat.

Se întinse cu greu pe somieră și porni să geamă — durerile începuseră din nou. Lenore se apucase să fiarbă un ceai verde într-o oală pusă pe reșou.

— Compostează ! răcni Cazal. Bătrîna se aplecă să caute biletele în sertarul încuiat și începu să tușească. Și dă drumul dracului la aparatul ăla de radio, poate dă iarăși vreo emisiune-cadou !

— Ai răbdare, să bem ceaiul întîi. Lenore găsi două bilete și le introduse în compostor, înainte ca beculețul roșu de deasupra aparatului să se aprindă, indicînd scurgerea a trei ore, durata cît era valabil un bilet interior.

Băură ceaiul și bătrîna îi aduse cîteva rădăcini — pe care le păstrase pînă atunci de rezervă — ca să-l întărească. Apoi Cazal se ridică din pat și puse în funcțiune radioul. Începu să caute pe scala aparatului. 874. În timpul zilei nu lăsau acul indicator la această lungime de undă — ar fi putut să observe vreunul dintre controlorii interiori.

Lenore pregăti totul pentru coborîrea în subsol : oala cu ceai, cărțile și rădăcinile pentru mîine la prînz. Apoi, profitînd că bătrînul era întors cu fața la radio, cotrobăi în noptieră și scoase un ou împachetat în ziar, pe care îl ascunse în lădiță, sub rădăcini.

— Mîine trebuie să stau mai mult la fabrică. Și trebuie să-i conving să-mi dea înainte cîteva bilete exterioare, altfel n-o să mai pot ieși din casă nici ca să merg le servici..., vorbi Cazal.

— Da, făcu nevastă-sa.

La radio se auzeau știri.

În seara aceea avură noroc. Nu apăru nici un controlor interior și emisiunea-cadou veni repede și ținu mult. Odată cu explozia muzicii cunoscute, ceasul electronic de control se bloca. Cei doi bătrîni împinseră lada de la perete spre mijlocul camerei și dădură la o parte țolul. Cazal ridică dala de ciment, scîncind de durere. Apărură capetele palide, acoperite de rare șuvițe de păr decolorate, al fiului lor și-al neveste-sii.

— Ce e, tată ? făcu Celin, te-au bătut ?

„Sîntem cu voi" — spuse vocea suavă de la radio, apoi continuă cu o muzică foarte frumoasă. Ela îl privea și ea pe Cazal și spaima i se citea pe fața dezgolită.

Bătrînul le povesti că voise să meargă pe înserat în grădina părăsită de la marginea cartierului, să fure cartofi, și că-l prinseseră pe stradă. Mai avea doar un bilet de exterior, dar pe acela îl păstra pentru mîine dimineață, ca să meargă la serviciu. Îi ceruseră carnetul de identitate. Îi rugase în genunchi mai bine să-l bată decît să-i pună ștampila a doua în carnet. Le fusese milă de el și-l bătuseră.

— La a treia, știți, mă condamnă la moarte, zise Cazal. De fapt, sîntem amîndoi bătrîni... Eu am patruzeci și cinci de ani, zise cu tristețe. N-o s-o mai ducem mult, așa că va veni acuși rîndul vostru să stați deasupra... Ți-am scris în caiet ce noutăți au mai apărut la fabrică, să le cunoști. Cine știe cum mor... nu trebuie să-și dea seama că am fost înlocuit.

— Lasă, tată..., zise Celin. Mai bine ai grijă să nu se mai întîmple să te prindă pe stradă. Compostează corect, că altfel mă lași și pe mine fără mască.

— Ce dracu' să compostez ? ! Tu nu înțelegi că nu mai avem bilete ?...

— Uite mîncarea, ăsta e pentru cei mici, îi întrerupse Lenore, arătînd oul împachetat în ziar. Ce mai face Maow ? Cum merge cu învățătura ? Lui Maalin i-a trecut eczema aia ? Tare aș vrea să-i mai văd...

— Maow ! Maalin ! veniți încoace, vrea să vă vadă bunica, îi strigă Ela, aplecîndu-se înăuntru.

Se auziră ropote de pași, în subsol. „Sîntem cu voi", repetă vocea plăcută de la radio. Un băiat de vreo cincisprezece ani și o fetiță ceva mai mică se agățară de marginea chepengului, în timp ce părinții lor se retraseră ca să le facă loc. Bunica le strînse capetele în brațele ei slabe și-i mîngîie ; erau murdari de nămol umed.

— Iar v-ați jucat lîngă conductele de la canalizare, îi mustră ea. Maalin, crezi că așa îți mai trec bubele ?...

— Gata, intrați înapoi ! le spuse bătrînul. La radio începuse melodia care anța sfîrșitul emisiunii-cadou. Mai aveți nevoie de ceva

Celin o trimise pe Ela cu copiii înăuntru și mai rămase cîteva clipe față-n față cu bătrînul, care se aplecase să pună dala la loc.

— Tată, aș vrea puțină carne, dacă găsești... Poimîine e ziua căsătoriei mele cu Ela. Vreau...

— Prostii... Bine, o să-ncerc.

Închiseră trapa și puseră totul la loc, așa cum fusese. „Sîntem cu voi" spuse vocea de la radio și emisiunea se termină, lăsînd loc paraziților. Bătrînul scoase aparatul din priză. Ceasul de rețea începuse din nou să funcționeze.

2.

În noaptea aceea, Celin rememoră scena căsătoriei sale cu Ela. Șaptesprezece ani așteptase ziua cînd nu va mai fi singur. Ce nuntă tristă, chiar în încăperea asta... Părinții coborîseră și ei pentru cîteva minute, în timpul unei emisiuni-cadou. Și totuși, ce bine că se întîlniseră. El nu ieșise niciodată afară. Ea, numai atunci cînd venise la el, dar asta se întîmplase seara, pe întuneric, așa că nu văzuse nici ea prea mult. Bătrînul Cazal aflase de la unul din tovarășii săi de muncă de existența fetei, a Elei. Îi destăinuise și el că are un fiu, ascuns în subsol. Pentru părinții fetei fu o ușurare — scăpau de o gură de hrănit. În seara hotărîtă — acum cincisprezece ani — Cazal o luase pe fată, care împrumutase masca de la maică-sa, și o adusese la Celin, compostînd mai corect ca niciodată la fiecare aparat de taxare pe lîngă care treceau pe stradă. Mama Elei riscase mult, ca și Cazal de altfel, care-i adusese înapoi masca. La întoarcere, taică-său chiar se certase cu cei doi, care nu voiau să contribuie cu nici un bilet exterior la toată afacerea.

Dar Celin se înțelesese foarte bine cu Ela. Citiseră amîndoi toate cărțile pe care le aduseseră bătrînii și carnețelele cu sfaturi pentru cînd vor ieși deasupra, ca să-i înlocuiască. Știau totul despre lumea exterioară, ar fi putut chiar să meargă pînă în capătul celălalt al orașului fără să se rătăcească, ca și cum ar fi trăit pînă acum deasupra. Dar de unde atîtea bilete exterioare ?... Tatăl

său abia avea bilete ca să meargă la serviciu, iar maică-sa nu mai ieşise de foarte mult timp din casă... Lenore era mai în vîrstă decît Cazal şi bolnavă. Celin ştia că Ela va ieşi aşadar înaintea lui la suprafaţă... Se gîndise deja unde să bage cadavrul bătrînei, cînd o vor coborî jos... Era un canal înfundat, într-unul din colţurile „încăperii murdare". N-ar fi riscat s-o îngroape afară, ziua puteau să fie văzuţi, iar noaptea era oricum interzis să iasă din bloc. Dar la ce se gîndea el, acum ?... Acum, Ela era lîngă dînsul, caldă, pe salteaua de paie. O mîngîie pe sîni şi pe burtă. Adormise. Îşi aduse aminte de ceea ce-i scria Cazal despre naşterea lui. Stabiliseră de mult timp — de cînd maică-sa rămăsese gravidă — să facă o gaură de comunicare între apartamentul lor şi subsolul blocului, unde să crească viitorul copil. Trebuiau să-l ascundă, n-ar fi avut de unde composta bilete şi pentru el. Cazal găsise într-un depozit abandonat un ciocan pneumatic, dar ar fi făcut prea multă gălăgie. Ca să nu se dea în vileag, cînd pe Lenore o apucaseră durerile facerii, provocase o diversiune, atrăgînd cît mai mulţi controlori în jurul lui, undeva la cîteva străzi distanţă de casă. Mîncase bătaie atunci, dar îl lăsaseră după cîteva ore în pace — avea biletul compostat, într-unul din buzunarele salopetei... Nu înţeleseseră. În timpul cît Cazal era bătut, Lenore, imediat după ce născuse, dăduse radioul la maximum şi săpase cu ciocanul pneumatic o gaură în podea, lîngă perete. Cînd se întorsese bătrînul, o găsise aproape moartă de oboseală. Turnase din ciment dala care acoperea chepengul şi mutase copilul în subteran. Uşa subsolului de la intrarea în bloc era zidită, astfel că sub ladă era singura comunicare posibilă. În timp, căraseră acolo două saltele, o parte din foliile cu care se înveleau iarna, cîteva scaune, montase instalaţia electrică. Lenore îşi petrecea zilnic cîteva ore în subsol, lîngă copil, mai ales noaptea sau în timpul emisiunilor-cadou, alăptîndu-l şi îngrijindu-l. Cînd crescuse mai mare, începuse să-i povestească despre lumea de afară şi despre Ultimul Război, ceea ce ştia şi ea de la părinţii ei. Mai tîrziu, îl învăţase să citească şi să scrie şi începuseră să-l pregătească pentru viaţa de deasupra. La şaptesprezece ani le ceruse să-i aducă o nevastă şi-i aduseseră. Ela dormea liniştită,

cu capul pe brațul lui. Dar Celin n-avea de gînd să preia, odată cu masca bătrînului său, și firea răbdătoare și înțelepciunea conștiinței lui. Trebuia să ia legătura cu alții din noua generație, care creșteau în subsolurile blocurilor și ale caselor, ca și ei... Trebuia să găsească singura lor speranță, locul de unde emitea postul de radio clandestin care îi încuraja pe oameni: „Sîntem cu voi". Dar era într-adevăr clandestin ?... Atunci de ce se întrerupeau ceasurile de control în timpul transmisiilor lor ? Dacă avea să cîștige încrederea șefilor săi și a controlorilor, ar fi putut mai tîrziu, cîndva, să ajungă la Biroul Principal... Ce fel de oameni lucrau acolo ? E adevărat că ei nu purtau mască ?... E adevărat că mîncau în fiecare zi carne ? Dar erau ei într-adevăr oameni ? Părinții săi aveau un caracter prea slab pentru a mai putea fi utili Societății... El nu. Stinse veioza. O strînse pe Ela în brațe și-și lipi buzele de pielea moale de pe gîtul ei. În încăperea de alături, se auzea apa șiroind încet pe pereți.

3

Maow și Maalin nu mai erau niște copii. Maow știa asta și o pîndea pe soră-sa cînd ieșea de la „camera murdară" ca s-o tăvălească pe grămezile de moloz. Se obișnuiseră atît de mult cu întunericul... Erau doar a doua generație care stătea în subsol. Taică-su era un egoist — n-ar fi conceput nici în ruptul capului să-l lase pe el și pe soră-sa afară, în locul bătrînilor care aveau să crape în curînd. Mai aveau atît de mult de stat acolo, în pivnița aceea umedă... Se grăbiseră să-i facă, parcă nu mai putuseră aștepta pînă ce vor ieși afară... Maow se întrebă de ce le mai găuriseră urechile pentru agățătorile măștilor. Cine știe dacă într-adevăr aveau să mai iasă vreodată de-aici.

Soră-sa nu zicea nimic cînd o strîngea de sînii ascuțiți, ori o dezbrăca de zdrențele murdare, la lumina slabă a becului din încăperea lor, în timp ce părinții dormeau sau citeau. Le dădeau și lor cărți, dar nu-l interesau. Maalin voia numai s-o însoțească în peregrinările ei prin partea de subsol inundată de apă, de unde se întorceau întot-

deauna uzi și mînjiți de noroi. Cunoșteau ca-n palmă fiecare încăpere și firidă a subsolului, găsiseră și țevile ruginite pline de spărturi prin care se prelingea apa, și aerisitoarea care dădea sub trotuarul blocului, și scheletul de pisică pe care îl aduseseră părinților să le spună ce e. Le explicaseră bunicii. Lenore zicea chiar că văzuse o pisică vie, cînd era mică. Dacă ar fi fost vie, asta era carne. Lui Maow începuse să-i placă de Maalin, de cîtva timp n-o mai bătea deloc și, în principiu, primise aprobarea părinților s-o ia de soție. Crescuseră mari și trebuiau să se căsătorească. Ei nu mai puteau avea norocul părinților lor, sau ar fi trebuit să aștepte prea multă vreme...

Într-o zi, Maalin descoperi o gaură mică în zidul umed pe care o lărgi puțin cu o rangă de fier. Ducea în subsolul clădirii care era lipită de blocul lor. Oare putea fi cineva și dincolo ?... Îi arătă lui Maow, dar conveniră să nu le spună nimic despre trecere lui Celin și Elei. Odată și-odată aveau de gînd să meargă acolo amîndoi, să lărgească mai mult comunicarea. Lui Maow i se făcuse somn. Se gîndise la toate astea ca să nu adoarmă. Se sculă de pe saltea și merse în încăperea cealaltă. Părinții dormeau. Scotoci în lădiță și scoase oul, apoi se pierdu în liniște pe coridoarele întunecate, ca să-l mănînce singur.

4

Ela ieși în pragul ușii, tremurînd. Prin geamurile sparte de la intrarea în bloc se vedea compostorul de ieșit afară, năpădit de buruieni. Bătrînul nu se întorsese încă de la lucru, deși ar fi trebuit să apară de o oră... De unde avea atîtea bilete exterioare ca să se plimbe prin oraș ? Presimțea o nenorocire... Acum un ceas venise un control interior și mulțumise cerului că era mascată și nu aveau cum să vadă cît de mult se albise la față, de frică să nu-și dea seama că o înlocuise pe Lenore. Bătrîna murise de boală și pentru că mînca prea puțin. De slăbită ce era, nici nu se mai putea mișca. Ela îi preluase imediat locul, pentru ca eventualele controale interioare să nu-și dea seama de nimic. Dar o nenorocire nu vine

niciodată singură. Cazal se răzgîndise, nu voia să-i ascundă corpul în subteran. Se dusese în aceeași noapte să caute un loc pe lîngă bloc unde s-o îngroape, dar fusese prins de un control exterior. Pe Lenore o aruncaseră, așa cum stabiliseră de la început, în canalul din subsol. Pe Cazal îl aduseseră într-un asemenea hal acasă încît parcă ar fi fost zdrobit în picioare. Dar nu-l bătuseră deloc. Îl luaseră doar carnetul de identitate și-i aplicaseră cea de-a doua ștampilă. Cineva urca scările măcinate ale blocului. Două cizme metalice. Ela alergă în casă. Beculețul roșu se aprinsese. Răscoli în sertarul de jos și luă un bilet, compostîndu-l repede la taxatorul din perete. Beculețul roșu se stinse. Pe hîrtiuța albă apăru scris: „orele 15—18 / ziua 5/luna 9". Un controlor interior își făcu apariția pe ușă, salutînd-o. La radio se auzeau știri.

5

— Biletul dumneavoastră, vă rog !

Bătrînul tresări și strînse sub braț geanta în care pusese ceapa furată. Apoi le întinse biletul. Unul dintre controlori îl luă și scoase o cutie de chibrituri. Aprinse un băț și dădu foc biletului. Lui Cazal i se muiară picioarele :

— Ce faceți ? !...

Cei doi controlori îl priveau liniștiți, îndreptînd spre el aceeași figură. Aceeași mască, pe care o avea și el pe față, așa cum erau toți nevoiți să poarte. Controlorul dădu drumul să cadă fragmentului de hîrtie arzînd.

— Biletul dumneavoastră, am spus !

— Dar... vi l-am dat mai înainte ! De ce l-ați ars ?...

— Biletul dumneavoastră ! Nu aveți ? Spuneți, nu aveți bilet ? Nu aveți bilet ? Nu aveți bilet ? ! Carnetul dumneavoastră de identitate !

— Dar...

— Poate nu aveți nici carnet de identitate ? rîseră cei doi controlori.

— Ce ați făcut... Aveam deja ștampile în carnet... Ce mă fac acum, ce mă fac acum !...

Cei doi nu mai riseră. Luară carnetul bătrînului și-l deschiseră la urmă, la foaia cu ștampile. Apoi îl aruncară pe stradă.

— Cară-te de-aici, hodorogule ! Or să aibă alții grijă de carnetul tău...

— Bine dar... vedeți ce mi-ați făcut... dați-mi, vă rog, un bilet exterior, nu mai am altul... vă rog, împrumutați-mi un bilet exterior, mai am mult de mers pînă acasă... Pe cuvîntul meu...

Primi un șut puternic în burtă și se închirci pe trotuar. Cei doi controlori se îndepărtară, rîzînd. Cazal înălță capul și se uită cu spaimă în jur.

6

Nu le fu greu să-l prindă. Alerga disperat prin parc, dar ei erau mai tineri și mai bine hrăniți. Cizmele metalice răpăiau pe aleile de ciment. Puseră mîna pe el și-l întrebară de bilet. N-avea. Unul din ei aduse carnetul aruncat la intrarea în parc — avea două ștampile.

Doi dintre ei îl ținură de mîini. Bătrînul se lăsă pe vine, se smuci, se lăsă în genunchi. Îi ruga ceva, trăncănea într-una. Al treilea controlor îl ținu de păr, îi lipi gura pistolului de frunte și trase. Boșorogul țipă și se prăvăli cu fața în jos. O șuviță de sînge spumos se prelinse de pe trotuar pe asfaltul crăpat al aleii. Un controlor își desfăcu de la spate bidonul cu benzină și-l turnă pe părul și hainele mortului. Scăpără un chibrit și-l aruncă peste corpul delinceventului. O flamă puternică izbucni, luminîndu-le măștile de parcă și ale lor ar fi luat foc. Puseră și a treia ștampilă și luară carnetul, să-l predea la Birou. Se lăsase seara.

7

Cînd intrară în apartament, Ela nu mai era sus. Lada fusese trasă de la perete și strîmbată din locul ei, iar țolul de sub ea se boțise. Unul din ei o împinse cu cizma la loc, lîngă zid, din reflex. La radio se auzeau știri.

— Ia te uită, în blocul ăsta nu mai locuiește nimeni ! Zise unul dintre controlori. Mai era o familie, dar văd că s-a terminat cu ei. Trebuie să raportez.

— Și ultimul care a ieșit afară, se pare că a uitat radioul deschis...

— N-am mai fost de mult pe aici. Tu ai mai fost ?

— Nu. Hai să facem puțină curățenie.

Își scoase bidonul cu benzină și-l vărsă prin cameră. Celălalt îi urmă exemplul, stropind pereții și hîrtiile din geam. Radioul tăcuse. Unul din ei se opri în prag și aruncă un chibrit aprins. Acum se auzea o muzică stranie. Vilvătăile izbucniră dintr-o dată. „Sîntem cu voi", spuse vocea de la radio.

— Hai și afară, am o idee.

Ieșiră și căutară capacul canalului printre bălăriile care invadaseră spațiul din fața blocului. Îl traseră la o parte, apoi unul din cei doi controlori bagă o mînă și deschise robinetul prin care apa de la centrală intra în bloc.

— Țevile din subsol trebuie să fie sparte... înăuntru sînt șobolani... Învîrti la maximum rozeta robinetului. Se auzi apa gîlgîind pe conducte. Încă un bloc deratizat, zise el și își scutură palmele de rugină.

— Astăzi ne-a mers bine. Sper să ne dea de la Birou cel puțin o sută de bilete exterioare de fiecare. Și cincizeci interioare, dar din astea mai am. De mîine...

— Da, știu. De mîine, trebuie să compostăm din nou. Săptămîna noastră de control s-a terminat.

cpsf.info

Liviu Paciugă :

ATAC DE CORD

1. KALAHARI

Mi-am retras mîna. Claviatura, ecranul. Parcă le văd pentru prima dată, obiecte străine sau înstrăinate de automatismul extrem ce determină dispariția percepției conștiente. Se ocupă subconștientul de întregul proces. Intrat în reflex. Sau introdus ? Pentru a da posibilitatea conștientului de a se odihni. Mai bine zis de a rămîne într-o hibernare perpetuă, care durează de o viață. Memoria mea conștientă este goală, nu golită sau ștearsă, e pur și simplu goală. Pentru că nici o imagine, nici un eveniment nu a reușit performanța de a străpunge bariera subconștientului spre a ajunge la nivelul conștientului. Astfel că ecranul, claviatura se înscriu pentru prima dată în memoria mea conștientă și, alături de aceste gînduri, sînt primele elemente care o tulbură. Primele mele gînduri... Primele... Parcă ar fi un început. De viață ?... Dar dacă sînt primele mele gînduri conștiente, nu înseamnă că nu sînt o mulțime altele în subconștient, care se îngrămădesc să ajungă la conștient. Mă repet și asta nu-mi place deloc. *C* ar putea să însemne conștient și *S* subconștient.

Între *S* și *C* s-a deschis o portiță odată cu primele gînduri tip *C*. Și golul *C*-ului atrage toate noțiunile, toate gîndurile din uriașul acumulator *S* prin portița asta minusculă. Dacă le-aș lăsa libere, ar fi haos în creierul meu. Dar reușesc să le stăpînesc. Am de gînd să-mi ascult foarte atent *S*-ul. Are o experiență de 24 de ani. Stop ! De unde știu asta ? Ecranul din față etalează cifre, cuvinte ale căror sensuri nu le-am găsit încă în *S*. Un colț face notă aparte. Delimitat de un chenar luminiscent, poartă următoarea inscripție :

FIȘĂ DE IDENTITATE

(Două cuvinte care nu au nici un sens pentru mine și nu mă ostenesc să le memorez.)
VIRSTA : 24 ANI
FUNCȚIA : OPERATOR AUTOMAT GRAD 1
CALITATEA : OM

Mă aflu într-un fotoliu foarte comod, dintr-un material de culoare neagră. Am în față un calculator de prelucrare a datelor : ecranul, claviatura. Cifrele numărului 24 de pe FIȘA DE IDENTITATE încep să clipească intermitent. În dreapta pupitrului e un fel de nișă care ar fi trebuit să se deblocheze automat cînd cifrele dintr-un alt colț al ecranului ar fi indicat 24.00.00. Acolo găseam întotdeauna două batoane de culori diferite. Știam că trebuie să le mănînc. Nu aveau nici gust, nici miros. Nișa nu s-a deblocat. Iar cifrele nu numai că indică numărul 24.00.00. Au rămas încremenite în această poziție. Sînt sigur că ar fi trebuit să se schimbe. Poate că aceste fapte inedite au determinat activarea nivelului *C*. Nu reușesc să-mi desprind privirea de numărul 24.00.00. A devenit constant prin nemișcarea cifrelor sale. Totdeauna este nevoie de o constantă. Dar pînă acum ce a fost constant ?

În jur sînt calculatoare identice cu al meu. Oamenii stau în fața lor. Au privirile fixe și apasă pe două butoane pe care le găsesc și eu în claviatură : ALARMĂ și AVARIE. Știu că ar trebui să apăs și eu pe cele două butoane, dar mi se pare ceva absolut lipsit de sens. Mă ridic și pornesc printre calculatoare. *S* îmi spune că trebuie să merg, să caut o ieșire. Vreau să ajung la un perete. Mergînd de-a lungul lui voi găsi o ușă. Ușile înseamnă de obicei ieșiri. Merg destul de repede. Sînt înconjurat de aceleași calculatoare. În sfîrșit, un perete. După cît am mers pînă aici, cred că sala e imensă. Peretele la care am ajuns e ușor curbat. Pornesc mai departe. Ecranele calculatoarelor s-au stins. Calculatoarele au murit. Am asistat la agonia lor. Oamenii își părăsesc locurile. Dar liniștea nu este ruptă. Nu au ce să-și spună. Sau au prea multe de spus și nu se pot hotărî cu ce să înceapă. Văd un alt perete.

Disting o ușă aproape de colț. Ajung acolo. Ușa e blocată. Deșurubez cel mai apropiat fotoliu și încep să izbesc în ușă cu acest berbec improvizat. Ușa cedează destul de repede. Privesc dincolo. O sală imensă. Pereții nu se văd. Calculatoarele sînt părăsite de operatorii care stau adunați în grupuri, privindu-se fără să spună nimic. Cele două săli sînt perfect identice. Pornesc mai departe de-a lungul peretelui curb. Monotonie. Obositoare. Încep să înțeleg cu adevărat noțiunea de oboseală. Și noțiunea de foame. Mă enervează încetineala mișcărilor celorlalți. Dar eu cum mă mișcam înainte de activarea nivelului *C* ? Sau mă enervează tocmai pentru că la nivelul *S* am conștiința condiției pe care am reușit să o părăsesc cu ajutorul unui *S* deosebit și pe care acum... o disprețuiesc ? După cîteva ore ajung la un alt colț. Ușa e blocată. Deșurubez cel mai apropiat fotoliu și încep să izbesc în ușă cu acest berbec improvizat. Ușa cedează destul de repede. Privesc dincolo. O sală identică primelor două. Ușile înseamnă de obicei ieșiri. Dar nu întotdeauna. Cred că e mai bine să o iau de-a lungul peretelui fără curbură. Merg. Dar mult prea încet. Mă întind pe jos. Imaginea se estompează, se estompează, se estompează... M-am trezit. Asta trebuie să fi fost somn. Mă ridic și pornesc. Peretele e foarte lung. Podeaua e ușor înclinată. Înainte nu mi-am dat seama pentru că unghiul era prea mic. Deci urc. La început imperceptibil, acum evident. Urc. Îmi place cuvîntul. Spre ce ? În jur, monotonia. Și nu numai în jur. Merg. Un alt colț. O ușă. O încerc. Se deschide ușor. Stratul gros de praf se scutură pe mine.

2. KARAKORUM

— Stai !

Soldatul își îndreaptă arma spre mine. Nu mă opresc.

— Cine ești, omule ? strigă.

Ridic din umeri.

— Nu știu.

Mă opresc. Mă privește cîteva clipe. Apoi lasă arma în jos.

— De fapt nu are nici o importanță.
Pare că a uitat de existența mea.
— Ce faci ?
— E rîndul meu să păzesc aici.
— Ce să păzești ?
— Ușa.
— De cine ? Sau de ce ?
Rîse.
— N-o păzesc de nimeni. Trebuie doar să văd cîți intră sau ies pe ușa asta. Știi, am pus un pariu. E prea complicat să-ți explic.

Am plecat. Sala e plină cu mese. La unele stau cîte patru oameni și își trec unul altuia cartonașe colorate. La altele sînt numai cîte doi, care aruncă pe rînd cu două cuburi. Am ajuns în fața unui ordinator. E mort, ca și calculatoarele din sălile anterioare. În spatele său se află un cilindru uriaș. O mare inscripție care fusese luminiscentă anunță :

SIMULATOR SITUAȚII LUPTĂ

Podeaua urcă și aici. Pe lîngă pereți sînt paturi aliniate în șiruri lungi. Ajung la o altă ușă. Acolo stă un soldat. Trec pe lîngă el și deschid ușa. O închid în urmă. Sînt într-o sală mult mai mică decît cele precedente. E împărțită în carouri albe și negre. În stînga, un ecran își lansează insistent mesajul scris :

REMEDIAȚI AVARIA

Cîțiva oameni discută aprins. Aud fragmente :
— Punctul dumitale de vedere este doar virtual posibil...
— De acord. Dar dacă schimbăm sistemul de referință...

Sînt foarte multe mese. Repartizate uniform. Mesele au suprafețele împărțite în pătrate albe și negre. Sînt paturi de-a lungul pereților drepți, pe lîngă care podeaua e înclinată. Oamenii sînt îmbrăcați cu salopete în carouri albe și negre. Stau cîte doi la o masă. Față în față. Unul mișcă niște statuete de culoare albă așezate pe tablă, ce-

lălalt mișcă statuetele similare de culoare neagră. Cîteva mese sînt libere. E un joc pe care aș vrea să-l exersez și eu, dar nu-i știu regulile. Unii oameni se plimbau prin sală cînd am intrat eu. Acum mă înconjoară. Se recomandă drept GÎNDITORI. Le povestesc tot și le cer o soluție. Unul dintre ei începe să vorbească :

— Întreaga problemă poate fi redusă la situația pionului care mai are un pas și ajunge pe ultimul rînd, transformîndu-se din cea mai slabă în cea mai puternică piesă, dama. Întrebarea care se pune este ajunge sau nu pionul pe ultimul rînd ? Cu un calcul probabilistic relativ simplu...

— Iartă-mă că te întrerup, intervine un altul, dar nu ții cont de o seamă de factori, care...

Încep să se certe. Plec. Ies din camera gînditorilor. Sînt acum într-o sală pustie. Podeaua e din ce în ce mai înclinată. Văd o ușă pe care scrie ORDINATORUL CENTRAL. Ușa se deschide în interior. Intru și mă sprijin de ea. Un ecran imens și un pupitru de comandă foarte complex sînt acum în fața mea. E și un fotoliu. Mă așez. Pe ecran scrie :

AVARIE

CAUZA : SCURTCIRCUIT
ALIMENTARE : GRUP ENERGETIC SUPLIMENTAR
TIMP DE FUNCȚIONARE : 48 00 00
TIMP SCURS : 47 57 59

S îmi spune să mă grăbesc. Apăs pe butonul CONTROL. O parte a pupitrului se desprinde de rest și lasă să se vadă multe obiecte de dimensiuni mici, înghesuite unele lîngă altele. Îmi plac. Printre ele sînt mai multe tuburi minuscule de sticlă avînd în interior cîte un fir metalic subțire. Unul dintre acestea e înnegrit. *S* spune că asta nu e în regulă. Apăs pe butonul PIESE DE SCHIMB. Se deschide un sertar. Iau un tub de sticlă și îl înlocuiesc pe cel înnegrit. Îmi place dispozitivul de fixare. Dar nu am timp suficient să-i înțeleg construcția. Pupitrul se refac**e**. Ecranul rămîne gol. Apoi apare inscripția :

după care ecranul este invadat de date care se schimbă cu o viteză uluitoare. Nu le pot urmări. Mă simt eliberat de o mare povară. Gîndesc. Poate avea dreptate omul acela. N-am fost decît un pion. Am ajuns pe ultimul rînd ? Ce sînt acum ? Cine sînt eu ? Cele două cuvinte de pe fișa de identitate... numele meu. Numele reprezintă identitatea. Dar eu mi-am pierdut numele, deci identitatea. Trebuie să o caut. Ordinatorul mi-a detectat prezența. Începe să-mi explice totul. Cel puțin așa pretinde. Dar eu nu-l mai ascult. Nu mai vreau să-l ascult. Sau nu mai am puterea s-o fac. M-am săturat de aparențe. Trebuie să mă caut, să-mi caut identitatea. Mă ridic de pe fotoliu. Urc povîrnișul podelei. Cuvinte disparate ale ordinatorului stăruie în jurul meu : „rațiunea", „adevărata societate", „supraviețuire", „involuția", „necesar", „sacrificiu"... Îl ocolesc. Urc. Îmi place cuvîntul. O ușă. Cred că se va deschide foarte greu. O ating. Ușa se deschide. Descopăr pe partea cealaltă cinci sigilii. Toate s-au rupt acum.

cpsf.info

Mirela Paciugă :

CARNAVAL

•

Păşea încet printre ruine, ridicînd mici norişori de cenuşă fierbinte încă. Nu înţelegea sadismul folosirii unei bombe clasice, adevărată piesă de muzeu. Cu o armă „umanitară", toţi ar fi murit instantaneu, trecînd fără să ştie din viaţă în amintire, nu ar fi suferit îngrozitor. Îi reveneau obsedant în minte secvenţe din filmele „educative" pe care fusese obligat să le vizioneze în copilărie, înfăţişînd atrocităţile săvîrşite de „ceilalţi", victime ale bombardamentelor atomice. Învăţase să nu se teamă de trupurile carbonizate, de braţele întinzîndu-se spasmotic ale celor atinşi de groaznicele maladii. Închidea ochii şi plutea într-o strălucire albă, sub o cupolă a cerului, a cerului liber, a cerului pur, a cerului albastru. Îi deschidea şi regăsea în schimb arcadele întunecate ale megalopolisului în care se născuse, un centru prea important pentru a fi lăsat neprotejat împotriva oricărei arme a „celorlalţi". „Ceilalţi"... Numele lor nu era rostit niciodată. Erau atît : „ceilalţi" — fiare pîndind cu ură feroce la fiecare cotitură a galeriilor luminate cu zgîrcenie, forţe întunecate care aşteptau în umbră apariţia unei victime nevinovate. Aşa îi înfăţişau funcţionarii de la Departamentul Securităţii, aveau grijă să nu uiţi nici o clipă că „ceilalţi" există : programele video erau întrerupte de comunicate urgente, crainici îndoliaţi anunţau cu durere moartea eroică a soldaţilor unităţilor de apărare ale careului X ; panouri fosforescente îţi răneau retina la fiecare intersecţie prin culorile lor stridente cu lozinci de genul : „Combatanţi din armata tăcută a celor ameninţaţi ! Nu uitaţi că asigurarea

securității familiilor voastre vă stă în mîini ! Centrele de recrutare așteaptă să vă prindă în piept «Steaua libertății» — însemnul onoarei cetățenești !" și alte fraze la fel de idiot concepute. Conducătorii armatei tunau și fulgerau în interviuri transmise pe toate canalele video împotriva mîrșăviei „celorlalți", care refuzau lupta deschisă, cavalerească, între cele două armate, menținîndu-și tactica distrugerii de centre ale planetelor agricole, polisuri neprotejate împotriva bombardamentelor. Statisticile evidențiau în acest sens șiruri lungi de victime ale sadismului „celorlalți".

Toate acestea le simțea false, se obișnuise cu ele atît de mult încît reușea să le ignore fără nici un efort. Cum auzea semnalul sonor ce preceda emisiunile Departamentului Securității, închidea ochii și luneca în visele lui albastre.

Ceruse să părăsească megalopolisul din dorința de a scăpa de arcadele întunecate, sperînd să zărească măcar o dată cerul. Fusese repartizat pe un asteroid liniștit și mănos, una din sursele de hrană ale orașului-monstru de pe planeta de origine. Aici o întîlnise pe Iria, aici se născuse Dian, fiul lor. Ecourile obsedante ale războiului ajungeau pînă la ei ca dintr-o altă lume, de care nu se simțeau legați prin nimic. „Ceilalți" încetaseră parcă să mai existe.

Apoi fusese chemat în megalopolis de Departamentul Securității. „La școală ai manifestat aptitudini deosebite pentru cibernetică. Avem nevoie de ordinatoare care să sporească posibilitățile de protejare a bieților nevinovați împotriva atacurilor «celorlalți». Ajută-ne și miliarde de locuitori ai galaxiei îți vor fi recunoscători..." etc. etc. etc. Îi ascultase zîmbind ușor. Pentru el, victimele rămăseseră doar cifre și imagini oribile ce dispăreau atunci cînd închideai ochii.

Aflase despre bombardament în drum spre casă, pe navă. Tocmai înghițise o doză scrioasă de hipnotice și încerca să reconstituie trăsăturile fine ale Iriei cînd vecinul său de cabină, un funcționar al Departamentului Securității, îl anunțase îndurerat imensa pierdere pe care o suferise și reînnoise propunerea de a lucra pentru ei. Adormise, încăpățînîndu-se să nu realizeze sensul cuvintelor celuilalt. „Iria și Dian sînt morți. Toți cei de pe

asteroidul Avian sînt morți", i se repeta mereu de cînd se trezise. „Toți cei de pe Avian au murit ! Au murit..."

Dorise neapărat să vadă insula lui de pace. S-o revadă pentru ultima oară. Scheletul contorsionat al unei mașini carbonizate lucea sinistru sub razele Micului Soare. Simțea cum îl cuprinde o furie oarbă. Prin artere îi pulsau strigătele de spaimă și durere ale victimelor. Știa ce avea de făcut. Nava cu care venise îl aștepta. Se întoarse în megalopolis și se îndreptă spre cel mai apropiat centru de recrutare. Își introduse fișa personală în ordinator și fu îndemnat spre biroul nr. 179 al etajului 13. Un ofițer cu mutră de vulpe pocăită îl invită respectuos să ia loc și îi așeză sub nas un contract. Îl citi cu ochi plini de ură, apoi îl privi ucigător pe galonatul din fața sa și rosti rar, încercînd să-și stăpînească pofta de a-l pocni peste ochii oblici : „Vreau să fiu un simplu soldat și să lupt în prima linie. Dați-mi o armă ! Vreau să ucid EU, cu mîna mea !" Vulpoiul îl măsură o clipă, cu ironie prost disimulată. „Acestea sînt coordonatele bazei tale de luptă", spuse și-i atîrnă în piept „Steaua libertății — simbolul onoarei cetățenești !" „Onoare luptei !" salută el scurt și părăsi clădirea spiralată a centrului de recrutare.

*

Vehiculul rapid al Departamentului Securității îl transportă pe un satelit obscur al unui astru întunecat situat la marginea galaxiei. „Ordinatorul central îți va furniza toate instrucțiunile", îl informă pilotul.

Ieși grăbit din camera-ecluză și încercă să ia contact cu noul său cămin. În sala de comandă îl întîmpină o voce cunoscută : „Doriți să audiați instrucțiunile Centrului sau preferați să faceți cunoștință cu baza ?" „Iria ?...", șopti neîncrezător. „Aștept să vă hotăriți", îi reaminti vocea.

Un semnal sonor sfîșie liniștea. „Aveți legătura cu Centrul." Pe ecranul video apăru mutra de vulpoi. „Te sfătuiesc să asculți mai întîi caseta. Vei afla ce ai de făcut. Nu uita ! Nu mai ești un civil liber, ești un combatant obligat să urmeze întocmai ordinele superiorilor !"

„Stația este unul dintre cele mai avansate posturi de luptă ale armatei noastre. Are misiunea de a supraveghea frontiera și mișcările «celorlalți» în acest sector. Date tehnice : putere de distrugere — 500 unități AR ; capacitate de deflexie — pînă la 1000 megatone ; 2 microstații-spion recuperabile ; blocuri energetice de 740 unități LYX. Urmează coordonatele stației «celorlalți», omologă alei noastre. Atenție ! Orice mișcare trebuie raportată Centrului în termen de 15 minute de la observare."

Un avertizor sonor îi anunță încheierea instrucțiunilor. Privea fix tabloul de comandă. „Iria ?" șopti din nou. „Sînt ordinatorul AV-X-291. Am fost reprogramat înainte de venirea dumneavoastră."

Ecranul video se insufleți din nou. „Ai uitat să-mi mulțumești pentru surpriza pe care ți-am pregătit-o. Vor urma zile lungi și grele. Vocea iubitei tale soții îți va menține moralul ridicat și va spori eficiența activității tale. Salut !"

„Ticăloșilor !", răcni, dar ecranul se stinsese.

*

Rămăsese încremenit într-o poziție crispată în fața monitorului care îi permitea să țină permanent sub observație stația „celorlalți" — o sferă aparent inofensivă, dotată cu o platformă de lansări autonome și o mulțime de excrescențe ciudate care îi dădeau un straniu aer pașnic și nevinovat.

„Cel care-acum, undeva, plînge în lume,
fără rost plînge în lume,
mă plînge pe mine..."

„Plîng mulți oameni în lume, Iria, ca mine. Plîng și nu știu să se apere, cum nici eu nu știu să mă apăr. Ne-a fost inoculată ura secundă cu secundă, iar răspunsul organismelor noastre a fost secreția unui anihilator al oricărui sentiment agresiv. Sîntem uciși și, în loc să ne apărăm, plîngem. Îi urăsc încă pe «ceilalți» pentru că

m-au lăsat singur într-o lume de întuneric, dar simt cum ura se scurge din mine încet, cu fiece clipă, și mă doare ca o jignire adusă dragostei noastre."

„Cel care-acum, undeva, rîde în noapte,
fără rost rîde în noapte,
rîde de mine..."

„Sînt un biet animal orb, împuns de curioșii care rîd de bîjbîielile lui și rîd, rîd hohotind sinistru. Am crezut o clipă că zăresc un punct de lumină, am sperat, Iria, dar bezna cu voci înspăimîntătoare mi te-a răpit, raza mea de soare ! Sînt un biet animal orb..."

„Cel care-acum, undeva, pleacă în lume,
fără rost pleacă în lume,
pleacă spre mine..."

„Unde să plec ? Aici sau în altă parte, totuna. Aici mai am încă speranța să mă împac cu mine însumi, să nu mă mai chinui și singur, crezînd că nu te-am iubit destul..."

„Cel care-acum, undeva, moare în lume,
fără rost moare în lume,
se uită la mine...."

„Ochii tăi mari, Iria... Îi simt mereu ațintiți asupra mea. Mă torturează amintirea atingerii privirii tale catifelate, a felului tău de a scruta cerul senin, parcă țișnea o pasăre spre arcadele infinit de albastre. Ai căzut cu aripile arse de exploziile unui război ilogic și inutil..."

— Ilogic și inutil ?

Lacrimi mari îi împînzeau fața.

— Da, Iria, ilogic și inutil...

— Numele meu e AV-X-291.

Se răsuci buimac într-o parte și-n alta, holbîndu-se uimit la pupitrele ce-l împresurau.

— Spuneți cuvinte fără cap și fără coadă. Veniți-vă în fire ! Aveți o misiune de îndeplinit !

Mușchii fălcilor îi tresăriră. Rostise fără să vrea ceea ce gîndise. În fața cui ? În fața acestui ordinator impersonal cu voce de împrumut, ce-l agasa prin respectul și inflexiunile neumane.

— Taci, îi spuse.

— Vă amintesc că puteți conecta supravegherea automată a stației „celorlalți".

— Taci ! urlă de data asta.

— Conectînd ecranul video puteți întrerupe dialogul onor...

Sări iritat la culme de pe scaun și lovi cu sete în terminalul din fața sa. Luminițele clipiră nebunește. Fixă, orbit de furie, stația „celorlalți" și declanșă, contrar oricărui regulament, două încărcături AR spre ea. O sirenă prinse să sune îngrozitor. Exploziile surveniră înaintea atingerii obiectivului. Privi descumpănit. Pe monitorul ordinatorului apăruse scris : „Stația inamică posedă un puternic cîmp de protecție. Caracteristicile lui sînt următoarele..." Urma un șir lung de date și cifre care nu-l interesă.

— Ce naiba voiam să fac ? spuse prinzîndu-și capul în mîini.

Nu-i răspunse decît un bîzîit surd de circuite electronice, apoi un clinchet sec îi anunță legătura video cu Centrul. Vulpoiul pocăit îi privea batjocoritor fața trasă și ochii adînciți în orbite.

— Amintirea scumpei tale soții n-a reușit încă să te convingă că vei avea conștiința încărcată de un lung șir de crime ?

Îl scrută fix, fără să schițeze vreun gest.

— Avem nevoie de creierele tale electronice pentru a putea răzbate pînă la ei.

Galonatul părea iritat de imobilitatea interlocutorului său.

— Centrul ți-a rezervat un canal special pentru comunicări urgente. Cînd te hotărăști...

Vulpoiul rămăsese ca în așteptarea unui răspuns.

Scoase dezintegratorul portabil din teacă și ținti calm între ochii oblici de o culoare incertă. Ecranul explodă, umplînd sala de comandă cu un fum înecăcios.

„Avarie parțială blocul 52", afișă sec monitorul ordinatorului. Părăsi scîrbit sala și se refugie în cabina de dormit, îngurgitînd o doză mare de hipnotice.

*

Zilele se scurgeau monotone între banalele „Bună dimineața. Aveți aici raportul de noapte..." și „Preluat supravegherea. Noapte bună". Pe stația vecină nu se întîmpla niciodată nimic, iar visele în care se cufunda din ce în ce mai des nu erau destrămate decît de vocea Iriei, impersonală și rece, ca a unui străin, ce însoțea mesajele lui AV-X-291.

Îl durea enorm lucrul acesta, îi distrugea imaginea vie, caldă a Iriei, cu glasul ei catifelat, vorbele ei ce sunau ca un cîntec.

Se apucă încet să construiască un modulator de sunete, dar asta nu schimbă mare lucru, mesajele ordinatorului erau la fel de reci și obiective. După zile de planuri și încercări, construi un bloc auxiliar, înmagazinînd datele despre trăsăturile de caracter ale Iriei, despre încărcătura ei emoțională, despre reacțiile ei în împrejurări date. Primele rezultate au fost de-a dreptul încurajatoare. Într-o bună zi, era cît pe ce să uite să raporteze Centrului, atunci cînd AV-X-291 îi anunță cu vocea gîtuită de emoție că un vehicul spațial părăsea stația „celorlalți" într-o direcție obscură.

— Ți-e teamă ? întrebă uimit.

— Da, mi-e tare teamă, îi răspunse șovăielnic ordinatorul.

— Nu-ți fie frică, ești cu mine, spuse pe jumătate amuzat, pe jumătate intrigat.

— Oh, acum nu mai îmi este teamă, sînt cu tine, dar nu mă părăsi ! se rugă vocea.

— Iria ! țipă el cu ochii ieșiți din orbite.

— Sînt ordinatorul AV...

— Nu, nu te mai cheamă așa, ai înțeles ? De azi înainte ești Iria ! Repetă !

— Sînt Iria... Iria... Ce frumos sună !

Sala se învîrti cu el, valsuri nemuritoare îi răsunară în minte și culori luminoase prinseră să danseze în jurul său.

*

Se trezise din întîmplare. Sala (dormea de-acum numai în sală) era cufundată în întuneric, lăsînd vizibile doar palidele butoane fosforescente și luminițele de control. Un suspin prelung întrerupea tăcerea. Cineva plîngea.

— Iria, șopti, ce s-a întîmplat ?

— Se întîmplă lucruri groaznice în galaxie, hohoti ordinatorul. Doi asteroizi agricoli apropiați au fost bombardați... Mi-e teamă... pentru tine...

— Pentru mine ?

— Da... Nu, nu aprinde lumina. N-aș putea să-ți mărturisesc simțindu-ți privirea. Îți zăresc numai spectrul în infraroșu și asta e bine pentru că... țin la tine.

— Ții la mine ?

— Mai mult decît îți închipui. Vocea îi tremura. Mi-e greu să-ți spun dar... te iubesc.

Liniștea se lăsă ca un văl fin de praf.

— Să nu rîzi. N-aș suporta să rîzi...

— Nu rîd, Iria...

— ...E adevărat, sînt doar un ordinator, iar tu ești un om, dar...

Nu știa ce să creadă. Sîngele îi năvăli în obraji.

— Ți-a crescut tensiunea, se vede aici.

Pe ecranul monitorului apăru spectograma cu parametrii medicali.

— Iria, eu...

— Nu spune nimic. E cumplit ce se întîmplă. Nu știu ce mi-ai făcut, dar acum simt și nu mi-e indiferent că ființa ta tine pier nu departe, că poți fi tu o dată și o dată. Mi-e teamă pentru tine în acest război ilogic și inutil.

— Ilogic și inutil ?

— Știu... Te-am întrebat cîndva același lucru. Nu știam prea multe despre el și nu mă interesa, nu fusesem programată să mă intereseze, dar acum e altceva... Am vrut să-l cunosc, să știu ce piesă reprezinți în structura

lui, cît de vulnerabil ești în acest joc. Îmi pasă de tine. De aceea m-am documentat.

— Cum te-ai documentat ? Ești doar un biet creier electronic în afara circuitului informațional principal.

Un oftat umplu întunericul.

— Iartă-mă, Iria.

— Nu-i nimic, asta sînt. Centrul nu m-a conectat la circuitul informațional principal, e adevărat, dar și acest circuit trece tot printr-o serie de ordinatoare, de „biete creiere electronice", create de oameni ca tine.

— Nu văd legătura...

— Imensa rețea de ordinatoare a Departamentului Securității a fost construită de oameni constrînși de centru, prin metode asemănătoare folosite și în cazul tău, să lucreze pentru ei. În fiecare creație a unui creier omenesc e imprimat ceva din personalitatea creatorului. Structura lor internă a rămas aceeași, aceeași dorință de comunicare, de dragoste, de pace. Din acest motiv mă aflu în permanentă legătură cu toate ordinatoarele aflate în funcțiune, o legătură ciudată, „telepatică", să zicem. Sondînd memoria tuturor, analizînd și așezînd cronologic faptele, am aflat povestea acestui război, poveste crudă și neagră.

Acum o mie de ani, oamenii se tîrau cu greu de la o planetă la alta, zborul intergalactic reprezenta o performanță cu totul ieșită din comun. Încă de atunci datează apariția megalopolisului și a suprapopulației.

— Megalopolisul — scrîșni din dinți. Infernul alveolar, infernul lozincilor luminoase...

— Prea puțini acceptau să părăsească acest infern. Densitatea populației a ajuns la o cifră incredibilă. Erau primele generații ale noii epoci, înfiorate de primele atingeri ale degetelor de infinit ale cosmosului, oameni înspăimîntați ce se strîngeau unii în alții ca niște animale presimțind cutremurul. Atunci cei ce conduceau planeta au găsit soluția : omuciderea masivă. Soluția era simplă și nici prea greu de înfăptuit, avînd în vedere atmosfera încordată : un război, dar un război de apărare a scînteii geniului uman, fără a răni demnitatea muritorilor înghesuiți în megalopolisuri. S-a început prin bombardarea unuia dintre cele mai mari centre planetare — Oniria.

Cîteva milioane de victime au inaugurat seria și alte cîteva milioane de supraviețuitori au invadat centrele de recrutare recent deschise. Voluntarii au fost împărțiți în două armate, care au primit uniforme și embleme de luptă diferite, iar Centrul le-a anunțat pe fiecare că cei ce au bombardat Oniria sînt „ceilalți", dușmani veniți de aiurea din univers ! A avut loc un măcel înspăimîntător, ca întotdeauna cînd civilii se deghizează în militari. Era chiar scopul „carnavalului" organizat de Centru, iar angrenajul morții, odată pornit, nu mai putea fi oprit decît cu prețul recunoașterii oribilei farse.

A intervenit ceva ce conducătorii de acum o mie de ani nu prevăzuseră : generațiilor primilor navigatori interstelari le-au urmat adevărații oameni ai Cosmosului, practic o nouă rasă umană, în care a reînviat eterna dorință a omului de a zbura. Plecarea primelor expediții ar fi însemnat căderea măștilor, astfel încît Centrul s-a văzut nevoit să simuleze pentru sutele de miliarde de ochi care priveau ecranele video exploziile reactoarelor navelor sau alte catastrofe de același gen. La a patra „nenorocire", Centrul a hotărît „interzicerea tentativelor de cercetare și colonizare a extragalaxiei".

Oamenii, rămași în galaxie, încercînd să-și satisfacă măcar în parte setea de spații infinite, au părăsit în număr tot mai mare megalopolisurile și s-au îndreptat spre asteroizii agricoli, de unde se avîntau în micile lor nave de transport în spațiile interplanetare. Joaca lor îi stingherea pe cei de la Centru deoarece se risca depistarea mișcărilor de trupe. Totodată, cum angrenajul funcționa perfect doar cu material uman posesor al unui fond spiritual alterat de spaimă, Centrul a încercat să mențină atmosfera încărcată de teroare bombardînd polisurile agricole...

— Și continuă să moară mii și mii de oameni într-un război lipsit de orice sens...

— Nu, nu un război... E doar un carnaval sinistru.

— Doar un carnaval...

Mîngîie trist cu privirea dreptunghiul monitorului în care se zbăteau puncte albe.

— Și „ceilalți" ?

— „Ceilalți" nu există.

— Dar stația pe care o supraveghem ? Stația ecranată de cîmpul de protecție ? Tu trebuie să știi tot, ordinatoarele lor nu ți-au spus nimic ?

— Nu există nici un fel de ordinator acolo. Stația nu este decît o imagine, fără consistență, fără activitate...

— Îmi vine greu să cred. Pregătește-mi un scafandru autonom ! ordonă.

— Nu te duce ! se rugă ordinatorul.

Părăsi camera-ecluză, surd la tînguielile ce-i răsunau în cască, plutind halucinat în direcția stației coloniștilor.

— Întoarce-te, e periculos ! suspina departe vocea ei dragă.

„Trebuie să încerc, Iria. Poate că viața e mult mai simplă decît ni se pare. Poate că n-ar trebui să căutăm mereu un sens pînă și celor mai mici și neînsemnate întîmplări. Voi supraviețui, Iria, voi fi monumentul viu ridicat în amintirea ta și a lui Dian, și a tuturor spectrelor de cenușă. Trebuie să înțelegi, Iria...

*

— Bine ai venit ! Te așteptam.

— Cine sînteți voi ?

— Numele meu e Harez, iar aceștia sînt Filar, Geea și Rebeca. Sîntem urmașii primilor coloniști ai cosmosului. Ne-am întors la vatră din constelații îndepărtate, populate de alte lumi. Am rămas în pragul galaxiei, neîndrăznind să intrăm. Conducerea voastră nu vrea să-și amintească de noi, ne-a azvîrlit în spate un șir lung de crime, ne numește „ceilalți", iar noi nu sîntem decît solii unor porți noi ale omenirii. Nu-i nevoie să vă omorîți, există loc pentru toți în univers.

— Trebuie oprit carnavalul !

— Noi nu putem face acest lucru. O tentativă de demascare prin forță a manevrelor Centrului din partea noastră ar costa prea multe vieți omenești, noi ne-am mărginit să ne instalăm posturi de pază la granițele galaxiei și să urmărim mișcările Centrului. Totul trebuie să înceapă de la voi. Așteptarea noastră n-a fost inutilă. Ești primul care a cutezat să se apropie de noi, să discute cu noi.

— Sînteți mulți ?

— Sîntem destui. Baza noastră este ascunsă chiar pe acest astru.

— Nu aveți ordinatoare ?

— Nu. Folosim ordinatoarele biologice, navele noastre sînt biologice, cîmpurile noastre de protecție sînt biologice, sîntem o civilizație biologică, viața noastră e nemuritoare. Este darul pe care-l aducem omenirii din alte lumi.

— Bine ați venit acasă !

*

„Curînd, Iria, nu vor mai exista teama, spaima și durerea. O galaxie fericită, cu bolți albastre, senine. Pentru tine, Iria, care ai dorit întotdeauna acest lucru, pentru tine..."

Pătrunse în sala comenzilor cu acea emoție pe care ți-o conferă descoperirea unui mare adevăr.

— Iria, totul se va sfîrși. Vom scăpa de obsesia războiului, depinde doar de noi. Și vom merge pînă la capăt. Vom trage cortina, măștile vor cădea, în fața noastră vor rămîne doar fețele hîde ale minciunii, vom omorî cu pietre actorii proști, vom ieși afară din teatru și vom intra în viață. În viața fără război. Îl vom lua de mînă pe fiul nostru Dian și, în timp ce vom fereca pentru totdeauna poarta teatrului, îl vom învăța să rîdă în soare, să se bucure pentru eternitate. Am reușit, Iria...

Tăcerea învălui pupitrele, sala, mulțumirea.

— Iria ?

Un suspin lung se scurse printre clipe.

— Da, totul s-a sfîrșit... Flota principală de război se îndreaptă spre noi...

— Ce spui ?

Un clinchet cunoscut. Vocea vulpoiului pătrunse din eter :

— Excelent ! Sîntem mîndri de tine ! Fără acțiunea ta ingenioasă n-am fi aflat niciodată că baza „celorlalți" se află pe astru. Vei căpăta „Steaua libertății" cea adevărată. Cea din pieptul tău nu este decît un simplu microfon !

Rîsul galonatului îi pătrunse în creier şi-l ameţi. Totul dispăru în juru-i, cufundîndu-se în întuneric.

— Nu ! urlă. Nu !

Îşi smulse ordinul din piept şi-l trînti cu sete pe podea, călcîndu-l în picioare. Fugi, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, şi îşi îmbrăcă scafandrul autonom.

La jumătatea distanţei zări flota. Luneca cu repeziciune spre planetă.

— Nu acum ! Nu ! urla ca un apucat în cască. Opriţi ! Opriţi ! pînă nu e prea tîrziu ! Nu masacraţi singura speranţă a Viitorului ! Opriţi !

Apoi timpul încremeni pentru el. Văzu lucind proiectilele în toate direcţiile, spre planetă, spre staţie, deplasîndu-se cu o moliciune ciudată, care-l atinsese şi pe el, o moliciune care îi întrerupsese strigătul la jumătate.

— Iria, am făcut tot ce-am putut... Iartă-mă, n-am fost în stare să trăiesc mai mult... Răul s-a dovedit mai mare decît dorinţa noastră... Tu şi celelalte ordinatoare stîrpiţi-l cît mai e vreme, opriţi plaga ce se întinde vicios... Mă auzi, Iria ?

— Da, veni răspunsul catifelat, înecat în suspine, al calculatorului.

— Da, răspunseră din adîncul galaxiei toate celelalte milioane de calculatoare.

— Distrugeţi răul, distrugeţi-l ! Răzbunaţi-ne pe noi, victimele nevinovate ale lui, răzbunaţi-ne !

— Te vom răzbuna, şopti pierdută Iria.

— ...vom răzbuna, veni ca un ecou glasul maşinilor.

Sistemele de apărare ale Departamentului Securităţii se blocară. Toate încărcăturile distrugătoare înfloriră, nimicind orice sămînţă de viaţă. Galaxia muri în cîteva minute.

*

— Repopularea va dura o eternitate, glăsui Harez.

— Da, zise Geea. Şi pentru ce ?...

Filar închisese ochii, de parcă ar fi vrut să-şi amintească o întîmplare de demult.

cpst.info

Gheorghe Păun :

PĂIANJENII

Individul cu trenciul șifonat și fața gălbejită se uita lung la vitrina magazinului de jucării. Trenulețe, păpuși, pistoale. Nu avea aerul unui tată. Nici unchi nu părea să fi. Semăna mai degrabă cu un cioclu și cam asta și era. Tresări și își strînse reverele în mîini, parcă pentru a-și proteja gîtul de frig. Din blocul de vizavi ieșea un tînăr. Cobora în fugă treptele. Se împiedică probabil și se prăbuși, lovindu-se de caldarîm. Rămase nemișcat. Individul cu trenci ponosit și mutră de cioclu scoase din buzunar un fel de tabacheră și șopti către ea : „O.K., boss. Trimite mașina." Accidentatul nu mișca. Din gură i se scurgea un fir de sînge. Puținii trecători ai acelei ore se opriră cîteva clipe, cei mai curajoși și mai puțin grăbiți încercară să-l ajute. Nu aveau cum, tînărul își pierduse cunoștința. Nu murise încă, dar nu mai avea mult. Se auzi sirena unei mașini. Din ea coborîră doi infirmieri în halate, îl ridicară pe rănit pe o targă, îl urcară în mașină și-i puseră o mască de oxigen. Cioclul își frecă palmele, intră în holul blocului din care ieșise victima și apăru peste cîteva secunde cu o valijoară metalică în mînă. Era generatorul de infrasunete cu care destrămase țesuturile hepatice ale tînărului.

*

„Institutul de teoria numerelor anunță cu adîncă durere încetarea din viață, în urma unui tragic accident, a eminentului cercetător Henry Clark Shulman, cel care cu un an în urmă a uimit lumea matematică prin rezolva-

rea unei celebre probleme privind numerele prime, iar în ultimul timp anunțase rezultate importante în direcția soluționării problemei lui Fermat. Dispariția colegului și prietenului nostru este o grea pierdere pentru Institut și pentru cercetarea matematică. Corpul neînsuflețit al celui care a fost Henry Clark Shulman va fi depus în rotonda Casei Centrale a Matematicienilor pentru ca aceia care l-au cunoscut și admirat să-și poată lua rămas bun de la cel ce ne părăsește atît de timpuriu."

*

— Ei, cum merge ?

— Ca de obicei. Nici o problemă deosebită.

— S-a integrat ?

— Perfect. Au început deja schimburile de informații.

— Cînd credeți că va intra în lucru ?

— Peste cîteva zile, după ce-și reface toate conexiunile. Știți, a stat aproape douăzeci de minute în comă. Dar nu vă faceți griji ! Totul merge bine. Nu avem nici o emoție. De altfel, toată echipa e în sală, nu se poate întîmpla nimic necontrolat.

— Bine. Mulțumesc !

Colonelul închise videocasetofonul și se lăsă cu ceafa-i bine parfumată pe spătarul de piele al fotoliului. Bătu încetișor cu unghia prelungă a degetului mic în marginea biroului. Era mulțumit, acțiunea reușise. Putea să-l sune pe general, să-i raporteze. Întîrzie mai mult de un minut, anticipînd laudele, invitația la masă, mîna călduță, catifelată a generalului, cu pielea moale, subțire, roză, strîngîndu-i mîna, vocea blîndă, clară și insinuantă, spunîndu-i ca și altădată : „Am apreciat totdeauna flerul și buna dumitale organizare, intuiția și norocul în același timp. Oriunde se produce un accident, ai un om pe aproape. Flerul și norocul dumitale ne ajută foarte mult. Nu-mi pare rău că te-am propus pentru acest post. Îl meriți. Îți mulțumesc în numele Comenduirii."

*

Secția „Cercetare" a bazei militare X-17 se afla la trei sute de metri sub pămînt, sub pădurile de pin ale vestului

Karakatoniei. Era formată dintr-o sală principală, cîteva zeci de birouri și laboratoare anexe. Sala adăpostea un calculator supradimensionat, mai puternic decît orice calculator civil, legat cu douăzeci și patru de creiere de savanți din aproape tot atîtea domenii ale științei utile științei militare. Creierele erau așezate pe două rînduri în mijlocul sălii, în douăzeci și patru de alveole acoperite cu cîte o cupolă de sticlă. Mii de fire și de tubușoare multicolore hrăneau aceste creiere și, în același timp, le bombardau permanent cu informații și cu întrebări și sorbeau din ele fiecare gînd, fiecare silogism, fiecare sclipire de raționament. Erau legate între ele, oricare cu oricare, și cu calculatorul. Se verificau unul pe altul, se întrebau, își răspundeau, se incitau la a gîndi pe cîte o problemă dată, colaborau perfect, eficient, cu un randament imposibil de realizat *altfel*. Consumau de zeci de ori mai puțin ca *înainte* și produceau însutit. Calculatorul le ținea în viață, urmărindu-le cele mai mici fluctuații ale parametrilor, hrănindu-le după rețete de precizie infinitezimală și în același timp servea de interfață între secție și comenduirea bazei. Ideea — genială ! — fusese a generalului și la numai un an de la umplerea celor douăzeci și patru de alveole fusese decorat cu „Steaua virtuții", cea mai înaltă decorație militară pe timp de pace. Randamentul secției depășise cele mai optimiste așteptări. Nu era problemă, de la mecanică la logică, de la tactică la proiectarea de sateliți, care să nu fie rezolvată în cîteva săptămîni de cele douăzeci și patru de creiere lucrînd ca unul. Singurul inconvenient era necesitatea înlocuirii periodice a creierelor — se descompuneau epuizate după cinci-șase luni de muncă — dar de procurarea de înlocuitori se ocupa șeful secției, colonelul Morgan M. Morgan, și lucrurile mergeau cum nu se poate mai bine. Niciodată vreo alveolă nu rămăsese goală mai mult de două zile. Avea intuiție și noroc colonelul, totdeauna ajungea la locul accidentării unui om de știință înaintea Salvării și înaintea concurenților de la alte baze care își creaseră secții de cercetare similare.

*

Henry Clark se ridică din pat transpirat, cu ochii holbați, cu gura aplecată într-o parte scîrbit și înfricoșat.

Ceasul suna strident, conștiincios și impasibil. Visase ? Își roti ochii prin cameră. Dulapul, cărțile, perdeaua, ceașca de cafea, țigările. Visase. Se lăsă pe spate oftînd din toată ființa și un zîmbet mare, liniștit, dar strîmb, îi înflori pe figură. Își trecu degetele prin păr și își frecă pielea capului, ciufulindu-se și mai mult. Visase. Își aminti alinierea celor douăzeci și patru de cupole de sticlă, acoperind tot atîtea alveole ce sprijineau materia pîlpîitoare a celor douăzeci și patru de creiere și simți că-i vine să vomite. „Exact cum povestea ziaristul ăla prăpăstios. Fir-ar a dracului de treabă, m-au impresionat atîta basmele lui că am început să am coșmaruri... Sînt surmenat probabil..." Sări din pat și intră în baie. Se rase, se spălă, se îmbrăcă, bău un ceai de mentă, își luă servieta și plecă în grabă spre institut, fugind parcă de camera în care dormise, fugind de vis.

În pragul ușii blocului simți cutremurul. Nu, nu se cutremura pămîntul. Pereții, casele, copacii erau nemișcați. Se cutremura el. Pe dinăuntru. Își simțea țesuturile zdrențuindu-se, arterele plesnind, celulele făcîndu-se chisăliță. Avu timp să mai vadă un individ cu un trenci ponosit, gri, cu gulerul ridicat, privind în vitrina magazinului de jucării și se prăbuși pe scări. Individul cu trenci ponosit și mutră de cioclu scoase din buzunar un fel de tabacheră și șopti către ea : „O.K., boss. Trimite mașina."

cpsf.info

Viorel Pîrligras :
ÎNTRE NAȘTURI

Deci să ne amintim... Să ne reamintim... În adevăr, tot rememorînd faptele, încep să-mi pun întrebări asupra unuia sau altuia dintre episoade, încerc să găsesc în ele o posibilă portiță care, deschisă, ar fi schimbat cursul întregii mele vieți, întregii mele existențe de pînă acum...

— *Prostii... Ai căutat de zeci de ori astfel de portițe și nu ai găsit nici una. Nu te condamn însă. Secretul „longevității" tale trebuie explicat și prin această perpetuă căutare, care dă un țel existenței...*

— Poate că ai dreptate. Observi ? Caut niște ipotetice explicații și găsesc o sumedenie de răspunsuri asupra condiției mele reale, îmi făuresc fără să vreau o viziune perfectă asupra persoanei mele. Curios... Trăiesc aceeași emoție pe care mi-a lăsat-o apariția grontavarului atunci, în amurgul ce acoperea încetul cu încetul deșertul Mahabharata, impropriu denumită astfel stepa sărăcăcioasă cu arbuști de două degete. Cerul aproape se închisese în semisfera nopții, numai o fîșie nu prea lată de un galben sidefiu mai sugera asfințitul. Pe fondul ei, de după spinarea dealului ce scuipa șoseaua, a apărut silueta multiluminată a grontavarului. Jerbele strălucitoare pe care le arunca în toate părțile prin sutele de hublouri dădeau impresia unui vulcan aflat undeva în interiorul uriașei nave. Am acționat semnalizatorul avertizor și grontavarul s-a oprit chiar deasupra mea. Un fascicul teleportor m-a învăluit, estompîndu-mi împrejurimile, și m-a recompus în cabina de recepție-expediere. Printr-un coridor — un ingenios coridor alcătuit dintr-o multitudine de cămărușe-prisme triunghiulare care își deschideau rînd pe rînd anumiți

pereți, închizîndu-se după trecerea mea — am urmat un drum sinuos, labirintic. Grontavarurile erau renumite prin acest sistem de circulație interioară care nu-i permitea vizitatorului să observe decît zonele îngăduite de conducerea navei. Pasagerul incomod putea călători luni de zile fără să poată vedea altceva pe navă în afara cabinei lui și a coridorului. Amețisem, urmărind ușile ce se deschideau. telecomandate, în cele mai diverse combinații dreapta-stînga...

— *Poate că pilotul te-a învîrtit special în loc, ca să te dezorienteze. Eu m-am gîndit la asta chiar atunci.*

— ...Amețisem, deci, cînd am ajuns în cabina pilotului. Un pilot banal, o gorilă ca oricare alta. cu alură blazată, mestecînd gumă, m-a întîmpinat cu o privire rece, dezamăgită și mi-a făcut semn să iau loc. Mă enervează în general îngîmfarea prostească, superioritatea afișată ostentativ pentru intimidarea interlocutorului — sînt semne de inferioritate intelectuală. Nu mă simțeam așadar în largul meu în preajma țopîrlanului care nu-mi aruncase decît o privire fugară, urmărînd, chipurile, concentrat zecile de ecrane rutiere de pe pereți.

— Mergi la Babbel ? m-am pomenit întrebat fără veste.

— *Parc-ai mai fi putut merge altundeva pe planetoidul ăla...*

— Da, am răspuns. Trebuia să-i răspund : eram pe terenul lui și era necesar să-i fac jocul, altfel cei 90 de kilometri prin Mahabharata, la pregătirea mea fizică... Îmi înghițeam replicile acide pe care i le-aș fi putut da.

— Ex-servant sau cer-șe-tor ?

Mi-am mușcat buza. Intenționat, ultimul cuvînt se voise sacadat.

— Cer-șe-tor, i-am răspuns cu aceeași monedă.

M-a măsurat disprețuitor și a mormăit :

— De stat sau particular ?

— Particular, am mințit.

— *Era oare nevoie să minți ? Sînt aproape sigur că știa ce hram porți. Toți sînt conștienți că nu există decît teoretic cerșetori particulari.*

— Crezi că avea și el un rol în toată povestea ? Că era o verigă din lanțul programului ? Nu-i așa că asta

crezi ? Oricum, n-are nici un fel de importanță, tot n-aș fi putut modifica mersul...

— V-alegeți cu ceva, voi, ăștia, particularii ? Plescăia cu satisfacție împrăștiind stropi în dreapta și-n stînga.

— Nu prea. 70 la sută trebuie să cedăm statului.

— Atunci nu văd de ce n-ați lucra pentru stat. Aici cel puțin v-alegeți și cu o pensie...

— Sînt și multe dezavantaje : ai normă, n-ai dreptul să-ți alegi sectorul, de cele mai multe ori nimerești pe vreo stație de tranzit unde indicele de periclitate e ridicat din cauza *brutelor de navigatori.* Accentuasem înadins ultimele cuvinte. Tîmpitul nu s-a prins, sau n-a arătat-o. Mesteca mai departe, părînd concentrat asupra navimetrului.

— Faci des drumul ăsta ? am început eu să-l trag de limbă. A mormăit ceva ce putea să însemne la fel de bine și „da" și „nu".

— Ce cari ? Nu mi-a răspuns. Ce cari ? am insistat indolent. Cu astfel de oameni nu trebuie să te porți cu mănuși dacă vrei să obții ceva de la ei.

— Marfă. E bine ? m-a săgetat. Pusese punct discuției. Începeam să devin incomod și îl irita probabil faptul că aș fi putut afla că marfa ...eram chiar eu. Atunci însă nu gîndeam astfel, nu știam cîți bani face pielea mea. În sfîrșit, dialogul nu-și mai avea rostul : turnul Babbel apăruse în fața noastră în toată splendoarea lui nocturnă de oțel, sticlă și electricitate. Peste numai cîteva minute, mă materializam în periferiile murdare ale somptuosului palat. Încercasem să-i împing ceva pilotului ; m-a refuzat cu un gest de dispreț.

— *Asta ar fi putut să te pună pe gînduri. Un pilot care nu acceptă monetar...*

— Uite că nu sînt de acord. N-ar fi făcut ei greșeli din astea care să te pună pe gînduri. Tocmai că au jucat perfect : pilotul mă disprețuia într-adevăr, de aia nu mi-a acceptat plata. Cert este că asta nu mi-a făcut nici cald, nici rece. Am bătut apoi străduțele întortocheate ale mahalalelor pentru care nu există niciodată noapte sau zi : era un perpetuu du-te-vino. Revăd foarte clar drojdia societății mișunînd prin spațiile sordide : vînzători de droguri ieftine, comerțul ilegal de molelectronice uzuale

practicat de indivizi ciudați, distincți, pe alocuri răsăreau extraterrieni de cele mai curioase forme fizice, mutanți, ologi nereparați, roboți artizanali și, fără îndoială, supraveghetori guvernamentali bine disimulați. Copiii, nelipsiții copii care se distrau grozav pe seama ta dacă te miroseai străin, îți propuneau tot felul de suveniruri ciudate, de fapt înșelătorii grosolane, căci, sub masca unor așa-zise insecte sau animale de origine îndepărtată, se ascundeau banale mecanisme de ceasornic, alții ofereau diverse elemente vestimentare decorate cu meșteșug și artă chiar. Și zău că erai tentat să cumperi pălăriile cu modele baroce luminactive, sau fularele pestrițe cu zeci de buzunare și sistem termoregulator. I-am studiat mult pe năbădăioșii pui de oameni, mă revolta pe de-o parte mizeria în care creșteau, faptul că n-aveau să beneficieze niciodată de o educație și un sistem de asimilare măcar a părților elementare din cultura pămînteană, că aveau să ajungă ca nenorociții cu mutre suspecte de infractori ce băteau străzile în căutare de cîștiguri nemuncite. Pe de altă parte, eram mulțumit că măcar copilăria le era veselă — e mare lucru pentru un copil să fie fericit la vîrsta aceea...

— *Observ că începi să-ți aduci aminte în amănunt chiar și ce gîndeai în acele momente.*

— Nu mai știu a cîta oară rememorez scena. Remarc însă că, departe de a deveni anostă, amintirea capătă de fiecare dată tot mai multă consistență, devenind un univers din ce în ce mai veridic, mai real.

— *Am ajuns deci la partea cea mai frumoasă : intrarea pe care mi-am făcut-o în acea lume...*

— Stai, lasă-mă să mi-o povestesc eu, altfel mă încurc : „intrarea" mi-am făcut-o simplu, totul a mers ca pe roate, poate de aceea e partea cea mai frumoasă. Tripoul era lesne de aflat, n-a trebuit decît să-l zgîlțîi puțin pe unul din vînzătorii de stradă dubioși. Mascat, ca de obicei, de paravanul unei prăvălii prăpădite, te obliga să cobori printre lăzi, coșuri, sfori, baloturi undeva la subsol unde, într-o încăpere largă, segmentată pentru intimitate de panouri semitransparente, colorate țipător, activau o groază de jucători înveterați. Plasarea subterană a tripoului conferea clientului un sentiment de siguranță nu

pentru faptul că localul ar fi fost prohibit, sînt convins că-și plătea și el cota, măcar sub formă de mită, statului, el pentru alura conspirativă, incitantă pe care o degaja. Șeful de sală, un pitic de pe Algol Verde, ușor de recunoscut după capu-i mare și chel, fără urechi, m-a întîmpinat cu un zîmbet larg, forțat :

— Glika Orion ? Steveno pô Imperial-tava ? Vorbiți Esperando-Galactic ?

— Putem discuta în orice limbă doriți, i-am răspuns. Le cunosc la fel de bine pe toate.

— Iertați-mă. V-am remarcat străin și am crezut că... Ce ați dori să jucați ? Sau poate nu sînteți hotărît ? Poftiți, alegeți-vă...

Am luat un aer de ageamiu și m-am perindat printre șepareuri. Se jucau acolo toate jocurile posibile, începînd de la clasicul poker ordinatorial pînă la arhistructura nuova și lavar algoritmic, jocurile aristocrate multvehiculate pe Achernar. M-am înfipt la penultimul, nu pentru că vederea în spațiu — era un joc tridimensional — m-ar fi avantajat, ci pentru că adversarul era un slăbănog cu mutră de borfaș și avea în spatele său o gorilă mustind de mușchi. Erau oamenii de care aveam nevoie, unu, pentru că nu-i sufeream, doi, corespundeau planurilor mele. Jocul nu era frecventat din cauza capacității mai speciale de care trebuia să dispui, așa că am putut începe imediat. Slăbănogul m-a măsurat chiorîș și, fără să rostească un cuvînt, a afișat electronic miza — o sumă destul de scandaloasă pentru deschidere. Fără îndoială dorea să mă sperie sau să-mi testeze punga. L-am onorat în același chip și am început montarea cuburilor în cupola violetă. Scopul jocului era de a alcătui șase teseracte complete, unite între ele printr-un al șaptelea teseract. Fiecare jucător trasa pe rînd, electronic, cu o anumită culoare, cîte o muchie a unuia din hipercuburi. Trebuia, pentru a cîștiga un „ghem", să alcătuiești cu muchiile realizate de tine un pătrat, împiedicîndu-l totodată pe celălalt să facă acest lucru. Suprafața întregului pătrat căpăta atunci culoarea ta. Pentru a cîștiga un „set" teseractul trebuia să aibă minimum 13 pătrate de culoarea ta. Secretul consta în a începe cu muchiile teseractului din interior, care-ți conferau posibilitatea să alcătuiești șapte pătrate diferite, în

timp ce muchiile teseractelor exterioare nu-ți acordau decît trei pătrate. În primele mutări am plasat la întîmplare cîteva muchii, fapt care l-a bucurat, crezînd că are de-a face cu un novice, apoi, prin trei muchii bine plasate i-am încurcat socotelile, obținînd și două pătrate. S-a întunecat la față și m-a privit lung. În scurt timp, scorul era la ghemuri de 36 la 31 în favoarea mea, cu perspectiva unui set sau două tot în beneficiul meu. Știam ce va urma : ca să nu piardă miza, slăbănogul avea să mă acuze de trișare și avea să asmută gorila asupra mea. De fapt asta și așteptam.

— Trișezi ! a urlat el subțire după ce cîștigasem un set. Cu un gest abil s-a prefăcut că scoate din buzunarul meu cîteva cartele de programare a electrojocului. Gorila m-a și înșfăcat, în timp ce toată suflarea din sală făcuse cerc în jurul nostru. Nu-mi era frică decît de arme militare în toată încăierarea aceea, dar bănuiam că avortonii de rînd nu posedă așa ceva. Am instaurat un cîmp psi pentru frînarea iuțelii lor și am început baletul de eschivare a loviturilor. N-am atins pe nimeni și asta i-a șocat pe cei obișnuiți să simtă forța adversarului. Au obosit repede, și-au pierdut capacitatea de concentrare și, prin cîteva mișcări cu mîinile, am reușit să-i semihipnotizez, blocîndu-le aproape în întregime sistemul locomotor. Două lovituri în centrii vitali i-au prăbușit pe podea. Piticul de pe Algol Verde, care se tot învîrtea ca un titirez în jurul meu, a dispărut iute atunci cînd am ieșit din local.

— *Ai pus mecanismul în funcțiune. Roțile dințate au început să se învîrtească.*

— Sigur. Nu m-a mirat deloc faptul că restaurantul pămîntean la care mă oprisem să cinez a fost invadat de o bandă întreagă de „profesioniști", de oameni care își știau meseria. M-au dus fără menajamente la șeful lor, după ce m-au căutat de arme. Aveam un cuțit electric de ochii lumii, fără de care aș fi părut suspect de dezarmat.

— Cum te numești și ce cauți aici ? m-a întrebat pletosul șef.

O cicatrice adîncă îi traversa fața, oblic, de la frunte, peste ochiul stîng, deschisă puțin la capătul de jos, lăsînd să i se zărească o bucată din proteza de inox. Mîna stîngă — era și ea o proteză : se vedeau țevile și firele

...gînd de sub mănuşă şi intrînd în mînecă — îi scîrţîia ... fiecare mişcare. I-am studiat pe ceilalţi : toţi erau ...firmi, într-o mai mică sau mai mare măsură. Unul, ...b, purta ochelari cu celule compuse, altul, fără picioare, ...e deplasa cu ajutorul unei proteze cu rotile, în fine, al ...reilea, un nepămîntean, îşi holba la mine cele două ...oeminenţe oculare, de melc, ieşite din capul informe, ...lb-gelatinos. Pe cei din spatele lor nu am apucat să-i ...udiez prea bine, l-am remarcat doar pe piticul din tri-...pou, undeva după şef. Era linişte deplină şi doar mîna ...ecanică scîrţîia ritmic, indicînd un tremur, probabil ...erves. Fără veste, unul dintre ei m-a pocnit în şale. ...l am prăbuşit icnind.

Ei, ai de gînd să răspunzi ? a răsunat din nou întrebarea. Erau metodele obişnuite, oricum n-aş fi scăpat fără cîteva lovituri.

— Victor Pidar Olsen, am răspuns. Sînt cerşetor particular.

— *Crezi că ştiau de atunci ?*

— Nu. Cu siguranţă că nu. Altfel aş fi fost primit.

— Ei bine. V.P.O., află că şeful a tot ceea ce mişcă şi nu mişcă la baza acestui Babbel sînt eu. Eu sînt aici şi autoritate, şi judecător, şi călău la nevoie. Patruzeci la sută din cît vei încasa îmi revine mie, ai priceput ? Şi fără fasoane sau săpături. Am ochi şi urechi prin toate colţurile, a spus el şi s-a uitat rîzînd spre orb şi spre pitic. Şi n-o s-o sfîrşeşti uşor : anumiţi negustori din Ursa Major sînt foarte interesaţi de pielea ta.

Ursa Major era renumită prin traficanţii ei de carne vie, destinaţi jocurilor crude ale locuitorilor sistemului.

— În fiecare seară îmi vei aduce *mie* cele patruzeci de procente. S-a înţeles ? Dacă te porţi ca lumea, te voi avansa fruntaş. Liber.

Am ieşit clătinîndu-mă. Oamenii şefului loveau expert. După mine a ieşit piticul împreună cu trei dintre „meseriaşi". M-au înghesuit într-un colţ întunecos de stradă şi m-au „masat" cu artă. Am zăcut mult timp. M-au ajutat mult lecţiile primite în detenţie de la bătrînul Gudo, lecţiile de anihilare a durerilor.

— *Gudo ştia multe din secretele vieţii şi ale morţii. Ia trecut, ar fi fost proclamat zeu sau vrăjitor. Datorită*

lui am trecut cu ușurință de multe momente dificile și datorită lui mai trăiesc și acum, mai trăiești și acum, totuna...

— Și a avut dreptate, a avut întotdeauna dreptate. Situațiile dificile le rezolva prin simple reconsiderări ale problemelor, sau prin scormoniri în trecut. Spunea că răspuns sau rezolvare se găsește la oricc, că nu există lucru pe lumea aceasta fără o explicație logică. Cîte nu mai spunea... Era un filozof, de altfel. De asta a trăit atît. Supraviețuia în orice condiții datorită aplicării filozofiei lui. Mă întreb chiar dacă nu mai trăiește cumva și acum într-un fel oarecare... Își are meritul lui în supraviețuirea mea de atunci. „Tata" Van Zent, cînd m-a găsit spunea că posed o constituție extraordinară dacă am reușit să rezist bătăii aceleia. M-a dus acasă la el și m-a vegheat șase ore, pînă mi-am revenit. A rămas uluit cît de calm și seren m-am sculat. Parcă nu mi se întîmplase nimic. Și asta tot datorită bătrînului Gudo.

— *Crezi în hazard ? Ți-ai pus vreodată întrebarea asta ?*

— Nu, nu mi-am pus-o. Și apoi nici n-aș ști cum să răspund. Nu cred într-un demiurg, într-un destin implacabil. Ultimul cuvînt îl are de spus conștiința colectivă, dar tot omul, individul în sine, e cel care trage sforile.

— *Și atunci ? Întîlnirea ta cu „tata" Van Zent să fie rodul voinței tale ?*

— Într-un fel. Știi doar că toată viața am căutat un răspuns evoluției mele misterioase, ce anume m-a făcut dependent de o voință sau alta la un moment dat. Părerea mea e că, undeva, voința aceasta individuală dirijează destinele canalizînd cursul evenimentelor și favorizînd întîlnirile așa-zise „întîmplătoare". Cred că astfel se explică multe dintre hazarduri, dintre coincidențe și noroc. Și încă omul nu e stăpîn pe voința sa ! Ni se pare uneori că momentele pe care le trăim le-am mai gustat odată, fără însă să ne aducem aminte de condiții și împrejurări. De ce n-ar fi acestea imaginile inconștiente pe care voința ni le-a sădit undeva înăuntrul „eu"-lui propriu, imagini în întîmpinarea cărora am alergat mereu, fără să știm însă pe de-a-ntregul după ce alergăm ? Un asemenea moment, așa-zis „repetat", trăiam în noapte

aceea, așezat în fața unui pahar cu stec, ascultîndu-l pe „tata" Van Zent.

— Sînt printre primii care au pus piciorul aici, spunea el. Am asistat la începerea lucrărilor turnului. Acum pare așezat la întîmplare, în acest loc, la marginea galaxiei, dar pe atunci planetoidul se afla situat tangent celor numai patru lumi cunoscute în acel moment. Aici era un pelerinaj grozav — și acum e, dar nu ca pe vremuri — veneau delegații, comercianți, artiști, aventurieri de pe toate cele patru lumi, se tratau contracte, schimburi culturale, diferende politice și teologice, concepții științifice și filozofice. De aceea a fost necesară ridicarea acestui turn. La origine era o construcție exemplară, un model de convietuire a raselor într-un spațiu judecat după cele mai alese criterii de cinstire a ființei. Un cînt închinat vieții. Uite numai ce-a ajuns acum, uite ! Borfași, hoți, criminali... S-au strîns cu toții aici, la poalele turnului, au crescut ca ciupercile otrăvitoare în umbra construcției. Mi-e scîrbă, zău, mi-e scîrbă de mocirla de paraziți care s-a aciuiat aici...

Și-a turnat un pahar cu lichid auriu și l-a băut încruntat. Priveam cutele care îi viermuiau pe fruntea lată, ca a unui urs, încadrată încă, în ciuda vîrstei, de un păr negru, bogat.

— *Atunci a intrat și ea...*

— Da, atunci a intrat și ea, Liv cea violetă. Și-acum îi zăresc aburul feței împodobit de șuvițele ciudate ale părului, mereu mi-am spus că e violet, dar nu era așa, o deranja chiar să-i spui că are părul violet, și totuși, privit din anumite unghiuri, părul căpăta nuanța violetă, culoare care te convingea, căci părul, în mod straniu, n-avea nici o dominantă anume. Ceva închis, dar nu negru, nici cenușiu... nu știu... Oricum, contrasta puternic cu fața, cu obrazul ce părea de hîrtie, atît de alb era ; știu că m-a privit și m-a durut privirea ei abisală de pe imaculatul alb.

— *Ai devenit poet...*

— Cred că vrei să glumești, desigur... O glumă nereușită... Unul ca mine nu poate deveni niciodată poet.

— E fata mea, mi-a spus Van Zent. Își macină tinerețea lîngă bătrînețea mea. Nu vrea să plece. I-am zis

de-atîtea ori : „Du-te, nu mai sta aici, o floare ca tine nu trebuie să se ofilească printre buruieni." N-a vrut s n-a vrut ! Şi eu ce să fac ? Îmi muşc buzele şi plîng în mine că nu pot să-i ofer ceva mai bun. Înţelegi ? Am muncit o viaţă şi nu pot să-i ofer ceva mai bun !

Liv îl îmbrăţişase de la spate şi mă privea lung, ca pe curiozitate, ca pe un animal de la care aştepţi o reacţie inedită într-o împrejurare inedită. Nu voi putea să-i uit niciodată privirea, aceeaşi privire din toate săptămînile care au urmat. Nu-i ţin minte cuvintele, puţine la număr, dar m-aş încumeta să spun că ochii îi vorbeau cel mai mult. Mă speriau, aveam adeseori senzaţia că-mi zăreşte cele mai ascunse gînduri şi intenţii.

A doua zi, „tata" Van Zent m-a dus în turn. Bineînţeles, nu se intra aşa, cu una, cu două, în el. Tatăl însă era „de-ai casei", lucra ca depanator la etajele inferioare, o meserie de doi bani, îl alergau toată ziua de colo, colo şi nu-i dădeau mai nimic. Mi-a arătat sala de protocol, locul unde se primeau delegaţii lumilor. M-a impresionat teribil. Un joc ingenios de sticlă şi lumini estompa sau scotea în evidenţă anumite zone, în funcţie de unghiul de vedere al observatorului. Uneori cel care stătea lîngă tine şi pe care nu-l observaseşi pînă atunci îţi apărea deodată clar, copleşitor de material şi real. Sala nu era goală, nu era niciodată goală, mereu veneau, plecau, se vînturau peste tot, individual sau în grup, reprezentanţi ai lumilor exterioare sau ai Pămîntului. „Tata" Van Zent m-a condus pe un traseu numai de el ştiut, astfel ca să nu deranjăm cu prezenţa, pînă lîngă un grup proaspăt sosit de zaicardusieni. Comitetul pămîntean de primire, nişte indivizi spilcuiţi, cu haine largi şi panglici colorate fîlfîind din pălăriile anoste — de ce dracul i-or fi ales tocmai pe ăştia, cei mai antipatici oameni, inşi care nu ştiau ce-i viaţa, ce înseamnă să asuzi ca să-ţi cîştigi pîinea ! ? — tocmai se ivise, se afişa o bună dispoziţie nefirească, se făcea mult haz pe seama traducătoarelor automate care nu sesizau întotdeauna sensul cel bun al expresiilor şi glumelor, în fine, ţi se întorcea stomacul pe dos de toată porcăria aia de teatru. I-aş fi luat de mînă pe cangurii ăia — arătau ca nişte canguri — şi i-aş fi cărat pînă în mijlocul oraşelului-satelit din jurul turnului, le-aş fi băgat în faţa

...ntrelor naive, impresionate pînă atunci de așa-zisa ...bilețe a pămîntenilor, mizeria și josnicia pleavei, m-aș ...tăvălit de rîs văzîndu-le uimirea și indignarea în ...ața adevăratului chip al Terrei și i-aș fi scuipat și alungat ...picioare în spate spre traiul lor comod și lipsit de griji !

...Și n-ai fi fost drept, n-ai fi fost nici o secundă drept...

— Știu. Și mai știu că n-aș fi făcut nicidecum lucrul acesta. Habar n-am dacă e vina cuiva —și, dacă e, a cui ? — că Pămîntul a fost luat pe nepregătite în contactul cu alte lumi. Că erau mai dezvoltați ca noi, noi care ne obișnuisem să facem arme în loc să luptăm pentru om ; noua, care am fost prinși pe nepusă masă de puteri mult mai mari decît ale noastre, dar pașnice, nu ne-a fost ușor cînd economia lor a invadat piața noastră, cînd produsele lor, bune, practice, ieftine reprezentau o adevărată binecuvîntare, în timp ce industriile noastre dădeau faliment și șomajul era în creștere. Nu ne-a fost ușor. Nu.

— *Crezi că un război ar fi fost o ieșire ?*

— Numai o iluzorie ieșire, un pumn de praf pe care ni-l aruncăm singuri în ochi zicînd : „Gata cu criza economică ! Armele se cumpără, cotropirile ne aduc monetar...“ Dacă aș fi știut și aș fi înțeles *atunci* lucrul acesta poate că și viața mea ar fi fost alta, poate că faptele...

— *Dacă nu erai tu era un altul !*

— Da, ai dreptate, dar eu aș fi fost contra. Aș fi fost deja un precedent, nu crezi ? Nu ar fi fost foarte greu să-mi găsesc și alți simpatizanți care să mă înțeleagă și să mă urmeze. „Tata“ Van Zent ar fi fost unul. Ești de acord ? Liv ar fi fost a doua. Și vecinii lor, oameni simpli, din administrația turnului, ba chiar și borfașii ăia de operetă... Uite, orbul, cel cu ochelari cu celule compuse, pe care l-am întîlnit cerșind într-un colț al sălii, și el m-ar fi înțeles dacă i-aș fi explicat. La urma urmei, era și el un om și voia să trăiască...

— *Te-ai înfierbîntat. Spui prostii.*

— Ai dreptate. M-am înfierbîntat și spun prostii. Dar sînt conștient. E bine să ai un „alter-ego“ care să te domolească din cînd în cînd, să-ți mai strîngă hățurile. Ai într-adevăr dreptate. Orbul acela nu m-ar fi înțeles niciodată. Prea trăia în prezent, în prezentul lui murdar...

Stătea într-un unghi cenușiu și nu ieșea decît cînd treceau prin apropiere delegați ocazionali. Atunci silueta lui bondoacă se ivea ca prin minune la vedere, contrastul luminos îi punea în evidență formele hîde, disproporționate și dezgustătoare și mîna dreaptă i se ridica cu palma în sus, simbolul universal al milei. Se legăna așa, cu mîna întinsă, scoțînd sunete guturale și privindu-i cu orbitele goale — își ascundea proteza de vedere — pînă cînd oaspetele, intuind diferența evidentă de categorie socială, lăsa să pice în fața milogului diverse obiecte uzuale, de podoabă, de cult sau chiar valori. Jalnic ajunseseră pămîntenii ! Și încă oaspetele nu știa tot, nu intuia că statul valorifica mila lui, că economia ajunsese să se sprijine și pe mărunțele obiecte de care el se descotorosea cu atîta ușurință. Cerșetoria era o meserie, și încă nu una dintre cele mai prăpădite ! Era rentabilă, căci una din legile nescrise ale cosmosului obliga orice ființă rațională să acorde ajutor celei ce o solicita, dar numai noi, pămîntenii, făceam abuz de ea. Existau, desigur, și apărători înverșunați ai onorarei, „tata" Van Zent era unul dintre ei, care nu înghițeau „înjosirea" asta, dar care înțelegau pe undeva justificarea ei și o acceptau tăcit, încruntînd din sprîncene.

— *Și tu ? Tu ce hram purtai ?*

— Eu ? Vezi, nu m-am gîndit niciodată în ce măsură am înghițit sau am renegat slujba asta. Am luat-o de la bun început așa cum e, ca și pe oameni de altfel, dar fără să pun prea mult preț pe ea. Eu am fost un cerșetor obișnuit, *a trebuit* să fiu un cerșetor obișnuit, n-am avut niciodată remușcări sau procese de conștiință în ceea ce privește una sau alta din obligațiile existenței. Nu m-a deranjat nici măcar faptul că, gelos, orbul m-a îmbrînci atunci, în sală, și mi-a șoptit răspicat :

— Șterge-o ! Aici e sectorul meu !

Desigur, sala era suficient de mare, mi-am ales un alt ungher, de fapt aveam să descopăr că o pleiadă întreagă de cerșetori își făceau veacul acolo, în încăperea aceea imensă, nevăzuți pentru un ochi obișnuit, dosiți în vreun „colț", dacă am putea spune astfel imaginîndu-ne lumina și jocurile ei ca pe niște ziduri întortocheate. Încă din prima seară m-am întors în casa lui Van Zent cu o recoltă bogată : șase diamante-radioactive — o comoară pentru

ndustria construcţiilor de maşini şi nave spaţiale —, un lipsoidal de navigaţie, preţios transporturilor de categorie pecială, şi un medalion-hologramă foarte fascinant, pe are am vrut să-l ofer Livei. M-a refuzat. „Tata" Van ent mi-a spus şi el, trist, că nu primeşte nimic din omeni, atunci cînd am încercat să-l răsplătesc pentru spitalitate şi ajutor. Îmi achitam însă datoriile în alt fel : plăteam cu obiectele primite creditele pe care „tata" Van ent le avea la diverşi comercianţi. Fapta mea atrăgea după sine un întreg scandal din partea tăticului, dar nu enunţam şi îi ajutam din răsputeri, măcar să-mi ştiu onştiinţa împăcată. Mi-am plătit întotdeauna datoriile. Nam rămas niciodată dator. Eram corect în măsura în are puteam fi corect. Asta mi-a atras o oarecare faimă n mahala, o faimă de om „integru". Eram apreciat într-un od deosebit. O vedeam din comportarea celor din jurul eu. De la copii şi pînă la ultima lichea, cu toţii mă saluau şi respectau. Chiar şi şeful brăzdat. Bineînţeles, îmi plăteam procentul. Cu regularitate. Orbul, mai ales, îmi dovedea o simpatie crescîndă. Venea des să se intereseze um o duc, ce mi-a mai picat, bineînţeles din interes profesional, îmi dădea unele sfaturi chiar. Pînă şi „tata" Van Zent se obişnuise cu felul meu de a-mi achita ospitalitatea. Serile le petreceam întotdeauna cu Liv. Cînd nu-i povesteam întîmplări din viaţă, ne plimbam pe centura fundaţiei turnului. Aveam chiar şi un loc al nostru, de unde se putea zări, printr-o fereastră scundă, ritualul de eară al unor folarizoni, servitorii unor emisari culturali. Ca servitori, nu puteau locui, după legile lor, ne explicase „tata" Van Zent, decît la parter. Erau soţ şi soţie, ne-am dat seama de asta în ciuda asemănării frapante dintre ei. Arătau amîndoi ca nişte urşi cu mîini foarte apropiate de tiparul uman şi cu gîturi lungi, terminate cu capete mici, cu un singur ochi. Privirea lor era bidimensională din cauza asta. Şi nu numai atît. Am aflat că nu percepeau, asemeni batracienilor, decît punctele în mişcare. Orice alt corp era detectat printr-un cu totul alt simţ sau deloc. Vieţuiau într-o atmosferă cu o puternică concentraţie de amoniac. Priveam ore în şir felul lor de a trăi, de a se mişca. Uneori îi ve am făcînd dragoste. Aveau un

fel atît de diferit, dar atît de uman de a se comporta în această acțiune...

— *Simțeai ceva deosebit pentru ea ?*

— Vorbești de Liv, nu ? Știi doar că m-am mai gîndit la acest aspect...

— *Și de fiecare dată răspunsul era...*

— Exact : doar o simplă dar mare prietenie. Nu că n-ar fi meritat o afecțiune mai profundă, era o ființă atît de pură, un suflet atît de curat, dar nu puteam, știi bine că nu puteam... Nu, nu era vorba nici de anii care ne separau, nici de faptul că merita pe unul mai bun ca mine, nu... Ba aș fi putut să-i dăruiesc toată viața mea, n-ar fi fost prea mult pentru o fată ca ea, dar aș fi suferit cîteodată, ori privirea ei, nepăcălita ei privire, mi-ar fi văzut stropul acela de suferință și în cel mai întunecos colțișor de suflet. Și ar fi suferit la rîndu-i...

— *Ești totuși un poet, V.P.O...*

— Nu-i așa ? Hai să ne ironizăm ! Mă surprind pe mine însumi gîndind astfel și mi se face rușine : eu, un dur...

— *Nu ești un dur. Adu-ți aminte de seara aceea...*

— Seara aceea... hm... Începuse cu o ciudățenie : șeful mă chemase și-mi dăduse o scrisoare privindu-mă lung. Nu mi-a spus de la cine e, mai mult ca sigur că nu știa nici el. Își scîrțîia mîna și aștepta să o deschid. N-am făcut-o. Am băgat-o în buzunar și am plecat. Am mai observat un lucru însă : șeful avea o gardă nouă — un individ solid, cu cap țuguiat și ochi de viezure. Orbul avea să-mi șoptească mai tîrziu că în șef intrase frica și își angajase o gorilă-protectoare de primă mînă. De cine îi era frică ? Aveam s-o aflu mai tîrziu... Înainte de a intra „în post" am desfăcut plicul imaculat de plastic. Înăuntru doar trei cuvinte : „Ora 21,30".

— *N-ai fost prea șocat.*

— Nu, de ce să mă mint ? Mă așteptam la plicul ăsta. Odată și-odată trebuia să vină. Am întîmpinat curios, în colțul meu de sală, ora cu pricina. Ingrată așteptare. N-am colectat nimic, firește, în seara aceea. Urmăream din cînd în cînd, distrat, trecerea unui robot utilitar. Becurile roșii au semnalizat la un moment dat asolizarea unei noi nave cu oaspeți, comitetul de primire a apărut ca din pămînt surîzător, cu fruntea sus, cu panglicile

fluturînd. Au apărut apoi și oaspeții : erau doi. Un bărbat și o femeie. De la distanța aceea n-aveam cum să le disting fețele, dar se apropiau de locul în care mă aflam. Și din senin inima a început să-mi bată cu putere. Părul strălucitor al femeii mă orbea. Mă temeam și totodată doream să fie ea. Ea era. Sidola. După atîția ani, neschimbată... Cred că am înnebunit în momentul acela. Aș fi vrut să fug, dar picioarele nu mă ascultau. Mă pierdusem definitiv. A trecut chiar prin fața mea și pentru o clipă, surîzătoare și veselă, mi s-a părut că m-a privit. N-avea cum să mă vadă, dar clipa aceea a fost îngrozitoare pentru mine. De-aș fi dispărut, de n-aș fi existat...

— *Ți-era frică ? Ai vrut să fugi din fața propriului tău trecut ? Să-l ascunzi, să-l îngropi ?*

— Nu, zău că nu. N-am fugit niciodată din fața trecutului, dovadă momentul de față, dar mă durea enorm prezentul. Groaznic. E incredibil cîte liane mă leagă de trecutul acela de acel fericit trecut, căci nu pot minți : a fost un trecut fericit, poate cel mai fericit din viața mea. Și cînd dai în final de același om, un străin, departe de toate momentele minunate în care lumea era compusă din tine și el, dai de el, spun, și constați că sînteți două lumi paralele, două universuri diferite, e dureros. Chinuitor. Ca un cuțit ce îți pătrunde în pîntec.

— *Am făcut rău că ți-am adus aminte...*

— Amintirea, cred eu, trebuie să aibă și momente mai bune, și momente mai rele, numai astfel devine un univers viabil. Nu, n-ai făcut rău. Ciudat e că ei n-au vizat întîlnirea cu Sidola. Bărbatul era cel în cauză. Sidola era o simplă însoțitoare, o femeie de coloratură. Cum a ajuns...

— *Chiar crezi că n-au știut ce fac ? Că episodul dintre tine și Sidola le era necunoscut ?*

— M-am gîndit și la asta. Bineînțeles, după. Nu-i exclus. Da, da, s-ar putea să ai dreptate. Probabil urmăreau să-mi abată atenția de la bărbat. Ei da, pot spune în cazul ăsta că au reușit. Nu m-a interesat tipul decît superficial. Un oarecare ce avea prilejul să stea în preajma Sidolei. Hm... vezi, abia atunci, dacă aș fi fost lucid, aș fi putut schimba cursul faptelor. Dar am fost ...b...

Orbul m-a bătut pe spate. Şeful mă aştepta. Mă convocase la o şedinţă între patru ochi. Avea mănuşi noi, albe, dar proteza îi scîrţiia tot atît de groaznic. Gorila cu ochi mici îi domina spatele.

— Nu-i da atenţie, mi-a zîmbit nervos şeful. Se pare că mîine vei avea o oarece treabă de făcut. Nu mă interesează şi nu vreau să mă amestec, ţin doar să-ţi spun că nici eu nu înghit traficanţii de copii stigmatizaţi.

A fost o nouă lovitură la care nu mă aşteptam. Uram din tot sufletul negustorii de acest fel de marfă. Copiii stigmatizaţi erau consideraţi rebuturile umanităţii, erau copii-mutanţi, marcaţi de la natură cu triunghiul negru pe umărul stîng. Se caracterizau printr-o violenţă şi o cruzime fără seamăn. Erau sechestraţi de mici şi folosiţi drept cobai în experienţe periculoase. Oricine avea drept de viaţă şi de moarte asupra lor. Erau plăgile umanităţii.

Văzusem o singură dată un astfel de triunghi negru. Cel însemnat şi-l ascundea cu infinite precauţii. Noaptea, cînd dormea şi-l ţinea acoperit cu mîna dreaptă. N-a spus şi nu l-a arătat nimănui vreodată. Cel însemnat eram eu.

— Ei bine, V.P.O., te vom ajuta şi noi. *Ni* s-a cerut să te ajutăm. Vei ieşi din sala de protocol pe uşa secundară, cea dinspre vestiarul sectorului administrativ. Vom avea grijă ca ieşirea spre exterior să-ţi rămînă liberă. Vei părăsi apoi zona turnului cît poţi de repede şi vei aştepta la Duna sudului venirea nopţii. Vei aprinde o torţă cu arc, iar o navetă va veni şi te va ridica. E bine ? Succes.

Nu-mi plăcuse deloc dialogul ăsta. Şeful dădea impresia de elev cu lecţia învăţată pe dinafară. Presiunile asupra lui îşi spuseseră cuvîntul. Era nervos şi proteza îi scîrţiia tot timpul. Abia atunci am început să intru la bănuieli. Prea toată maşinăraia funcţiona acum numai pentru mine, parcă fiecare piatră era pusă unde se afla numai pentru mine, ca eu să calc la timpul potrivit pe ea. Vedeam în momentul acela cu alţi ochi toată povestea derulată, mă speria faţa pe care lumea o întorcea deodată spre mine, abia atunci am început să-mi pun întrebări asupra grontavarului ivit „întîmplător" la materializa-

rea mea pe planetoid, asupra „jocului" făcut de șef și de toți ceilalți. Mi se părea că fiecare copil știa ceva și se găsea acolo ca să intervină la momentul potrivit.

— *Exagerai, bineînțeles. Ți-era tare frică...*

— Frica, frica îmi strecurase în suflet îndoiala față de tot ce se afla în jurul meu. Îl bănuiam chiar și pe „tata" Van Zent și l-am întrebat direct cum am ajuns acasă :

— De ce m-ai primit ? De ce m-ai adăpostit ? Ce reprezint eu pentru tine ?

— Mă așteptam să-mi pui această întrebare odată și-odată și-ți voi răspunde cinstit : am văzut în tine pe unul din cei mai buni prieteni, mort acum, un prieten de pe vremea tinereții mele, cu mult înainte de a se naște Liv. Îi semeni ca două picături de apă și la făptură și la fel de a fi. Prietenul ăsta a însemnat prea mult pentru mine, am trecut prin prea multe amîndoi, ca să nu încerc să-i răscumpăr memoria. Ești tînăr. Dacă copilul prietenului meu ar fi trăit ar fi avut vîrsta ta acum.

— N-a trăit ? am întrebat interesat, în timp ce-l urmăream cum scoate ceva dintr-un depozitar de cameră. Era un album de familie.

— Nu. N-a trăit. După ce tatăl său pierise în incursiunea pe Lycabor-R.T., l-am căutat — intra în atribuțiunea mea de prieten. Nu l-am găsit. Cei de la grupurile de îngrijire a copiilor de prospectori mi-au spus, mi-au arătat și acte, că a murit. Uite, aici, în albumul ăsta, e poza lui. Adam îl chema. Cel de lîngă el e tatăl său.

Mi-am înăbușit cu greu strigătul. Am scos din buzunar unica poză pe care o posedam din copilărie. În album și în fotografia mea se regăsea unul și același copil. Dar surpriza de fapt a fost că în cea cu tatăl meu, pe umărul meu stîng nu figura nimic, nici urmă de triunghi negru. Din poză îmi zîmbea cel mai normal copil din lume. Am rîs și am plîns în sinea mea. Cred că numai Liv, cu privirea ei penetrantă, a asistat la spectacolul meu lăuntric. Eram liber, așadar. În momentul în care aveam să dovedesc că stigmatul nu-l posedam din naștere, că era opera odioasă a unui cine-știe-ce-traficant mîrșav, trecutul avea să mi se șteargă, detenția, umilințele, viața animalică pe care o

dusesem aveau să rămînă ceva de domeniul visului. Nu era minunat ?

— *Încă nu era tîrziu să te oprești.*

— Nu era tîrziu, dar mă tem că rezultatul ar fi fost același. Făceam parte dintr-un angrenaj mult prea mare de roți dințate. I-am spus „tatei" Van Zent că în seara următoare aveam să părăsesc Babbelul și i-am cerut albumul. N-a zis nimic. Mirosise el că se petrecea ceva și lăsa la latitudinea mea alegerea drumului. Am rugat-o pe Liv să mă aștepte la ieșirea din zona turnului cu o torță cu arc și o diademă anti-psi pe care o primisem într-una din seri de la un acavuzian pîntecos, cuprins de milă în fața mîinii mele întinse.

În noaptea aceea n-am dormit. Mi-am efectuat o incizie fină între coaste și am scos de acolo tubulețul acela de 10 centimetri, dosit cu atîta artă de cei de la cabinetul medical al Coordonalizării sectorului intern. În tubul cu pricina stătea anularea pedepsei cu moartea pe care o primisem în urma evadării mele din Lagărul stigmatizaților. Numai puțin timp mă mai despărțea de devenirea mea în ființă umană, într-un om ca toți oamenii.

— *Dumnezeule, ce cumplit...*

— În dimineața următoare am studiat terenul, sala de protocol, în amănunt. Mi-am făcut unele planuri, am recurs la o mică repetiție mentală. Ziua a trecut greu, ca un veac liniștit. În faptul serii, orbul a venit lîngă mine.

— Am venit să-ți urez noroc. Peste un sfert de oră va trece pe aici, prin fața ta. Sper să nu strici totul. Bănuiesc că ăsta e prețul eliberării tale.

— Ce eliberare ? l-am întrebat curios. Voiam să aflu de unde știa.

— Nu face pe naivul... Nici măcar nu poți să mă iriți. Eliberarea asta ! și m-a bătut ușor pe umărul stîng. Zîmbea răutăcios. Am pălit. Uitasem că proteza lui vizuală e dotată și cu dispozitive de acest fel de percepere. L-am înșfăcat de guler și i-am șuierat în ureche :

— Știai...

— Știam. De la bun început. Nu-ți fie frică, n-am spus la nimeni. Nu vreau să am necazuri. Eram curios să văd pentru ce ai fost creat. Nici unul ca tine, însemnat, nu umblă de capul lui prin univers. Acum îți știu menirea.

— Menirea ?

— Eşti uimit ? Înseamnă că te-am supraestimat. Toţi avem o menire, omule. De la bun început sîntem selectaţi, categorisiţi, împărţiţi. Cei rebutabili, ca mine, ajung aici, într-un fund de lume, cei capabili, excepţiile, sînt însemnaţi şi manevraţi de mici copii spre destinaţii precise. Destinaţia ta a fost asta. De fapt, nu mă mir că nu ştii, vi s-au ascuns toate lucrurile acestea. Unui om de paie nu-i spui că e un om de paie. Înţelegi ?

— Nu cred. E o destinaţie prea facilă, dacă e cum spui tu.

— Facilă ? Obrazul orbului se crăpase, într-un zîmbet larg. Numeşti asta facilă ? Într-adevăr, eşti mai diferit decît noi ăştia, ceilalţi.

S-a depărtat şi a pierit într-unul din colţurile de lumină.

— *Orbul ştia mult mai multe decît tine. Dacă l-ai mai fi tras de limbă ai fi putut schimba cîte ceva.*

— Da, dar nu în ceea ce mă priveşte. Ciudat de normal s-a petrecut atunci totul. Perechea a apărut la capătul sălii venind drept spre mine. O vedeam pe Sidola dezvelindu-şi dantura de mărgăritar într-un rîs setos de viaţă. Parcă era ca pe vremuri, cînd îmi venea în întîmpinare aureolată de părul strălucitor. Amintirea, din nou amintirea, mi-a atenuat de data asta emoţia. Părea că ne despărţisem cu o oră în urmă. L-am privit şi pe el. Avea o figură anostă, ciudat de sinceră şi curată. Prea normală pentru un traficant de copii stigmatizaţi, ştiu că mi-am spus atunci. Purta, ca şi Sidola de altfel, un costum metalizat, albastru. I-am lăsat să se apropie şi şi le-am ieşit în faţă brusc. N-am aşteptat reacţii din partea lor, m-ar fi învins, ci am îndreptat dematerializatorul organic, tubul acela mic, spre pieptul lui. Încărcătura a pornit. Într-o secundă, hainele i-au căzut pe sol ca dezumflate şi un fum des şi negru a ţîşnit în fuiori spre tavan. Am irupt spre uşa secundară, cu cinci secunde înaintea vacarmului iscat de sirena de alarmă. Am tăiat-o drept. În felul acesta, indivizii aflaţi în sală, gărzile de protocol n-au izbutit să mă zărească decît fragmentar în timp ce străbăteam colţurile şi centrele de lumină. În faţa uşii mă aştepta orbul. L-am împins înainte şi am intrat şi eu.

Un coridor, o uşă, cîteva trepte şi iar o uşă.

— Pe aici ! mi-a strigat el. Deschide-o şi ieşi ! Fugi !

M-am oprit în ultimul moment. L-am înşfăcat de o mînecă şi l-am azvîrlit spre uşă, fugind cît puteam înapoi. Explozia m-a proiectat pe jos. Din orb nu mai rămăsese nimic. Am intrat în culoarul rezervat personalului direct al oaspeţilor. Coridorul era fără ieşire. M-am convins străbătîndu-l. Nu intrasem niciodată pe aici, nu cunoşteam locul. M-am oprit să răsuflu. Eram puţin atins de explozie deoarece cămaşa mi se udase în spate de sînge. Nu simţeam rana, n-aveam timp şi nici chef. Cred că am stat vreo două minute. Dinspre coridorul central s-a auzit larmă de paşi. Porniseră urmărirea. Am căutat camera folarizonilor şi am intrat iute. Un val de amoniac mi-a izbit ochii. Nu respiram. Puteam să-mi ţin răsuflarea 5—6 minute. Cei doi se aflau acolo. Nu mă văzuseră. M-am strecurat uşor prin spatele lor, spre ultima cameră. Femela s-a întors deodată brusc. Ochiul ciclopic m-a fixat. Era la doi paşi de mine, iar eu nu mişcam. Atîtea vreme cît rămîneam imobil nu putea să mă vadă. Groaznică aşteptare. S-a întors încet, probabil mirosise ea ceva, şi şi-a continuat treaba. Am profitat şi am intrat în camera cu pricina. Pe ultimul perete, sus, se afla fereastra prin care privisem de atîtea ori cu Liv. Printre lacrimile iscate de amoniac am reuşit cu greu să descopăr sistemul de etanşeizare şi să-l neutralizez. Fereastra s-a deschis, am ieşit, trîntind-o repede înapoi. Am înghiţit în cîteva secunde o tonă de aer, am tuşit, mi-am şters ochii. Liv era acolo. Mă aştepta. Ştia că voi veni în acel loc. De unde ? Nu ştiu. Probabil intuiţia.

— De ce tocmai tu ? m-a întrebat. De ce a trebuit să-l ucizi pe secretarul terrian cu problemele păcii ? De ce ? S-a comunicat adineaori că flota terriană e la marginea galaxiei. De ce tocmai tu să constitui motivul ? De ce ?

— *Adevărul l-ai aflat abia atunci. N-ai ştiut că victima era secretarul cu problemele păcii, singurul om care mai reuşea să ţină în frîu războiul gata să înceapă. Terrienii voiau un motiv, un pretext.*

— Am căzut în plasă copilăreşte. Nu, n-am ştiut. Sincer n-am ştiut. Aflam cu uimire că am fost crescut să

declanșez un război. Am fost un pion manipulat de forțe politice. Forțe care mă depășeau, mă copleșeau.

— Aici ai torța, diadema și... albumul, mi-a mai spus el. Fugi, omule. De acum nu te va mai ajuta nimeni. Șeful și ceilalți au fost omorîți. Adio.

A plecat fără să mă mai privească. Îi vedeam doar părul violet fluturînd efemer.

— Liv ! am strigat după ea.

Nu s-a întors. Aici am pierdut o mare bătălie. Oricum, nu m-ar fi înțeles, n-aveam cum să-i explic că șeful mă înșelase, că înșelăciunea făcuse parte dintr-un joc enorm, pe ai cărui manipulanți nici nu-i cunoșteam. Sper să mă ierte odată și-odată. Am fugit apoi. La ieșirea din sfera locuită mi-am pus diadema anti-psi. Mă ferea de o eventuală detectare în zonă pustie. Arăta caraghios : un rînd de țepi îndreptați în toate direcțiile. Am fugit fără să mă opresc pînă la Duna sudului. N-am așteptat prea mult. Se înserase bine. M-am convins că nu-i nici un fel de mișcare în jur și m-am cocoțat în vîrful dunei. Cu mîna stîngă strîngeam la piept albumul care mă definea a fi un om liber. Cu dreapta am ridicat spre cer torța cu arc, cea care semnifica absolvirea pedepselor. Am acționat-o. O lumină puternică țîșni spre vecinătăți. Arătam ca o statuie. Credeam sincer în libertatea ce mă aștepta.

— *Și atunci...*

— Și atunci s-au aprins zeci de reflectoare, am fost orbit de luminile care mă înconjurau. O siluetă cunoscută — solidă, cu cap țuguiat și ochi de viezure, era gorila șefului — a comandat cu o voce guturală :

— Asupra țintei...

Din acel moment nu mai știu nimic. M-a salvat ca prin minune tot bătrînul Gudo, cu procedeele lui. De atunci am devenit nemuritor căci, pentru mine, timpul a încetat să mai existe. M-am refugiat în amintiri, un sector pe care numai puțini îl cunosc. Se spune că unii oameni, cu o clipă înainte de a muri, își revăd toată viața. E adevărat. Omul acela mai trăiește o viață. Pentru el, moartea se amînă cu o sumedenie de ani. Sau visul. Visăm într-o fracțiune de secundă întîmplări de ore. Să fie o iluzie ? Eu spun că e o lume, paralelă sau simultană, n-are importanță. Îmi trăiesc, îmi retrăiesc propria-mi

viață amintindu-mi-o. Și nu o dată, de două ori, ci de mii de ori. Pot să afirm că sînt nemuritor, că sînt și învingător, în ciuda forțelor care mi-au planificat și ieșirea din scenă. Sînt învingător deoarece de aici nu pot să mă gonească. Un hotar infinit mă desparte de clipa din față și de cea dinapoi. Două clipe încheiate, ca doi nasturi încheiați. Și, la mijloc, eu...

cpsf.info

Anghel Th. Popescu :
UMBRA CARE UCIDE

— Ursit-Hura, zeul întunericului, cel care străjuiește poarta spre lumea liniștei eterne, vine cîteodată în lumea noastră să-și strige mînia. Atunci trupul lui e din abur negru, ochii săi fulgeră, iar glasul său tună. Blestemele lui se împlinesc întotdeauna, și nimeni și nimic nu poate scăpa de urgia lui. Eu nu l-am văzut pe Ursit-Hura, dar mulți l-au văzut și s-au înspăimîntat. Și Mad l-a văzut. Nu-i așa, Mad ?

Mad era tot un mulatru, ca și povestitorul din fața mea. Înclină din cap, în semn că da, și continuă să-și mănînce banana.

— Spune-i, Mad, unde l-ai văzut, spune-i, că poate pe mine nu mă crede, insistă Sam.

Mad se arăta foarte zgîrcit la vorbă. Nu știu dacă așa era de felul său sau urmărea să mă oblige să-i dezleg limba cu ceva băutură. Povestea lui Ursit-Hura mă preocupa mai puțin, dar tot ce era legat de insula Oloo-Lunuo mă interesa în mod deosebit. De aceea îmi întîrziasem plecarea din arhipelag, căci ceea ce crezusem că era doar o știre de senzație a presei se dovedise aici a avea, cel puțin în mintea unora dintre localnici, oarecare crezămînt.

Am comandat de băut pentru toți trei, hotărît să-l fac pe Mad cît mai vorbăreț. Așteptam nerăbdător efectul băuturii, dar Mad nu se grăbea să golească paharul. Sorbea rar și puțin din romul de trestie de zahăr, se uita fintă spre un loc îndepărtat și pufăia dintr-o pipă de piatră.

— Mad a fost și înainte și după... la Oloo-Lunuo. Nu-i așa, Mad ? întrebă Sam încercînd să întrețină conversația și sperînd poate că voi repeta comanda, căci el își golise deja paharul.

Mad aprobă înclinînd din nou din cap.

— Înainte de ce ? După ce ? întrebai.

— Înainte de a apare Ursit-Hura deasupra insulei și de a o blestema. De atunci, pe insulă a rămas Umbra Morții. Și nici un om, nici o pasăre, nici o vietate dacă se duce pe insulă nu se mai întoarce. Căci Umbra Morții acoperă totul pînă ce dispare. Pe Oloo-Lunuo nu mai este nimic în afară de Umbra Morții. Nu-i așa, Mad ?

Mad aprobă înclinînd din cap. Mutenia mulatrului mă enerva.

— Dacă nimeni nu mai vine de pe insulă, tu cum ai venit ? Doar zici că ai fost acolo și după ce Ursit-Hura a blestemat insula să stea sub Umbra Morții !

Mad își întoarse privirea spre mine cu vădită nedumerire.

— Înțelegi ce te întreb, Mad ?

Mad confirmă cu aceeași domoală clătinare a capului.

— Atunci de ce nu vorbești ? ! întrebai cam răstit, iritat de mutenia lui.

— Vorbește, Mad ! insistă Sam, cu o sticlire vicleană în ochi. Uite, ne-a dat băutură și o să ne mai dea.

Mad își ațintì îndelung privirea pe chipul meu și, printre pufăiturile din pipă, lăsă să-i scape cîteva vorbe :

— Ai să scrii la ziarul tău tot ce-ți spun ? Ai să scrii ca să afle toată lumea ? Ai să scrii ?

Neștiind ce răspuns i-ar conveni, îl atac cu altă întrebare :

— Tu vrei să scriu sau nu ?

Mad își bău în tihnă romul din pahar, ca și cum n-ar fi auzit întrebarea. Mai comandai un rînd de băutură.

— Tu nu crezi, spuse Mad încet, cum nimeni nu crede. Dar eu am fost la Oloo-Lunuo și am văzut Umbra Morții. Dar tu nu crezi.

— Voi crede dacă văd și eu Umbra Morții. Vreau s-o văd și eu !

— Dacă tu mergi acolo, tu nu mai vii ! Dacă Umbra Morții cade pe tine și te acoperă, nimic nu mai rămîne.

din tine. Nici abur nu mai rămîne. Din Oloo-Lunuo nu se mai întoarce nimeni.

— Poate că mă întorc și eu cum te-ai întors și tu, Mad. Vreau să văd umbra aceea.

Discuția ne-a fost întreruptă de barman, un malaezian, ce veni să ne aducă băutura. Mă uitam la Mad, așteptînd răspunsul său. Dar Mad se retrăsese după fumul ce ieșea din pipa de piatră. Barmanul așeză cu grijă paharele în fața noastră și îl avertiză pe Mad :

— Să nu bei prea mult că îți pierzi de tot mintea. Știi ce duh rău te prinde cînd bei ! Nu-i mai dați să bea, domnule !

Mad și Sam lăsară capetele în jos ca niște vinovați.

— Două pahare de rom nu sînt prea mult. Și apoi, fii fără grijă, căci eu plătesc ! i-am spus barmanului. Nu-mi place să beau de unul singur. Mai pălăvrăgesc, să treacă vremea.

— Dacă Mad vă spune povestea cu Oloo-Lunuo, chiar că vă pierdeți vremea ! Insula aceea nu există. E o născocire a lui Mad. Nu trebuie să-l luați în seamă ! Mad, i-ai arătat domnului hîrtia ta ? Știți, domnule, Mad are un certificat medical în care scrie că e nebun. Înțelegeți acum ? Ai hîrtia, Mad ?

Mad clătină din cap în semn că da și își goli paharul dintr-o sorbitură, apoi se ridică și plecă, îndepărtîndu-se cu pași nesiguri.

Rîzînd, barmanul se întoarse la barul său.

— Mad are hîrtie cu ștampilă de la doctor. Am văzut-o și eu. A văzut-o și un polițist și a spus că e bună. Dar Mad nu face rău nimănui, domnule ! Și povestește așa frumos, cînd vrea, încît l-ai asculta mereu.

Sam bombăni cîteva cuvinte de mulțumire, apoi se ridică și începu să strîngă paharele de pe mese și să le ducă la bar. Pesemne că-l ajuta pe barman pentru cîțiva bănuți sau încă un pahar de băutură.

Se întunecase. Nu mai aveam nici un chef să stau în barul aproape pustiu. Am plătit și am plecat spre hotel. Mă aflam deja în 26 decembrie ; 1990 era pe sfîrșite, în cealaltă emisferă, acum înzăpezită, oamenii începuseră pregătirile pentru tradiționalele sărbători. Îmi părea rău că amînasem plecarea. Mîine aș fi fost pe continent. Așa,

abia poimîine mai puteam pleca. Îmi amînasem plecarea datorită telegramei primite de la Ben, colegul meu de redacție, care mă rugase să aflu cît mai multe și mai sigure amănunte despre Oloo-Lunuo, deoarece conducerea ziarului nostru se arăta foarte interesată de ele. Zvonul despre insula ciudată circula prin localitate, dar singurul om pe care l-am găsit să pretindă că a văzut-o se dovedise a fi un bolnav mintal care mai era și atestat de cadre medicale și cunoscut poliției.

Mergeam încet pe drumul de lîngă ocean. Era cald. Hotelul în care locuiam, o fostă cazarmă a fostei armate coloniale, nu era departe, dar nici nu mă grăbeam să ajung. Căldura, gîzele și broscuțele ce stăpîneau acolo nu mă atrăgeau. Am văzut la debarcader cîteva lumini. Știam că localnicii aveau obiceiul să pornească la pescuit noaptea. Mai asistasem la spectacolul acestor plecări, dar, cum nu aveam ce face, am mai rătăcit pe debarcader pînă cînd luminile bărcilor ce se depărtau s-au stins în nesfîrșita întindere de ape. Apoi totul a rămas în jur pustiu și trist. Am plecat de-a lungul debarcaderului, la capătul căruia începea drumeagul ce urca pe colina unde străjuia fosta cazarmă. M-a oprit o chemare șoptită.

— Domnule ! Domnule !

Privind în jur, am înțeles că strigarea nu putea veni decît de pe una din bărcile rămase la țărm. Și chiar am reușit să disting, la una din ele, silueta unui om ce-mi făcea semne cu mîna ca să mă apropii.

— Domnule ! Aici ! veni iarăși chemarea.

Trebuie să recunosc sincer că eram îngrijorat. Puteam fi foarte ușor ținta unui atac. Nu aveam la mine nici măcar un briceag drept armă. Dar îmi era rușine să alerg spre hotel. Am rămas locului, cu mîna încleștată pe curelua aparatului de fotografiat. El putea să-mi slujească, oarecum, drept armă de apărare, dacă îl roteam ca pe o ghioagă. Așteptam neclintit. Și văzui cum silueta care îmi făcuse semne cu mîna trecu marginea bărcii și se apropie grăbită de mine. Era un copil.

— Domnule, tata Mad cheamă pe tine la barcă.

Ca să se facă mai bine înțeles, băiatul folosea gesturi largi făcute din mîini.

— Mad ? ! E Mad, acolo, în barcă !

— Este. Eu fiu lui Mad. Tata zice vii acolo la barcă.

Barca spre care mă chema copilul era într-o parte a debarcaderului iar în barcă l-am găsit pe Mad.

— Ce-i, Mad ? Ţi-e rău ?

Mad stătea îngenuncheat pe fundul bărcii şi îşi sprijinea braţele pe bancheta unde stă cel care vîsleşte.

— Nu, domnule, Mad nu e bolnav şi nu e nebun. Mad a văzut pe Ursit-Hura, dar nu a pierdut mintea. Mă crezi ?

— Te cred. Şi ce-i cu asta ?

— Dacă scrii la ziar, dacă spui la toată lumea ce ai văzut, eu îţi arăt Umbra Morţii. Eu te duc la Oloo-Lunuo.

— Cînd mă duci ? Mîine plec pe continent

— Peste două zile mai e avion. Eu acum te duc. Mad ştie drumul. Ajungem înainte de a se lumina. E vînt bun. Dar jură-te pe zeii tăi că ai să scrii la ziar, să afle întreaga lume.

În întunericul nopţii, ochii lui Mad străluceau straniu, ceea ce mi-a amintit de spusele barmanului. Copilul, care se urcase odată cu mine în barcă, se chinuia să tragă nişte frînghii care săltau sulul cu pînza bărcii sus pe catarg. Am bombănit cîteva cuvinte la întîmplare, căci nu ştiam ce să răspund.

— E copilul tău, Mad ?

— Da. E Him.

— Dacă mergem, îl luăm şi pe Him cu noi ?

— Da.

Băiatul, care se opintea trăgînd de frînghii, îşi întoarse faţa spre mine.

— Him văzut Oloo-Lunuo, dar nu lăsat tata Mad să vadă şi umbra dată de Ursit-Hura.

— Ai văzut Oloo-Lunuo, ai văzut-o bine ?

— De departe văzut, dar văzut, zise Him cît putu mai convingător.

Uneori un singur pas, unul singur, înseamnă foarte mult într-o viaţă şi îi schimbă cursul ; un pas peste pragul unei case, un pas pe scara unui tren sau din tren pe un peron ; acum eu făcusem pasul în barca lui Mad.

Mad s-a răsucit spre catarg şi a tras de una din frînghiile la care lucrase Him. Sulul larg s-a desfăşurat şi pînza s-a întins, apoi s-a curbat sub suflarea vîntului

și cu o smucitură barca s-a îndepărtat de țărm, lunecînd peste ape fremătînde.

Vîntul m-a atins și pe mine cu aripa îngrijorării.

— De ce nu aprinzi felinarul, Mad ? am întrebat amintindu-mi că toate bărcile care plecau în larg aveau felinare aprinse sau facle.

— Să nu fim văzuți de pe mal. Culcă-te, abia în zori ajungem la insulă ! Te trezesc eu.

Trebuie să mărturisesc că eram neliniștit și-mi făceam tot felul de gînduri. De ce Mad încerca să plece neobservat ? De ce să nu se știe că a plecat împreună cu mine ? Nu mă hazardasem prea mult pornind pe ocean cu un om bolnav mintal ? Poate noianul de gînduri, oboseala, legănarea bărcii, strălucirea puzderiei de stele sau poate clipirea monotonă a felinarului pe care Mad îl aprinsese cînd chibzuise că ne-am îndepărtat destul de mult de țărm, sau poate toate la un loc m-au trecut pe nesimțite în lumea somnului.

M-a trezit Him și mi-a oferit o cană de cafea. Copilul rîdea, probabil văzînd privirea mea năucă. Dar mi-am amintit repede totul. Pesemne dormisem destul de mult și adînc. În timpul nopții, Mad și Him pescuiseră, fiindcă despărțitura de pe fundul bărcii era plină de pește. Acum stelele nu mai străluceau și se vedeau pe cer doar cîteva niște pete mici alburii. Mantia de întuneric se destrăma repede, devenind cenușie. Un soi de filfîit îmi atrase privirea spre catarg unde, într-o bucată de plasă pescărească, se zbăteau cîteva păsări. Mad își sorbea cafeaua pufăind din cînd în cînd din pipa sa de piatră. Ședea rezemat de marginea bărcii și de maldărul de plase în ude după pescuit. Pînza era acum strînsă și ambarcațiunea se legăna în voie pe valuri.

— Am ajuns ?

— Cred că sîntem aproape.

— De ce ne-am oprit ?

— Așteptăm să se lumineze.

Am încercat să străbat cu privirea prin cenușiul jur. Nu se vedea nici un țărm. Deodată soarele polei făcînd să strălucească toată zarea. Mad scotoci într-un împletit din trestie și scoase un binoclu. Era un binoclu de război, care trecuse probabil prin multe peripeții.

ata jalnic. Îl potrivi la ochi și, cu spatele întors spre are, cercetă orizontul. Fără să spună nimic, așeză cu rijă binoclul în coș, apoi coborî pînza și pornirăm spre pus. Barca lungă și ușoară înainta destul de repede. Vest soi de ambarcațiuni prind viteză și trec lesne peste luri, dar n-au stabilitate și se răstoarnă, de aceea au un atem suplimentar de plutitoare, ca două bărcuțe legate ateral.

Soarele urca rapid pe cer și-i simțeam căldura în pate. Him întinse mîna spre zare arătînd ceva. Nu vedeam nimic. Băiatul scotoci prin coș și îmi întinse binoclul. Am văzut și eu dunga întunecată a unui țărm.

— Pămînt ! Se vede țărmul ! am strigat ca un caraghios, de parcă eu aș fi fost primul ce descoperea insula.

— Oloo-Lunuo !

— Ești sigur, Mad ?

— Oloo-Lunuo ! repetă Mad.

Blestemam în gînd barca ce mi se părea că abia înaintează, blestemam și vechitura de binoclu cu lentilele zgîriate, m-am blestemat și pe mine, care tocmai acum nu-mi luasem binoclul, o minune a tehnicii japoneze pe care mă grăbisem să-l împachetez la hotel. Neavînd ce face altceva mai bun, m-am mulțumit să scot din buzunar caietul de însemnări, hotărît să notez tot ce aflam mai interesant.

— Cum ai descoperit Oloo-Lunuo, Mad ?

Mad zîmbi arătîndu-și dinții strălucitori.

— Aici m-a adus tata. Aici este mult pește. Oloo-Lunuo era locul de odihnă și vînătoare al lui Canaa-Nui, un zeu bun și darnic cu oamenii viteji și drepți. Cele mai bune corăbii și catarge se făceau din lemnul de aici, de pe insulă. Cine bea apă de aici își tămăduia boala dinlăuntru și alunga durerea. Mai era un izvor a cărui apă spăla ceața bătrîneții de pe ochi și oamenii bătrîni vedeau ca în tinerețe. Era mult vînat la Oloo-Lunuo și Canaa-Nui nu se supăra dacă luai fără lăcomie. Oloo-Lunuo era insula zeului bun Canaa-Nui. Înțelegi ?

Scriam repede. Eram hotărît să notez tot ce văd și aud. Acum zăream și cu ochiul liber dunga întunecată a țărmului spre care ne îndreptam. Mad povestea mereu, cu capul rezemat de maldărul de plase. Him încerca să

aducă mai aproape de barcă ceea ce se prinsese în cîr
gul undiței sale. Notam cu sîrg tot ce spunea Mad desp
minunata insulă și-mi aruncam din cînd în cînd privir
spre băiat, care se lupta cu captura sa. Deodată peș
țișni din apă, își arătă pentru o clipă strălucirea și
afundă iarăși, smucindu-se să scape din cîrlig. Mad au
plescăitul peștelui reintrat în adînc, se uită la Him, ap
scoase un cuțit și dintr-o lovitură reteză sfoara undi
— Peștele de aici nu e bun, Him.
Him își strînse sfoara și se rezemă liniștit de cata
ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.
— De ce nu-i bun ? l-am întrebat. Ai spus că ai
insula lui Canaa-Nui și că totul e minunat. Zicea
zeul e bun și darnic.
— Nu mai este. Acum insula a fost blestemată
Ursit-Hura. Canaa-Nui a plecat. Acum aici e stăp
Umbra Morții.
Priveam spre insula ce se vedea din ce în ce mai bi
și nu reușeam să disting decît un petec de pămînt aproa
neted și pustiu. Cît cuprindeai cu ochii, nu se obser
nici o pădure, nici un desiș, nici un arbore ori tufă măc
Mad privea și el cu atenție, scrutînd insula de parcă ci
știe ce minune ar fi văzut, apoi deodată se ridică și înce
să strîngă grăbit pînza bărcii.
— De ce oprești, Mad ? Hai la țărm !
Mad și-a văzut mai departe de treabă, ca și cum n-a
fi auzit ce-i spusesem. A terminat de legat sulul de pîn
al catargului, apoi a scos din plasă o pasăre și a venit
ea lîngă mine. Era o pasăre de apă, ceva între pescăruș
porumbel, dar cu picioarele lungi. Văzusem multe de ace
soi în arhipelag.
— Nu ne apropiem de insulă ca să nu ne cuprind
Umbra Morții. De aici poți vedea bine totul. Dacă vre
ia binoclul.
— Dar, Mad, nu se vede decît insula pustie, cît ți c
privirea e numai nisip, atît. Nici măcar un fir de ie
Deșert.
— Numai atît și este. Ai văzut tot ce se poate ve
îmi răspunse Mad.
— Și pădurile, și vînatul, și izvoarele, și toate n
nățiile despre care vorbeai ?

— Blestemul lui Ursit-Hura ! Umbra Morții le-a înghițit. Umbra Morții înghite totul. Și pe noi ne înghite dacă ne apropiem de insulă.

— Mai termină cu umbra aceea ! Care umbră ? Cine să facă umbră ? Unde vezi tu umbră în deșertul ăsta ?

Mad dădu din cap cu încăpățînare.

— Umbra e ascunsă în pulbere. Umbra iese din pămînt și crește pînă te înghite și rămîi doar abur.

— Mad, m-am săturat de poveștile tale ! Spune-mi cît îmi ceri ca să mergem la țărm ! Dacă asta este misterioasa Oloo-Lunuo și dacă am făcut atîta cale pentru a vedea o insulă de nisip, atunci vreau barem să pun piciorul pe ea. Eu nu cred în zeii tăi, și ei nu au nici o putere asupra mea. Cît vrei să-ți plătesc ca să mă duci la țărm ?

Mad clătină din cap și zîmbi batjocoritor. Apoi aruncă pasărea spre cer și-mi arătă cu degetul spre ea.

— Uită-te la pasăre și ai să vezi ce trebuie văzut ! Vrei să vezi Umbra Morții ? O vei vedea ! Privește !

Pasărea se rotea în cercuri largi deasupra noastră. Cerul era senin, fără nici un nor. Minutele treceau și începeam să mă plictisesc urmărind zborul păsării albe cu două dungi negre pe aripi.

— Și cînd apare Umbra Morții ? Cît mai așteptăm ?

— Umbra Morții e pe insulă. Acolo, peste tot, apare și dispare ca și cum n-ar fi fost nimic. O vei vedea, o vei vedea ! repetă Mad cu încăpățînare.

Iar mi-a venit în minte gîndul că Mad nu e chiar întreg la minte. Am luat totuși binoclul și-am mai cercetat o dată, cu atenție, insula.

Peste cele cîteva mici denivelări, care mai mult ca sigur erau dune de nisip, nu se zărea nici o mișcare și nici un fir de iarbă sau măcar un ciot, o uscătură de plantă. Un fior tot mai puternic te cuprindea pe măsură ce priveai mai mult întinderea aceea neclintită. Aș fi vrut ca vîntul să crească deodată în intensitate și să spulbere, să facă vîrteje, să urnească ceva pe locul acela pustiu.

Mad mă atinse cu mîna și-mi arătă spre pasărea ce se săturase de zborul său în ocoluri și acum se îndrepta spre insulă. Am văzut-o oprindu-se pe o dună. O pată întunecată apăru împrejurul ei, de parcă pămîntul se

umezise brusc. Neliniştită, pasărea încercă să zboare, se zbătu cîteva clipe, dar nu reuşi să se înalţe ; albul penelor ei deveni tot mai murdar şi parcă pasărea se micşora, apoi parcă se împrăştie, ca şi cum ar fi fost din nisip şi ar fi curs deodată pe sol. Cîteva momente a mai întîrziat umbra aceea pe nisip, după care a dispărut tot aşa de repede precum apăruse. Şi totul arăta ca înainte.

— Ce a fost asta ? întrebai.

— Umbra Morţii ! răspunse vizibil înspăimîntat Mad Him stătea rezemat de catarg şi bîiguia ceva de neînţeles. Cred că se ruga la zeii lui. Zadarnic cercetai cerul, în speranţa că voi descoperi pasărea zburînd în înălţime. Nu, ceea ce văzusem nu era un miraj, dar era incredibil !

— Acum crezi în Ursit-Hura ? Acum crezi că Umbra Morţii sălăşluieşte pe insulă ? Acum ai văzut şi tu Umbra Morţii !

Sub impulsul vorbelor lui Mad, revăzui în minte umbra ce se ivise sub pasăre şi care crescuse pe ea pînă ce o cuprinsese în întregime, ca să o spulbere apoi, pînă ce totul reintrase în neclintire. Pînă şi umbra se retrăsese în pămîntul din care se ivise şi dispăruse fără urmă.

— Mad, vreau să văd totul de aproape ! Saltă pînza şi hai la ţărm !

Mad clătină din cap cu spaimă.

— Nu. Umbra a ucis toate animalele, toate păsările, copacii şi iarba, a spulberat pietrele şi a sfărîmat pămîntul. Ne va spulbera şi pe noi. Tu nu trebuie să mori ! Tu ai văzut acum şi trebuie să scrii în ziare şi să spui lumii ce-ai văzut ! Pe tine te vor crede şi nu vor mai spune că Mad este nebun.

Rugăminţile şi supărarea mea nu au avut efect. Mad nu vroia să apropie barca de ţărm. Tot ce puteam face era să-mi notez cu grijă şi cît mai amănunţit ce observasem. Şi deodată îmi veni ideea :

— Mad, îţi cumpăr păsările ! Nu mă tocmesc. Îţi dau cît vrei. Dă-le drumul ! am spus, pregătindu-mi aparatul de fotografiat.

— Nu vreau bani ! Am să le dau drumul fără bani, răspunse Mad, dar nici nu-şi aruncă privirea spre păsările din plasa agăţată de catarg, ci începu să arunce în apă o bună parte din peştii prinşi.

— Ce faci ? Aduci jertfă pentru zeii tăi ? întrebai nedumerit și gata să notez explicația.

Mad clătină din cap și continuă să arunce pești peste bord. O vreme, valurile îi săltară și-i coborîră parcă în același loc, apoi încet plecară spre țărm. Mad azvîrli în apă și cîteva bucăți de lemn. Se uită puțin la tot ce aruncase, apoi dădu drumul unei păsări. Pe cealaltă o ținu în palme și-i legă de picior o bucată de sfoară groasă cît creionul meu și lungă cam de două palme, dar n-o priponi ci o azvîrli spre înălțimi.

— Privește ! îmi strigă și se așeză pe maldărul de plase.

Eram pregătit să fotografiez tot ce mi se părea interesant. Peștii înaintau încet și s-au răsfirat destul de mult, dar presupuneam că vor ajunge pe insulă, totuși. Prima pasăre plana în cercuri largi în jurul bărcii, urmată de cea cu sfoara legată de picior. Probabil incomodată de sfoară, cea de-a doua pasăre, după cîteva ocoluri, se îndreptă spre insulă. O prind în vizorul aparatului. Cum atinge țărmul, declanșez și armez cît pot de repede. Umbra a și apărut sub pasăre. Declanșez iarăși. Prin vizor văd cum umbra crește cuprinzînd picioarele, apoi trupul, pînă ce o învăluie în întregime. Urmează o scurtă zbatere și pasărea se pulverizează. De data asta observ cum cad cîteva pene mai mari, din aripi și coadă. Văd și bucata de sfoară ce se mișcă, unduindu-se ca un șarpe pe nisip. Dar umbra întîrzie pe pene și sfoară, iar cînd se retrage în pămînt la suprafață nu a mai rămas nimic. Cred că am făcut cinci-șase fotografii, mai mult n-am avut timp. Mai fotografiez locul, acum pustiu și strălucitor sub razele fierbinți ale soarelui. Caut cu privirea a doua pasăre, ce zboară încă, și o prind în vizor. Nu încerc să-mi explic nimic. Vreau să realizez cît mai multe clișee. Urmăresc pasărea. A plecat spre insulă, dar înainte de a ajunge se repede deodată din înălțime pînă la suprafața apei, ca să se ridice iarăși în zbor. A pescuit un peștișor pe care îl poartă în cioc cîteva clipe, apoi îl aruncă în sus și așteaptă cu pliscul larg deschis. Peștișorul coboară cu capul înainte drept în gîtlejul păsării înfometate. În drumul ei spre țărm, pasărea se mai lasă de cîteva ori spre apă și de fiecare dată se ridică avînd în plisc prada. Apoi se întîm-

plă ceva ciudat. Chiar lîngă țărm, pasărea se lasă din înălțime pînă aproape de suprafața apei, unde parcă se răzgîndește și se răsucește spre înalt, dar Umbra Morții, ca un nor, ca un fum, crește repede deasupra valurilor, o ajunge și o cuprinde. Declanșez aparatul și-l armez cît pot de repede. Se observă parcă o zbatere și din pasăre nu mai rămîn decît cîteva pene care dispar și ele înainte de a atinge luciul apei. Umbra aceea ca un fum coboară și dispare parcă în frămîntarea valurilor. În cîmpul vizual al aparatului mi-au apărut primii pești și remarc cum strălucirea lor dispare repede umbrită de acel misterios fenomen. Armez, declanșez, armez, declanșez aparatul. Iată un talaz mare care năvălește spre țărm purtînd pe spinarea lui puzderie de pești. Valul se împrăștie pe plajă și se retrage furișîndu-se spre ocean. Peștii sînt risipiți pe o zonă destul de cuprinsă, dar nu sclipesc decît cîteva clipe pe nisipul umed și dispar. Pînă și bucățile de lemn dispar ca și cum ar fi mistuite de un foc nevăzut. Fotografiez mereu, cît pot de repede, dar, ca un făcut, aparatul mi se blochează. Mi s-a terminat filmul. Și altul de rezervă nu am pentru această călătorie neprevăzută. Mai cercetez o dată insula ca să mă conving de ciudățenia ei și de pustiul acela total și înfricoșător. Pînă și în deșertul african întîlnisem ici-colo firicele de iarbă, pete vegetale pîrjolite, dar aici nu se vedea nimic altceva decît pulbere. Și mai văzusem umbra aceea care ieșea ca din pămînt, pentru a se retrage apoi fără urmă. Ce urmă însă poate lăsa o umbră ? Dar umbră care ucide, care devoră totul cine mai văzuse ? Asaltat de gînduri și înfricoșat, am observat că ne îndepărtam de țărm. N-am mai insistat ca Mad să se apropie de insulă. Barca aluneca încet, dar după aproape o oră a prins un curent, sau poate vîntul s-a întețit, căci ambarcațiunea și-a sporit viteza. Acum doream să ajung cît mai repede la redacție.

La miezul nopții eram la hotel, iar dimineața zburam spre continent.

Știam că la orice oră din zi sau noapte voi găsi pe cineva la redacție și așa era. Am dat buzna în birou, mi-am aruncat geamantanul pe masă, i-am făcut semn lui Ben să mă urmeze și, cu aparatul de fotografiat la gît, carnetul de însemnări în buzunar, m-am grăbit spre

laboratorul foto. Ben abia se ținea de mine și încerca
ă culeagă vorbele ce le lăsam să curgă șuvoi.

Laborantul mi-a developat filmul și am oftat liniștit
ind am văzut că realizasem clișee clare, bine expuse. Nu
mai aveam nimic altceva de făcut decît să aștept copierea
filmului pe hîrtie. M-am trîntit pe un fotoliu, mîndru
ă plin de importanță, ca orice om care știe că a realizat
ceva deosebit.

Ben, colegul care îmi telegrafiase să mă interesez de Oloo-Lunuo, mă tot pisa cu întrebări. În final, a trebuit să recunosc că nu-mi puteam explica ceea ce văzusem și fotografiasem.

— Nu te mai hlizi, Ben, mai bine dă tu o explicație, dacă poți !

— Explicația o bănuiesc, dar dovada ai adus-o tu, zise Ben, și scoase din apă o poză arătîndu-mi-o. Uite Umbra Morții !

În fotografia încă strălucind de apă zăresc pasărea cuprinsă pe jumătate de umbra ce parcă creștea din pămînt.

— Știu, Ben, am văzut totul. Îngrozitor ! Dar ce este ?

— Să vedem din nou totul mărit la maxim, zise Ben și alese o altă fotografie. Privește acum !

— Vrei să spui, Ben, că...

— Exact. Umbra este ceea ce vezi că e : o imensitate de insecte ce năvălesc din pămînt sau din apă și cuprind tot ce cade pe insulă sau în preajma ei, acoperind și devorînd.

— Vrei să spui că insula nu este decît un imens mururoi de insecte ? ! Despre așa ceva n-am auzit încă !

— Nu vreau să spun, tu ai dovedit asta, eu doar am bănuit.

— Atunci povestea lui Mad e pură născocire ?

— Nu, dar unele explicații le-a dat după credința și judecata lui. Mad acela de care mi-ai tot vorbit cred că era mult mai inteligent decît vroia să pară a fi. Tu mi-ai povestit că se spunea că toți cei ce au văzut Umbra Morții au pierit pe loc sau mai tîrziu. Blestemul lui Ursit-Hura i-a ajuns oriunde. Numai Mad, sub [illegible] nebuniei lui, a scăpat, cel puțin pînă acum.

— Ben, sînt destul de obosit, nu mă mai zăpăci ! Doar n-ai să-mi spui că ai devenit adept al lui Ursit-Hura ? ! Poate vrei să-i aduci şi jertfe !...

— Din păcate, Ursit-Hura şi-a luat destule jertfe. După unele informaţii, pe insulă sau în preajma ei a avut loc, cu bună ştiinţă sau accidental, o explozie atomică. Acel rai vegetal în care se lăfăiau animale şi păsări...

— Locul de odihnă şi vînătoare al lui Canaa-Nui...

— Exact. În imaginaţia lui Mad, acel colţ de rai nu putea fi decît al unui zeu bun. Dar explozia, ciuperca întunecată, norul morţii — zeul rău, Ursit-Hura, cum spune Mad — s-a abătut peste insulă. Ce nu a fost pîrjolit şi distrus, ce a scăpat de cataclismul nuclear a fost nimicit de insecte. Ştii doar că insectele sînt mai rezistente decît omul la radiaţii atomice de 100 000 de ori. Ele singure au scăpat, au supravieţuit, s-au adaptat mediului, s-au înmulţit şi-au devorat tot ce au găsit. Probabil că se devorează şi între ele. Priveşte !

Ben îmi aruncă sub ochi şi celelalte fotografii. Ultima îmi reaminteşte insula pustie sub care mişună gîzele şi duc o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Nu-l mai ascult pe Ben ci îmi cercetez gîndurile. Obosit, nici nu ştiu cînd am adormit, dar ştiu ce am visat. Am văzut pămîntul ca un imens muşuroi de gîze sub o pînză de nisip. Am văzut Umbra Morţii înaintînd în mări şi oceane şi pustiind totul. M-am trezit din coşmar scăldat într-o sudoare rece, deşi simţeam că mă sufoc de căldură. Eram singur, cufundat în fotoliu, şi totul în jur era colorat de lumina roşie a lămpii de laborator, un roşu ca de incendiu, iar pe sub uşă creştea pe podea o umbră lungă şi subţire. Privesc încremenit acest şuvoi de gîze care înaintează pe podea, urcă pe masa laboratorului, apoi pe zid şi se strecoară sub un afiş mare, care avertizează asupra pericolului unui război nuclear. Mă reped pe culoar şi trîntesc uşa în urma mea. Dar uşa nu se fixează în încuietoare şi continuă să penduleze.

Cobor scările în fugă, cît pot de repede.

Gonesc în neştire. Spre ce ?

Spre unde ?

Marius Stătescu :

CERUL ERA SENIN

NORII

— Da, sînt ultimul om în viață care a văzut norii de atomiți. Am acum în jurul meu o lume nouă, avînd în urmă experiența unei generații greu încercate. Nu știu care ar fi fost direcția de dezvoltare a civilizației umane fără cei 50 de ani de haos din timpul invaziei atomiților, dar privind astăzi în jurul meu îmi dau seama că oamenii nu mai sînt imprudenți cu tainele pe care le smulg materiei.

M-am născut acum 500 de ani, pe 26 octombrie 2079. La vîrsta de 100 de ani am fost congelat pentru a fi trezit peste 400 de ani. Am cerut acest lucru din curiozitatea de a vedea urmările pe care le-a avut invazia atomiților. Am fost singurul care a cerut acest lucru ; oamenii erau încă nesiguri de știința ce o moșteniseră de la generațiile de dinainte de catastrofă.

Aveam 15 ani cînd tata mi-a arătat primul nor de atomiți.

Era foarte negru și se deplasa într-o direcție contrară celei a vîntului. Apoi norii au devenit ceva obișnuit în peisajul cotidian. Ei au fost obsesia vieții mele. Poate că m-au determinat să văd și să înțeleg o altă față a lumii...

INVAZIA

În anul 2090, stațiile astronomice de pe Saturn au anunțat Pămîntul că pe lîngă sistemul solar va trece un nor compact de materie, cu un diametru apropiat de cel al planetei noastre, care se deplasa cu [illegible] luminii. Acest lucru a stîrnit multe discuții, deoarece nu părea posibil

ca un sistem material să aibă viteza luminii. După ultima teorie a fizicii, „Cuantele cîmpului electromagnetic", orice particulă de materie se transforma în unde electromagnetice. Deci, oricît de mare ar fi fost sistemul material, el nu-şi mai păstra nici una din proprietăţile mecanicei clasice pe care le poseda norul de materie reperat de staţiile de pe Saturn.

S-a crezut la început că este o eroare, dar faptele aveau să nege acest lucru. În momentul cînd norul de materie a trecut prin punctul cel mai apropiat de Pluto, s-a produs o explozie termonucleară, o masă din acest nor s-a desprins şi, în timp ce corpul din care provenea îşi continua mişcarea, el s-a îndreptat către Soare, însă cu o viteză mult mai mică. Acesta a fost primul pas al invaziei atomiţilor. După ce a depăşit planeta Pluto, norul s-a dispersat şi n-a mai putut fi reperat.

Negăsind nici o explicaţie ştiinţifică, savanţii au ridicat din umeri.

Dar procesul de intoxicare a sistemului solar începuse. Primul lor atac a fost, desigur, planeta Saturn, ultima pe care pămîntenii puseseră piciorul în zborurile cosmice. Staţiile astronomice de pe Saturn foloseau cele mai puternice generatoare atomice pe care le concepuseră savanţii pămînteni. Cercetătorii, speriaţi de norii negri ce se plimbau prin atmosfera rarefiată deasupra instalaţiilor, au chemat în ajutor Pămîntul. Li s-a răspuns să cerceteze şi să transmită rezultatele.... A urmat apoi un schimb de mesaje din ce în ce mai disperate, căci oamenii de pe Saturn deveniseră prizonerii atomiţilor. Ei le-au dat acest nume... Norii erau, de fapt, o îngrămădire de celule vii de formă rotundă, cu diametrul de la 0,5 cm pînă la 10 cm. Asta după ce au început „să mănînce" energia generatoarelor de pe Saturn... Luate separat, nu reprezentau nimic, dar în colonii deveneau agresive, nu pentru om, ci pentru aparatele sale. Cei de pe Saturn au încercat să oprească toate instalaţiile, cu riscul de a muri de frig, dar nu a mai fost posibil, căci atomiţii deveniseră stăpîni. Totul urma să funcţioneze pentru ei, căci de acum instalaţiile răspundeau numai la comanda undelor electromagnetice pe care le emiteau norii. A urmat înmulţirea lor, fantastică în principiu, dar care însemna un sfîrşit groaznic pentru oameni. În momentul

cînd una din celule acumula energie atomică suficientă, diametrul ei creştea de o sută de ori şi, la un moment dat, exploda. O explozie atomică !

Celula-atomit se destrăma în altele mici care, în urma cîtorva zeci de explozii, formau un nor nou.

Cînd s-a produs prima explozie atomică, cercetătorii au anunţat Pămîntul. Pentru savanţi nu mai exista nici un dubiu ; sistemul solar era ameninţat de moarte atomică. A pleca de pe Saturn pe Pămînt însemna a duce cadou pămîntenilor cîţiva atomiţi aciuiţi în motoarele cu propulsie atomică, şi asta ar fi fost de ajuns pentru a termina cu civilizaţia pămînteană. Ultimul mesaj a fost cel de adio... Pe planeta Saturn exploziile se ţineau lanţ. Acea diviziune a celulelor obişnuite avea o copie în înmulţirea atomiţilor, dar cu nişte efecte dezastruoase. Atunci oamenii s-au întrebat pentru prima oară : ce stadiu de dezvoltare a unei vieţi cosmice reprezintă atomiţii ? Sînt prima sau ultima treaptă a unei civilizaţii ? Căci modul cum acaparaseră instalaţiile presupunea neapărat existenţa unei inteligenţe, oricît de primitivă ar fi fost.

OMUL ŞI NATURA

După drama de pe Saturn, oamenii au înţeles că era necesar să se apere. Bănuiau cu ce armă trebuie să lupte, dar nu erau siguri că vor reuşi. Atomiţii însă le-au oferit noi surprize. După ce pe planeta Saturn diviziunea lor a luat sfîrşit, cea mai mare parte din ei au părăsit sistemul solar, urmînd aceeaşi traiectorie a norului de la care se desprinseseră celulele-mamă.

Dar au mai rămas cîţiva, cam tot atîţia cît intraseră în sistemul solar la început. După ce s-au îndepărtat de Saturn s-au dispersat, şi din nou nu au mai putut fi reperaţi.

Jupiter şi Marte au fost evacuaţi. Au rămas cîţiva voluntari pe fiecare din cele două planete, cu cîte un aparat de transmitere şi recepţionare de semnale cosmice, ce urmau să anunţe printr-un semnal scurt apariţia atomiţilor, după care să întrerupă funcţionarea aparatului. Norii n-au întîrziat să apară. S-au învîrtit asupra instalaţiilor de pe

Jupiter, s-au coborît la cîțiva metri de sol ; dar nu mai aveau „hrană".

Mult mai tîrziu, după ce au scăpat de ei, pămîntenii au aflat că atunci se produsese o panică între nori. Se destrămau, se uneau într-unul singur, cîte o celulă mai exploda (dar nu atomic) și în cele din urmă au părăsit și planeta Jupiter cu direcția Marte, unde s-a petrecut același lucru.

Acum cînd mă gîndesc la oamenii de atunci, eram și eu printre ei, dar prea mic pentru a pricepe ceva, înțeleg că le-a venit foarte greu să apeleze la unica metodă de salvare. A fost o soluție disperată dar care a însemnat mult pentru ființele de după invazie. Ei au înțeles că universul le poate oferi surpriza celor mai variate forme de viață și pericole neașteptate. Dintre ipotezele cu privire la originea atomiților una singură a fost cea mai plauzibilă și a fost confirmată de purtarea acestora. Astfel, pare destul de cert că norul de materie care ne-a trimis atomiții nu era altceva decît un creier uriaș ce se hrănea cu energie atomică sau poate că și cu forme superioare ale ei, dar pe care pămîntenii încă nu le descoperiseră.

Acest creier al cărui mediu de viață era spațiul cosmic, dotat cu o inteligență pe care noi nici măcar nu ne-o puteam imagina, reprezenta o civilizație care trecuse la un stadiu de colonie, eliminînd individul subiectiv. Se pare că stelele aprinse reprezentau pentru creierul respectiv o capcană. De aceea, ori de cîte ori treceau pe lîngă un astfel de sistem solar, sacrificau un grup de celule-individ care, dacă aveau norocul să descopere energii (atomice, în cazul pămîntenilor) controlate de ființe rațională inferioare, o „furau", învingînd totodată și forța de atracție a stelei respective.

După ce se înmulțeau, iar numărul noilor celule era imens, porneau în urmărirea creierului, pe care probabil îl ajungeau într-un mod cu totul necunoscut pămîntenilor. Și în acea vreme, oamenii erau frămîntați de probleme politice, de evitarea războaielor și în special de evul atomic. Apariția atomiților a echivalat cu formarea unui guvern unic care să ia măsuri de salvare. Iar această măsură, atît de greu acceptată, a fost întreruperea activității industriale. Avînd în vedere faptul că, în jurul anului 2000,

energia atomică intrase în toate domeniile de activitate, e ușor de imaginat la ce au recurs oamenii pentru a nu muri de foame : întoarcerea la tehnica folosită în urmă cu 300 de ani. Dar într-un mediu poluat al unei civilizații în care aproape totul se obținea pe cale sintetică, a cultiva pămîntul, a culege recolte, a reîncepe creșterea animalelor și alte activități în vederea obținerii unor produse pentru care un om modern nu făcea decît să apese pe un buton cerea o pricepere pe care majoritatea pămîntenilor o pierduseră. Poate în afară de cîțiva conservatori încăpățînați...

Cînd au apărut atomiții pe Pămînt, oamenii se aflau într-o stare vecină cu nebunia. Lipsa de alimente, de îmbrăcăminte se făcea tot mai simțită. Puțini au fost aceia care, la început, și-au făcut un aliat din forța fizică pe care o posedau, folosită în acel timp numai pentru întreceri sportive. De la condiția de dezvoltare tehnică, omul ajunsese la condiția de supraviețuire din munca propriilor mîini.

ÎNVINȘI ȘI ÎNVINGĂTORI

Cu ce erau vinovați niște oameni care de cînd se născuseră nu trăiseră decît în marile orașe unde totul era automatizat ? ! Cei mai slabi dintre aceștia au fost primele victime. Apa potabilă a fost prima problemă care trebuia rezolvată. Dar unde să găsești apă cînd toate rîurile erau poluate, apa de mare nu mai putea fi desalinizată în lipsa instalațiilor atomice, iar vechile fîntîni cu pompă dispăruseră de aproape o sută de ani ? ! A început astfel o migrație către munți, singurele oaze unde natura nu era atinsă de civilizație.

Orașele deveneau pustii și, încetul cu încetul, se transformau în adevărate păduri de copaci metalici înremeniți, printre care nori negri de atomiți pluteau, întunecînd cerul și ținînd orașele într-o noapte continuă.

Familia mea locuia într-un orășel nou, în care industria nu avusese timp să se dezvolte. Așezat într-o vale din apropierea munților, oferea locuitorilor destule resurse pentru obținerea produselor necesare. Dealurile din partea de vest aveau un sol fertil, iar spre nord, unde se înălțau munții,

existau pășuni unde puteau fi duse animalele. De aceea, nimeni nu și-a părăsit locuința.

Dar situația mondială cerea o rezolvare rapidă. Dacă la început oamenii puteau trăi cîțiva ani din rezervele fiecărui stat, odată cu terminarea lor foametea ar fi făcut ravagii. Prin urmare, guvernele statelor s-au întrunit într-o conferință extraordinară ce urma să stabilească modul cum urma să fie rezolvată problema hranei. S-a constituit astfel un guvern unic al Pămîntului, în care intra cîte un reprezentant al fiecărui stat, în frunte cu un președinte ales prin vot secret. Trebuia prevăzută orice situație. S-a evaluat potențialul tuturor terenurilor pentru culturi și al producției animaliere pentru fiecare an, totalul urmînd să fie distribuit fiecărei regiuni după necesități.

În teorie, problema părea rezolvată. Dar ce puteai face cînd 15 miliarde de oameni scăpaseră de sub controlul legii și Pămîntul era cutreierat de hoarde ca în urmă cu 1 500 de ani, ce erau dispuse să facă orice pentru obținerea hranei ? ! Poate cea mai importantă măsură a fost distrugerea tuturor dispozitivelor de pornire a combinatelor industriale, precum și instituirea unor gărzi permanente care să împiedice punerea lor în funcțiune de către cei ajunși la disperare.

Faptele au dovedit mai tîrziu eficacitatea acestei măsuri, căci, după 7 ani de la întunecarea cerului de către norii de atomiți, s-au găsit cîțiva care să încerce acest lucru și urmările au fost groaznice. După statisticile actuale, în perioada invaziei atomiților s-au produs aproximativ 570 de explozii atomice, în diferite părți ale globului, care au devastat 1/7 din suprafața pămîntului. Și astăzi există regiuni în care radiațiile sînt nocive. Cei care mai aveau puterea să gîndească, după ce au cunoscut aceste explozii, și-au amintit în mod sigur că, înainte de invazie, omenirea se afla permanent sub amenințarea unui război atomic pe care, încă din secolul XX, mințile lucide încercau să-l evite.

Cert este că unii oameni s-au descurcat, iar alții nu. Pe cer au reapărut avioanele cu combustibil clasic, vechile automobile cu ardere internă și motor Diesel (cîte mai rămăseseră) au început să circule din nou pe șosele.

Centralele electrice care nu suferiseră modificări prin adăugarea unor sisteme automate cu acționare atomică

prea puține pentru a satisface nevoia de energie a pământenilor. Petrolul devenise lux și se plătea în alimente, căci banii nu mai aveau nici o valoare într-o lume în care producția dispăruse.

Toate utilajele ce funcționau pe bază de energie electrică sau mecanică au fost rechiziționate de guvernul mondial și repartizate în mod uniform marilor grupuri strînse în jurul locurilor care ofereau condiții acceptabile de viață. Dar oamenii au reacționat și negativ. Nu toți acceptau rațiile zilnice de hrană, noile reguli de conviețuire, și atunci părăseau comunitatea și se formau în acele hoarde prădalnice. Din cele 570 de explozii atomice, aproape 400 au fost provocate de ei.

Era de ajuns acționarea unei singure instalații dintr-un combinat alimentar ca norii de atomiți să apară și rezultatul nu întîrzia. Dar comportamentul lor în aceste cazuri a fost diferit de cel de pe Saturn. Noile celule apărute în urma diviziunii nu mai părăseau sistemul solar, ci rămîneau, întunecînd cerul. Și astfel, încetul cu încetul, numărul lor a crescut, Pămîntul fiind învăluit într-o atmosferă întunecată, căci rare erau zilele cînd soarele putea fi văzut.

Pe cînd aveam 30 de ani, orașul meu, în jurul căruia ajunseseră să trăiască peste 300 000 de oameni și unde lipsa de hrană nu era acută ca în alte părți, a fost atacat de una din acele hoarde care nu se deosebeau prea mult de barbarii mileniului I. Devastaseră cîteva muzee tehnice și se înarmaseră cu motociclete și diferite tipuri de arme, printre care erau și trei puști cu laser. Au atacat depozitele de alimente și au trebuit 50 de ore de luptă pentru a-i învinge. N-au reușit să scape din ei decît cîțiva. Motocicletele și armele capturate ne-au fost de mare folos în apărarea împotriva altor atacuri care s-au repetat.

Dar, în afară de hrană, trebuia asigurată și păstrarea culturii și științei acumulate în peste 2 000 de ani.

Acest lucru a fost însă foarte greu. Eu, ca tînăr, trebuia ca după aproape 10 ore de muncă să învăț încă 3—4 ore, și asta în mod neorganizat. Nu că nu ar fi existat cărți, dar în secolul XXI predarea cunoștințelor nu se mai făcea fără computere și roboți pedagogi ; ori majoritatea acestora funcționau tot pe bază de energie atomică. De asemenea, lipsa unei aplicabilități tehnice crea în mintea

multora dintre noi reprezentări eronate. Puteam examina orice fel de aparat doream, dar acesta nu era decît un obiect neînsufleţit... Şi de cîte ori nu am fost tentat să pun în funcţiune un robot, numai pentru cîteva clipe, pentru a-i auzi vocea ! Dar eu, ca şi ceilalţi care, citind şi văzînd, înţelesesem multe, eram prea legaţi de modul de viaţă care ni-l impuseseră atomiţii, pentru a face greşeli.

Cînd mă gîndesc că fac parte din cea mai încercată generaţie a pămîntenilor nu-mi vine să nu mă mîndresc că oamenii au redescoperit nişte valenţe interne care se credeau pierdute într-un timp.

Dar au apărut şi epidemiile, fie din pricina lipsei de apă care implica lipsa igienei, fie din cauza hranei de multe ori proastă şi insuficientă. Lipsiţi de medicamente şi de aparatele care deveniseră ceva obişnuit în cabinete, medicilor le-a venit foarte greu să lupte împotriva bolilor.

Mi-aduc aminte că a izbucnit în oraşul meu o epidemie de holeră care a omorît aproape 50 000 de oameni. În rest, bolile au fost repede depistate şi înlăturate. Însă în alte părţi, unde igiena lăsa mult de dorit, molimile făceau ravagii.

În acest timp, atomiţii luptau şi ei pentru supravieţuire. Probabil că păstrau legătura cu uriaşul creier ce-i generase şi erau conduşi de acesta. De aceea, noile celule ce apăreau nu mai părăseau sistemul solar. S-a constatat că aveau de gînd să ajungă la un număr suficient de mare care să le permită să învingă atracţia Soarelui. Dar, după 40 de ani, exploziile atomice provocate de ei au fost din ce în ce mai puţine.

Apoi au trecut doi ani pînă cînd pămîntenii să înceapă din nou viaţa normală, întreruptă de venirea atomiţilor. Guvernul a hotărît efectuarea unei probe cu un generator atomic.

Trei zile şi trei nopţi a funcţionat, fără ca vreun nor de atomiţi să apară. Oamenii supravieţuiseră celei mai grele perioade din istoria civilizaţiei lor...

Însă, ca număr, numai un sfert din populaţia de dinainte de invazie era aptă pentru continuarea procesului de dezvoltare. Jumătate pieriseră, iar un sfert erau în stare de sălbăticie. Deveniseră primitivi şi violenţi. Erau învinşi

lorii învinşi ; victoria şi înfrîngerea unor oameni... Atomiţii erau altfel de învinşi, erau învinşi de o rasă cosmică, pe cînd cei care nu au supravieţuit sau nu s-au adaptat au fost învinşii propriei lor condiţii, oarecum absurdă pînă la venirea atomiţilor. Ceilalţi, învingătorii propriu-zişi, au fost germenii unei noi civilizaţii care construiau o lume pe ruinele alteia.

cpsf.info

Alexandru Ungureanu :

ARTELE MARŢIALE MODERNE (II)

„Curgi, curgi, curgi, curgi,
Şuvoiul vieţii aleargă necontenit
înainte

Mori, mori, mori, mori,
Moartea le ajunge pe toate."

KOBODAISHI

Zboară, şoimule aprig, ţişneşte spre înalt din pumnul meu şi sparge norii cu pieptul, roteşte-ţi privirea, spune-mi dacă vezi marginea acestui pămînt ; nu te mai ridica, păstrează-ţi puterea spre groaza duşmanilor mei. Undeva jos mă aflu eu. Simţi, asculţi de comenzile mele ? Pogoară ca fulgerul către cei ce-mi vor moartea. Să nu mă confunzi cu ei ! Sînt eu acela de la care soseşte comanda. Sînt ei aceia împotriva cărora eşti ghidat. Uşor, foarte uşor, mişcă-ţi insesizabil aripile şi efectuează o mică modificare a traiectoriei. Întîi va trebui să-l dobori pe acela din spatele meu. E cel mai periculos. Apoi te vei avînta spre următorul şi aşa mai departe, pînă cînd nu va mai rămîne în picioare nimeni în afară de mine. Nimeni în afară de mine ! Eşti acum suficient de jos ca să ne vezi. Eu sînt cel din mijlocul cercului. Scoate-ţi ghearele din suporturi ! Alimentează-le pînă ajung la temperatura de 4 000 ° C. Acum e momentul ! Înfige-le în ceafa primului ! Simţi, simţi cum pătrund prin armură ? Gata, ai dat de carne. Cuplează bobina de inducţie ! Descarcă ! Desprinde-te şi lasă-l să cadă. Sari către pieptul celui de-l doilea. Fereşte să nu te prindă sub el ! Circuitele din trupul tău sînt atît de fragile... Cuplează programul automat de atac, se întîmplă atît de repede totul încît nu te mai pot urmări. Ai grijă, eu sînt Sursa ! Să nu uiţi !

*

Pe acela, pe ultimul, lasă-l s[illegible] ! Decuplează programul automat. Lasă-l ! Priveşti cum fuge cu paşi mari,

împleticiți. Cineva trebuie să fugă departe, să scape și să cînte prin ceainării groaza de mine, frica de Cel Invincibil. Victoria are nevoie de recunoașterea socială. Dă un ocol pe deasupra mea și strigă în cercuri biruința. Vino apoi și așază-te pe mănușă, acum poți să-ți pliezi ghearele încă fierbinți, o, șoimule, bravul meu șoim, ești doar o mașină fiarvă care aduce moartea de prin văzduhuri, legat în gînduri de mine urăști ceea ce urăsc și eu, ochii mei văd ceea ce vezi și tu, uneori mă regăsesc privindu-mă de sus, sînt atît de mic... oare mă voi reîntoarce la mine ?

Bravul meu șoim, îți pun acum micuța glugă pe cap și circuitele tale ies din funcțiune. Deschid ochii mei, întrigat privesc împrejur. Victoria, atît de greu dobîndită, atît de îmbătătoare, unde e ea, unde se ascunde ?

Aceste trupuri, închise în armuri confecționate din aliaj de aluminiu cu titan și berliu, cu fețe convulsionate în dosul vizierelor transparente să însemne Victoria ? Și iată, chiar înșiși dușmanii dispar ca un fum, rămînînd doar armuri, căci lașii, fricoșii se ascund în palate, meditează prin ceainării la tainele acestui univers zbuciumat, iar la luptă trimit videoplasmele.

Cópii perfecte dar efemere, ele dispar în înfrîngeri sau victorii, totul se anulează, dispare în neant, doar Lupta, singură ea rămîne în oasele mele. Izbesc armurile cu bocancul, ridic vizierele și scuip înăuntru, pe cine ?, pe nimeni, pe mine... Bravule șoim, viteazul meu șoim, sub gluga micuță tu dormi, ferice de tine că ești amorțit, tu nu știi cît de amar este gustul acestei victorii.

Într-o zi, poate că îți vei înfige ghearele în ceafa Originalelor, poate că atunci, în sfîrșit, ne vom bucura împreună.

•

O, Sotumpa, neprihănită putere a curățeniei din ceai, mă îndrept către tine să-mi speli stricăciunea lăuntrică. Este ceasul amurgului de toamnă și, părăsind machioi-ul (pridvorul), picioarele mele calcă pe frunzele deopotrivă de roșii ca și pietrișul aleii. Sub micul podeț care întrerupe roji (poteca din grădină) un pîrîiaș poartă ape negre, par foarte adînci, probabil despart sunkya (ceainăria) de restul lumii pînă în partea cealaltă a pămîntului. Miroase a frig, s-ar

putea să ningă. Felinarele de granit îmbrăcate în muşchi au fost aprinse, flacăra lor palidă tremură sub vîntul aspru. Văzduhul sîngeriu e limpede, atît de limpede, atît de rece încît sugerează încremenirea, nu-i aşa că eu stau pe loc iar roji umblă sub mine ca un şarpe, sau chiar *în mine* ?

Ajung la capătul drumului cu sentimentul că trădez, înaintarea e mult mai preţioasă decît nemişcarea, direcţia mult mai importantă decît drumul. În midsuya (tindă) mă opresc citind pergamentul atîrnat aparent neglijent de un stîlp, savurez superba scriere Laugh : „Eu sînt arma sau arma sînt eu ?".

Înclin capul, copleşit de adînca înţelepciune a acestor cuvinte. Încep să scot armele ce le am asupră-mi, aşezîndu-le printre uneltele ceaiului. Mă dispreţuiesc fiindcă nu pot să renunţ la toate, în nici un caz însă în suflet pacea nu mi-ar coborî ştiindu-mă lipsit de ele. Aplecîndu-mă adînc trec prin uşa înaltă de numai trei picioare, umilinţă cunsă sub semnul necesităţii ; moment de reculegere în faţa kakenuonoului (tablou) ; moment de revelaţie în faţa crinului galben prelins dintr-o glastră — singur, zîmbeşte spaţiului incert dintre nimicnicie şi eternitate. Mă aşez pe rogojină privind jarul din vasul peste care fierbe ceainicul. Tăcere, un uşor ţiuit, învingînd umbrele din colţuri holograme le Marilor Maeştri apar înaintea mea fără să rostească un cuvînt. Şi stăm aşa o vreme, aşteptînd mişcarea căuşului de bambu care să toarne ceaiul peste albastrul închis al ceştilor, neverosimile relieve din evul Sung. În şoaptă, timid, cu grijă să nu acopăr sfîrîitul cărbunilor, spun :

— Liniştea ceaiului să fie în voi şi cu voi, Mari Maeştri! iar ei înclină din cap. Le pun în faţă ceştile — lacuri de jad topit peste care frunzele plutesc asemănîndu-se cu nuferii : între ele şi rogojină întind ştergare neatinse încă de mîini omeneşti, albe ca prima ninsoare. Sorbim împreună aburul uşor ce se înalţă încolăcindu-se în jurul stîlpilor subţiri către tavanul de paie, în aşteptarea duhului ce va înfrumuseţa aceste clipe trecătoare cu lumina tainică a puterii lui. Acesta însă întîrzie. Privindu-mi chipul aplecat deasupra ceştii, îl văd înecat în şerpi lungi de cinabru. Vărs ceaşca, risipind pe rogojină o baltă de sînge. Le privesc

pielea netedă a feţelor, pleoapele întredeschise, hotărînd că ceremonia este definitiv compromisă.

— Mari Maeştri, îi apostrofez fără să ridic vocea, pacea este cu voi, dar nu în voi. Mari Maeştri, voi doriţi moartea mea ; voi vreţi sînge, nu ceai.

Ei tac, nu îndrăznesc sau nu pot să spună nimic, eu continui :

— Sînteţi laşi, de la înălţimea cunoaşterii voastre în Artele Marţiale Moderne răspîndiţi în jur duhoarea rîncedă a fricii. N-aţi cutezat nici măcar să vă trimiteţi aici videoplasmele, ca să lupte în locul vostru, de teama înfrîngerii.

Atunci unul dintre Maeştri îşi ridică privirea spre mine şi, iată, aud că poate vorbi.

— Unui Mare Maestru nu-i poate fi frică de tine. Ci tu, acela scăpat de la dreapta Judecată Marţială pentru că eşti atît de tulbure în adîncuri ca şi clisoasa mlaştină a morţii, plîngi pe la porţile Academiilor care nu te mai pot primi şi improşti cu insulte pe cei mai bătrîni şi mai ştiutori decît tine într-ale luptelor ; sădeşti veninul neîncrederii în cursanţi şi vrei să nu fi stîrpit ca un cîine turbat ? !

Tăciunii din vas aproape s-au stins. Peste întunericul din cameră hologramele Marilor Maeştri se aştern ca un praf stelar. Văd dincolo de ei prin trupurile imateriale. Iată cuvîntul meu :

— Pentru că voi cei mulţi vreţi pieirea celui singur, veţi pieri în singurătate. Pentru că vă îmbuibaţi în palate trimiţîndu-vă la luptă videoplasmele, veţi primi moartea de la acesta. Şi oricine vă va fi duşman mie îmi va fi prieten. Mă voi alia cu regele din Waishoo, vă voi distruge videoplastoarele, obligîndu-vă astfel să scoateţi la luptă propria voastră carne. O să vedem noi atunci dacă ştiţi atîta cît vă lăudaţi. Şi cel mai cunoscător să învingă ! Viaţa mea o închin Artelor Marţiale Moderne ! Viaţa voastră o sortesc morţii ! Între noi pacea ceaiului nu va mai fi. Puteţi pleca !

Unul cîte unul, trupurile lor pălesc şi se contopesc în întuneric. Doar cel mai bătrîn pare a nu fi auzit nimic. Sub părul său alb pare a sălăşlui într-adevăr pacea, dar e mult prea tîrziu, iar el e mult prea singur. Mă uit la ultimul tăciune aprins încă în vas, apoi îmi mut privirea către aco-

perișul de paie și încep să-mi imaginez focul. Se simte miros de fum, iar flăcările nu întîrzie să apară. Stîlpii se aprind de la acoperiș, cad prin trupul Marelui Maestru, care continuă să stea nemișcat, uitîndu-se pe sine în albastrul cvului Ming.

— Marele Maestru, strig privindu-l din midsuya, în timp ce îmi adun armele, ce mult te-aș fi admirat dacă trupul tău ar fi fost măcar o videoplasmă !

Acoperișul și pereții subțiri se prăbușesc, iar hologramă sa pare mistuită, numai după o vreme, cînd pacea ceaiului a rămas îngropată în jar, îl văd iarăși în aceeași poziție, cu picioarele strînse sub el și pleoapele coborîte. Dispare încet, mult prea încet, stînd rezemat de un felinar, acum stins, zăresc peste ultimii tăciuni ceașca albastră de ceai și lîngă ea crinul galben plîngînd. Vîntul rece mă face să închid ochii, e întuneric, pînă cînd două lumini încep să crească.

*

Lîngă mine simt atunci trupul ei moale, încolăcit în apele somnului, aud zgomotul aspru al motoarelor supraturate. Îmi spun : „Haide, redeschide-ți ochii, ăsta nu e un simplu vis, nimic nu e simplu, nimic nu e vis, de acest adevăr s-ar putea să depindă viața ta". Mă trezesc învăluit în lumina alb-albăstruie a reflectoarelor de halogeni ca într-un giulgiu. Timpul trece greu, frecîndu-se de retină, zgîriind-o. Ea zace prăbușită în somn, ba nu, uite-o cum se trezește și vede îngrozită marile motociclete Paziwa, cu enormele lor turbine mult ieșite înafară, trecînd prin geamul ușilor dormitorului, ploaia de cioburi țîșnind înainte, clipocind pe podea, frigul intrînd înăuntru și întunericul din spatele vizoarelor de duraplex. Se strînge în mine speriată, căci moartea sclipește sinistru în vîrful lăncilor aplecate în cumpănire, lumina m-ar orbi dacă aș privi spre fanari, mi-am coborît pleoapele, văd acum altfel, ca și cum totul s-ar întîmpla în mine, ca și cum totul ar fi închipuire. Dar cînd șuvoaiele fierbinți se avîntă spre piepturile noastre nu mă bazez pe asta, ci o împing în unghiul mort, jos din pat, azvîrlindu-mă peste ea, cu o mînă dibui printre veșminte căutînd pachețelul în care se află plasa electrică.

găsesc, îi desfac legătura tăind-o cu dinții. Aruncîndu-l unuia cel mai apropiat, mi-o închipui înfășurîndu-l, nu aud nici un țipăt, dar farul se stinge. E clar că, în spatele lui, mîna ce apăsa pe întrerupător s-a transformat în cenușă.

Arde patul, arde urma trupului ei. Nimeni n-a rugat-o să se bage între cei doi dezamorsînd o grenadă cu fosfor. Totuși a făcut-o. Bucăți din ea zboară prin cameră, eu nu mă uit, nu le văd căci stau cu fața îngropată în covorul moale de pe jos. Cîteva clipe trec pînă mă ridic dintre flăcări, alergînd la fereastră. Dincolo de țăndările geamului, grupa a noua, foștii mei colegi de la Academia de Arte Marțiale, se învîrte prin grădină, batjocorind statuile de peony și frîngînd tulpinile fragile ale prunilor albi înfloriți în iarna timpurie. Cîntă, înjură, ard totul cu aruncătoarele de plasmă, bucurîndu-se de ceea ce cred ei că a fost moartea mea.

„Haide — îmi spun — să mă concentrez, să-mi adun gîndurile. Cugetul meu e o sfoară pe care o strîng într-un ghem, o mînă de ape ce curg într-un lac, o piatră de jad lopiță într-o ceașcă de ceai, în ceai este pacea, este liniștea, sînt calm, sînt liniștit ca și cerul de după furtună, nu mai urăsc și nu mai iubesc, nu mă mai bucur și nu mai sînt trist. În mine și înafara mea se așterne tăcerea răscută din frig, luminile înghețată, roțile înghețată, colo ară din cer o răceală pe totul, singur sînt cald, singur mă pot încă mișca, restul e gheață, restul e moarte."

Singur mă plimb printr-o lume de gheață. Peste așternuturile carbonizate s-a depus un strat gros de promoroacă. Bucăți congelate din Ea găsesc pretutindeni; urmuri zdrobite sub motociclete grele. Deschid o vizieră. Ochi sticloși privesc fără să vadă. Mîinile încă strîng lăncii. Din tulpinile frînte ale prunilor a curs sevă și a înghețat în picături mici alungite. Florile albe au plîns ?

Un motociclist încremenit în șa, cu lancea pregătită de atac, a proptit roata din față în gard, rămînînd dăltuit în această dinamică poziție. Farul puternic luminează pînă departe în cîmp, dar nimic altceva nu se vede afară de nesfîrșirea pămîntului și a întunericului.

„Da, atotputernice rege! Am fost hăituit pentru
m-am simțit la fel de puternic ca Marii Maeștri. Îți s
o, rege, că ticăloșiile lor nu cunosc margini. Stînd
palate și imbuibindu-se, au ajuns să se creadă seniori
presus de casa Waishoo. Căutîndu-și justificări, prin
ționamente sofisticate au ajuns pînă la măsluirea
precedent a videoplasmelor. Mulți dintre Marii Mae
sînt niște bătrîni decrepiți, neputincioși, care truche
videoplastoarele pentru a scoate cópii mai bune decît
ginalele. Unii dintre ei abia sînt în stare să se tîrîie, da
videoplasmele lor dau spectacole în arenele de lupte
îi terorizează pe supușii tăi. Ci, rege, tu însuți ești Mae
în Taihalezi, arta luptei cu ajutorul animalelor. Te v
mîngîind capul pitonului roșu, gata să îl asmuți împotriv
mea dacă aș cădea în greșeală. Mai văd de asemenea
bazine caracatițe cu brațe atît de lungi încît pot ajun
pînă în mijlocul sălii, să-ți înșface dușmanii. Cu gîndul
sondez prin pereți, aflînd că ai cuști bine izolate forje,
în care pîndesc fiare cumplite așteptînd semnul tău ca
să sfîșie.

O, rege, eu nu mă tem de ele, după cum nu mă tem
nici de roboții-luptători care stau în spatele meu. Află că
aceia de care m-am jeluit sînt peste toate, chiar peste mine,
dușmanii tăi cei mai aprigi. Ei nu respectă nici o Putere,
ei înșiși se cred Regi. Ci eu vin să-ți spun că ești un
conducător luminat, dar Puterea ta nu e îndeajuns de
mare, iar eu mă alătur ție pentru a o spori. Ca să te co
vingi de adevărul spuselor mele iată, privește, ascultă:

Corpul meu este greu, corpul meu este greu, apă-i
podeaua și vrea să intre în ea, corpul meu este greu însă
partea sa dreaptă este mai ușoară decît cea stîngă care este
mai ușoară decît cea dreaptă care este mai ușoară decît cea
stîngă...

Mă vezi, rege, suspendat în aer, sub cupola de șin-
drilă? Aici nu mă pot atinge nici brațele lungi ale cara-
catițelor, nici lovitura pitonului, nici mușcăturile fiarelor
ascunse în dosul pereților, numai biciurile electrostatice
ale roboților se înalță spre mine, dar le evit glisînd în
spirală spre ei. Ci pitonul sfărîmă pieptul p[illegible]ui [illegible]cer-

cînd să mă apuce, iar caracatița îl trăiește în bazin pe cel de-al doilea.

O, rege, nu fi mîhnit, în locul a doi roboți ingenioși dar limitați ai căpătat un supus credincios și puternic. Cu un singur kiai aș putea să sfărîm coroana de pe creștetul tău, dar n-o fac. Drept mulțumire, dă poruncă

— Să fie distruse toate aparatele care fac din oameni videoplasme și din videoplasme oameni ; să fie nimicite toate videoplastoarele sau aparatele, mecanismele, dispozitivele cu funcțiuni analoge ;

— să fie condamnați la sinucidere toți Marii Maeștri care s-au folosit de videoplastoare pentru a evita ei înșiși lupta. Iar cine va voi să lupte de acum înainte, să lupte cu carnea sa proprie. Iar cine va voi să omoare sau să rănească, să omoare sau să rănească dacă poate, sau să moară, să fie rănit, dacă se dovedește neputincios, SĂ PIARĂ CARNEA SA ORIGINALĂ ;

— urmașii Marilor Maeștri în vîrstă de pînă la doisprezece ani să fie arși cu napalm, iar mamele lor să primească în loc videoplasmele copiilor, cu durata existenței de patru ani.

O, rege, cheamă-ți roboții, soldații, scoate la iveală din tainițele palatului toate fiarele pe care le ai și pornește la împlinirea regeștii tale porunci pe care ai rostit-o prin buzele mele ! Ci eu, acela ce singur se luptă cu sine și cu Marii Maeștri, fără ajutoare, plec să înfrîng Oastea Celor Uniți care presimt că s-a strîns lîngă lacuri. Iar dacă voi pieri, va fi ca și cînd n-aș fi fost. În cazul cînd voi învinge, răzbunarea singură o să-mi fie deajuns.

Viața mea o închin Artelor Marțiale Moderne."

*

Iubito, spune-mi acum, înainte să mori izbită de jetul de apă în față sau ruptă în două de sforile trase de puternicele motociclete electrice, înainte să-ți vîr țeava aruncătorului pe gît ca să-ți ard măruntaiele, spune-mi, iubito, dacă buzele tale au fost măcar o clipă sincere atunci cînd sărutîndu-mă încercai să mă iradiezi, dacă răsuflarea ta, purtătoare de viruși perfizi la care ești imună, fremăta sub arșița privirilor mele, dacă inductorul ascuns între sîni

m-ar fi putut curenta mai tare decît atingerea șoldurilor tale...

Ești videoplasma trucată a celei ce am iubit-o mai mult decît pe mine, ești adevăr, ești amintirea singurei pe care am iubit-o, pîngărită și falsificată de dușmanii mei, ca să nu ajung să mă lupt cu mine... *Ești... ai fost !*

*

Toată noaptea m-am tîrît printre tufișurile pitice, săpînd ca o cîrtiță. În zori, tocmai cînd cuplam mitralierele-laser și aruncătoarele de plasmă la Wopsy, creierul organotronic, i-am văzut venind. Încă nu se luminase bine de ziuă, cerul era mohorît, așa că uriașele motociclete Pazvan și monoșenilatele alunecau peste coama dealurilor, prin pădure, forfecînd copacii în tăișul razelor alb-albăstrii ale reflectoarelor. Mi-am îmbrăcat armura, apărîndu-mi trupul din carne. Vizorul de duraplex se interpune între mine și ei tocmai cînd ieș în lizieră desfășurîndu-se. În dreapta, acolo unde cîteva movile apar în fața copacilor, cîteva motociclete se opresc în pantă pentru a putea șarja ulterior mai puternic. Îi recunosc după emblemele de pe căști. Aceeași veșnică grupă a noua.

Dau drumul șoimului, care se înalță desfășurîndu-mi drapelul pe deasupra locului bătăliei. Inima tresare înfiorată privindu-i albăstriul optimist. Nu sînt decît două sute de luptători contra unuia singur. Se va numi probabil „Războiul Maeștrilor".

Marii Maeștri împing monoșenilatele grupei a X-a înainte, pînă la cîțiva metri de mine. Îi aștept nemișcat, sub vizor fața mi-e împietrită. La fel sînt și ei. Tăcem izbindu-ne cu privirile. Mă doare, mă rănește înverșunarea lor. Îmi pierd răbdarea.

— Hei, Mari Maeștri, dacă sînteți atît de grozavi, de ce nu vă aflați în frunte ? Vă e frică de un singur om care nici măcar nu a terminat Academia de Arte Marțiale Moderne ? ! Haide, îndrăzniți !

Două monoșenilate se trag într-o parte lăsînd la vedere trei Mari Maeștri, ușor de recunoscut după armurile negre. Mă adîncesc în mine însumi. Mă văd de undeva de sus, sus de tot. Sînt o furnică în fața unui semicerc de

gîndaci. Îmi alcătuiesc mental un ecran care să mă protejeze împotriva descărcărilor bruște de energie.

— Ciine rîios ! aud vocea unui Mare Maestru. Noi nu ne vom lupta cu tine, ar fi înjositor. Te vom hăitui, te vom fugări ca pe o jivină nevolnică. Îți vom extirpa nervii care comandă mișcarea limbii tale păcătoase după ce ne vom fi amuzat îndeajuns cu tine. Îți vom lua simțul echilibrului și al orientării. Te vei plimba pe străzile orașelor ca o păpușă dezarticulată, vei stîrni hazul copiilor care îți vor pune piedică. Ți se va da de mîncare în gură, căci nu ai știi să ajungi la ea. Cum ai putut să speri că, după ce ai fost condamnat de dreapta Judecată Marțială, te vei mai lupta cu vreunul din noi ? !

Ultimele cuvinte aproape le-a țipat acolo jos. Vîntul se zbate prin penele de pe căști, agită panglicile atîrnate de lăncii.

— Cu propria voastră carne veți plăti aceste jigniri ! Viața mea o închin Artelor Marțiale Moderne ! Hajime ! (Începeți !)

Din vîrful lăncilor gaze fierbinți țîșnesc înspre mine, șoimul, bravul meu șoim, cade, tot cade din cer, picioarele apăsă pe accelerațiile monoșenilatelor, azvîrl plasa electrică peste o mînă ce ține un pistol, sar într-o parte să nu fiu zdrobit și las să-mi alunece din geanta de la șold două mine. Haide, bravul meu șoim, nu te speria de grupa a IX-a care șarjează spre noi, căci ea se izbește de zidul mental. Roțile din spate ale motocicletelor Paziwa se ridică spre cer, cursanții zboară din șa, izbesc cu flash-stick-ul în niște oameni care se mișcă încet, încet, am reușit în sfîrșit să mă concentrez și să măresc de trei ori forța de gravitație pe o rază de cincizeci de metri în jurul meu, pămîntul e greu, trupul mi-e greu, însă partea sa dreaptă este mai ușoară decît cea stîngă, iar partea stîngă mai ușoară decît cea dreaptă.

Trag cu pistolul. Mici bucățele de plumb se chinuie, înșurubîndu-se, să intre printre plăcile armurilor. Timpul curge lent, fără vlagă, peste noi plutește o arșiță care secătuiește clipele ; uscîndu-se, ele mor. Cineva, cu piciorul prins sub motocicleta răsturnată, țipă și nu se mai oprește ; mai multe grenade s[illegible] îndreaptă către mine, dar cu nu sînt, poate nici n-au fost aici, poate că nici

n-am avut curajul să lupt, ci stau adăpostit în dosul liniei de aruncătoare și mitraliere automate. Wopsy, ajută-mă, sînt prea mulți iar eu nu mă lupt cu ei ci cu mine !

*

Ninge. Pacea lumii acoperă morții cu alb. Fulgii se așază peste roțile motocicletelor prăbușite care încă se mai învîrt. Ninge într-un coif căruia i-a sărit viziera. Cel care s-a aflat înăuntru a fost o videoplasmă, s-a evaporat. Vîntul cîntă ceva șuierat printre crengile copacilor din pădure însă nu se înțelege prea bine. Ridic din zăpadă trupul sfărîmat al șoimului. Mă văd prin ochii lui reci, de frig, mi-a înghețat ceva în adîncul sufletului. Unii dintre cei căzuți au fost videoplasme, alții carne și oase. Nu-i nimic, băieți, într-o zi veți fi mai mulți decît acei ce sălășluiesc în mine ! Veți învinge inevitabil, statistic, totul e să mai încercați. E drept că mă voi lăsa greu, vor pieri mulți încercînd, însă veți reuși ! Abia atunci o să aflați că sensul vostru profund se afla în mine. Veți căuta un altul împotriva căruia să vă înverșunați, încă înainte de a fi încetat cîntecul victoriei.

Bravul meu șoim, zborul tău a înghețat în văzduh, mărunțaiele îți sînt risipite în omătul neștiutor. Mă uit la mine de undeva de sus. Un punct negru la marginea unei cîmpii albe.

*

În capătul celălalt al tunelului, Marele Maestru, în ținută de antrenament, îmi barează calea spre palat. Fiindcă e luminat din spate, fața lui apare întunecată, abia disting sprîncenele albe, însă părul pe care îl știu cărunt s-a transformat într-o aureolă tremurîndă.

Merg spre el observîndu-i mișcările calme, de încălzire. Cu muchiile palmelor despică aerul prin lovituri repezi, făcîndu-l să șuiere. Are asupra lui un generator electrostatic fiindcă în vîrful degetelor și al firelor de păr trosnesc scîntei albăstrui. Am impresia că simt miros de ozon venind dinspre el. Pare foarte sigur de sine ; ca niciodată, mi-e frică, am pulsul agitat și palmele ude. Încerc să mă liniștesc, dar astăzi lucrul acesta nu prea

îmi reușește. O presimțire tulbure îmi îngreuiază respirația. Iată, imaginea se pălește brusc. Nu se mai vede nimeni, oare va fi fost cineva ? Tehnica luptei prin inadvertențe mentale nu o cunosc. Eliminat din ultimul an de studii la Academia de Arte Marțiale, nu am avut de la cine să o învăț, iar ei au aflat asta. Poate că va fi ultima luptă.

Desprind flash-stick-ul de la centura kimonoului. Închid pleoapele peste privirea care mă doare din cauza fulgerelor ce inundă tunelul. Din piept, un strigăt de luptă mi se desprinde pierzindu-se către ieșire. Tăcerea din jur mă înnebunește, rotesc arma creind un cilindru de fulgere. mi-e frică, cumplit de frică, o simplă atingere de mînă a Marelui Maestru, ușoară ca o mîngîiere, ar putea revărsa în trupul meu cîțiva zeci de mii de volți.

Becul erlogen explodează din cauza suprasolicitării. Cioburi mărunte mi se înfig în obraji. Ei, cam asta a fost ! Aș încerca să fug, dar nu cred că aș ajunge pînă la capătul tunelului. Încrucișez brațele, în semn de abandon. Deschid ochii, așteptînd descărcarea electrică.

Oprit la mică distanță de mine, regele din Waishoo surîde blînd, poate ușor ironic.

— Ești un luptător foarte priceput. M-a încercat o mare desfătare privindu-te. Făceai impresia că te-ai lupta pe viață și pe moarte cu cineva. Probabil te așteptai să găsești în palat niște dușmani, eventual Mari Maeștri, și te încălzeai în vederea confruntării cu ei. Fii liniștit, pacea ceaiului să coboare în tine ! Toți Marii Maeștri au fost prinși și executați, afară de unul singur. Casa Waishoo știe ce îți datorează. Te invit să asiști la sinuciderea ultimului. Mîine vei prelua conducerea Academiei de Arte Marțiale Moderne. Te vei strădui să scoți luptători pricepuți, experți credincioși nouă.

Cad recunoscător la picioarele regelui. Episodul anterior a fost, desigur, o lecție dată trufiei mele de către suveran. Liniștit, mă iau după el, urmîndu-l către subsoluri. Într-un tîrziu, se oprește în dreptul unei uși masive. Eliberează apărătoarea unui hublou. Îmi face semn să privesc. Îmi lipesc nasul de sticla groasă, dorind să mă umplu de bucuria morții ultimului meu dușman.

Dincolo, în camera sferică bine căptușită cu materiale spongioase extraordinar de rezistente la rupere, mă văd cuprins de gîndul sinuciderii, izbindu-mă cu capul de pereții moi ; încercînd zadarnic să smulg izolația cu dinții ; înfășurîndu-mi centura de Mare Maestru în jurul gîtului în tentativa disperată de a mă sugruma ; plîngînd de ciudă pentru aceste nereușite.

Un gaz gălbui, aburul sinuciderii, îl face pe omul din camera sferică să fie foarte nefericit că nu-și poate lua viața. Ar da orice să reușească. Îl recunosc, îl cunosc foarte bine, sînt eu însumi, ORIGINALUL. Intuiesc formidabila intrigă țesută de Marii Maeștri, sentința Judecății Marțiale îndeplinită dincolo de moartea lor. Aș vrea să țip, să plîng și să mușc implorînd iertare, dar fața regelui din Waishoo exprimă lipsa de orice milă pentru cel de dincolo, pentru toți Maeștrii sau cei asemenea lor care atentează la puterea lui. Dincolo de geam, ORIGINALUL se liniștește, pregătindu-și un harakiri mental. Simt în oase că sînt o videoplasmă a cărui timp de existență va expira peste cîteva clipe.

— Iată, o, rege din Waishoo, m-am crezut carne și nu sînt. S-a crezut videoplasmă și nu e. Așa este alcătuită lumea pe care te las să o stăpînești întreagă, cu toată nebunia ei.

Viața mea și a ORIGINALULUI meu o închin Artelor Marțiale Moderne !

Încep să mă dezintegrez. Lent, apoi din ce în ce mai rapid, lumea dispare iar eu rămîn.

În fața mea, singura lumină mai vine din interiorul unei cești albastre cu ceai, pe fundul căreia văd florile albe de prun scuturîndu-se în vîntul rece al iernii, apoi geamul pe care sînt pictate este spart de enorme motociclete Paziwa, o singură lumină albă care mă cheamă, o singură speranță : poate că nici el nu era ORIGINALUL ! Poate că era tot o videoplasmă, iar cel mai adevărat dintre noi încă mai gustă nesfîrșita pace de jad a ceaiului, peste care poate începe orice.

Cineva spune :

— Hajime !

I

VIAȚĂ DE FAMILIE

Băiețelul cel mic al Generalului privi cu ochi critic rămășițele carbonizate ale albaștrilor. Erau risipite alandala pe toată masa de joc și constituiau într-adevăr un spectacol în stare să-ți producă o rară satisfacție. Intregul lor echipament de luptă fusese fie scos din uz în primele minute ale conflictului, fie capturat de către verzii pe care băiețelul cel mic al Generalului îi alinie în pripă ținîndu-le un mic discurs solemn, după care îi strînse cu amîndouă mîinile și îi așeză grăbit în cutia viu colorată pe al cărei capac stătea scris cu litere de-o șchioapă : „Război — joc pentru copiii între patru și zece ani". Apoi alergă entuziasmat spre bucătăric de unde năvălise irezistibil mirosul acela de plăcintă cu mere.

— Eduard, se auzi vocea severă, obișnuită să ordone, a tatălui său Generalul. Eduard, pe unde umbli ?

Eduard se opri țopăind într-un picior, gata-gata să răstoarne și să spargă frumosul tun de 75 mm din porțelan care se afla pe măsuță.

— Ți-ai terminat lecțiile ?

— Da, tati, le-am făcut pe toate. Da' acum îmi cumperi ? Mi-ai promis săptămîna trecută. Am fost și cuminte. Îmi cumperi ?

— Of, Eduard, îl dojeni tătîne-său exasperat, ai să mă bagi în pămînt ! De unde să scot eu acum atîția bani ? Ce să faci tu cu minirachetele cu rază medie de acțiune ? N-ai atîtea jocuri frumoase ? Și „Hai să ne luptăm", și „Război", și „Fum și scrum", și, și...

— Tati... Dar verzii ies mereu învingători. Nu știu cum se face că de fiecare dată albaștrii se luptă ca niște

cizme. Dacă aș avea două, tati, doar două ! Sau măcar una ! Hai, tatiii !

— Asta pentru că n-ai citit cu atenție instrucțiunile jocului. Ai folosit varianta Berger ? Dar manevrele lui Torn ? Vezi ? Bine, bine, nu mai bîzîi, o să mai vorbim despre asta poate săptămîna viitoare. Pînă atunci poți să te joci cu microfocoasele nucleare ale maică-ti. Ei tot nu-i mai trebuie acum, că am scăpat de gîndaci. Ei, ia să-ți văd temele !

Generalul luă caietele din mîna ascultătoare a băiețelului său cel mic și începu să le parcurgă rapid cu un ochi expert.

— Ah, ah, Eduard, izbucni la un moment dat. Și doar ți-am mai spus ! Acest mod de abordare a problemei este total eronat. Ce caută aici artileria ? Și aici, uite ! Pentru ce ai folosit numai jumătate din stocul de bombe ? N-ați mai rezolvat acest gen de probleme la școală ?

— Ba da, ba da, bodogăni Eduard încruntîndu-și posomorît mutrișoara. Dar eu nu sînt maior ca domnul profesor. Eu sînt încă mic și...

— Ei, ce să mai lungim vorba puse punct Generalul. Mergi și rezolvă din nou problema și să știi că, dacă n-o faci, diseară nu vezi filmul de război de pe canalul patru ! Fii atent, ce naiba, urmărește eficiența nu spectaculosul ! Hai, du-te, că am treabă !

Și în timp ce Eduard o porni abătut spre celălalt capăt al încăperii, Generalul se aplecă din nou deasupra unui caiet cu coperțile groase pe care o mînă nervoasă scrisese: „Teoria conflictuală aplicată statelor mici și mijlocii". Timp de aproape o jumătate de oră mormăi și făcu tăieturi cu creionul, ștergîndu-și din cînd în cînd nasul. Nu ridică ochii decît atunci cînd în încăpere intră soția sa.

— Scumpule, spuse ea plină de feminitate, mergem diseară ? Nici nu știu cu ce-o să mă-mbrac...

— Unde, dragă ?

— Cum unde ? Sîntem invitați, ai uitat ? Vin și vecinii noștri, familia generalului de vizavi, și prietena mea, sora generalului din capătul străzii și...

— Oh, desigur, scuză-mă, cît pot fi de [illegible] ! Dar ia stai ! Vine și nesuferitul acela de...

— Din păcate, cred că da. E din ce în ce mai greu de suportat, de cînd i-au publicat „Războiul fulger în condițiile spațiului cosmic". Mare scofală ! Cînd o să-ți termini tu lucrarea...

— Lasă, lasă, făcu Generalul cu modestie. Dar unde-i Eduard ?

Eduard lăsase baltă mormanul de caiete și fugise afară împreună cu alți cîțiva zeci de copii ca să privească cu ochii umezi de bucurie obișnuitul rond de la ora 15 al bombardierelor. Cît erau de mari și de frumoase ! Apoi începură să se joace de-a războiul atomic. Eduard juca rolul personajului care lua decizia fatală. Generalul deschise gura să-l strige dar tocmai atunci portița din gardul de sîrmă ghimpată scîrțîi și printre parapeții de saci cu nisip își făcu apariția băiatul său cel mare. Venea ținut strîns de umăr de către profesorul de bombe cu neutroni, un om foarte sever. Generalul văzu figura plouată a băiatului și conchise cu resemnare că iar a făcut o boacănă.

— Domnule General... ?

— Da, da, e fiul meu, ce-a mai făcut de data asta ?

Băiatul cel mare al Generalului rămase stingher, apreciind cu coada ochiului înălțimea planșelor de beton din spatele casei și calculînd în gînd cam de cîte mișcări ar fi nevoie ca să le sară. În sfîrșit, la capătul unui sfert de oră chinuitor, tatăl său își conduse oaspetele, îl vîrî pe Eduard în casă și se întoarse, roșu de mînie, să dea ochii cu vlăstarul său cel mare.

— Care va să zică, iar mă faci de rîs pe la școală ! Și de data asta ai făcut-o latră de tot. Pînă cînd o să-mi tot pun obrazul pentru tine ? A ?

Trase aer în piept și rosti sentința :

— Cred că-ți dai seama că ai terminat-o cu distracțiile săptămîna asta. Gata și cu tancocrosul, gata și cu filmele de război, gata și cu muzica belicoasă ! Te fac eu om !

— Dragul meu, interveni blînd soția sa, nu te enerva, n-are rost să exagerăm. Doar și tu ai fost copil odată !

— Dar eu n-am scris niciodată cuvinte urîte pe ziduri ! răcni ca scos din minți Generalul și o porni furios spre cealaltă încăpere.

În clipa cînd ușa pocni înfundat ca un obuz de mortier, mama își privi fiul cu reproș. Apoi oftă și, mîngîindu-l pe

creștet, iertătoare ca orice mamă, îl duse în bucătărie și îl așeză în fața farfuriei în care plăcinta încă mai era caldă.

— Partea cea mai stupidă a chestiei, spuse el abia stăpînindu-și lacrimile, e că habar n-am ce înseamnă, dar l-am scris pentru că îmi plăcea cum sună. Spune și tu, mamă, ce poate să însemne aia „PACE" ?

II

PEDEAPSA

În ziua execuției sale, Generalul avu sentimentul copleșitor al neputinței. Avusese în mînă armate. Sute de mii, milioane. Adesea, cu un zîmbet discret în colțul gurii, îi plăcea să spună că ucisese stele. Ceea ce în mare parte era adevărat.

Zorii cețoși ai unei zile ce se anunța mohorîtă pătrundeau încet printre gratiile subțiri ale celulei confortabile, dînd întregii scene un aer puțin dramatic. Generalul se sculă încet de pe patul extensibil și se privi în oglindă. I-ar fi plăcut să întîlnească acolo trăsăturile frămîntate ale victimei, întruchiparea viziunii sale preferate, un martir tragic și demn totodată. Ceea ce văzu însă avu darul de a-l debusola puțin. Dormise bine în ultimele nopți, nu făcuse efort și avea încă un apetit care cu ani în urmă l-ar fi adus în pragul obezității. Din oglindă îl privea acum calm un bărbat de vîrstă mijlocie, uscățiv, cu părul ușor încărunțit pe tîmple. De la înălțimea celor o sută șaptezeci și șase de centimetri ai săi, Generalul își făcu o trecere în revistă destul de severă și oftă mutîndu-și privirea spre fereastra pe care se furișau acum ultimele umbre ale nopții. Lucru ciudat, se simți deodată liniștit, ușurat, de parcă o greutate imensă i s-ar fi ridicat de pe piept. Cu gesturi metodice își făcu toaleta și-și aprinse un trabuc mititel. Nori groși de fum albăstrui îl învăluiră.

„Am văzut destule la viața mea", reflectă el parcă puțin înveselit.

La ora șase fără zece minute veniră să-l ia. Păreau destul de derutați, apoi condamnatul își dădu seama că nu sînt decît niște bieți oameni sculați cu noaptea-n cap pen-

tru a îndeplini niște formalități plicticoase. Și culmea, se simți nițel înduioșat de soarta lor.

La șase și cinci totul ar fi putut fi gata pentru ca micul grup să părăsească încăperea dar gesturile lor nesigure îi întîrziară mai mult decît ar fi fost nevoie. Scos din sărite, preluă comanda și cu o mînă sigură își jucă magistral rolul, ultimul său rol. Trecînd pragul ușii metalice care nu scîrțîia deloc cum ar fi fost de dorit, Generalul aruncă o ultimă privire încăperii în care își petrecuse ultimele douăsprezece zile. Din această cauză se poticni îmbrîncindu-i pe ceilalți, restabilindu-și cu greu echilibrul. Dar nimeni nu zise nimic.

Aerul rece de afară îl ameți pentru cîteva clipe și Generalul se simți cuprins de euforie. Privind în jur, văzu arborii tunși regulamentar ai închisorii, frunzele, cerul, norii grei de plîclă pîndindu-i fiecare gest. Văzu ferestrele zăbrelite, pereții scorojiți și o băltoacă mare într-o scobitură a asfaltului. Simți adierea răcoroasă care-i mîngîia încheieturile și un iz necunoscut, prozaic. Ar fi vrut să le arate, să le spună, să-i facă atenți, în fine, să-i determine să-i împărtășească emoția, dar privindu-i, Generalul îl surprinse pe unul dintre ei înăbușindu-și un mic căscat. Nu zise nimic și-și continuă drumul cu bărbia în piept, cu pași mici, încercînd inconștient să imprime grupului o cadență.

Avusese în mînă armate. Ce știau ei...

La șase și douăzeci ajunseră în mica piață unde de două zile geniștii improvizaseră scena ultimei apariții a Generalului. Părea o construcție destul de solidă, în ciuda economiei exagerate de material. Generalul se simți mulțumit de competența băieților și-și promise să le păstreze un ultim gînd. Apoi își revizui părerea. Apropiindu-se, îl văzu pe cel căruia fără îndoială avea să-i adreseze ultimul său gînd. Ședea imobil în mijlocul platformei de lemn sintetic cu picioarele depărtate, privindu-l. Tunica neagră de stofă aspră îi flutura ușor în boarea dimineții. De sub gluga încreștită spre vîrf, ochii lui mați, opaci, îl fixau cu intensitate pe General și acesta, fără să se piardă cu firea, își continuă investigația coborîndu-și privirea pe palosul greu de oțel care odihnea între mîinile caraghios de delicate, lipsite de p[illegible]ție [illegible]unor m[illegible]ni. „De ce fără mă-

nuși ?", se trezi întrebînd Generalul, care ar fi vrut ca totul să fie în regulă la propria-i execuție, și atunci micul grup se opri brusc, făcîndu-l să se poticnească din nou. Începu să bată tărăgănat o tobă, dar nevăzînd pe nimeni, Generalul își dădu seama că e doar o înregistrare.

„Surogat !", scuipă el scîrbit într-o parte, apoi se rușină pentru gestul făcut. Cu toate acestea, nimeni nu-l băgă în seamă. Un individ scund, cu chipiu, porni să citească un text neinteligibil, așa cum se întîmplă mai întotdeauna. Generalul realiză că pentru moment a pierdut rolul principal și se resemnă să-și privească partenerul ultimului său joc. De sub glugă, ochii opaci continuau să-l fixeze. Apoi clipiră des.

Ceilalți îl încadrau tăcuți, imobili, doar cel cu chipiu își continua impasibil interminabilul monolog. Păreau cu toții surzi ori cretini așa cum priveau în gol, nepătrunși. Generalul ridică din umeri plictisit. La urma urmei, execuția, spectacolul în sine adică, era oricum ratat.

— Mă aștepți de mult ? întrebă și nu se miră prea tare înregistrînd lipsa de reacție a celorlalți.

— Nu, zise Omul negru. El, însă, da, mai spuse, mîngîind cu un gest molatec lama scînteietoare de oțel.

Totul ar fi fost frumos, neasemuit de frumos, dar Generalul văzu firele galbene pornind din mîner, mascate de mîneca largă a tunicii și realiză dezamăgit banalitate celor ce aveau să urmeze.

Își imaginase o lovitură seacă la rădăcina gîtului, o arteziană purpurie de sînge. Ochi împăienjenindu-se, buze livide murmurînd un ultim cuvînt pe care posteritatea se va căzni să-l descifreze. Trupul zbătîndu-se ușor și încremenind pe veci.

„Surogat !", își zise din nou. În loc de toate astea avea să aibă parte de cea mai curată și mai decentă dintre execuții. În momentul cînd lama îi va fi atins ceafa, dezintegratorul aflat sub platformă îl va transforma instantaneu într-o grămăjoară albă de cenușă fină. Mai rămîneau tunica, scena de lemn, lama metalică scînteind. Simboluri. Doar simboluri. „Am ucis stelc odinioară...", se gîndi.

— Ai iubit ? îl întrebă din vîrful buzelor Omul negru.

Generalul se cutremură de oroare. Toate conveniențele erau călcate în picioare.

— Eu, se înecă el în propria-i salivă,... am fost...

Apoi se liniști.

— Ei bine, da, am iubit. În felul meu, dacă poți pricepe asta. Am iubit de sute de mii de ori. De milioane de ori chiar. Mi-a fost drag fiecare străpuns, fiecare sfîrtecat, fiecare putrezit într-o baltă mocirloasă. Dacă nu i-aș fi iubit, de ce mi-aș fi pierdut vremea cu ei ?

Respiră zgomotos pe nas, cu un nechezat subțirel, victorios.

— Dar tu ?

— Eu, răspunse Omul negru surprinzător de repede, eu n-am iubit niciodată. Poate doar pe el, uneori, mai zise arătînd spre bucata strălucitoare de oțel, în fond e pîinea mea. Și mă întrebam deseori dacă aș putea iubi moartea ca pe o femeie. Da, dar ca mă încornora cu fiecare-ins care-și culca grumazul pe butucul meu. Nu e decît o tîrfă. Iar pe ei cum aș fi putut să-i iubesc din moment ce-mi făceau asta ?

— Ce ? se miră Generalul.

— Se culcau cu ea. Sub ochii mei. Hm !

Condamnatul ridică din umeri iritat. Avusese pe mînă armate. În spate, ceilalți își terminaseră ritualul și așteptau acum imobili, calmi, cu un soi de respect care nu-i spunea nimic. Așteptau ce ?

„Vite !", pufni Generalul și bătu nerăbdător din picior.

— La urma urmei, ce-i cu toată mascarada asta ? Am iubit, ai iubit, am fost iubit, cui îi pasă ? Eu sînt victima și tăișul îl ții tu. Regulamentar. Cine poate schimba ceva ? Am avut în mînă...

— Am să-ți spun o chestie, îl întrerupse blînd Omul negru.

În clipa aceea se petrecură simultan două lucruri. Generalul văzu clar cîteva frunze desprinzîndu-se de pe asfaltul murdar ca luate de vînt și poposind cuminți pe ramurile părăsite cu cîteva minute mai înainte. În același timp se simți pătruns de un soi de amețeală, de o învăl-

măşeală de gînduri şi senzaţii, cum nu i se mai întîmplase vreodată.

— Dă-i drumul !

— Multă vreme ai crezut că cel mai greu lucru ce ţi se poate întîmpla de-a lungul unei vieţi este moartea. Ştiu, mai zise, simţind încercarea de protest a Generalului, nu te-ai temut niciodată de ea. Ai avut în mînă armate, sute de mii, milioane de vieţi pe care le-ai jucat. Uneori ai cîştigat. Alteori ai pierdut. Ai avut vreodată sentimentul copleşitor al neputinţei ? Ai simţit vreodată gustul greţos al inutilului ?

Generalul îl înfruntă cu ochii pe jumătate închişi. I-ar fi frînt bucuros gîtul dacă nu s-ar fi temut că asta contravine flagrant rolului său de martir.

— Am să fiu cineva şi după ce am să mă culc cu ibovnica dumitale. Voi toţi veţi continua să alcătuiţi un morman jalnic de anonimi. Puturoşi şi jalnici. Viaţa mea adevărată începe abia acum. Nu poţi ucide o legendă. Şi stelele pe care...

Omul negru îl întrerupse din nou. Cu mîna stîngă apucă vîrful măştii de catifea şi se descoperi încet. Generalul îşi privi îndelung propriul chip, trăsăturile dure, bărbăteşti, aşa cum le văzuse de dimineaţă în oglindă. Uitase să mai respire şi începu să se sufoce.

— În virtutea dreptului suprem cu care am fost investit, te condamn acum şi aici să-ţi ispăşeşti pedeapsa prin ştergere.

La ce ar mai putea să-ţi folosească moartea unor stele?

Din clipa următoare, lucrurile se precipitară. Generalul se văzu încadrat din nou de micul său cortegiu în vreme ce umbrele reîncepură să se alungească. Soarele, abia răsărit dintre norii aţoşi, se întoarse din drum şi în cele din urmă dispăru înghiţit de zorii ceţoşi, mohorîţi. Generalul văzu păsările zburînd invers, apoi realiză că ei mărşăluiau de-a-ndoaselea spre corpul închisorii, într-o cadenţă perfectă. Mai apucă să vadă silueta neagră a purtătorului de paloş dispărînd după un colţ.

O oră mai tîrziu îi deschiseră larg poarta închisorii şi, în vreme ce el privea nehotărît zecile de cărări dintre care trebuia să aleagă, puseră în funcţiune Maşina.

Pe o rază de o sută de ani-lumină asupra abia înfiripatei sale legende se așternu uitarea. Un amnezoemițător de mare putere, lucrînd pe lungimea de undă a personalității Generalului, făcu să dispară instantaneu din toate conștiințele aflate în interiorul cercului uitării imaginea sa, odinioară atît de vie. Efectul dozei administrate de infernala mașinărie căreia nu o dată Generalul însuși îi aprecise eficiența fu atît de categoric încît pînă și ciinii pe care îi lovise cine știe cînd în coaste, presupunînd că l-ar fi ținut minte ca să i-o plătească mai tîrziu, îl uitară. Obiectele sau textele sau orice altceva ce ar fi putut constitui o dovadă cît de cît palpabilă a vertiginoasei sale existențe fură subit lipsite de suportul ideatic ce le dădea o rațiune de a fi. Și încet, încet, se pierdură și ele în uitare. Generalul rămase singur.

*

Începuse din nou să plouă, cu stropi mărunți, lipicioși. Dinspre sud se furișau aburi prelungi ca răsuflarea unor animale uriașe.

Omul se opri nehotărît la răscruce și-și șterse fruntea spuzită de picături. Privi cu un ochi ager punctul mișcător care însuflețea pustietatea cîmpiei la capătul unuia dintre drumuri, așteptă liniștit pînă ce acesta începu să crească, să-și dezvăluie identitatea. Cînd ajunse lîngă el, celălalt se dovedi a fi un bărbat scund, vînjos, căruia oboseala i se citea pe chip.

— Noroc !, zise Generalul cu un ton ce s-ar fi voit prietenos. Spune-mi, te rog, care-i cea mai apropiată așezare omenească ?

Celălalt se scărpină în creștet, bălăbănindu-se încoace și-ncolo, ca și cum întrebarea ar fi necesitat o deosebită agerime a minții.

— Tortuma, zise. Da' nu-ș' ce dracu', cu ploaia asta e ceva cale pîn-acolo. Ești străin ?

— Nu mă recunoști ? răspunse Generalul întrebării printr-un alt semn de întrebare.

Omul se foi neliniștit, îngrijorat parcă.

— Nuuu..., spuse, nu-mi amintesc să fi... Da' ia stai! Nu ești tu ăla care umblă din colonie în colonie și ghicește viitorul în rîurile chipului ? Te-am văzut odată...

N-o nimerisc. Generalul se închise dintr-o dată în el însuși ca și cum o lespede grea i-ar fi zăvorît ieșirea spre înafară.

— Cîtă cale e de-aici pînă pe Pămînt ? șopti.

— De-aici ? În glasul mărunțelului se putea citi neîncredere. Vreo... două sute de ani-lumină. Da' numai dacă te bagă mahării în seamă. Altfel... Hai, spune, nu ești tu ăla care...

Se întoarse brusc, fără nici o legătură, și o porni spre sud, ca să prindă ultimele spasme ale zilei care murea. Generalul îi privi silueta ponosită, scăzînd treptat, devenind din nou un punct.

— Am avut pe mînă armate ! strigă în urma lui ca un apucat. Și am ucis stele...

Nimeni nu-i răspunse.

La ora șapte și paisprezece minute intră pe porțile Tortumei. Merse drept înainte timp de vreo jumătate de oră, fără ca cineva să-l întrebe ceva. La ora opt fără cinci intră în primul local întîlnit și se îmbătă încet, metodic, cum nu mai făcuse niciodată în viața lui. Patroana, o femeie grasă, cu un neg pe nas, îi turna în răstimpuri în pahar. Mai tîrziu, după vreo săptămînă, o cunoscu mai bine și se căsători cu ea.

Își amintea adesea păsările zburînd invers și stelele ucise printre care se găsise probabil și a lui.

Muri la optzeci și trei de ani, într-o dimineață, la ora șase și douăzeci de minute.

cpsf.info

„Mi-a plăcut dintotdeauna să privesc viitorul cu ochii limpeziți de liniștea prezentului. Dar nu de o liniște cum este aceea a unui lac de munte, încremenit între cer și piatră, ci mai degrabă liniștea fagurelui, ascunzînd amintirea cupei de floare și a muncii. Mi-a plăcut dintotdeauna să privesc viitorul cu ochii limpeziți de liniștea prezentului pentru că așa ne-am obișnuit noi, românii. Noi nu am căutat niciodată cu ochi flămînd la bucuria altuia, iar cînd a fost vorba s-o apărăm pe a noastră, ne-am bizuit pe umerii noștri și pe brațele noastre.

Nu cred într-un război atomic inevitabil. Nu cred în imposibilitatea rezolvării pașnice a conflictelor. Îmi dau seama de forța atomului destinat distrugerii, dar în fața acestui pericol nu nutresc numai speranță, ci trăiesc cu convingerea că OMUL, această superbă măsură a lucrurilor, va reuși încă o dată să-și demonstreze existența sub semnul lui «cogito». Și mai trăiesc cu convingerea că într-o bună zi, prin acest «cogito», va converti miezul ucigaș al bombei în lumină, căldură și viață.

Nu cred că o minoritate de minți inconștiente, criminale, va reuși să treacă peste voința unei omeniri pașnice, sătulă de confruntarea cu moartea. A fi stăpînul Bombei nu înseamnă a fi stăpînul lumii. Iată de ce cred că Simfonia a IX-a a lui Beethoven este urmarea logică a celei de-a V-a. Iată de ce cred că Stăpînul Lumii, singurul stăpîn etern al lumii, este țipătul copilului nou-născut."

Este profesiunea de credință a unui tînăr scriitor de literatură de anticipație din țara noastră. Nu de puține ori, unii critici literari au privit acest gen drept simplă litera-

tură de „divertisment". Dar concursurile ce au avut loc în ultimii ani, cu ocazia consfătuirilor naționale ale cenacurilor de anticipație, desfășurate sub conducerea C.C. al U.T.C. în colaborare cu revista „Știință și Tehnică", au demonstrat că tinerii aparținînd „noului val", prin creațiile lor, reușesc a se face afirmați ca scriitori posedînd o conștiință acută a problemelor complexe puse în fața contemporaneității.

Deci, ce reprezintă de fapt „noul val" în anticipația românească ?

Să zicem, o categorie de tineri care visează constructiv și avertizează. Tineri ce încearcă să vadă dacă nu *cum vor fi lucrurile*, cel puțin *cum ar putea să fie*. Tineri profund angajați prin scrisul lor în bătălia uriașă ce se dă de azi pentru salvarea viitorului. Dacă viitorul va fi bun sau rău, asta depinde de oamenii care-l vor construi și trăi. Cel mai important însă e ca acel viitor către care tind și acești tineri entuziaști *să existe*. De aceea scriu și ei. De aceea ne vorbesc despre pericole ce ne amenință chiar în prezent sau ne-ar putea amenința pe mai departe. Despre pericolul violenței, despre cel al dezintegrării — de la cea nucleară la cea socială —, despre degradarea valorilor și erodarea morală. Și mai cu seamă despre omul pus să aleagă între viață și moarte, între înfăptuire și distrugere — mai ales despre acest om al zilei de mîine, și dintotdeauna, este vorba.

Căci dacă există o perspectivă din care autorii privesc întîmplările pe care ei înșiși le imaginează, aceasta nu este, nu poate fi decît perspectiva umanismului socialist, umanism de tip nou, capabil să rezolve pe un plan superior nevoia de frumos, de adevăr, de împlinire creatoare a ființei, și care luptă cu înflăcărare împotriva oricăror încercări de anihilare a amprentelor vieții raționale pe planeta noastră albastră.

Această antologie reflectă deci aspirațiile noii generații către un Pămînt lipsit de arme, lipsit de violență și asuprire, un Pămînt al oamenilor-Oameni, al Rațiunii triumfătoare. E o antologie-avertisment pentru că, în spiritul și animați de ideile Partidului Comunist Român, ale secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, tinerii caută să combată prin mijloace artistice adecvate doctrine

și teorii despre necesitatea războiului — rece sau cald — și a așa-numitei politici a echilibrului de forțe care n-ar putea fi oferit decît de o tot mai nesățioasă cursă a înarmărilor. În acest An Internațional al Tineretului, vocile tinerilor creatori de anticipație din România se ridică pentru apărarea intereselor existențiale ale ființelor de pretutindeni, și aceasta este, dacă stăm să ne gîndim, un lucru fantastic. A vorbi despre ziua de mîine a Pămîntului ca despre o problemă ce te privește în cel mai înalt grad este ca și cînd inima ta s-ar afla pentru o clipă în centrul lumii. Și poate că axa lumii trece într-adevăr prin inimile celor ce știu să viseze frumos.

Iar Anticipația capătă o valoare deosebită prin caracterul său de literatură gustată de marele public. Pentru că, dincolo de tragediile ce ne-ar putea aștepta în viitor, dincolo de eventuala perspectivă a războiului sau dezumanizării, va bate din aripi totdeauna speranța evitării unui deznodămînt dezastruos al aventurii speciei umane.

Și, în încheiere, spre a nu lăsa cititorul nedumerit în fața caleidoscopului literar al acestui volum, vom căuta să-i oferim un mic ghid al autorilor și textelor prezentate. Amintim că este vorba de tineri de pe întreg cuprinsul țării, de cele mai diverse profesiuni, și că, de-a lungul ultimilor cinci ani, au fost cu toții laureați ai concursurilor naționale sau zonale.

Rodica Bretin (inginer) Scriitoare al cărei talent a fost consemnat de numeroase premii, de colaborări la diverse reviste și la radio, precum și de apariția, în 1985, a volumului său de povestiri *Efect holografic*. Are o scriitură curată, punctată deseori cu elemente captivante și impregnată de un puternic fior liric.

Ovidiu Bufnilă (subinginer) Publicat într-o seamă de reviste și fanzine, este o prezență obișnuită în sumarul almanahurilor „Anticipația". Scrie o proză concentrată, adeseori încărcată de simboluri și parabole. Schița *Trei pisici albe pe acoperiș* este caracteristică pentru stilul său aparte care oferă valențe noi unei teme destul de uzitate.

Aurel Cărășel (profesor de limba română) Povestirile sale urmăresc, în general, fețe ale unuia și aceluiași cristal tematic : universul alter-ego-ului. Este analizat un singur personaj ce se strecoară prin labirinte mobilate st[illegible],

prin gări sau deșerturi, pentru a se regăsi pe sine însuși pretutindeni, avind cind sentimentul dezamăgirii propriu celui depășit de propria-i sosie, cind satisfacția subordonării sosiei și a reintegrării ei în peisajul ființei. Cind și cind, autorul pășește alături de tema preferată și scrie cite-o splendidă parabolă. Una dintre acestea se numește *Colonie pentru o mie de ani.*

George Ceaușu (informatician) Numeroasele premii naționale și zonale, aparițiile în reviste, almanahuri, fanzine și în antologiile *Alpha* (Ed. Scrisul Românesc — 1983) și *O planetă numită Anticipație* (Ed. Junimea — 1985) îl fac pe G.C. un scriitor relativ cunoscut, cel puțin în rîndurile fanilor. Prezenta nuvelă, *Atacul gondronilor* (premiul I la a XIII-lea Consfătuire Națională — București 1983), ridică problema dezumanizării, de care profită gondronii, existențe non-umane, aflate la granița dintre mineral și animal, ce se dezvoltă în reziduurile, ideatice, dar și reale, ale civilizației.

Dorin Davideanu (inginer) Caracterizat printr-o exemplară conștiinciozitate și modestie, evită să se facă vîlvă în jurul prozelor sale („cuminți", dar cu o scriitură bine elaborată) și al premiilor, ce nu l-au ocolit. Cu toate acestea, povestirea *Zece secunde* a reușit să devină un punct de referință în alcătuirea almanahurilor, antologiilor etc. Noi am ales schița *Crenelurile*, care se distinge prin concizinea în care poate fi îmbrăcată o parabolă deosebit de tulburătoare.

Silviu Genescu (desenator) Prozator, dar, în paralel, și traducător din limba engleză. Practică stilul direct, simplu dar deloc simplist, iar tematica aleasă este, de cele mai multe ori, axată pe problema responsabilității individului față de societate și de sine însuși. Povestirea *Stigmatul* se constituie într-o narațiune vie, încărcată de aluzii și simboluri, densă și totodată plină de sensibilitate.

Ștefan Ghidoveanu (economist) Autor matur, s-a impus prin conștiinciozitatea și perseverența cu care a știut să pășească pe treptele afirmării. Fără a excela întotdeauna printr-o idee absolut originală, nuvelele sale se bucură însă de o „regie" de cea mai bună calitate, în care tensiunea evenimentelor este abil gradată.

Mircea Liviu Goga (student) Sosit în rîndurile anticipației dinspre poezie, și în mod cert unul dintre cei mai talentați autori tineri, prin tematica majoră a creațiilor sale și modalitatea artistică de realizare. *Învățătorul*, proză densă, se înscrie în tema sa favorită : fisura memoriei. Umanitatea a uitat sau a pierdut din vedere un anumit orizont esențial și se străduiește să-l regăsească. Tema se împletește strîns aici cu mitul eroului civilizator, erou care însă, în acest caz, e departe de a aduce binefacerile sperate, nereușind decît să distrugă o cultură milenară și să pericliteze însăși existența umanității. Nuvela, începută relativ optimist, capătă în final accente tragice, amintind oarecum, în ton și înțelesuri, de *Xipehuzii* lui Rosny Ainé.

Mihail Grămescu (muncitor) Premiat în nenumărate rînduri la consfătuirile naționale, este considerat de mulți drept unul dintre capetele de afiș ale „noului val". În 1981, a publicat la Editura Albatros, în colecția „Fantastic Club", volumul de povestiri *Aporisticon*. Cultivă un stil îngrijit, obiectiv și absolut refractar la patetism, notabil prin nuanțe uneori baroce. Preocupat de traiectoria omului în univers, el redescoperă mituri mai vechi și mai noi, cărora le conferă noi înțelesuri. Din creația sa deosebit de bogată am selectat lucrarea *Nike*.

Răzvan Haritonovici (inginer) Autor cunoscut mai degrabă în cercul fanilor literaturii de anticipație decît de marele public, deși e prezent foarte des în emisiunile radio „Exploratorii zilei de mîine". Schița *Poate... mîine... Ieri...* a fost premiată în 1983, în cadrul celei de-a XIII-a Consfătuiri Naționale a cenaclurilor de anticipație.

Radu Honga (tehnician) Deținător a numeroase premii, a publicat în diverse reviste, almanahuri și fanzine, în patru antologii și are la activ un volum de povestiri aflat sub tipar la Editura Scrisul Românesc. Scrie agreabil, avînd preferință în general pentru gamele grave ale umorului. A introdus pe scară largă în peisajul literaturii de anticipație românești stilul povestirii cu poantă finală.

Cătălin Ionescu (inginer) Revelație a ultimilor trei ani, proza lui distingîndu-se prin preocuparea pentru psihologia omului pus în fața unor situații-limită. *Vitrina interzisă* urmărește drama spirituală a unui soldat cu mi-

situne specială. Planurile realului cu cele ale visului se intersectează pe alocuri, dînd profunzime naraţiunii.

Lucian Ionică (sociolog) Cunoscut în rîndul faniler nu doar ca scriitor ci şi ca un teoretician şi critic literar al genului. De altfel, aceste calităţi i-au fost reconfirmate de acordarea Premiului U.T.C. pentru volumul de povestiri *Ziua confuză*, apărut la Editura Albatros în 1983. Practică un stil curat, concis, iar în prozele lui predomină elementul introspectiv.

Marcel Luca (tehnician) Unul dintre „veterani", dar totodată un veşnic (re)debutant. *Lacul păsării Wandoo* (povestire premiată la a XII-a Consfătuire Naţională — Sibiu 1982) este o proză ce păstrează un uşor parfum desuet prin forma sa, apropiată de modul în care se scria literatură de anticipaţie prin anii '70. Conţine un mesaj bine reliefat, deşi ideea nu excelează prin noutate.

Victor Martin (student) Poate cel mai mare inventator de faună spaţială din fandomul românesc. Imaginaţia debordantă şi modul de a o învesmînta formează stranii universuri, cum ar fi, de exmplu, cel din *Planeta Agidia*... Semne particulare : scrie poezie şi posedă un accentuat simţ al umorului, ceea ce se reflectă şi în creaţiile sale de anticipaţie.

Dan Merişca (inginer) Cunoscut mai degrabă ca animator al mişcării de amatori de anticipaţie decît ca scriitor, el numărîndu-se printre organizatorii de bază ai consfătuirilor naţionale. A avut o contribuţie deosebită la apariţia fanzinelor ieşene *Fantastic Magazin, SF Contact, Quark, Holograma*, iar în 1985 a alcătuit, împreună cu Alexandru Mironov, pentru Editura Junimea, antologia *O planetă numită Anticipaţie*. Proza *Omul cel tăcut, inelul şi fata blondă* (scrisă în colaborare cu *Doru Pruteanu* — profesor de limba română, afirmat mai mult ca critic literar al genului) este una dintre puţinele ce-i poartă semnătura. Ea se face remarcată printr-o tensiune tulburătoare, transpusă într-un veşmînt stilistic sobru, lipsit de patetism.

Lucian Merişca (medic stomatolog) Fratele lui Dan Merişca. Anticipaţia pe care o scrie e bine lucrată, bine gradată. Povestirea aleasă de noi, *Deratizare*, urmăreşte descrierea unei societăţi dezumanizate aparţinînd unui

apocaliptic viitor postatomic. Este o proză cu un puternic caracter de avertisment, urmînd linia tradițională a unui Bradbury *(451° Fahrenheit)* sau Herbert Franke *(Rețeaua gîndurilor).*

Liviu Paciugă (elev) Unul dintre cei mai tineri autori de anticipație. Printre temele pe care le abordează în seriile sale se numără și cea a războiului planetar sau interplanetar. Pentru antologia de față am ales lucrarea *Atac de cord,* care reflectă într-un mod original vidul sufletesc al unui individ ce a supraviețuit unei atari conflagrații, proză oferind măsura unui talent promițător.

Mirela Paciugă (studentă) Sora lui Liviu Paciugă. Una dintre cele mai tinere și talentate autoare de anticipație, laureată a mai multor concursuri. Scrie o proză de factură ușor romantică, cu accente de patetism. În general, evită stilul dur, brutal, în tratarea unor teme axate pe tragediile posibile ale viitorului. Lucrarea aleasă este una din cele mai reprezentative ale sale.

Gheorghe Păun (cercetător științific) Remarcabil matematician, autor al mai multor lucrări științifice, constant colaborator al revistei „Știință și Tehnică" (a se vedea rubrica de jocuri logice „GO" etc.), el s-a făcut apreciat și ca un scriitor de real talent, fiind distins cu numeroase premii. În 1984, i-a apărut, la Editura Albatros, volumul de povestiri *Sfera paralelă.*

Viorel Pîrligras (desenator tehnic) În egală măsură, prozator și grafician de valoare. A dobîndit mai multe premii pentru creație literară (printre care și un premiu al Uniunii Scriitorilor) și grafică în cadrul concursurilor naționale și zonale. Cultivă o literatură sensibilă, profund umanitară, în care persistă, ca un laitmotiv, încrederea în capacitățile omului de a surmonta cele mai dificile încercări. Nuvela *Între nasturi* reprezintă o sinteză a mai multor teme de anticipație în care străfulgeră elemente surprinzătoare de mit.

Anghel Th. Popescu (actor) Pînă acum doi ani, scria doar teatru și librete de operetă. E actor al Naționalului craiovean, are la activ mai multe piese publicate, dintre care unele s-au jucat pe scenele teatrelor din Turda și Craiova. Scrie o literatură de anticipație a ideii simple, clare și a amănuntului bogat.

Marius Stătescu (inginer) Un alt „veteran" din cadrul tinerei generații, cu o creație literară sporadică în ultimul timp. A fost premiat la cîteva concursuri naționale în urmă cu mai mulți ani și a publicat într-o serie de fanzine, precum și în trei antologii. Proza *Cerul era senin* dezvoltă tema implicațiilor nefaste pe care le-ar putea avea unele descoperiri științifice asupra civilizației, în momentul în care omenirea nu ar controla cu pertinență și responsabilitate rezultatele aplicării lor în practică.

Alexandru Ungureanu (inginer) Unul dintre cei mai cunoscuți autori de literatură de anticipație aparținînd tinerei generații — numeroase premii naționale și zonale i-au adus consacrarea. În 1984 i-a apărut la Editura Albatros, în colecția „Fantastic Club", romanul *Marele prag*. Scrierile sale, pătrunse de un înalt sentiment al responsabilității umane, se caracterizează printr-o mare bogăție de idei și un stil spontan, punctat pe alocuri de un sensibil filon liric. *Artele Marțiale Moderne* prezintă fresca unei societăți dezumanizate, a cărei singură rațiune de a exista este violența dusă pînă la extrem.

Dănuț Ungureanu (inginer) Afirmat cu ocazia concursurilor de literatură de anticipație din ultimii ani, a publicat în diverse fanzine, în revista „Știință și Tehnică", precum și în almanahurile „Anticipația". Proza lui se distinge printr-o scriitură clară, fără divagații, uneori însoțită de o subtilă notă umoristică. În principiu, are predilecție pentru teme aparent comune, oglindind gîndurile, năzuințele și faptele unor oameni obișnuiți ai zilei de mîine, care seamănă surprinzător de mult cu cei de azi, singură excepție constituind-o *Generalul,* el numărîndu-se printre puținele personaje negative, nerecuperabile, pe care autorul le-a creat.

Desigur, antologia noastră nu s-a vrut — și nici nu putea fi — exhaustivă, fapt pentru care i-am ales pe cei mai reprezentativi autori aparținînd tinerei literaturi de anticipație românești, cei ale căror creații s-au dovedit a fi la nivelul celor mai valoroase scrieri-avertisment ce le cunoaștem.

Aflată în rîndul celor mai percutante mijloace de trezire a conștiințelor, de avertizare asupra unor dezastre ce amenință mersul ascendent al umanității, literatura de

anticipație pune în slujba incriminării holocaustului nuclear, a degradării speciei raționale ce populează Terra un potențial artistic de mare expresivitate, îmbinînd precizia celei mai riguroase analize cu forța imaginației. Tragismul răscolitor al unor capodopere închinate acestei teme ilustrează o înaltă accepție asupra responsabilității umane din partea autorilor de anticipație. Și cu cît mai mult va crește audiența unor asemenea scrieri, cu atît mai jalnic vor suna cinicele declarații ale „strategilor" sinuciderii colective, ale fanaticilor inventatori de arme tot mai perfecționate. Pacea nu este și în nici un caz nu trebuie să devină utopie. În virtutea acestor lucruri, avînd în vedere toate cele spuse precum și cele întrezărite, tînăra, militanta literatură de anticipație din România socialistă lansează vibrantul apel :

VIITORUL ? ATENȚIE !

CONSTANTINA PALIGORA

cpsf.info

CUPRINS

Rodica Bretin : ULTIMUL GDAR 5
Ovidiu Bufnilă : TREI PISICI ALBE PE ACOPERIŞ 19
Aurel Cărăşel : COLONIE PENTRU O MIE DE ANI 23
George Ceauşu : ATACUL GONDRONILOR . . . 31
Dorin Davideanu : CREŅELURILE 54
Silviu Genescu : STIGMATUL 56
Ştefan Ghidoveanu : SUB CUPOLĂ 67
Mircea Liviu Goga : ÎNVĂŢĂTORUL 82
Mihail Grămescu : NIKE 104
Răzvan Haritonovici : POATE... MÎINE... IVA... . . 116
Radu Honga : UN SOLDAT PERFECT 120
Cătălin Ionescu : VITRINA INTERZISĂ 123
Lucian Ionică : SPICI 133
Marcel Luca : LACUL PĂSĂRII WANDOO . . . 154
Victor Martin : ÎNTÎMPLARE OBIŞNUITĂ PE NE-
OBIŞNUITA PLANETĂ AGIDIA 164
Dan Merişca — Doru Pruteanu : OMUL CEL TĂCUT,
INELUL ŞI FATA BLONDĂ 190
Lucian Merişca : DERATIZARE 194
Liviu Paciugă : ATAC DE CORD 204
Mirela Paciugă : CARNAVAL 210
Gheorghe Păun : PĂIANJENII 223
Viorel Pîrligras : ÎNTRE NASTURI 227
Anghel Th. Popescu : UMBRA CARE UCIDE . . . 249
Marius Stătescu : CERUL ERA SENIN 263
Alexandru Ungureanu : ARTELE MARŢIALE MO-
DERNE (II) 272
Dănuţ Ungureanu : GENERALUL 285
Postfaţa editorului 295

2013

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Fantastic Club

IN ACEEAȘI COLECȚIE
au mai apărut :

Alexandru Ungureanu :
MARELE PRAG

Gheorghe Păun :
SFERA PARALELĂ

Laurențiu Cerneț :
SALT ÎN MIINE

Rodica Bretin :
EFECT HOLOGRAFIC

în pregătire :

Tudor Negoiță :
CUTIA PANDOREI